

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Connelly Michael_Connelly Michael - Černá ozvěna.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Michael CONNELLY

Černá ozvěna

1

NEDELE 20. KVĚTNA

Mladík ve tmě neviděl, ale vlastně to ani nepotřeboval. Zkušenost a dlouhá praxe mu napovídaly, že mu to jde dobře. Pěkně a od ruky. Pracoval vládnými tahy celou paží a lehce otáčel zápěstím. Udržoval kuličku v pohybu. Žádný spěch. Náhlera!

Slyšel, jak plyn unikající z plechovky syčí, a cítil, jak se kulička převaluje. Ten pocit ho uklidňoval. Vůně barvy mu připomněla ponožku v kapse, a tak ho napadlo, že by si mohl šlehnout. Možná až později, rozhodl se. Teď, dokud nedokončí svůj tag jedním nepřerušovaným tahem, se nechtěl zdržovat.

Pak se ale přece jen zastavil - syčení jeho spreje přehlušil zvuk motoru. Rozhlédl se, ale neviděl jiná světla, než stříbrně bílý měsíc zrcadlící se na hladině přehradní nádrže a slabý svít žárovek nad dvěma strojovny čerpadla uprostřed přehradní hráze.

Sluch ho však neklamal. Blížilo se motorové vozidlo. Mladíkovi se zdálo, že je to nákladák. A dokonce měl dojem, že slyší skřípot pneumatik na štěrkované příjezdové cestě, vinoucí se kolem přehradní nádrže. Hluk se blížil. Byly skoro tři hodiny ráno a někdo sem přijížděl. Proč? Mladík vstal a odhodil plechovku s aerosolem přes plot směrem k vodě. Uslyšel, jak místo do vody dopadla do křoví, kousek od značky.

Vytáhl z kapsy ponožku a rozhodl se pro jediný rychlý šleh, aby si dodal odvahy. Ucpal si nos ponožkou a zhluboka se nadechl výparů barvy. Zhoupł se na patách a víčka se mu nechtěně roztřásla. Pak odhodil přes plot i ponožku.

Zvedl motocykl a odtlačil ho přes silnici směrem k vysoké trávě, myrtovému křoví a borovicím, rostoucím na úpatí kopce. Řekl si, že je to dobrý úkryt a že přitom uvidí, co sem přijíždí. Zvuk motoru sílil. Byl si jistý, že vozidlo je odtud už jen pár sekund daleko, ale světla reflektorů stále neviděl. To ho mátl. Na útěk však bylo pozdě. Položil motorku na zem do vysoké zežloutlé trávy a rukou zabrzdil otáčející se přední kolo. Vrhł se na zem a čekal na to, co se mělo stát, nebo na toho, kdo se blížil.

Harry Bosch nad sebou uslyšel helikoptéru, kroužící ve světle kdesi vysoko nad temnotou, v níž se nacházel. Proč nepřistála? Proč mu neposkytla pomoc? Harry se plazil tmným tunelem a docházela mu baterka. Kužel světla jeho svítilny slábl každým metrem, o který postoupil vpřed. Potřeboval pomoc. Potřeboval postupovat rychleji. Potřeboval dorazit na konec tunelu dřív, než mu zhasne světlo a ocitne se ve tmě a sám. Znovu uslyšel přelétající vrtulník. Proč nepřistál? Kde je ta pomoc, kterou potřebuje? Když se hukot rotoru znovu vzdálil, cítil, jak v něm narůstá strach, a zrychlil pohyb; plazil se po rozedřených krvácejících kolenou. Ve zdvižené ruce držel baterku vydávající mdlé světlo a druhou rukou se opíral o zem, aby neztratil rovnováhu. Nedíval se nazpět, protože věděl, že v černém oparu za ním je nepřítel. Neviditelný, ale je tam. A blíží se.

Když v kuchyni zazvonil telefon, Bosch se okamžitě probudil. Počítal zvonění a uvažoval, zda zaslechl první nebo druhé zazvonění a zda nechal zapojený záznamník.

Nenechal. Přístroj nezareagoval a zvonění zmlklo až po obligátních osmi signálech. Mimoděk ho napadlo, kde se vzalo tohle pravidlo. Proč ne šest zazvonění? A proč ne deset? Promnul si oči a rozhlédl se kolem sebe. Byl opět v obýváku, natažený na křesle, na měkké lenošce se sklupným opěradlem, která byla hlavním kouskem skromného zařízení jeho bytu. Nazýval ji "pohotovostním křeslem", přestože to nebylo úplně přesné označení; v křesle spával často, i když právě neměl pohotovost.

Mezerami v závěsech pronikal dovnitř ranní sluneční svit a rozhodil své skvrny po vybělené borovicové podlaze. Pozoroval částečky prachu vznášející se líně v paprscích světla u zasunovacích prosklených dveří. Lampa na stolku vedle něho svítila a z televizoru u stěny se tlumeně nesly zvuky nedělního ranního náboženského pořadu. Na stolku u křesla se povalovaly předměty, které mu dělaly společnost při jeho bdění: hrací karty, časopisy a paperbackové detektivky - nepříliš ohmatané a brzy odložené. Kromě zmačkané krabičky od cigaret tam ležely tři prázdné lahve od piva, všechny stejné značky, které původně patřily do balení po šesti kusech. Bosch byl zcela oblečený, včetně pomáchané kravaty připevněné ke košili stříbrnou sponkou s číslem 187.

Sáhl si k opasku a potom dozadu kamsi pod svou ledvinu. Vyčkával. Když se ozvalo elektronické pípátko, ve vteřině vypnul jeho protivné cvrlikání. Potom sejmul přístroj z opasku a podíval se na číslo. Nijak ho nepřekvapilo. Zvedl se z křesla, vzpažil a protáhl si praskající klouby na krku a v zádech. Zašel do kuchyně, kde na policičce stál telefon. Dřív, než vytočil číslo, si do zápisníku, který vytáhl z kapsy vesty, zapsal: Neděle, 8.53 ráno. Po dvou zazvoněních se ozval čísi hlas: "Losangeleský policejní sbor, oddělení Hollywood. Zde důstojník Pelch. Co pro vás mohu udělat?"

"Než tohle všechno vybreptáš, může někdo umřít. Dej mi seržanta ve službě," utrl se na něho Bosch.

V kuchyňské skříňce našel nenačatý balíček cigaret a poprvé ten den si zapálil. Z jedné sklenice vypláchl prach a naplnil ji vodou z kohoutku. Potom si vzal z plastové lahvičky, která byla rovněž ve skříňce, dva aspiriny. Právě polykal druhý, když seržant jménem Crowley konečně zvedl sluchátko.

"Nachytil jsem tě snad v kostele? Volal jsem ti domů, ale nikdo to nebral."

"Co pro mě máš, Crowley?"

"Já vím, že jsme tě včera v noci poslali k tomu případu s transvestity, jenže pořád ještě máš pohotovost. Ty i ten tvůj parťák. Celý víkend. A to teda znamená, že nahoře, u hollywoodského jezera, máš jednu mrtvolu. V potrubí. Je to u příjezdový silnice k Mulhollandově přehradě. Znáš to tam?"

"Jo, znám. Co ještě?"

"Je tam hlídka. Koroner i lidi z identifikačního už byli informováni. Moji lidé neví, vo co kráčí, s výjimkou faktu, že je tam mrtvý tělo. Nechtějí jít až k němu, aby nezmršili případný místo činu, jasný? Řek jsem jim, aby zavolali tvého parťáka, ale ten se nehlásí. Nebere ani telefon. Myslel jsem, že jste možná někde spolu, ale pak mi došlo, že není zrovna tvůj typ. A ty jeho."

"Já si ho splaším. Jestli nedošli až k tomu tělu, tak jak vědí, že je to mrtvola, a ne prostě nějaký chlápek, co tam vyspává?"

"No, kousek tam vlezli, strkali do něho a šátrali kolem nějakým klackem nebo kdovíčím, ale je tuhej jako pták o svatební noci."

"Tak oni nechtěli zmršit místo činu, ale pak kolem něho klidně šmátrali nějakým klackem. To je ohromný. Mají vůbec ti hošani střední školu?"

"Koukej, Boschi, dostali jsme telefonickou hlášku, tak jsme to museli prověřit. Jasný? Přece od nás nechceš, abychom přepojovali všechny hlášky o mrtvolách rovnou na oddělení vražd, aby si je prověřovalo. Do týdne byste tam z toho zcvokli."

Bosch zamáčkl špaček cigarety ve dřezu z nerez oceli a podíval se ven kuchyňským oknem. Pod kopcem uviděl jednu z turistických tramvají sunoucí se mezi obrovskými běžovými budovami zvukových studií Universal City. Na boku jedné z budov dlouhé jako celý blok byla namalovaná modrá obloha s chomáči bílých mraků - točily se před ní exteriéry, když skutečná obloha v L. A. zhnědla jako pšenice.

"A jak jste tu hlášku dostali?" zeptal se Bosch.

"Volal nějaký anonym na číslo devět jedna jedna, chvíli po nula čtyři nula nula. Dispečer tvrdí, že to bylo z automatu na bulváru. Někdo se tam nahoře poflakoval a našel tu věc v potrubí. Nechtěl říct, jak se jmenuje. Jenom oznámil, že v potrubí je mrtvola. To je všechno. Na komunikačním budou ten pásek mít."

Bosch pocítil rostoucí vztek. Vyndal ze skříňky lahvičku s aspirinem a strčil si ji do kapsy. Přemýšlel o telefonátu ze čtyř hodin ráno, otevřel chladničku a nakoukl do ní, ale neviděl nic, co by ho zaujalo. Pohlédl na hodinky.

"Crowley, jaktože mi voláš až teď? Jestli ta hláška přišla ve čtyři ráno, tedy skoro o pět hodin později?"

"Hele, Boschi! Všechno, co jsme měli, byla anonymní hláška, nic jiného. Dispečer akorát tvrdil, že to byl nějaký kluk. Na základě takové informace rozhodně nepošlu žádného ze svých lidí do toho potrubí uprostřed noci. Moh to být jen blbej fůr, nebo nějaká léčka. Mohlo to být naprosto cokoli, propánakrále. Čekal jsem, až se rozední a až se to tam zklidní. Poslal jsem tam pár chlapů před koncem směny. A když už je řeč o konci směny, tak už bych tady taky vlastně neměl být. Čekal jsem, až se mi vohlásí a až se vohlásíte vy. Chceš ještě něco?"

Bosch se ho málem zeptal, jestli mu došlo, že v tom potrubí bude tma bez ohledu na to, jestli tam budou pátrat ve čtyři ráno nebo v osm, ale nechal to plavat. Jaký by to mělo smysl?

"Ještě něco?" zeptal se Crowley znovu.

Bosche už nic nenapadlo, ale Crowley odmlku zaplnil.

"Je to nejspíš nějaký feťák, kterej si šleh víc, než měl, Harry. Žádněj typickej případ pro sto osmdesát sedmičku. To se stává furt. Do příc, pamatuješ, že jsme ze stejného potrubí vytáhli jednoho už loni? Vlastně ne, to bylo ještě předtím, než jsi přišel do Hollywoodu... Hele, já to vidím asi tak, že jde vo nějakýho chlápka, co vlez do stejný roury - tihle náhodní hosté tam přespávají soustavně. Jde patrně vo nějakýho vožralu, co si dal pořádnou dávku, a bylo to. Štymuje to, až na to, že kdybysme ho tentokrát nenašli tak rychle, tak by se nám při téhle výhni v tom rozpáleným potrubí uvařil. Upek by se jak krocán, jen by nevoněl tak hezky."

Crowley se zasmál vlastnímu vtipu. Bosch se nezasmál. Seržant ve službě pokračoval:

"Když jsme vytáhli toho předešlýho chlápka ven, měl ještě jehlu v ruce. Tohle je stejnej případ. Prkotina, zkrátka bezvýznamnej případ. Zajedeš tam nahoru, v poledne budeš už zase doma a hodiš si dvacet. Nebo ještě chytíš Dodgery. No, a příští víkend? Ten padne na někoho jinýho. Ty sloužit nebudeš. A je zrovna třídní volno. Příští týden je státní svátek. Tak mi udělej tu laskavost, seber se a běž se kouknout, co to tam mají."

Bosch chvíli přemýšlel a už málem zavěsil, ale pak se zeptal: "Crowley, jaks to myslel, že jste toho druhýho nenašli tak rychle? Proč si myslíš, že jsme tohohle našli brzy?"

"Mí lidi, co tam jsou, říkají, že u tohohle nebožtíka necítí nic jinýho než trochu moči. Musí být čerstvej."

"Řekni svejmládencům, že tam budu za čtvrt hodiny. A taky jim vyříd, ať už na místě činu nic nezkurví."

"Voni..."

Bosch věděl, že Crowley bude zase obhajovat své lidi, a tak zavěsil, aby to nemusel poslouchat. Zapálil si další cigaretu, došel k hlavním dveřím a zvedl ze schodů Timesy. Rozložil pět a půl kila nedělních novin na kuchyňské lince a přemýšlel, kolik stromů kvůli nim muselo padnout. Vyhledal přílohu věnovanou nemovitostem a listoval v ní, dokud nenašel velkou reklamu na Valley Pride Properties. Prstem projížděl seznam firem úřadujících i v neděli, až našel adresu a text VOLEJTE JERRYHO. Vytočil číslo.

"Valley Pride Properties, co pro vás mohu udělat?"

"Jerryho Edgara, prosím."

Uběhlo pár vteřin a Bosch slyšel několik cvaknutí, jak hovor přepojovali, než se mu parťák ozval na drátě.

"Tady Jerry, mohu vám nějak posloužit?"

"Máme další případ. Nahoře u Mulhollandovy přehrady. A ty nemáš pípátko."

"Do prdele," zaklel Edgar a pak nastalo ticho. Bosch málem slyšel, jak se mu protáčeji mozkové závity: Mám tu na dnešek domluvený tři prezentace... Ticho se prodlužovalo a Bosch si představil svého zoufale se mračícího partnera v obleku za devět set dolarů na druhém konci linky. "O co jde?"

Bosch mu řekl to málo, co věděl.

"Jestli chceš, tak to zmáknou sám," nabídl mu Bosch. "Kdyby přišel někdo od Devadesát osmičky, dokážu to zvládnout. Řeknu jim, žeš převzal ten případ s transvestity a já dělám tu mrtvolu v potrubí."

"Jo, já vím, že seš hodnej, ale je to oukej. Hned vyrazím. Jen si tu musím nejdřív najít někoho, kdo mi bude krýt záda."

Domluvili se, že se sejdou u mrtvoly, a Bosch zavěsil. Zapnul záznamník, vzal si dva balíčky cigaret ze skříňky a strčil si je do kapsy sportovního saka. Sálh do druhé skříňky a vytáhl z ní nylonové pouzdro se svou zbraní, pistolí Smith & Wesson ráže devět milimetrů - se saténově lesklou povrchovou úpravou z nerez oceli, nabitou osmi náboji XTP. Bosch si vzpomněl na inzerát, který kdysi viděl v policejním časopise. Extreme Terminal Performance - extrémní cílová účinnost. Projektil, který při nárazu zvětší jedenapůlkrát svůj průměr, dosáhne v těle maximální hloubky a zanechá maximální dráhu průstřelu. Ten, kdo to napsal, měl pravdu. Bosch před rokem jediným výstřelem na vzdálenost šesti metrů zabil muže. Kulka mu pronikla do těla pravým podpažím, vyšla ven pod levou prsní bradavkou a cestou mu roztrhla srdce i plíce. XTP. Maximální dráhy průstřelů. Připnul si pouzdro k opasku na pravý bok tak, aby na něj levou rukou dosáhl přes trup.

Šel do koupelny a vyčistil si zuby kartáčkem bez pasty. Když se vracel zvenku, zapomněl zajít do obchodu. Mokřým hřebenem si prohrábl vlasy a dlouho zíral do svých zarudlých čtyřicetiletých očí. Potom se zahleděl na své šediny, stejnoměrně mu vytlačující hnědé kudrnaté vlasy. Dokonce i knír mu začínal šedivět. Když se holil, objevoval šedé skvrny v umyvadle. Dotkl se rukou brady, ale rozhodl se, že se holit nebude. Odešel z domu a ani si nevyměnil kravatu. Věděl, že to jeho klientovi nebude vadit.

Bosch si našel místo, kde nebyl holubí trus, a lokty se opřel o zábradlí lemující korunu Mulhollandovy přehrady. Ze rtů mu visela cigareta, když rozsedlinou mezi kopci shlížel na město pod sebou. Oblouha byla šedá jako stělný prach a Hollywood byl ponořen v ostře ohraničeném smogovém mraku. Několik vzdálených mrakodrapů v centru města proráželo jedovatou hladinou, ale zbytek byl skryt pod pokrývkou. Vypadalo to jako město duchů.

Teplý větřík sem přinášel lehce chemický pach, který Bosch po chvíli identifikoval. Byl to Malathion. Slyšel v rozhlase, že předchozí noc helikoptéry prováděly postřik Severního Hollywoodu proti muškám. Připomnělo mu to jeho sen i vrtulník, který nepřistával.

Za zády měl modrozelenou hladinou hollywoodské nádrže, dvě sta dvacet sedm milionů litrů pitné vody pro město, zadržované úctyhodnou starou přehradou mezi dvěma hollywoodskými pahorky. Dvoumetrový pruh vyprahlé zeminy vinoucí se podél břehovky připomínal, že L. A. prožívá už čtvrtý rok sucha. O něco výš na břehu nádrže se táhl třímetrový plot z drátěného pletiva, který uzavíral celý obvod nádrže. Když tu byl Bosch poprvé, důkladně si prohlédl tuhle zábranu a napadlo ho, zda je ta ochrana určena lidem na jedné straně plotu, nebo vodě na druhé.

Bosch měl na sobě modrý overal, který si natáhl přes svůj pomačkaný oblek. Pot mu teď prosákl oběma vrstvami oblečení a vytvořil skvrny v podpaží i na zádech. Vlasy mu zvlhly a knír zplihl. V potrubí byl už před chvílí. Ucítil zalechtání lehkého, teplého vánku od Santa Any, který mu vysušil pot v zádu na krku. Letos začal vanout brzy.

Harry nebyl žádný dlouhán. Měřil o něco méně než metr osmdesát a byl spíš hubený. V novinách ho popisovali jako šlachovitého. Pod overalem měl však svaly jako nylonová lana, sílu skrytou v nenápadných rozměrech. Vlasy mu prokvétaly převážně na levé polovině hlavy. Tmavohnědé oči jen málokdy prozrazovaly, co cítí nebo o čem přemýšlí.

Potrubí bylo položeno přímo na zemi a táhlo se asi pětáctýřicet metrů podél přístupové cesty k nádrži. Zevnitř i zvenku bylo zrezivělé a prázdné. Nikdo ho nepoužíval kromě lidí, kterým jeho vnitřek sloužil za přístřeší, nebo jeho vnější povrch pro sprejování. Bosch nechápal, k čemu potrubí slouží, dokud mu to hrázný z vlastní iniciativy nevysvětlil. Plnilo funkci bahnotlaka. Od hrázného se dozvěděl, že by silné deště mohly uvolnit zeminu a z úbočí kopců by mohlo začít klouzat do nádrže bahno. Potrubí o metrovém průměru, které tam zůstalo po nějakém už dávno zapomenutém okresním projektu či po jakési nesmyslné veřejné stavbě, bylo jako první a jediná ochrana nádrže umístěno v oblasti, kde by k sesuvu mohlo dojít. Bylo připevněno na místě jeden a čtvrt centimetru tlustým ocelovým lanem, ovinutým kolem něho a ukotveným v železobetonu v zemi.

Než Bosch vlezl do potrubí, oblékl si overal s bílými písmeny LAPD - Losangeleský policejní sbor - na zádech. Když ho vytahoval z kufru auta a oblékal si ho, napadlo ho, že overal je pravděpodobně čistší než oblek, který má chránit. Ale i tak si ho oblékl, protože ho nosil vždycky a protože byl důkladným, staromódním a pověřivým detektivem.

Když zalézal s baterkou v ruce do vlhkostí páchnoucího klaustrofobního válce, cítil, jak se mu stahuje hrdlo a jak mu začíná rychleji bušit srdce. Důvěrně známá prázdnota mu sevřela vnitřnosti. Strachem. Rozsvítil světlo, tma ustoupila spolu s nepříjemnými pocity, a tak se pustil do práce.

Teď stál na přehradě, kouřil a přemýšlel. Crowley, seržant ve službě, měl pravdu. Ten muž v potrubí byl určitě mrtvý.

Zároveň se však taky mýlil. Tohle vůbec nebude jednoduchá záležitost. Harry se nedostane včas domů na odpolední siestu, ani si neposlechne Dodgery na KABC. Věci se tu nevyvíjely dobře. Harry byl sotva tři metry v potrubí, když si tohle uvědomil.

V potrubí nebyly žádné stopy. Přesněji řečeno tam nebyly žádné stopy, které by byly k nějakému užítku. Dno potrubí pokrývalo vyschlé oranžové bahno a válely se tu papírové sáčky, prázdné lahve od vína, kusy vaty, použité injekční stříkačky, lůžka z novin - zkrátka pozůstatky po houmlesácích a fetáčích. Bosch si všechno pečlivě prohlížel v kuželu světla své baterky, když se pomalu blížil k mrtvole. Stále však nenacházel žádnou jasnou stopu, kterou by byl zanechal mrtvý muž ležící hlavou směrem do potrubí. To nebylo v pořádku. Kdyby sem ten muž vlezl sám, podle něčeho by se to poznalo. A kdyby byl dovnitř vtažen, musely by po tom taky zůstat nějaké stopy. Tady však nebylo nic a tenhle nedostatek byl jednou prvních z věcí, které Bosche mátl.

Když se doplazil k tělu, našel mrtvého muže - v černé námořnické košili natažené přes hlavu, takže ruce byly zamotané uvnitř. Bosch už viděl dost mrtvých, aby věděl, že v posledních okamžicích života není doslova nic nemožného. Řešil případ sebevraždy, kdy si muž, který se střelil do hlavy, stačil převléknout spodky, ještě než zemřel. Zřejmě nechtěl, aby jeho tělo objevili ve výkalech. Poloha košile a rukou mrtvého v potrubí připadaly Harrymu podivné. Měl dojem, že mrtvý musel být někým do potrubí vtažen za límec košile.

Bosch nepohnul mrtvým tělem, ani mu nestáhl košili z obličeje. Zaznamenal, že jde o muže bílé rasy. Nezjistil však žádnou bezprostřední stopu po smrtelném zranění. Když skončil s prohlídkou těla, opatrně ho přelezl s obličejem sotva patnáct centimetrů nad mrtvým. Pak pokračoval zbývajících šestatřicet metrů potrubím. Nenašel žádné stopy, nic, co by mělo nějakou důkazní hodnotu. Za dvacet minut byl znovu na denním světle.

Potom poslal dovnitř Donovan, technika místa činu, aby zakreslil polohu pozůstatků v potrubí a zvětčil mrtvého na místě nálezu na video. Donovanova tvář prozrazovala nemilý údiv, že musí lézt znovu do potrubí kvůli případu, který už odepsal jako předávkování. Zřejmě má lístky na Dodgery, pomyslel si Bosch.

Když přenechal potrubí Donovanovi, zapálil si Bosch cigaretu a odešel k zábradlí přehrady, aby odtud shlížel na zapáchající město a přemýšlel.

U zábradlí uslyšel hluk dopravního ruchu, nesoucí se sem vzhůru z hollywoodské dálnice. Na tu vzdálenost zněl téměř vlídně, jako klidný oceán. Průrvou v kaňonu viděl modré bazény a španělské taškové střechy.

Nějaká žena v bílém tričku a citrónově žlutých joggingových šortkách přeběhla po přehradě kolem něho. U pasu měla připnutý walkman a dva tenoučké žluté káblíky přenášely zvuk do sluchátek na její hlavě. Zdálo se, že se pohybuje ve vlastním světě a nevnímá skupinu policistů před sebou, dokud nedorazila k žluté pásce ohraničující místo činu, napjaté přes silnici na konci přehrady. Chvilí joggovala na místě, dlouhé plavé vlasy se jí leply na zpocená ramena a dívala se na policisty, kteří ji většinou také pozorovali. Pak se otočila a zamířila zpět k Boschovi. Sledoval ji očima a všiml si, že když doběhla ke strojovně, něčemu se vyhnula. Došel tam a našel na chodníku rozbité sklo. Podíval se vzhůru a spatřil nade dveřmi do strojovny objímku rozbité žárovky. Uložil si do paměti poznámku, že se má zeptat hrázného, kdy v poslední době byla žárovka vyměněna.

Když se Bosch vrátil ke své vyhlídce u zábradlí, upoutal jeho pozornost jakýsi letmý pohyb dole. Podíval se tam a uviděl kojota čenichajícího mezi borovým jehličím a odpadky, které pokrývaly půdu pod stromy pod přehradou. Zvíře bylo malé, mělo zaneřáděnou srst a místy pelichalo celými chomáči chlupů. V městských chráněných zónách bylo ponecháno jen málo těchto živočichů, živících se paběrkováním v pozůstatcích po lidských sběračích odpadků.

"Hned ho vytáhnou ven," ozval se za ním nějaký hlas. Bosch se obrátil a spatřil jednoho z uniformovaných policistů přidělených na místo činu. Přikývl a šel za ním, pryč z přehradní hráze. Podlehl žlutou pásku a vrátil se k potrubí.

Kakofonie hekání a těžkého oddychování vycházela z ústí potrubí zjizveného graffiti. Muž s mocnými svaly, vysvěcený do pasu, poškrábaný a ušpiněný, vylézal pozpátku a táhl za sebou plachtu ze silného černého plastu, na které leželo tělo. Mrtvý muž byl dosud obličejem vzhůru, jeho hlavu a paže téměř zahalovala vyhrnutá černá košile. Bosch se rozhlédl po Donovanovi a uviděl, jak ukládá videokameru dozadu do modré dodávky techniků místa činu. Došel k němu.

"Teď bych potřeboval, aby ses tam vrátil. Všechny odpadky, které tam jsou, noviny, plechovky, sáčky. - A taky jsem tam viděl pár injekčních stříkaček, vatu a lahve - to všechno se musí posbírat."

"Máš to mít," odpověděl Donovan. Chvilí otálel a nakonec dodal: "Hele, Harry, nic proti tomu, ale ty si vážně myslíš, že jde o něco vážného? Stojí to za to takhle se s tím babrat?"

"Řek bych, že se to nedovíme, dokud ho nerozřežou."

Měl se k odchodu, ale pak se zastavil.

"Podívej, Donnie, já vím, že je neděle. Díky, že se tam vrátíš."

"Žádný problém, stejně dělám přesčas."

Muž svlečený do půl pasu a koronerův technik podřepli a sklonili se nad tělem. Oba měli na rukou bílé gumové rukavice. Technik byl Larry Sakai, chlápek, kterého Bosch znal mnoho let, ale nějak se mu nezamlouval. Na zemi vedle sebe měl otevřenou plastovou krabici na rybářské náčiní. Vzal z ní skalpel a udělal asi dva a půl centimetru dlouhý řez do boku těla, těsně nad levou hýždí. Z řezu nevytekla ani kapka krve. Pak vyndal z krabice teploměr a upevnil ho ke konci zahnuté sondy. Vsunul ji do řezu a odborně, nicméně hrubě, jí otočil a zabodl až do jater.

Muž svlečený do půli těla udělal grimasu a Bosch si všiml, že má u vnějšího koutku pravého oka vytetovanou modrou slzu. Připadlo mu to docela vhodné. Byl to maximální projev sympatie, jaké se zde mrtvý mohl dočkat.

"S určením doby smrti to bude horší," řekl Sakai a ani přitom nezvedl oči od své práce. "Víš, v tom potrubí se zvýšila teplota, a tím se zkreslil pokles teploty v játrech. Osito naměřil v potrubí sedmadvacet stupňů a o deset minut později už devětadvacet. Nemáme stabilní teplotu ani těla, ani potrubí."

"Co z toho plyne?" zeptal se Bosch.

"Z toho plyne, že ti tady už víc neřeknu. Musím si to vzít k nám a udělat nějaký výpočty."

"Chceš říct, že to dáš někomu, kdo ví, jak to vypočítat?" zeptal se Bosch.

"Všechno dostaneš, až si přijdeš pro výsledek pitvy. Neboj se, kámo."

"Když už o tom mluvíme, kdo dneska řeze?"

Sakai neodpověděl. Byl zaměstnaný nohama mrtvého muže. Uchopil ho postupně za obě boty a pohyboval mu klouby. Pak posunul své ruce vzhůru po nohou mrtvého a sáhl mu pod stehna. Nadzvedával mu jednu nohu po druhé a pozoroval, jak se ohýbají v kolenou. Potom přitiskl ruce na jeho břicho, jako by hledal kontraband. Nakonec mu sáhl pod košili a pokusil se mu otočit hlavou. Nešlo to. Bosch věděl, že rigor mortis postupuje tělem od hlavy ke končetinám.

"Krk toho chlapa je zablokovaný, ale je v pořádku," prohlásil Sakai. "Žaludek začíná tuhnout, ale končetiny se dosud pohybují dobře."

Vzal tužku, kterou měl zastrčenou za uchem, a přitiskl konec s gumou mrtvému na pokožku po straně hrudi. Polovina těla blíž k zemi byla purpurově zbarvená, jako by bylo tělo zpoloviny naplněno červeným vínem. Šlo o posmrtné skvrny. Přestane-li srdce pracovat, krev odtéká dolů. Když Sakai přitiskl tužku k tmavé pokožce, nezběhla, což znamenalo, že se krev úplně srazila. Muž byl mrtvý už řadu hodin.

"Posmrtné skvrny jsou stabilní," prohlásil Sakai. "Podle toho a podle strnulosti odhaduju, že ten frajer je mrtvý možná šest, možná osm hodin. To ti bude muset stačit, Boschi, dokud si nebudeme moct pohrát s těmi teplotami."

Ani tentokrát Sakai nevzhledl, když to říkal. Se svým kolegou Ositem začali mrtvému obracet naruby kapsy zelených vojenských pracovních kalhot. Byly prázdné, stejně jako velké pytlíkové kapsy na stehnech. Převrátili tělo na bok, aby mohli zkontrolovat zadní kapsy. Když to udělali, Bosch se naklonil, aby se zblízka podíval na odhalená záda mrtvého muže. Pokožka byla posetá purpurovými skvrnami a špinavá. Neviděl však žádné škrábance nebo jiné známky, z kterých by se dalo usoudit, že tělo bylo vlečeno.

"V kalhotách nic není, Boschi, žádnéj průkaz totožnosti," řekl Sakai, který dosud nezvedl oči.

Potom začali mrtvému opatrně stahovat černou košili přes hlavu a hrud. Měl rozcuchané vlasy, víc šedých, než původních černých. Vousy měl neupravené a vypadal na padesátku. Bosch však usoudil, že by mu mohlo být kolem čtyřicítky. Sakai vylovil něco z náprsní kapsy košile mrtvého, chvíli na to hleděl a pak to vhodil otevřeného igelitového sáčku, který držel jeho kolega.

"Sláva," zajásal Sakai a podal sáček Boschovi. "Jedno kompletní nádobičko. Pořádně nám to usnadní práci."

Pak Sakai odhrnul mrtvému víčka a zcela mu odkryl oči. Byly modré, potažené mléčnou blankou. Obě zorničky byly zúžené na průměr tuhy v tužce. Strnule zíraly vzhůru na Bosche jako malé černé body.

Sakai si psal na podložce poznámky. Dospěl k závěru. Z krabice s nářadím vedle sebe vytáhl razítkovací polštářek a kartu na otisky prstů. Načernil mrtvému prsty na levé ruce a začal je otiskovat na kartu. Bosch ho musel obdivovat, jak rychle a odborně to dělá. Pak Sakaie zarazil.

"Počkej, zkus to znovu." Sakai jemně pohnul ukazováčkem. Dalo se jím snadno pohybovat na všechny strany. Byl zřejmě zlomený v kloubu, avšak bez jakékoli známky otoku či krváčení.

"Zdá se mi, že k tomu došlo až post mortem," řekl Sakai.

Bosch se sehnul, aby se podíval zblízka. Vzal mužovu ruku od Sakaie a prohmatával ji oběma svými rukama bez rukavic. Podíval se na Sakaie a pak na Ositu.

"Boschi, nezačíněj," vyštěkl Sakai. "Nekoukej se tak na něho. On to umí. Sám jsem ho vyškolil."

Bosch nepřipomněl Sakaiovi, že to byl právě on, Sakai, kdo řídil před několika měsíci automobil úřadu koronera a v hustém provozu na venturské dálnici ztratil mrtvolu přikurtovanou na pojízdných nosítkách. Nosítka sjela po výjezdu u Lankershimského bulváru a narazila do zadku vozu stojícího u benzinové pumpy. Přepážkou ze skelných vláken Sakai neviděl, že ztratil mrtvolu, dokud nedojel do márnice.

Bosch podal ruku mrtvého zpět do rukou koronerova technika. Sakai se obrátil na Ositu a něco se ho zeptal španělsky. Ositova drobná snědá tvář velice zvážněla a zavrtěl hlavou.

"V tom potrubí se ani nedotkl jeho rukou. Bude tedy lepší, abys počkal, dokud ho nerozřežou, než řekneš něco, čím si nejseš jistěj."

Sakai dokončil snímání otisků prstů a podal kartu Boschovi.

"Dej mu ruce do pytlíků," řekl mu Bosch, i když nemusel. "A nohy taky."

Narovnal se a začal mávat kartou, aby inkoust rychleji zaschl. Ve druhé ruce držel igelitový sáček s důkazem, který mu dal Sakai: gumičkou převázaná injekční stříkačka s malou lahvičkou z poloviny naplněnou něčím, co vypadalo jako špinavá voda, s kouskem gázy a krabičkou zápalek. Bylo to nádobičko heráka a vypadalo jako nové. Jehla byla čistá, bez známek koroze. Gáza, jak Bosch odhadoval, byla použita jako filtr jednou nebo dvakrát. Mezi vlákny se zachytily bělohnědé krystalky. Když sáček obrátil, uviděl do krabičky se zápalkami z obou stran a zjistil, že jich chybí jen několik.

V té chvíli vylézal z potrubí Donovan. Na hlavě měl hornickou přilbu opatřenou reflektorem. V jedné ruce nesl několik igelitových sáčků, z nichž každý obsahoval buď zažloutlé noviny, papírový obal od potravin, nebo pomačkanou plechovku od piva. V druhé ruce měl podložku, na které zakreslil místo nálezu každého předmětu v potrubí. Z přilby mu po stranách visely pavučiny. Po tvářích se mu řinul pot a lakýrnickou dýchací masku, která mu zakrývala ústa a nos, měl potřísněnou. Bosch zvedl sáček s heráckým nádobičkem. Donovan se zastavil na půl cesty ven.

"Našel jsi tam kahaněk?" zeptal se Bosch.

"Tak do prdele, von je to feťák?" zeptal se Donovan. "Já to věděl. K sakru, k čemu tohle všechno děláme?"

Bosch neodpověděl. Čekal, až vyleze.

"Odpověď zní ano. Našel jsem plechovku vod coly." odpověděl Donovan.

Technik místa činu Donovan probral igelitové sáčky, které držel v rukou, a jeden z nich podal Boschovi. Obsahoval

dvě poloviny plechovky od coca-coly. Plechovka vypadala poměrně nově a byla nožem přerézaná napůl. Konkávní plocha spodní poloviny obrácené dnem vzhůru sloužila za pánvičku ke svaření heroinu s vodou. Byl to kahanek. Většina feťáků už nepoužívala lžici. Ta mohla být důvodem k zatčení. Plechovky se daly snadno sehnat, zacházení s nimi bylo jednoduché a byly na jedno použití.

"Potřebujeme, jak nejdřív to bude možný, sejmut otisky prstů z nádobíčka i kahanu," řekl Bosch. Donovan přikývl a odnesl sbírku igelitových sáčků k policejní dodávce. Bosch znovu obrátil svou pozornost na koronerovy muže.

"Neměl u sebe žádný nůž, že?" zeptal se Bosch.

"Žádný," potvrdil Sakai. "Proč?"

"Potřebuju nůž. Místo činu bez nože je nekompletní."

"A proč? Ten chlap je feťák. Feťáci okrádají jeden druhého. Patrně mu ho sebrali jeho kámoši."

Sakai rukama v rukavicích vyhrnul mrtvému rukávy košile. Na obou pažích se ukázala pavučina jizev. Staré stopy po jehle, krátery po abscesech a infekcích. V ohbí levého lokte byla stopa po čerstvém vpichu a velká žlutopurpurová krevní podlitina pod kůží.

"No, prosím," řekl Sakai. "Řek bych, že si ten hoch pořádně šlehl a bylo to. Jak jsem ti říkal, Boschi, je to feťáckej případ. Bude to rychlý. Ještě chytíš Dodgery."

Bosch se sklonil, aby se podíval zblízka.

"To mi pořád říká každej," namítl.

Sakai má patrně pravdu, pomyslel si. Stále to však nechtěl zabalit. Příliš věcí mu nesedělo. Chybějící stopy v potrubí. Košile vytažená přes hlavu. Zlomený prst. Žádný nůž.

"Jak je možný, že všechny vpichy jsou starý kromě jednoho?" zeptal se spíš sám sebe, než Sakaie.

"Kdoví?" nicméně odpověděl Sakai. "Možná, že toho na nějaký čas nechal a pak se rozhodl hupsnout do toho znovu. Feťák je feťák. Ten žádný důvody neuznává."

Jak Bosch zíral na jizvy na paži mrtvého, všiml si modré barvy na kůži těsně pod okrajem rukávu vyhrnutého k levému bicepsu. Neviděl tak dobře, aby poznal, co to je.

"Vytáhni to výš," řekl a ukázal na rukáv.

Sakai vyhrnul mrtvému rukáv až k rameni a odhalil modré a červené tetování. Byla to krysa z komiksů, stojící na zadních nohách, s vulgárním šklebem a vyceněnými zuby. V jedné ruce držela pistoli, v druhé ruce láhev alkoholu s písmeny XXX. Modrý nápis nad obrázkem a pod ním se věkem a rozpináním kůže rozmazal. Sakai se ho pokoušel přečíst.

"Je tady 'Force' - ne 'First', je to 'First Infantry'. Ten muž byl v armádě. Ta spodní část nejde - je to nějakým cizím jazykem, 'on... Gratum... Anum... Ro...' Nerozumím tomu."

"Rodentum," řekl Bosch.

Sakai se na něho podíval.

"Barbarská latina," vysvětlil mu Bosch. "Nestojí za fajfku tabáku. Ten muž byl tunelová krysa. Ve Vietnamu."

"To je fuk," řekl Sakai. Vrhл kritický pohled na tělo a na potrubí a řekl: "No, skončil v tunelu, ne? V něčem podobným."

Bosch natáhl svou holou ruku k obličejí mrtvého a odhrnul mu černé a šedé vlasy z čela, dál od prázdných očí. Skutečnost, že to udělal bez rukavic, přiměla ostatní, aby přerušili to, co zrovna dělali, a sledovali jeho nezvyklé, ne-li nezdravé jednání. Bosch jim nevěnoval pozornost. Dlouho se díval do toho obličeje, nic neříkal a nic by neslyšel, kdyby byl někdo něco řekl. V okamžiku, kdy si uvědomil, že tenhle obličej zná stejně jako tohle tetování, bleskla mu myslí představa mladého kostnatého opáleného muže s nakrátko ostříhanými vlasy. Živého, nikoli mrtvého. Narovnal se a prudce se odvrátil.

Při tom rychlém nečekaném pohybu vrazil přímo do Jerryho Edgara, který konečně přijel a došel k hloučku stojícímu nad mrtvým. Oba o krok ustoupili, úplně je to ohromilo. Bosch se chytil za čelo a mnohem vyšší Edgar udělal totéž se svou bradou.

"Do prdele, Harry," zeptal se Edgar. "Jsi v pořádku?"

"Jo, a ty?"

Edgar si nahnatal tep na ruce.

"Jo, promiň. Proč takhle vyskakuješ?"

"To nevím." Edgar se podíval přes Harryho rameno na mrtvolu a pak se rozběhl za svým partákem pryč od hloučku.

#

"Lituju, Harry," omlouval se Edgar. "Seděl jsem tam celou hodinu, než někdo přišel, aby mě zastoupil. Pověz mi, co to tu máme?"

Edgar hovořil a přitom si stále ještě mnul dolní čelist.

"Nejsem si ještě úplně jistý," řekl Bosch. "Chtěl bych, abys šel do některého z těch autáků, co má mobilní počítačovej terminál. Takovej, co funguje. Pokus se sehnat základní údaje o Meadowsovi, Billym, vlastně Williamovi. Datum narození je asi kolem roku 1950. Potřebujeme sehnat adresu od Správy vojenskéch veteránů."

"To je ten mrtvej?"

Bosch přikývl.

"Nic jinýho nemáš? Žádnou adresu, žádný osobní doklad?"

"Nemá žádný osobní doklad. Poznal jsem ho. Takže ho vylustruji. V posledních letech by se nám měl objevit někde v evidencích. Přinejmenším ve feťácký evidenci ve Van Nuysu."

Edgar odešel k řadě zaparkovaných černobílých vozů vyhledat nějaký s mobilním počítačovým terminálem na palubní desce. Protože byl vysoký, jeho chůze se zdála pomalá. Bosch však dobře věděl z vlastní zkušenosti, že krok se

s ním dá udržet jen těžko. Edgar měl na sobě dokonale střižený hnědý oblek s bílým úzkým proužkem. Vlasy měl nakrátko ostříhané a pokožku lesklou a černou jako baklažán. Bosch sledoval, jak se vzdaluje, a nemohl se ubránit podezření, že si Edgar načasoval svůj příjezd tak pozdě jen proto, aby si svůj obleček nepomačkal pod overalem a při lezení do potrubí.

Bosch zamířil ke svému autu a z kufru vytáhl Polaroid. Pak se vrátil k mrtvole, rozkročil se nad ní a sklonil se, aby vyfotografoval obličej. Usoudil, že tři snímky postačí, a každou kartičku, kterou kamera vyvrhla, položil na potrubí, než se fotografie vyvolaly. Musel se upřeně dívat na tu tvář, kterou poznamenal čas. Vzpomněl si na tenhle obličej zkrivený opileckým šklebem a na tu noc, kdy se všechny krysy z První pěši vydaly do tetovacího salonu v Saigonu. Trvalo to těm bláznivým Američanům čtyři ho.diny, ale všichni se stali pokrevními bratry, když si nechali vytetovat na rameno stejný symbol. Bosch si pamatoval na Meadowsovu radost z družnosti i na strach, který všichni sdíleli.

Harry poodstoupil od těla, když Sakai s Ositem rozbílili těžký černý plastový pytel se zipem uprostřed. Jakmile byl pytel rozbalený a otevřený, koronerovi muži zvedli Meadowse a uložili ho do něj.

"Vypadá jako blbej Rip Van Winkle," konstatoval po návratu Edgar.

Sakai zatáhl zip na pytlí a Bosch si všiml, že se v něm zachytilo pár Meadowsových vlasů. Meadowsovi by to asi nevadilo. Jednou Boschovi řekl, že je stejně předurčený do pytle. Řekl, že v něm nakonec stejně skončí každý.

Edgar držel v jedné ruce malý notýsek a v druhé zlaté pero značky Cross.

"William Joseph Meadows, narozený 21. července 1950. To by moh bejt on, že, Harry?"

"Jo, to je on."

"V pořádku. Měl jsi pravdu, máme ho víckrát. Ale nejenom kvůli feťáckejm blbostem. Taky kvůli bankovní loupeži, pokusu o loupež a držení heroinu. A pak je tu ještě potulka tady u přehrady, někdy před rokem. Měl i pár oznámení pro feťáctví. Taky to ve Van Nuysu, o kterým jsi mluvil. Co pro tebe znamenal? Byl to práskač?"

"Ne. Máš adresu?"

"Bydlí v Údolí, v Sepulvedě, nahoře u pivovaru. Špatné místo pro prodej domů. Jestliže to nebyl tvůj informátor, jak to, že toho chlápka znáš?"

"Neznám ho - alespoň v poslední době ne. Znal jsem ho v jiným životě."

"Co to znamená? Kdys ho tedy poznal?"

"Naposledy jsem viděl Billyho Meadowse před nějakými dvaceti lety. Byl - bylo to v Saigonu."

"Jo, to tedy bude asi dvacet let." Edgar popošel k fotkám z Polaroidu a zadíval se na tři tváře Billyho Meadowse.

"Ználs ho dobře?"

"Ani ne. Tak dobře, jak se tam lidi znali navzájem. Zvykneš si důvěřovat lidem, s kterými žiješ, a když to nakonec skončí, uvědomíš si, že jsi většinu z nich vlastně pořádně nepoznal. Neviděl jsem ho ani jednou od té doby, co jsem se sem vrátil. Někdy vloni jsem s ním mluvil telefonem, to je všechno."

"Jaks ho teď poznal?"

"Nejdřív jsem ho nepoznal. Pak jsem uviděl to tetování na paži. To mi připomnělo jeho obličej. Vsadil bych se, že si pamatuješ lidi jako on. Já aspoň ano."

"Řek bych..."

Na chvíli se rozhostilo ticho. Bosch se snažil rozhodnout, co dělat, ale dokázal myslet jen na shodu náhod, že byl zavolan na místo nálezu mrtvého a našel Meadowse. Edgar přerušil jeho úvahy.

"Nechtěl bys mi tedy prozradit, co tu podle tebe vlastně smrdí? Tamhle Donovan vypadá, že se podělá z toho všeho, cos po něm chtěl."

Bosch pověděl Edgarovi o problémech - chybějících rozlišitelných stopách v potrubí, o košili přetažené přes hlavu, zlomeném prstě a o tom, že se tam nenašel žádný nůž.

"Žádný nůž?" zeptal se parták.

"Potřeboval přece něčím přefíznout plechovku vejpůl, aby si z ní udělal ten kahánek - pokud ten kahánek byl jeho."

"Moh si přinést kahánek s sebou. Třeba tam někdo přišel a nůž sebral, až když ten chlap byl mrtvej. Pokud tam vůbec nějaký nůž byl."

"No jo, mohlo to tak být. Stopy nám nic neřeknou."

"Dobrá, víme z jeho rejstříku, že to byl vyřízený feťák. Byl už takovej, když jsi ho poznal?"

"Do jistý míry. Byl uživatel i dealer."

"Tak vidíš, tady to máš. Dlouhodobě závislej; u těch nemůžeš předvídat, co udělají, kdy toho nechají, ani kdy do toho spadnou znovu. To jsou ztracený lidi, Harry."

"Byl z toho venku, ačkoli - aspoň jsem si myslel, že je. Měl jenom jeden čerstvej vpich v ruce."

"Harry, řekls, že toho chlápka neviděl od Saigonu. Jak víš, jestli z toho byl venku, nebo v tom jel?"

"Neviděl jsem ho, ale mluvil jsem s ním. Jednou mi zavola, bylo to někdy vloni. V červenci nebo srpnu, mám ten dojem. Zavěli ho zase na základě nějaký žaloby v souvislosti s fetováním ve Van Nuysu. Možná se dověděl z novin - bylo to asi tak v době Panenkářova případu -, že jsem polda, a zavola mi na oddělení loupeží a vražd. Volal mi z vězení z Van Nuysu a prosil mě, jestli bych mu nemoh pomoci dostat se ven. Měl si odsedět jenom asi třicet dní, ale říkal, že je na dně. Tvrdil, že toho chce tentokrát nechat..."

Bosch pooděšel, aniž by tu historku dovyprávěl. Teprve za chvíli ho Edgar přiměl k pokračování.

"No a...? Tak pokračuj, Harry, cos podnikl?"

"Uvěřil jsem mu. Promluvil jsem s tím policistou. Pamatuju se, že se jmenoval Nuckles. Dobrý jméno pro policajta, který dělá pouliční kriminalitu, pomyslel jsem si. A potom jsem zavola na Úřad pro veterány v Sepulvedě a dostal jsem ho do odvykacího programu. Nuckles s tím souhlasil, je taky veterán. Přesvědčil městskýho návladního, aby požádal soudce o změnu rozsudku. Potom klinika pro veterány přijala Meadowse jako externího pacienta. Zkontroloval jsem si

to asi za šest týdnů a řekli mi tam, že se dal do kupy, že přestal užívat drogy a chová se dobře. Tohle mi řekli. A ještě, že je ve druhé fázi léčby. Mluví prý s psychiatrem a chodí na skupinovou terapii... Po tom prvním hovoru jsem už nikdy s Meadowsem nemluvil. Nikdy mi už znovu nezavolał a já se po něm taky nesháněl."

Edgar se podíval do svého zápisníku. Bosch viděl, že stránka, na kterou upírá zrak, je prázdná.

"Podívej, Harry," namítl Edgar, "to bylo přece skoro před rokem. To je pro feťáka dost času, ne? Kdoví? Mohl vypadnout z vlaku nebo třikrát vod tý doby natáhnout brka. Otázka zní, co chceš udělat s tím, co se tu stalo. Co chceš dělat s dneškem?"

"Věříš na náhody?" zeptal se ho Bosch.

"Nevím. Já..."

"Náhody neexistují."

"Harry, já nevím, vo čem to mluvíš. Chceš vědět, co si myslím já? Já tu nevidím nic, co by moc řvalo. Ten chlápek vlez do potrubí, potmě možná neviděl, co dělá, a pích si do ruky moc toho sajrajtu a bylo po něm. A je to. Možná s ním byl ještě někdo a ten odstranil stopy. A taky sebral ten nůž. Může bejt stovka různěj..."

"Někdy to nebije do očí, Jerry. To je ten problém v našem případě. Je neděle. Každěj chce domů. Hráť golf. Prodávát domy. Koukat se na fotbal. Nikdo tak či onak nemá zájem. Jen se toho rychle zbavit. Nechápeš, že právě s tímhle oni počítali?"

"Kdo jsou to ,oni', Harry?"

"Ti, co to udělali."

Na chvíli se odmlčel. Nedokázal nikoho přesvědčit a sebe málem taky ne. Sázet na Edgarův smysl pro povinnost byla chyba. Ten, jakmile si odslouží svých dvacet let, dá výpověď. Potom si dá do odborového plátku inzerát o velikosti vizitky... "Příslušník Losangeleského policejního sboru nabízí příznivé ceny bývalým kolegům" - a bude vydělávat čtvrt milionu ročně prodejem nemovitostí policistům a nemovitostí policistů v údolí San Fernando, Santa Clarita, Antelope či v nějakém dalším údolí, kam zrovna zamíří buldozery.

"Proč by lezl do potrubí?" uvažoval Bosch nahlas. "Říkals, že bydlí v údolí. V Sepulvedě. Proč by ale chodil sem?"

"Harry, kdoví? Ten chlap byl feťák. Možná ho vykopla manželka. Možná zhebl tam a kámoši odtáhli jeho mrtvej zadek sem, protože nechťeli mít potíže. Pro případ, že by to museli vysvětlovat."

"I tak je to zločin."

"No jo, zločin to je, ale dej mi vědět, až najdeš nějakýho okresního návladního, kterej se tím bude chtít zabíjvat."

"Jeho nádobí vypadalo čistý. Nový. Ostatní stopy na paži se zdají starý. Nemyslím, že si znovu šlehal. Aspoň ne pravidelně. Něco není v pořádku."

"Dobrá, já nevím... To víš, kvůli AIDS a vůbec se snažil mít čistý nádobí."

Bosch se podíval na parťáka, jako by ho neznal.

"Harry, poslouchej, co se ti snažím říct. Před dvaceti lety to možná byl tvůj kamarád z liščí díry, ale letos to byl feťák. Nikdy nebudeš schopnej vysvětlit všechno, co podnikal. Nevím nic o tom nádobíčku, ani o stopách, ale jedno vím: Nevypadá to na něco, kvůli čemu bysme měli při naší práci padat na hubu a trhat si triko."

Bosch se vzdal - alespoň pro tuto chvíli.

"Zajedu nahoru do Sepulvedy," řekl. "Pojedeš se mnou, nebo se vrátíš do svého votevřeného domu?"

"Půjdu dělat svou práci, Harry," řekl Edgar tiše. "Jestli na něco nemáme stejnej názor, neznamená to, že nebudu dělat to, za co mě platí. Tak to nikdy nebylo a nebude. Ale jestli se ti nelíbí, jak pracuju, můžeme zítra jít za Devadesát osmičkou a požádat ho o výměnu."

Bosch okamžitě zalitoval své neomalenosti, ale nepřiznal se k tomu. "Oukej. Tak tam zajed sám a podívej se, jestli je někdo doma. Sejdeme se, až to tady skončím," zareagoval.

Edgar došel k potrubí a vzal si jednu z polaroidových fotografií Meadowse. Zastrčil ji do kapsy saka a bez jediného slova odkráčel ke svému vozu na příjezdové cestě.

Bosch si svlékl overal, složil ho do kufru svého auta a pozoroval, jak Sakai s Ositem hrubě naložili tělo na nosítka a pak dozadu do modrého kombíku. Znovu začal přemýšlet, jak nejlépe zajistit prioritu pitvy, tedy její provedení nejpozději příští den, nikoli o čtyři nebo pět dní později. Dohnal koronerova technika, když otevíral dveře u volantu.

"Odjíždíme, Boschi."

Bosch položil ruku na dveře, aby Sakaiovi zabránil otevřít je a nastoupit.

"Kdo bude dneska řezat?"

"Tohohle? Nikdo."

"No tak, Sakaji. Kdo má službu?"

"Sally. Ale k téhle mrtvole se ani nepřiblíží, Boschi."

"Podívej, právě jsem si to probral s parťákem. Nezačíněj ještě ty, jo?"

"Hele, Boschi. Ty poslouchej. Makám vod šesti včera večer a tohle je sedmý místo činu, na kterým jsem byl. Měli jsme dopravní nehody, utopený a sexuální vraždu. Lidi umírají, aby se s náma seznámili, Boschi. Nemáme čas si oddechnout a to znamená, že nemáme čas na něco, o čem si ty myslíš, že by to možná mohl bejt případ. Poslechni jednu svého parťáka. Tenhle půjde podle běžného postupu. To znamená, že na něho přijde řada ve středu, možná ve čtvrtek. Slibuju ti, že nejpozději v pátek. A výsledky analýzy toxickejch látek z laboratoře bude stejně až za deset dní. To přece víš. Tak proč k sakru spěcháš?"

"Budou. Výsledky analýz budou nejdřív za deset dnů."

"Trhni si nohou."

"Tak prostě řekni Sallymu, že chci, aby udělal předběžné ohledání dneska. Zastavím se tam později."

"Pro Kristovy rány, Boschi, poslouchej, co ti říkám. Máme těla na nosítkách naskládaný na chodbě a už teď o nich

víme, že jsou to osmdesát sedmičky a musí jít na pitvu. Salazar nebude mít čas koukat se na něco, co se mně a všem ostatním kromě tebe, zdá jako vobyčejnej předávkovanej feťák. Co bych mu měl říct, aby ho to přimělo pitvat ho dneska?"

"Ukaž mu ten prst. Řekni mu, že v potrubí nebyly žádný stopy. Přemýšlej. Řekni mu, že ten nebožtík byl chlápek, kterej znal jehly příliš dobře na to, aby se předávkoval."

Sakai si opřel hlavu o boční stěnu auta a hlasitě se rozesmál. Potom zakroutil hlavou, jako by byl slyšel nějaké dítě vyprávět vtíp.

"A víš, co mi na to řekne? Řekne mi, že není vůbec podstatný, jak dlouho si to píchá. Všichni zblbnou. Boschi, kolik znáš pětadesátiletých feťáků? Žádný z nich nezestárne. Všechny je nakonec dostane jehla. Stejně jako toho maníka z potrubí."

Bosch se otočil a rozhlédl se, aby se ujistil, že je nikdo z uniformovaných policistů nepozoruje, ani neposlouchá. Pak se obrátil zpět k Sakaiovi.

"Jednoduše mu řekni, že se tam později zastavím," řekl tiše. "Jestli nepřijde na nic při předběžným ohledání, tak fajn a můžete tělo strčit na konec fronty na chodbě, nebo ho zaparkovat dole u benzinový pumpy v Lankershimu. Potom se už o to nebudu starat. Ale tohle mu vyřídí. Bude to jeho rozhodnutí, ne tvoje."

Bosch zvedl ruku ze dveří a ustoupil. Sakai vlezl do auta a zabouchl dveře. Nastartoval a chvíli se díval na Bosche přes sklo, než je spustil dolů.

"Boschi, seš jako šídlo v zadku. Tak zejtra ráno. To je nejdřív, co mohu udělat. Dneska v žádným případě."

"První pitva zítra?"

"Prostě nás nech dneska na pokoji, oukej?"

"Tak první pitva?"

"Jo. Jo. První."

"Dobře, nechám vás na pokoji. Tak zítra."

"Já u toho nebudu, kámo, budu chrápat."

Sakai vytočil okénko zpět nahoru a dodávka se rozjela. Bosch ustoupil, aby ji nechal projet, a když odjela, zadíval se na potrubí. Tehdy skutečně poprvé zaregistroval graffiti. Samozřejmě si už dříve všiml, že plášť potrubí zcela pokrývají malované vzkazy, ale tentokrát zkoumal konkrétní čmáranice. Mnohé byly staré a vybledlé - nápisy znamenající hrozby bud dávno zapomenuté, nebo úspěšně realizované. Byla tu hesla: Opust' L. A. I jména: Ozon, Bombardák a řada dalších. Upoutal ho jeden čerstvý tag. Byla to pouhá tři písmena asi čtyři metry od konce potrubí - Sha. Všechna byla namalována jediným plynulým tahem. Vrchol S byl roztřepený a pak obkreslený, takže působil jako ústa, jako rozevřená tlama. Zuby chyběly, ale Bosch si je tam uměl představit. Vypadalo to na nedokončenou práci. Ale i tak to byla dobrá práce, originální a čistá. Bosch na ni zamířil svůj Polaroid a vyfotografoval si ji.

Pak došel k policejní dodávce a zastrčil si snímek do kapsy. Donovan skládal své nástroje do zásuvek a sáčky s důkazy ukládal do dřevěných přepravek od vína z údolí Napa.

"Našels tam nějakou vypálenou zápalku?"

"Jo, čerstvou," odpověděl Donovan. "Ohořelou až do samýho konce. Byla asi tři metry daleko. Je zakreslená na plánu."

Bosch zvedl podložku s listem papíru, na kterém byl diagram potrubí, znázorňující umístění těla a ostatních předmětů vynesných z potrubí. Všiml si, že se zápalka našla asi pět metrů od těla. Donovan mu potom ukázal zápalku, ležící na dně igelitového sáčku.

"Dám ti vědět, jestli odpovídá krabičce z mužova nádobíčka," řekl. "Jestli ti jde právě o tohle."

Bosch se zeptal: "Co uniformovaní policisté? Co našli?"

"Všechno je to tady," řekl Donovan a ukázal na dřevěnou krabici, ve které byly ještě další igelitové sáčky s materiálem. Obsahovaly nejrůznější předměty, které posbírali hlídkoví policisté, když prohledali oblast v okruhu padesáti metrů od potrubí. Každý sáček obsahoval popis místa, kde byl daný objekt nalezen.

Bosch bral jeden sáček po druhém a zkoumal jejich obsah. Většinou to byly odpadky, které patrně neměly nic společného s mrtvým v potrubí. Byly tam papíry, kusy hadrů, střevec s vysokým podpatkem, bílá ponožka s modrou zasklou barvou - feťácký hadr na čichání.

Bosch zvedl sáček s kloboučkem od plechovky barvy ve spreji. Další obsahoval samotnou plechovku. Nálepka se značkou Krylon prozrazovala, že jde o oceánskou modř. Bosch potěžkal sáček a měl dojem, že v plechovce je ještě zbytek barvy. Odnal sáček k potrubí, otevřel ho, stiskl trysku a nastříkal modrou čáru vedle písmen Sha. Stisk však byl příliš silný a barva začala stékat po zakřivené stěně potrubí a odkapávala do šterku. Bosch ale viděl, že jde o stejnou barvu.

Na okamžik se zamyslel. Proč by sprejer zahodil poloprázdnou plechovku barvy? Podíval se na záznam na důkazním sáčku. Plechovka se našla nedaleko okraje nádrže. Někdo se pokusil hodit plechovku do vody, ale hod byl příliš krátký. Přemýšlel dál. Podírepl u potrubí a zblízka hleděl na písmena. Dospěl k závěru, že ať už to mělo být poselství nebo jméno, nebylo dokončeno. Něco se stalo, něco přimělo taggera přerušit jeho činnost a zahodit plechovku, klobouček i hadr na čichání přes plot. Byla to policie? Bosch vytáhl svůj poznámkový blok a napsal si poznámku - zavolat po půlnoci Crowleymu a zjistit, zda někdo z jeho lidí neprojížděl kolem nádrže při ranní hlídce.

Co když to však nebyl policista, kdo donutil sprejáře zahodit barvu přes plot? Co když tagger viděl, jak bylo do potrubí dopraveno tělo? Bosch si vzpomněl, co mu Crowley řekl o anonymním telefonátu, že v potrubí je mrtvola. Pravděpodobně volal nějaký kluk. Možná ten sprejer.

Bosch odnesl plechovku zpět k nákladáčku identifikační služby a podal ji Donovanovi.

"Podívej se na otisky, které by na tom mohly být, hned po tom nádobíčku a kahánku," řekl. "Myslím, že by mohly

patřit svědkovi."

Bosch sjel dolů z kopců a zamířil rampou na Barhamově bulváru na hollywoodskou dálnici směrem na sever. Když projel Cahuengským průmyskem, odbočil na západ na venturskou dálnici a pak opět na sever na sandiegskou dálnici. Trvalo mu dvacet minut, než ujel šestnáct kilometrů. Byla neděle a provoz byl slabý. Vyjel směrem na Roscoe a několik bloků pokračoval na východ do Meadowsovy čtvrti v Langdonu.

Sepulveda, stejně jako většina předměstských obcí u Los Angeles, má jak hezké, tak ošklivé čtvrti. Bosch neočekával v ulici, kde Meadows bydlel, posečené trávníky, ani chodníky lemované Volvy. Nemýlil se. Byty byly přinejmenším o desetku let starší, než aby mohly být atraktivní. V přízemních oknech byly mříže a na každých vratech garáží graffiti. Z pivovaru v Roscoe se sem táhl ostrý zápach piva. Smrdělo to tu jako v hospodě ve čtyři ráno.

Meadows bydlel v činžovním domě s půdorysem ve tvaru písmene U, který byl postaven v padesátých letech, kdy ještě ve vzduchu nečpěl zápach chmele, na rozích ulic se nepoflakovali příslušníci pouličních gangů a lidé si vážili své čtvrti. Uprostřed dvora byl vyhlouben bazén, naplněný už dlouho jen pískem a špinou. Dále tu byl jen trávník ledvinovitého tvaru obklopený špinavým betonem. Meadows bydlel v horním rohovém bytě. Když Bosch stoupal po schodech a kráčet po pavlači kolem vchodů do bytů, slyšel neustálý hluk z dálnice. Dveře bytu číslo 7B byly odemčené a vedly do malého obývacího pokoje - jídelny a kuchyně zároveň. Edgar se opíral o kuchyňskou linku a zapisoval si něco do poznámkového bloku. Řekl: "Pěkný, co?"

"Jo," odvětil Bosch a rozhlédl se. "Nikdo není doma?"

"Ne. Mluvil jsem se sousedkou a ta mi řekla, že tu od předčerejška nikoho neviděla. Říkala, že chlap, který tu bydlel, jí řekl, že se jmenuje Fields, nikoli Meadows. Legrační, vid'?"

Říkala, že tu bydlel úplně sám. Asi rok. Většinou se staral sám o sebe. To je všechno, co věděla."

"Ukázal jsi jí fotku?"

"Jo, poznala ho. Ale nějak se jí nelíbilo koukat se na mrtvého."

Bosch prošel krátkou chodbičkou, která vedla ke koupelně a ložnici. Zeptal se: "Vyzíráš jsi dveře?"

"Ne, kdepak, byly odemčené. Párkrát jsem zaklepal a už jsem si chtěl dojít do auta pro nářadí a trochu ten zámek polechtat, ale potom jsem jen tak ze srandy zkusil vzít za kliku."

"A dveře se otevřely." "Otevřely." "Mluvíš s domácím?"

"Domácí tu není. Měla by tu být, ale možná si odskočila někam na oběd, nebo sehnat trochu héráku. Myslím, že všichni tady v okolí jsou fetišti."

Bosch se vrátil do obývacího pokoje a rozhlédl se. Moc toho tu nebylo. Pohovka potažená zelenou koženou byla přisunutá až ke zdi. U protější zdi bylo čalouněné křeslo a před ním na koberci malý barevný televizor. Pak tam byly ještě jídelní stůl s umakartovou deskou a tři židle. Čtvrtá židle byla odstrčená ke zdi. Bosch se zahleděl na starý, cigaretami poničený konferenční stolek před pohovkou. Ležel na něm přeplněný popelníček a kniha křížovek. Hrací karty byly rozloženy v nedokončeném pasíánu. Povaloval se tam taky televizní program. Bosch netušil, zda Meadows kouřil, ale věděl, že se u mrtvého nenašly žádné cigarety. Uložil si do paměti, že si to má později ověřit.

Promluvil Edgar: "Harry, někdo to tady obrátil vzhůru nohama. Nejenom, že byly otevřené dveře a tak dále, ale chci ti říct ještě něco. Celý byt někdo prohlídal. Byla to dost slušná práce, nicméně to bylo provedeno ve spěchu. Běž se podívat na postel a do skříně a pochopíš, co mám na mysli. Půjdu se znovu podívat po té domácí."

Edgar odešel a Bosch prošel obývacím pokojem do ložnice. Cestou ucítil zápach moči. V ložnici byla široká postel bez čel, přistrčená ke zdi. Na bílé zdi bylo zašpiněné místo, kde si Meadows opíral hlavu, když se na ní posadil. Naproti posteli byl prádelník se šesti zásuvkami. U postele stál levný ratanový noční stolek s lampičkou. Jinak tu už nic nebylo, dokonce ani zrcadlo.

Bosch si nejprve prohlédl postel. Byla neustlaná, s polštáři, prostěradlem a přikrývkami schumlanými uprostřed. Všiml si, že u prostředního dílu na levé straně postele je roh jednoho z prostěradel zastrčený mezi podložku a pérovou matraci. Bylo zřejmé, že takhle nemohla být postel ustlána. Bosch ten roh vytáhl a nechal ho volně viset z postele. Nadzvedl matraci, jako by pod ní něco hledal, a pak ji vrátil na místo. Roh prostěradla se znovu ocítl mezi podložkou a pérovou matrací. Edgar měl pravdu.

Potom Bosch pozotvíral všech šest zásuvek prádelníku. Veškeré šatstvo v něm - spodní prádlo, bílé a tmavé ponožky a několik triček - bylo pečlivě složeno a zdálo se netknuté. Když však zastrkoval levou dolní zásuvku, všiml si, že se špatně zasunuje a že se nedá zcela přirazit k zadní stěně prádelníku. Vytáhl ji tedy úplně ven. Potom vyndal další zásuvku, a nakonec všechny zbývající. Když byly zásuvky venku, zkontroloval jejich spodní stranu, aby zjistil, zda na nich není něco přilepeno. Nic nenašel. Pak je vrátil, ale měnil jejich pořadí tak dlouho, až se každá z nich dala snadno zasunout a zcela dovřít. Když skončil, byly zásuvky v jiném pořadí, než původně. Teď byly správně. Usoudil, že někdo zásuvky vytáhl, něco pod nimi a za nimi hledal a zpět je vrátil v nesprávném pořadí.

Bosch pak vešel do šatny a musel konstatovat, že sotva čtvrtina volného prostoru je využita. Na podlaze stály dva páry bot - černé běžecké reeboky špinavé od písku a našedlého prachu a vysoké pracovní boty, které vypadaly, jako by byly nedávno vyčištěné a nakrémované. Víc šedého prachu z bot bylo na koberci. Sehnul se a nabral ho trochu mezi prsty. Připadal mu jako cement. Vytáhl z kapsy malý sáček na důkazy a nasypal do něj pár zrníček. Potom sáček schoval a narovnal se. Na ramínkách bylo pět košil - jedna obyčejná bílá společenská a čtyři černé s dlouhými rukávy, úplně stejné, jako ta, kterou měl Meadows na sobě. Vedle košil visely na ramínkách dvojce vyšívané džínsy a dvojce kalhoty, buď od pyžama, nebo na karate. Kapsy všech kalhot byly obrácené naruby. Plastový koš na prádlo skrýval špinavé černé kalhoty, trička, ponožky a boxerské šortky.

Bosch vyšel z šatny a opustil ložnici. Zastavil se v koupelně a otevřel lékárníčku. Našel v ní zpolovice vypotřebovanou tubu zubní pasty, lahvičku aspirinu a jedinou prázdnou injekční stříkačku od inzulinu. Když zavřel skříňku, podíval se na sebe do zrcadla a spatřil ve svých očích únavu. Uhladil si vlasy.

Vrátil se do obývacího pokoje a posadil se na pohovku před nedokončený pasíáns. Vešel Edgar.

"Meadows si pronajal tenhle byt loni prvního července," řekl. "Domáci se už vrátila. Měl platit činži měsíčně, ale zaplatil jí na jedenáct měsíců dopředu. Čtyři sta babek měsíčně. To je skoro pět táců, co složil naráz. Říkala, že se ho neptala na nějaká doporučení. Prostě si vzala ty prachy. A bydlel..."

"Říká, že zaplatil na jedenáct měsíců?" přerušil ho Bosch. "Nebylo to tak, že když zaplatí jedenáct, dostane dvanáctý zdarma?"

"Ne, ptal jsem se na to a ona mi řekla; že ne, že to tak chtěl on. Že přesně takhle chtěl zaplatit. Oznámil jí, že se odstěhuje letos prvního června. To je - ale - už za deset dní? Říkala, že sem přijel kvůli práci, domnívá se, že z Phoenixu. Dělal prý něco jako směnovýho mistra při kopání tunelů na stavbě metra v centru. Myslela si, že má džob na těch jedenáct měsíců a že se pak zase vrátí zpátky do Phoenixu."

Edgar se podíval do zápisníku, aby si osvěžil rozhovor s domáci.

"A ještě něco. Taky ho identifikovala podle té fotky z Polaroidu. A znala ho jako Fieldse. Billa Fieldse. Říkala, že měl divnou pracovní dobu, jako by měl noční šichty nebo něco podobného. Viděla ho minulej tejden, když se jednou ráno vracel domů, jak vystupuje z běžového nebo světlehnědýho džípu. Číslo si nepamatuje, protože se na ně nepodívala. Říkala ale, že byl celej špinavej, a podle toho usoudila, že se vrací z práce."

Bosch nakonec prohlásil: "Džej Edgare, mám pro tebe kšeft."

"Ty máš pro mě kšeft? Oukej, to si poslechnu."

"Ty teď půjdeš domů nebo se vrátíš na ten svůj den votevřenejch dveří nebo co to je. A já se budu věnovat týhle věci. Zajedu pro magnetofonovej pásek na spojovací středisko, vrátím se do kanclu a začnu papírovat. Zjistím, jestli Sakai uvědomil nejbližší příbuzný. Pokud mě paměť ještě slouží, pocházel ten Meadows z Louisiany. V každým případě se mi podařilo protlačit pitvu na osmou zítra ráno. Zastavím se tam a podívám se na to. Pokud jde o tebe, budeš mít za úkol dodělat ten případ s transvestity z včerejší noci a předat ho okresnímu návladnímu. S tím by neměly bejt žádný problémy."

"Takže ty si chceš nechat ten totálně zasranej flák roboty a já se mám jít klouzat. Ten případ s převlečenějma transvestitama je naprosto bez problému. Pardon, to neměla bejt slovní hříčka."

"Jo. A ještě jednu věc bych potřeboval. Až pojeděš zítra z údolí, zastav se v Sepulvedě na úřadě pro veterány a zkus je ukecat, aby ti ukázali Meadowsovu složku. Třeba tam jsou nějaký jména, co by nám mohly pomoci. Jak už jsem řek, dá se předpokládat, že chodil k nějakýmu cvokaři z jednotky péče o externí pacienty a do nějakýho kroužku pro cvoky. Možná, že některej z těch hošanů s ním chodil chlastat a moh by vědět, co se tady stalo. Já vím, že je to holub na střeše. Kdyby dělali obtíže, brnkni mi a já zapracuju na soudním příkazu."

"To by docela šlo. Ale stejně mám o tebe starost, Harry. Chci říct, že nejsme ještě moc dlouho parťáci, a vím, že se chceš asi propracovat zpátky do města na Loupeže a vraždy, ale nevidím velkou šanci v tom, že si budeš trhat triko zrovna na tomhle. Jo, tenhle kvartýr byl vobracenej vzhůru nohama, ale v tom není ten problém. Otázkou je proč. A při zběžném pohledu mě vopravdu nic nenapadá. Případá mi, že někdo Meadowse vyhodil tam u nádrže, když zhebl, a pak mu prohledal byt, aby našel jeho prachy. Pokud nějaký měl."

"Pravděpodobně to tak bylo," odpověděl Bosch po chvíli. "Ale pořád je tu pár věcí, který mě štvou. Chci si to ještě nechat projít hlavou, než si budu úplně jistej."

"V pořádku, jak jsem řek, z mé strany žádný problémy. Dals mi tu lehčí část."

"Myslím, že se tu ještě maličko porozhlídnu. Ty už koukej mazat! Sejdeme se zítra, až se vrátím z tý pitvy."

"Oukej, parťáku."

"A, Jede?"

"Jo?"

"Tohle nemá nic společnýho s tím, jestli chci nebo nechci zpátky na město."

Bosch tu teď seděl sám, přemýšlel a zkoumavě se přitom rozhlížel po místnosti, aby přišel na její tajemství. Nakonec mu zrak sklouzl na karty rozložené před ním na konferenčním stolku. Pasíáns. Viděl, že všechna čtyři esa jsou vyložená nahoře. Sáh po balíčku zbývajících karet a prohlížel je. Začal odebírat vždy tři karty naráz a došel k pikové dvojce a trojce a k srdcové dvojce. Hra nebyla zablokovaná. Byla jen přerušená. A nikdy už nebude dohrána.

Zneklidněl. Podíval se na zelený skleněný popelníček. Všechny nedopalky v něm byly od kamelek bez filtru. Byla to Meadowsova, nebo vrahova oblíbená značka? Vstal a prošel se po místnosti. Opět ho zarazil slabý zápach moči. Odešel do ložnice. Otevřel zásuvky prádelníku a znovu zkoumal jejich obsah. Nic ho nenapadalo. Došel k oknu. Venku přes uličku spatřil zadní stěnu dalšího činžovního domu. V uličce nějaký muž s nákupním vozíkem ze supermarketu prohrabával holi popelnici. Vozík byl zpoloviny naplněný hliníkovými plechovkami. Bosch odešel od okna, posadil se na postel a hlavu si opřel o zeď v místě, kde chyběla pelest a kde se bílá barva změnila v omšelou šed'. Zeď ho v týlu začala studit.

"Tak mi něco pověz," zašeptal do prázdna.

Karetní hru něco přerušilo a Meadows zde zemřel, uvažoval Bosch. Potom ho odvezli do potrubí. Ale proč? Proč ho tu nenechali? Bosch se znovu opřel hlavou znovu o zeď a podíval se přímo přes místnost. A právě v tom okamžiku si všiml hřebíku ve zdi. Byl asi metr nad prádelníkem a kdysi, někdy hodně dávno ho nabilili spolu se zdi. Proto si ho dříve nevšiml. Vstal a šel se podívat za prádelník. V osmicentimetrové mezeře mezi ním a stěnou spatřil okraj rámu obrazu, který tam zapadl. Ramenem odtlačil těžký prádelník od zdi a vytáhl obraz. Pak poodstoupil, posadil se na okraj postele a prohlížel si ho. Praskliny na skle vytvořily složitou pavučinu, která pravděpodobně vznikla při pádu obrazu. Poškozené sklo částečně zastínilo černobílou fotografií. Měla rozměry dvacet krát pětadvacet centimetrů. Byla zmitá a na okrajích do žlutohněda vybledlá. Byla určitě přes dvacet let stará. Bosch ji poznal, protože mezi dvěma prasklinami ve skle spatřil svůj vlastní usmívající se mladý obličej civějící do objektivu.

Obrátil rám a opatrně ohnul malé zarážky, které přidržovaly lepenkovou podložku. Když vytahoval zažloutlou fotografii, sklo se konečně rozpadlo a střepy se rozsypaly po podlaze. Dal nohy stranou od skla, ale nevstal. Prohlížel si fotografii. Ani na lici, ani na rubu nebylo zaznamenáno, kde a kdy byla pořízena. On však věděl, že to muselo být někdy koncem roku devatenáct set šedesát devět nebo počátkem sedmdesátého, protože několik mužů ze snímku později zahynulo.

Na snímku jich bylo sedm. Samé tunelové krysy. Všichni bez košil, hrdě předvádějící své tetování a opálení proti neopáleným trupům pod tričkem, každý se psími známkami slepenými dohromady, aby necinkaly při plazení v tunelech. Muselo to být v sektoru Echo okresu Cu chi, ale Bosch by teď už nedokázal pojmenovat, ani si vybavit onu vesnici. Vojáci stáli v zákopu, rozestavení po obou stranách vchodu do tunelu, sotva většího než potrubí, v jakém bude Meadows později nalezen mrtvý. Bosch se zadíval sám na sebe a uvědomil si, že jeho úsměv na té fotografii byl nerozumný. Vzhledem k tomu, co mělo ještě nastat poté, kdy byl tento moment zvěčněn, byl nyní v rozpacích. Potom se podíval na Meadowse na fotografii a všiml si jeho sotva znatelného úsměvu a nepřítomného pohledu. Ostatní vždycky říkali, že Meadows i v místnosti šest krát šest metrů bude stejně hledět o kilometr dál.

Boschův zrak sklouzl k podlaze, ke sklu pod jeho nohama, a spatřil růžový lístek papíru velký asi jako vstupenka na baseball. Zvedl ho za okraj a prohlížel si ho. Byl to zástavní lístek z jednoho obchodu v centru města. Jméno zákazníka znělo William Fields. Zaznamenán byl jeden zastavený předmět: zlatý starožitný náramek vykládaný jantarem. Lístek měl datum staré šest týdnů. Fieldsovi na něj půjčili osm set dolarů. Bosch uložil lístek do obálky na doličné předměty, kterou vytáhl z kapsy, a vstal.

Cesta do města trvala Boschovi hodinu kvůli dopravní zácpě směřující ke stadionu Dodgerů. Celou tu dobu strávil přemýšlením o Meadowsově bytě. Někdo ho prohledával, ale Edgar měl pravdu. Dělal to ve spěchu. Evidentně o tom svědčily ty vytažené kapsy u kalhot. Taký zásuvky prádelníku neměly být zaměněny a bez povšimnutí zůstala i fotografie a ukrytý zástavní lístek. Jaká byla příčina takového spěchu? Dospěl k závěru, že tomu tak bylo proto, že Meadowsovo tělo leželo v bytě a muselo být odstraněno.

Bosch vyjel na Broadway a zamířil k jihu kolem Times Square k zastavárně nalézající se v Bradburyho budově. Střed L. A. byl většinu víkendů klidný jako Forest Lawn, a tak nepředpokládal, že najde zastavárnu Happy Hocker otevřenou. Byl zvědavý a chtěl jenom projet kolem, aby se podíval, co to je za podnik, než zamíří do spojovacího střediska. Když však míjel výkladní skříně, spatřil před ní muže se sprejem, jak černou barvou píše na překližkovou desku slovo OTEVŘENO. Tabule stála před výlohou zastavárny. Bosch uviděl na nezameteném chodníku pod překližkou střepy skla. Zajel k chodníku. Když došel ke dveřím, byl muž, který maloval nápis, již uvnitř. Bosch prošel paprskem fotobuňky, které rozezněla zvonek kdesi nahoře, nad nejrůznějšími hudebními nástroji zavěšenými pod stropem.

"Není otevřeno, v neděli ne," zvolal muž odněkud zezadu. Stál za pochromovanou pokladnou umístěnou na skleněném pultě.

"Ale to je v rozporu s tím, co hlásá tabule, kterou jste právě domaloval."

"Ano, ale ta platí až od zítřka. Kdyby lidi uviděli prkna na výkladní skříně, mysleli by si, že mám zavřeno. Nemám zavřeno. Mám stále otevřeno, kromě víkendů. Jen jsem na pár dnů vysadil. Namaloval jsem OTEVŘENO, aby to lidi věděli, chápete? Otvírám až zítra."

"To je váš kšeft?" zeptal se Bosch vytáhl z kapsy průkaz a rozevřel pouzdro s odznakem. "Zdržím vás jen pár minut."

"No jo, policie. Proč jste to neřekl hned? Čekám na policii celý den."

Bosch se zmateně rozhlédl a pak mu to došlo.

"Myslíte ten výklad? Kvůli tomu tady nejsem."

"Jak to? Policejní hlídka mi řekla, abych počkal na detektiva. Tak čekám. Jsem tu už od pěti ráno."

Bosch se rozhlédl po zastavárně. Byla tu spousta obvyklých dechových hudebních nástrojů, elektronických krámů, šperků a věcí pro sběratele. "Podívejte se, pane..."

"Obinna. Oscar Obinna, zastavárna v Los Angeles a Culver City."

"Pane Obinno, detektivové se o víkendech nezabývají případy vandalismu. Chci říct, že se to už o víkendech patrně vůbec nevyšetřuje."

"Jaký vandalismus? Tohle bylo vloupání. Pořádná loupež."

"Chcete říct, že šlo o vloupání? Co bylo ukradeno?"

Obinna ukázal na dvě skleněné vitríny po stranách pokladny. Horní skleněné tabule obou skříněk byly rozbité na tisíce kusů. Bosch přistoupil blíž a uviděl drobné šperky, levně vypadající náušnice a prstýnky rozházené mezi střepy. Spatřil však také sametové podložky na šperky, zrcadlové tácky a dřevěné věšáčky na prsteny. Měly na nich být šperky, ale nebyly. Rozhlédl se, avšak jinou škodu v zastavárně nezaznamenal.

"Pane Obinno; můžu zavolat detektiva ve službě a zjistit, zda sem dneska někdo přijde. Pokud ano, tak kdy. Ale kvůli tomu tu nejsem."

Bosch vytáhl průhlednou igelitovou obálku se zástavním lístkem. Držel ji tak, aby na ni Obinna viděl.

"Moh bych vidět tenhle náramek, prosím?" V okamžiku, kdy to vyslovil, se ho zmocnila zlá předtucha. Zastavárník, malý, baculatý mužík s olivovou pletí a tmavými vlasy, vyrůstajícími mu nepravdělně na lysé hlavě, se na Bosche nedůvěřivě zahleděl a huňatá rozježená obočí se mu spojila v jedno, jak se zamračil.

"Chcete podat zprávu o mých klientech?"

"Ne, pane, vyšetřuju vraždu. Moh byste mi, prosím, ukázat náramek zastavený na tento lístek? Zavolám pak na detektivní oddělení a zjistím, jestli dneska někdo přijde vyšetřit vaše vloupání. Děkuju vám za spolupráci."

"To je hrůza. Vždyť já spolupracuju, každé tejden posílám seznamy, a dělám dokonce i fotografie pro vaše lidi, co mají na starosti zastavárny. A potom požádám o jediného detektiva na vyšetření loupeže a oni mi pošlou chlapa, kterej

tvrdí, že se stará o vraždy. Čekám tu od pěti ráno."

"Dejte mi telefon. Seženu někoho."

Obinna zvedl sluchátko telefonu upevněného na zdi za jedním z poškozených pultů a podal mu je. Bosch mu nadiktoval číslo, aby je mohl vytočit. Zatímco Bosch hovořil s detektivem ve službě z Parkerova centra, zastavárník hledal podle lístku záznam v deníku. Detektiv ve službě byla žena, o které Bosch věděl, že se za celou svou kariéru v oddělení loupeží a vražd nezúčastnila jediného vyšetřování v terénu. Zeptala se Bosche, jak se má, a potom mu sdělila, že vloupání do zastavárny ohlásila místní stanici, přestože ví, že tam dnes nebudou žádní detektivové. Místní stanici bylo Centrální oddělení. Bosch přesto obešel pult a vytulal číslo tamní kanceláře detektivů. Nikdo neodpovídal. Zatímco telefon vyzváněl, vedl Bosch monolog.

"Jo, tady je Harry Bosch, hollywoodské detektivní. Pokouším se jen ověřit, jak je to s vloupáním v zastavárně Happy Hocker na Broadwayi.... Jo, je. Víte o někom, tak kdy?... Hm, hm hm... Správně, Obinna, O-B-I-N-N-A."

Podíval se přes pult na Obinna a ten kývnutím odsouhlasil pravopis.

"Jo, čeká tady... Dobře... Řeknu mu to. Děkuju vám."

Zavěsil sluchátko. Obinna ho pozoroval s povytaženým huňatým obočím.

"Dnes mají práce nad hlavu, pane Obinno," vysvětlil Bosch. "Detektivové jsou venku, ale přijedou sem. Nemělo by to trvat moc dlouho. Dal jsem důstojníkovi ve službě vaše jméno a řek mu, aby je sem poslal hned, jak to jen půjde. Tak, a moh bych teď vidět ten náramek?"

"Ne."

Bosch vydoloval cigaretu z balíčku, který vytáhl z kapsy kabátu. Věděl, co bude následovat, ještě než Obinna rozpráhl ruce nad jednou z rozbitých vitrín.

"Váš náramek zmizel," řekl zastavárník. "Vyhledal jsem ho ve svých seznamech. Vidím, že jsem ho měl tady v té vitríně, protože to byl krásnej kousek, pro mě velmi cenný. Teď je fuč. Jsme oba oběťmi lupiče, že jo?"

Obinna se usmál, zřejmě šťastný, že svůj smutek může s někým sdílet. Bosch se zadíval na ostré střepy lesknoucí se na dně vitríny. Přikývl a odevzdaně potvrdil: "To jo."

"Přišel jste o den později, detektive. Škoda."

"Říkal jste, že byly vykradeny pouze tyto dvě vitríny?"

"Ano. Rozbitý a vykradený. Šlo to rychle."

"Kdy se to stalo?"

"Policie mě zavolala o půl pátý ráno. Tehdy se ozvalo poplašný zařízení. Byl jsem tady okamžitě. Poplašný zařízení se ozvalo, když někdo rozbil výlohu, a potom se zase vypnulo. Policisté nikoho nenašli. Zůstali tu, dokud jsem nepřišel. A od té doby tu čekám na detektivy, kteří stále nejedou. Nemůžu uklidit ty vitríny, dokud to nepřijdou vyšetřit."

Bosch přemýšlel o časové posloupnosti. Mrtvé tělo bylo přemístěno někdy předtím, než zavolal ten anonym na linku devět set jedenáct ve čtyři ráno. K vloupání v zastavárně došlo zhruba ve stejnou dobu. Náramek, který zde zastavil mrtvý, byl ukraden. Náhody neexistují, připomněl si v duchu.

"Říkal jste něco o fotografiích. O seznamech a fotografiích pro zvláštní útvar pro zastavárny?"

"Ano, pro Losangeleský policejní sbor, to je pravda. Předávám seznamy všeho, co přijmu do zástavy, detektivům, kteří se starají o zastavárny. Takovej je zákon. Plně spolupracuju."

Obinna pokýval hlavou a zoufale se zamračil na rozbitou vitrínu.

"A jak je to s těma fotkama?" pokračoval Bosch.

"No jo, fotky. Detektivové ze zastavárenského po mně chtějí, abych jim vždycky vyfotografoval nejlepší akvizice. Mohlo by jim to eventuálně pomoci identifikovat ukradený zboží. To není podle zákona, ale řek jsem jim, že budu spolupracovat ze všech sil. Koupil jsem si Polaroid a schovávám ty fotky, kdyby se na ně chtěli přijít podívat. Nikdy se na ně ale nekoukli. Je to blbost."

"Máte snímek toho náramku?"

Obinnovo obočí se znovu nadzvedlo, když se nad tím zamyslel.

"Myslím, že ano," prohlásil a pak zmizel za černým závěsem ve dveřích za pultem. Za okamžik se vrátil s krabicí od bot, plnou fotografií. Ke každému snímku byl svorkou přichycen proužek žlutého průklepového papíru. Hrabal se ve fotografiích, některou tu a tam se zdviženým obočím vytáhl a pak ji zase vrátil zpět. Nakonec našel, co hledal.

"Tady. To je ono."

Bosch vzal fotografii do ruky a prohlížel si ji.

"Starý zlato s řezaným jantarem, velice krásnej náramek," řekl Obinna. "Pamatuju si ho, je to prvotřídní věcíčka. Není divu, že ho ten chytrák, co rozbil výklad, sbalil. Vyrobeno ve třicátých letech, Mexiko... Dal jsem tomu chlápku osm set dolarů. Nedávám často tolik za jeden šperk. Pamatuju taky na jednoho moc velkého chlapa, co sem přinesl prsten, zrovna na Superpohár. V osmdesátém třetím. Byl to moc krásnej prsten. Dal jsem mu tisíc babek. Nikdy si už pro něj nepřišel."

Zvedl levou ruku, aby předvedl obrovský zlatý prsten, který na jeho krátkém prstě vypadal ještě větší.

"Toho muže, kterej zastavil náramek, si pamatujete taky tak dobře?" zeptal se Bosch.

Obinna se zatvářil zmateně. Bosch dospěl k závěru, že pozorovat jeho obočí je stejné, jako pozorovat dvě na sebe dorážející housenky. Vyndal z kapsy jednu z fotografií Meadowse a podal ji zastavárníkovi. Prohlížel si ji zblízka.

"Ten muž je ale mrtvý," řekl Obinna po chvíli. Zdálo se, že se mu housenky zachvěly strachem. "Ten muž vypadá jako mrtvý."

"Kvůli tomu vaši pomoc nepotřebuju," zarazil ho Bosch. "Chci vědět, jestli zastavil ten náramek."

Obinna mu vrátil fotografii a řekl: "Myslím, že jo."

"Nepřišel sem ještě někdy jindy a nezastavil něco jinýho, před nebo po tom náramku?"

"Ne. Myslím, že bych si ho pamatoval. Řek bych, že ne."

"Potřebuju si tohle odnést," prohlásil Bosch a zvedl snímek náramku. "Budete-li ho chtít vrátit, zavolejte mi."

Položil na pokladnu svou vizitku. Byla to jedna z těch levnějších, jen se jménem a telefonním číslem napsanými ručně na jednom řádku. Když zamířil ke dveřím a procházel pod řadou bendž, podíval se Bosch na hodinky. Obrátil se k Obinnovi, který se znovu prohraboval v krabici se snímky.

"Pane Obinno, důstojník ve službě mi řekl, abych vám vyřídil, že pokud sem detektivové nedorazí do půlhodiny, máte jít domů, protože přijedou až ráno."

Obinna se po něm mlčky podíval. Housenky na sebe zaútočily a srazily se. Bosch vzhlédl a spatřil sám sebe v naleštěném ohbí saxofonu, který mu visel nad hlavou. Byl to tenorsaxofon. Pak se otočil, vyšel ze dveří a zamířil do spojovacího střediska pro magnetofonovou pásku.

Seržant ve službě v komunikačním středisku v suterénu radnice nechal Bosche přehrát si hovor z pohotovostní linky devět set jedenáct z jedné z těch obřích cívek, které se nikdy nepřestávají otáčet a zaznamenávat výkřiky města. Hlas operátorky na pohotovosti patřil ženě, černé ženě. Hlas volajícího muže, bílému muži, spíš chlapci.

"Devět jedna jedna, pohotovost. Co chcete oznámit?"

"No, hm..."

"Mohu vám nějak pomoci? Co chcete oznámit?"

"No, hm, oznamuju, že máte mrtvého v rouře."

"Říkáte, že oznamujete mrtvolu?"

"Jo, přesně tak."

"Co myslíte tou rourou, pane?"

"Ta mrtvola je v rouře nahoře u přehrady."

"O kterou přehradu jde?"

"No, tam co je ta vodní nádrž a znak Hollywoodu."

"Je to Mulhollandova přehrada, pane? Nad Hollywoodem?"

"Jo, to je vono. Máte to, Mulhollandova. Nemoh sem si vzpomenout na jméno."

"A kde je to tělo?"

"Mají tam nahoře takovou velkou rouru. Víte, dá se v ní přespávat. Ten mrtvej je v té rouře. Je v ní."

"Vy tu osobu znáte?"

"Ale ne, v žádném případě."

"Spí?"

"Houby spí." Chlapec se nervózně zasmál. "Je mrtvej."

"Jste s tím jistý?"

"Jsem si jistej. Proto vám volám. Jestli nechcete..."

"Jak se jmenujete, pane?"

"Co to má být? Na co potřebujete mé jméno? Akorát jsem to viděl. Neudělal jsem to."

"Jak mám poznat, že jde o seriózní hlášení?"

"Zkontrolujte si tu rouru a uvidíte. Nevím, co jiného vám mám říct. Co společného s tím má mé jméno?"

"Pro naše záznamy, pane. Můžete mi říct své jméno?"

"No, to ne."

"Pane, počkáte na místě, dokud nepřijede důstojník?"

"Ne, už jsem vodu pryč. Už tam nejsem, jsem dole..."

"Já vím, pane. Mám tu výstup, vím, že voláte z telefonního automatu na Gowerově třídě, poblíž Hollywoodského bulváru. Počkáte na důstojníka?"

"Jak...? Nevadí, já teď už musím padat. Provéřte si to. To tělo tam fakt je. Nějaký mrtvej chlap."

"Pane, rádi bychom mluvili..."

Hovor byl přerušen. Bosch strčil kazeťák do kapsy a vyšel z komunikačního střediska stejnou cestou, jakou tam přišel.

Uplynulo už deset měsíců, co byl Harry Bosch naposledy ve druhém poschodí v Parkerově centru. Pracoval v oddělení loupeží a vražd téměř deset let, ale potom, co byl suspendován a přeložen ze zvláštní skupiny pro vraždy k hollywoodským detektivům, sem nikdy nevšel. Ten den, kdy mu to oznámili dva pacholci z Vnitřního vyšetřování - Lewis a Clarke, když vyklidili jeho psací stůl a vysypali jeho věci na stůl v oddělení vražd na Hollywoodské stanici, nechali mu doma na záznamníku vzkaz, kde je najde. Teď, o deset měsíců později, byl zpátky na posvátné půdě elitní detektivní skupiny policejního sboru a byl rád, že je neděle. Aspoň tam nepotká žádné známé tváře. Nebude mít důvod dívat se jinam.

Místnost číslo tři sta dvacet jedna byla prázdná až na víkendového detektiva ve službě, kterého Bosch neznal. Harry ukázal dozadu do místnosti a řekl: "Bosch, hollywoodští detektivové. Potřebuju použít tu bednu."

Důstojník ve službě, mladík s vlasy ostříhanými tak, jako když odešel z námořní pěchoty, měl na stole otevřený katalog pistolí. Podíval se dozadu k počítačům u zadní stěny místnosti, jako by se chtěl ujistit, že tam všechny ještě jsou, a pak zpátky na Bosche.

"Co kdybyste použil nějakou ve svém vlastním oddělení?" řekl.

Bosch prošel kolem něho. "Nemám čas jezdit až do Hollywoodu. Za dvacet minut musím být u pitvy," zalhal.

"Víte, Boschi, slyšel jsem o vás. Televizní show a tak dále. Býval jste v tomhle patře. Býval."

Poslední věta zůstala viset ve vzduchu jako smog, ale Bosch se ji snažil ignorovat. Zatímco kráčel dozadu k počítačovým terminálům, neubrnil se tomu, aby nepohlédl na svůj bývalý psací stůl. Uvažoval, kdo ho teď asi

používá. Byla na něm spousta věcí. Všiml si, že karty na otáčecím adresáři jsou čisté a na okrajích neopotřebované. Nové. Harry se otočil a podíval se na muže ve službě, který ho neustále pozoroval.

"To je tvůj stůl, když zrovna v neděli nemakáš?"

Kluk se usmál a přikývl.

"Zasluhuješ si to, hochu. Jsi přesně to, co se žádá. Včetně těch vlasů a toho přiblíženého úsměvu. Ty to určitě dotáhneš daleko."

"Výrazili vás odtud, protože jste si hrál na osamělýho střelce... Běžte do prdele, Boschi, jste nula."

Bosch vytáhl židli s kolečky od stolu a dostrkal ji před PC IBM na stole u zadní zdi. Stiskl vypínač a za okamžik se na monitoru objevila jantarová písmena: "Homicide Information Tracking Management Automated Network - HITMAN"... "Automatický informační systém pro pátrání o vraždách".

Bosch se pousmál tomu, jak policejní sbor ustavičně potřebuje nějaké zkratky. Měl pocit, že všechny jednotky, zvláštní útvary i počítačové evidence dostávají jména, aby se zkratce dodal náležitý zvuk. Pro veřejnost znamená zkratka akci s nasazením spousty pracovních sil na řešení rozhodujících problémů. Existovaly zkratky jako HITMAN, COBRA, CRASH, BADCATS, DARE a stovky dalších. Bosch byl přesvědčený, že kdesi v Parkerově středisku existuje někdo, kdo tráví čas jen vymýšlením těchto výmluvných zkratk. Pokud vaše zvláštní jednotka nemá pořádnou zkratku, nemá v tomhle policejním sboru žádnou šanci.

Jakmile se dostal do systému HITMAN, objevil se na obrazovce formulář otázek případu a on vyplnil volná místa. Potom vepsal tři vyhledávací klíče: "Přehrada Mulholland", "Předávkování" a "Předstírané předávkování." A pak stiskl klávesnici 'enter'. O půl minuty později mu počítač sdělil, že po prohledání osmi tisíc případů vražd - asi za deset posledních let - uložených na harddisku počítače, odpovídá zadání pouze šest případů. Bosch si jeden po druhém vytáhl. První tři byly nevyřešené vraždy mladých žen nalezených u přehrady počátkem osmdesátých let. Všechny byly užkráceny. Bosch rychle prolétl na informaci a pokračoval. Čtvrtý případ bylo tělo nalezené v nádrži před pěti lety. Příčina smrti nebylo utonutí, zůstala neznámá. V posledních dvou případech šlo o předávkování drogami; k prvnímu došlo během pikniku v parku nad nádrží. Boschovi se to zdálo naprosto jasné, a tak pokračoval. Poslední mrtvola byla nalezena v potrubí před čtrnácti měsíci. Za příčinu smrti byla později stanovena srdeční zástava zaviněná předávkováním heroinem.

"O zesnulém bylo známo, že se pohyboval v oblasti přehrady a přespával v potrubí," pravil výstup počítače. "Žádné další následky."

O téhle smrti se zmínil Crowley, hollywoodský seržant ve službě, když dnes ráno budil Bosche. Bosch stiskl klávesu a vytiskl si informaci o posledním mrtvém, ačkoli si nemyslel, že by nějak souvisela s jeho případem. Skončil, vypnul počítač a chvíli ještě zůstal sedět a přemýšlel. Aniž by vstal ze židle, poodjel k dalšímu počítači. Zapnul ho a vložil své heslo. Vytáhl z kapsy fotografie z Polaroidu, podíval se na náramek a naklepal jeho popis pro vyhledání v registru ukradených předmětů. Samo o sobě to bylo úplné umění. Náramek musel popsat tak, jak si myslel, že by to udělali policajti, kteří zpracovávali popisy celých inventářů šperků odcizených při loupežích či krádežích. Popsal náramek prostě jako "Starožitný zlatý náramek s vyřezávanou jantarovou ozdobou ve tvaru delfína". Stiskl vyhledávací klíč a za třicet sekund mu obrazovka oznámila: "Není v evidenci." Udělal další pokus a napsal: "Náramek ze zlata a jantaru". Pak znovu stiskl vyhledávací klíč. Tentokrát tam bylo čtyři sta třicet šest záznamů. To bylo příliš mnoho. Potřeboval nabídku zeštíhlet. Napsal: "Zlatý náramek s jantarovou rybou" a stiskl "Hledej". Objevilo se šest záznamů. To se mu už líbilo mnohem víc.

Počítač mu sdělil, že informace o zlatém náramku s vyřezávanou jantarovou rybou se objevila ve čtyřech zprávách o zločinech a ve dvou bulletinech policejního sboru o hledaných předmětech, které byly do počítačového systému zařazeny v období po jeho spuštění, tedy po roce devatenáct set osmdesát tři. Bosch věděl, že vzhledem k nesmírné redundanci zpráv v každém policejním sboru, by se všech šest vstupů mohlo - a pravděpodobně i bude - vztahovat k jedinému případu o ztraceném či ukradeném náramku. Vyvolal si zkrácené zprávy o těchto trestných činech na obrazovku a zjistil, že jeho podezření bylo správné. Všechny zprávy se vztahovaly skutečně k jediné krádeži v září, v centru města, na rohu Hill Street a Šesté avenue. Obětí byla jednasedmdesátiletá žena jménem Harriet Beechamová ze Silver Lake. Bosch se snažil představit si v duchu to místo, ale nemohl se rozpomenout, jaké budovy nebo podniky tam stojí. V počítači nebylo shrnutí případu; musel by jít do archivu a dát si udělat kopii. Byl tu však ve zkratce popis zlatého a jantarového náramku a několika dalších šperků odcizených Beechamové. Náramek, jehož ztrátu Beechamová ohlásila, by mohl, ale taky nemusel být totožný s tím, který zastavil Meadows - jeho popis byl příliš neurčitý. V počítačové informaci bylo uvedeno několik dalších čísel hlášení a Bosch si je všechny poznamenal do svého zápisníku. Když si je zapisoval, napadlo ho, že okradení Harriet Beechamové vyvolalo nevídané papírování.

Pak si vyvolal informaci o oněch dvou bulletinech. Oba pocházely od FBI, první. vyšel čtrnáct dní poté, co byla Beechamová okradena, a potom byl vydán znovu o tři měsíce později, když se šperky Beechamové stále neobjevovaly. Bosch si zapsal čísla bulletinů a vypnul počítač. Prošel místností do oddělení loupeží a komerčních krádeží. Na kovové polici, která se táhla podél zadní stěny, byly desítky černých desek s bulletiny a informacemi o pátrání z minulých let. Bosch našel desky s označením "Září" a začal jimi listovat. Rychle zjistil, že bulletiny nejsou zařazeny chronologicky, a některé nebyly dokonce ani vydány v září. Ve skutečnosti tu chyběl jakýkoli řád. Musel by prohledat všech deset měsíců od krádeže u Beechamové, než by našel bulletin, který potreboval. Vytáhl hromadu pořadačů z police a posadil se ke stolu pro krádeže. O chvíli později začal mít pocit, že naproti němu u stolu někdo stojí.

"Co chcete?" řekl, aniž vzhlédl.

"Co chci?" řekl detektiv ve službě. "Rád bych věděl, do prdele, co tu děláte, Boschi? Tohle už není vaše pracoviště. Nemůžete si sem jen tak přijít, jako byste tomu tady velel. Strčte ty krámy zpátky do police, a jestli se do nich chcete podívat, přijďte zítra a pěkně požádejte o povolení, k sakru. A nevykládejte mi žádný kecý o nějaký pitvě. Už jste tady

půl hodiny."

Bosch se na něho podíval. Odhadoval, že mu může být osmadvacet, možná devěťadvacet, možná dokonce méně, než bylo Boschovi, když do oddělení loupeží a vražd nastoupil. Bud jsou měkčí standardy, nebo oddělení loupeží a vražd už není tím, čím bývalo. Bosch věděl, že ve skutečnosti došlo k obojímu. Zahleděl se opět do pořadače bulletinů.

"Mluvím s tebou, ty pitomče!" vybuchl detektiv.

Bosch natáhl nohu pod stolem a odkopl protější židli. Ta odstartovala od stolu a její opěradlo uhodilo detektiva do klína. Zlomil se v pase, zoufale vykřikl a snažil se zachytit židli, aby se o ni opřel. Harry Bosch věděl, že teď jde o jeho prestiž. O pověst osamělého rváče a zabijáka. No tak, mládenče, říkal si, udělej něco.

Ale mladý detektiv jenom upřeně zíral na Bosche. Zápasily v něm pocity vzteku a ponížení. Byl to policista, který by byl schopný vytáhnout zbraň, ale ne stisknout spoušť. A jakmile to Bosch poznal, věděl, že tenhle mládenec ustoupí.

Mladý policista zavrtěl hlavou, zamával rukama, jako by chtěl říct 'Nechme toho...', a vrátil se zpátky ke služebnímu stolu.

"Jen do toho, mladíku, udej mě," řekl Bosch směrem k jeho zádu.

"Trhni si," odpověděl slabě mládenec.

Bosch věděl, že může být bez obav. Oddělení vnitřního vyšetřování by ani nepohlédlo na nějakou stížnost o hádce dvou důstojníků, při níž nebyl žádný svědek a ani o ní neexistovala magnetofonová nahrávka. Slovo jednoho policajta proti druhému se v tomto policejním sboru považovalo za nedotknutelné. Všichni přitom pochopitelně dobře věděli, že slovo policajta samo o sobě je naprosto bezcenné. Proto lidé z Vnitřního vyšetřování vždycky pracovali ve dvojici.

O hodinu a sedm vykouřených cigaret později to Bosch konečně měl. Fotokopie jiného snímku zlatého a jantarového náramku byla součástí padesátistránkového balíku popisů a fotografií předmětů odcizených při krádeži ve WestLand National Bank na rohu Šesté avenue a Hill Street. Teď už byl Bosch schopen vybavit si v paměti tu adresu a vzpomněl si i na tmavé kouřové sklo budovy. V bance však nikdy nebyl. Bankovní loupež, při níž byly ukradeny šperky, podivil se Bosch v duchu. Nedávalo to žádný smysl. Prostudoval seznam. Téměř všechny položky představovaly šperky, ale na obyčejnou krádež jich bylo trochu moc. Jen samotná Harriet Beechamová přišla o osm starožitných prstenů, čtyři náramky a čtyři náušnice. Navíc to bylo zaznamenáno jako krádež, nikoli loupež. Hledal v rubrice "Má na starosti" nějaký sumář tohohle zločinu, ale žádný nenašel. Jen kontaktní jméno v FBI: zvláštní agent E. D. Wish.

Potom si všiml, že informace uvádí jako datum zločinu tři dny. Krádež v rozmezí tří dnů během prvního týdne v září. Tehdy byl víkend Svátku práce, uvědomil si Bosch. Banky v centru měly zavřeno tři dny. Muselo jít o vykradení trezorů. Vytunelování? Bosch se opřel a přemýšlel: Proč si na to nepamatuje? Takovou krádež by média omílala řadu dní. A u policie by se o ní mluvilo ještě déle. Potom si uvědomil, že byl o Svátku práce a ještě další tři týdny v Mexiku. K té bankovní krádeži došlo, zatímco byl na měsíc suspendován kvůli Panenkářovu případu. Sklonil se, zvedl telefon a vytočil číslo.

"Times, Bremmer."

"Tady Bosch. Pořád makáš v neděli?"

"Od dvou do desíti každou neděli, bez pardonu. Tak o co jde? Nemluvil jsem s tebou od, no, od toho tvého průseru s Panenkářovým případem. Jak se ti líbí v Hollywoodském oddělení?"

"Jde to. Aspoň na nějakou dobu." Mluvil tiše, aby ho detektiv ve službě nemohl slyšet.

Bremmer řekl: "Tak takhle to je? Dobrá, slyšel jsem, žeš dneska ráno našel nějakou mrtvolu nahoře u přehrady."

Joel Bremmer se stal o policejní zprávy v Timezech déle, než většina policajtů, včetně Bosche, sloužila u sboru. Nebylo toho příliš, co by o policejním sboru neslyšel, nebo co by si nemohl zjistit na jediné zavolání. Před rokem zavolał Boschovi, aby se dozvěděl, co říká tomu, že je na dvaadvacet dnů postavený mimo službu bez nároku na plat. Bremmer se o tom dověděl dříve než samotný Bosch. Všeobecně vzato, policejní sbor nenáviděl Timesy, a ty si nikdy nebraly servítky pro své kritiky policie. Nicméně to byl právě Bremmer, kterému mohl každý policista důvěřovat, a mnozí, jako Bosch, mu skutečně důvěřovali.

"Jo, je to můj případ," řekl Bosch. "Teď zrovna toho moc nemám. Ale potřeboval bych od tebe laskavost. Pokud se to vyvine tak, jak se zdá, bude z toho něco, co tě bude zajímat."

Bosch věděl, že mu nemusí házet udičku, ale chtěl; aby reportér věděl, že by z toho později mohlo něco být.

"Co potřebuješ?" zeptal se Bremmer.

"Jak víš, byl jsem o posledním Svátku práce na prodloužené dovolené, díky oddělení Vnitřního vyšetřování. Takže mi něco uteklo. Ale to bylo..."

"Myslíš ten případ s tunelem? To vytunelování? V centru? Tu spoustu šperků, prodejných cenných papírů, akcií a možná i drog?"

Bosch zaslechl naléhavost v silicím reportérově hlase. Měl pravdu, šlo o tunel a pro noviny to byl trháč. Jestliže to zajímalo Bremmera, musel to být důležitý případ. Ale Bosch byl stále ještě udivený, proč o tom nic neslyšel, když se v říjnu vrátil zpět do práce.

"Jo, to je ono," souhlasil Bosch. "Byl jsem tenkrát pryč, tak mi to uteklo. Zatkli vůbec někoho?"

"Ne, zůstalo to otevřené. Když jsem se na to naposled ptal, dělali na tom z FBI."

"Chtěl bych se ještě dneska večer podívat na výstřížky, které se toho týkají. Je to možný?"

"Nechám udělat kopie. Kdy přijdeš?"

"Uvidím, za chvíli."

"Předpokládám, že to nějak souvisí s tím nebožtíkem z dnešního rána?"

"Vypadá to tak. Snad. Teď o tom nemůžu mluvit. Vím jen, že se tím případem zabývají federálové. Jdu k nim zítra. Proto bych chtěl vidět ty výstřížky dneska večer."

"Budu tady."

Když zavěsil, podíval se Bosch znovu na fotokopii náramku pořízenou FBI. Nebylo pochyb, že jde o předmět, který zastavil Meadows a který Obinna zvětšil svým Polaroidem. Na snímku FBI byl náramek na ženském zápěstí posetém jaterními skvrnami. Tři malé broušené rybky plavaly na vlnce ze zlata. Bosch hádal, že to bylo sedmdesátileté zápěstí Harriet Beechamové a že snímek byl pravděpodobně pořízen kvůli pojištění. Podíval se po detektivovi ve službě, který dosud listoval v katalogu pistolí. Zakašlal nahlas, jak to jednou viděl ve filmu s Nicholsonem, a v té chvíli vytrhl informační list z pořadače. Mladý detektiv se podíval na Bosche, ale pak se znovu vrátil ke svým pistolím a nábojům.

Zatímco si Bosch strkal papír do kapsy, ozvalo se jeho pípátko. Zvedl sluchátko a zavolal Hollywoodskou stanicí. Čekal, že tam pro něho mají další mrtvolu. Hovor přijal seržant ve službě Art Crocket, kterému všichni říkali Davey.

"Harry, jsi pořád v terénu?" zeptal se.

"Jsem v Parkerově centru. Potřebuju si ověřit pár věcí."

"Dobrá, takže jsi už blízko márnice. Nějaký technik jménem Sakai volal a říkal, že s tebou potřebuje mluvit."

"Se mnou?"

"Chtěl, abych ti vyřídil, že na něco přišli a že tu tvou pitvu udělají dneska. Vlastně teď hned."

Boschovi trvalo pět minut, než se dostal do okresní nemocnice a čtvrt hodiny, než našel místo k parkování. Úřad koronera byl za jednou z budov lékařského střediska, odsouzených po zemětřesení v roce devatenáct set osmdesát sedm k likvidaci. Sídli v jednopatrovém žlutém prefabrikovaném baráku, který se nijak nevyznačoval ani svou architekturou, ani aktivitou. V prosklených dveřích, jimiž živí přicházeli do vstupní haly, se Bosch srazil s šerifovým detektivem, s nímž strávil jistý čas, když počátkem osmdesátých let pracoval ve zvláštní jednotce na případech Nočního stopaře.

"Ahoj, Bernie," řekl Bosch a usmál se na něho.

"Jdi do prdele, Boschi," odsekl Bernie. "Nemysli si, že seš jedinej, kdo tu maká."

Bosch se na okamžik zastavil a sledoval detektiva, jak kráčí přes parkoviště. Potom vstoupil do haly a dal se vpravo chodbou vymalovanou vládní zelenou. Prošel dvojími dvoukřídlovými dveřmi. Zápach za každými z nich zesílil. Byl to zápach smrti a silné dezinfekce. Smrt měla převahu. Bosch vešel do žlutě obložené unývární. Tam už byl Larry Sakai a navlékal si papírový plášť přes nemocniční oblečení. Papírovou masku a přezůvky měl již na sobě. Bosch si vzal totéž z lepenkových krabic na nerezovém pultě a začal se oblékat.

"Co se stalo Berniemu Slaughterovi?" zeptal se Bosch. "Co jste mu tu provedli, že byl tak naštvanej?"

"Za to můžeš ty, Boschi," odpověděl Sakai a ani se na něho nepodíval. "Volali mu včera ráno, že nějaký šestnáctiletý grázlící zastřelil jeho nejlepšího kámoše. V Lancasteru. Vypadá to jako náhoda, ale Bernie čeká, až prověříme dráhy střel a stopy po střelném prachu. Chce to uzavřít. Řek jsem mu, že to uděláme dneska po obědě, a tak sem přijel. Jenomže my to dneska nejsme vůbec schopný udělat, protože Sally si vzal do palice, že se vrhne na ten tvůj případ. Neptej se mě proč. Jen si toho nebožtíka prohlíd, když jsem ho přivez, a hned prohlásil, že to uděláme dneska. Namít jsem, že by se někdo musel přeskočit, a on na to, že přeskočíme Bernieho. Já ho ale nedostal včas na drát, abych mu řekl, ať sem nejezdí. Tak proto je Bernie nasranej. Víš, že bydlí až v Diamond Baru. Taková dlouhá cesta a pro nic za nic."

Bosch měl teď masku, plášť i přezůvky, a tak se vydal za Sakaiem vykachličkovanou chodbou do pitevny. "Tak by snad měl bejt nasranej na Sallyho, ne na mě," namítl.

Sakai neodpověděl. Došli k prvnímu stolu, na kterém ležel nahý Bill Meadows na zádech, s krkem podloženým krátkým dřevěným špalíkem o průřezu pět krát deset centimetrů. V místnosti bylo šest nerezových stolů, všechny se žlábkou na okrajích a odtokovými otvory v rozích. Na každém leželo nějaké tělo. Doktor Jesus Salazar se hrbil nad Meadowsovým hrudníkem zády otočený k Boschovi a Sakaiovi.

"Dobré odpoledne, Harry, čekám na tebe," řekl Salazar, aniž by se na něho podíval. "Larry, z tohohle budu potřebovat diapozitivy."

Koroner se narovnal a otočil. V rukou v gumových rukavicích držel něco, co vypadalo jako čtvercový špalík růžové tkáně svalu. Položil to na ocelovou pánev, v jaké se pečou čokoládové koláčky, a podal ji Sakaiovi. "Udělej mi jeden vertikální snímek stopy vpichu a pak pro srovnání dva z každé strany."

Sakai převzal pánev a odešel s ní z pitevny do laboratoře. Bosch viděl, že ta tkáň byla Meadowsovi vyříznuta z hrudníku, asi dva a půl centimetru pod jeho levou prsní bradavkou.

"Co jsi našel?" zeptal se Bosch.

"Ještě si nejsem jistý. Uvidíme. Otázka je, cos našel ty, Harry. Můj terénní technik mi říkal, že jsi trval na pitvě tohohle případu ještě dnes. Proč?"

"Řek jsem mu, že to potřebuju ještě dnes, protože jsem chtěl, aby pitva byla už zítra. Mám dojem, že jsme se na tom spolu dohodli."

"Jo, tak mi to řekl a mě kvůli tomu popadla zvědavost. Miluju záhady, Harry. Proč si myslíš, že to smrdí, jak vy detektivové říkáte?"

Už to neříkáme, pomyslel si Bosch. Jak to začnou říkat ve filmech a lidé jako Salazar si toho všimnou, je to pasé.

"V té chvíli mi zkrátka pár věcí neštymovalo," řekl Bosch. "Teď už jich je víc. Podle mě to vypadá na vraždu. Nic záhadného."

"O jaké věci šlo?"

Bosch vytáhl zápisník a začal v něm listovat, zatímco se rozhovořil. Vypočítával věci, které si přímo na místě nálezů mrtvoly poznamenal jako problematické: zlomený prst, žádné výrazné stopy v potrubí, košile vyhrnutá přes hlavu.

"Měl feťácký nádobíčko v kapse a v potrubí jsme našli i kahánek, ale nezdálo se mi to v pořádku. Připadalo mi, že je to jen nainscenovaný. Zdá se mi, že vpích, kterej ho zabil, má v paži. Ty ostatní jizvy na paži jsou starý. Už pár let si nepíchal do rukou."

"V tom máš pravdu. Kromě toho jediného vpichu do paže jsou čerstvé vpichy jenom v tříselech. Na vnitřní straně stehen. V oblastech většinou používaných lidmi, kteří si dávají velký pozor, aby skryli svou závislost. No, ale i tak by to mohlo být poprvé, co se znovu vrátil k ruce. Co dalšího máš, Harry?"

"Jsem si naprosto jistě, že kouřil. Ale neměl u sebe žádný balíček cigaret."

"Nemohl mu ho někdo sebrat? Dřív, než bylo tělo objeveno? Nějaký hadrář?"

"To je fakt, ale proč by sebral cigára a ne nádobíčko? A pak je tu ještě jeho byt. Někdo ho prohledával."

"Mohlo to být někdo, kdo ho znal. Někdo, kdo hledal jeho prachy."

"To je taky možný." Bosch zalistoval v dalších stránkách notesu. "V nádobíčku nalezeným u těla byly na gáze bělavohnědý krystalky. Už jsem viděl dost dehtového heroinu, abych věděl, že zbarvuje filtrační gázu na tmavohnědo, někdy až do černa. Takže tohle vypadá, jako by mu stříkli do ruky nějaký jemnější materiál, pravděpodobně ze zámorí. A to zas nehraje s tím, jaký život vedl. Tohle je materiál ze čtvrtí bohatých."

Salazar chvíli přemýšlel, než namítl: "To všechno jsou jenom samé předpoklady, Harry."

"A poslední věc je - právě na ní začínám dělat -, že byl zapletený do jistého druhu velký loupeže."

Bosch mu ve stručnosti vyložil, co věděl o náramku, jeho krádeži z bankovního trezoru a nakonec ze zastavárny. Salazarovou doménou byly forenzní detaily případu. Bosch Sallymu vždycky důvěřoval a přesvědčil se, že mu leckdy pomohl v případě překonat některé překážky. Seznámili se roku devatenáct set sedmdesát čtyři, když byl Bosch hlídkovým policistou a Sally novým pomocným koronerem. Bosch byl pověřen hlídkováním a kontrolou ve Východní čtyřiapadesáté ulici v Jižněstřední čtvrti, kde přestřelka se Symbionskou osvobozenou armádou skončila tím, že jeden dům vyhořel až do základů a v doutnajících troskách se našlo pět mrtvol. Sally dostal za úkol zjistit, zda tam někde v popelu nezůstala ještě šestá - Patty Hearstová. Strávili tam spolu tři dny, a když to Sally konečně vzdal, Bosch vyhrál sázku, že Hearstová je dosud naživu. Někde jinde.

Když Bosch dovypřáhl příběh o náramku, zdálo se, že Sallyho námitky, týkající se záhadné smrti Billa Meadowse, poněkud vybledly. Vypadalo to však, že ta historka Sallyho zeletrizovala. Otočil se k vozíku, na kterém měl poskládané řezací nástroje, a přitáhl si ho blíž k pitevnímu stolu. Zapnul magnetofon, který se aktivoval hlasem, a zvedl skalpel a obyčejné zahradnické nůžky. Právil: "Tak dobrá, pusťme se do práce."

Bosch ustoupil pár kroků, aby se uchránil před postříkáním a opřel se o pult, na kterém ležel podnos plný nožů, pil a skalpelů. Všiml si, že po straně podnosu byl nalepen štítek s nápisem: 'K nabroušení'.

#

Salazar pohlédl na tělo Billa Meadowse a začal diktovat: "Jde o tělo dobře vyvinutého muže kavkazské rasy, výška sto sedmdesát pět centimetrů, váha sedmdesát pět kilogramů, celkový vzhled odpovídá vykazovanému věku čtyřiceti let. Tělo je chladné a nenabízí zamrznutí, plně ztuhlé, na zadních partiích jsou zřejmé posmrtné skvrny."

Bosch ho pozoroval, když začal diktovat, ale pak si povšiml plastového pytle s Meadowsovým šatstvem na pultě vedle podnosu s nástroji. Zvedl ho a otevřel. Pach moči okamžitě zaútočil na jeho čichové buňky a připomněl mu obývací pokoj v Meadowsově bytě. Navlékl si gumové rukavice, zatímco Salazar pokračoval v popisu těla.

"Levý ukazováček na dotek vykazuje evidentní frakturu bez lacerace, petechiální kontuze či krvácení."

Bosch mrkl přes rameno a spatřil, že Salazar tupým koncem skalpelu kroutí zlomeným prstem, zatímco mluví do magnetofonu. Popis povrchu těla zakončil zmínkou o vpiších v pokožce.

"Na horní vnitřní straně stehen a vnitřní straně levé paže jsou hemoragické rány od vpichů typu injekční jehly. Vpich na ruce vydává krvavou tělesnou tekutinu a zdá se být velice čerstvý. Žádné strupy. Jiný vpich je vlevo nahoře na hrudníku, který vydává malé množství krvavé tekutiny a zdá se být poněkud širší než ten, jenž byl způsoben injekční jehlou."

Salazar zakryl rukou mikrofon magnetofonu a řekl Boschovi: "Nechal jsem Sakaie udělat diapozitivy toho vpichu na hrudníku: Vypadá to velice zajímavě."

Bosch přikývl, obrátil se zpět k pultu a začal z pytle vytahovat Meadowsovo šatstvo. Za sebou slyšel, jak Salazar nůžkami otvírá hrudník mrtvého.

Detektiv obrátil naruby každou kapsu a prozkoumal jejich podšívku. Taky ponožky obrátil naruby a prohlédl rub kalhot a košile. Nic. Vzal skalpel z podnosu 'K nabroušení', rozřízl stehy Meadowsova koženého opasku a roztrhl ho. Zase nic. Přes rameno slyšel, jak Salazar říká: "Slezina váží sto devadesát gramů. Kapsule je nedotčená a lehce zvrásněná, parenchym je světle purpurový a trámečkovitý."

Bosch tohle všechno slyšel už nejméně stokrát. Většina toho, co patolog diktuje do svého magnetofonu, neznámá pro detektiva stojícího vedle něho naprosto nic. Detektiv čeká až na konečný závěr: Co zabilo člověka, ležícího na studeném ocelovém stole? Jak? A kdo?

"Stěny žlučníku jsou tenké," říkal Salazar. "Obsahuje několik málo kubických centimetrů nazelenalé žluči bez kaménků."

Bosch vrátil šaty zpět do plastového pytle a zapečetil ho. Potom z druhého plastového pytle vysypal kožené pracovní boty, které měl Meadows na nohou. Všiml si, že ze svršků bot padá červeně oranžový prach. Další známka toho, že tělo bylo do potrubí vtaženo. Podpatky rozryly zaschlé bláto na dně potrubí a prach se nachytil na boty.

Salazar řekl: "Stěna močového měchýře je nedotčená, uvnitř je jen padesát šest gramů světležluté moči. Vnější genitálie a vagina nevýrazné."

Bosch se otočil. Salazar držel ruku před mikrofonem. Řekl: "To je koronerský humor. Jen jsem se chtěl přesvědčit, jestli mě posloucháš, Harry. Mohl bys o tom jednoho dne svědčit. A podpořit mě."

"Pochybuj," řekl Bosch. "Poroty se nerady nudí."

Salazar zapnul malou cirkulárku, kterou používal k otevření lebky. Vydávala zvuk jako zubařská vrtačka. Bosch se vrátil k botám. Byly často krémované a čištěné. Gumové podešve vykazovaly jen nepatrné opotřebení. V jedné z

nejhlubších drážek podrážky pravé boty se zachytil bílý kamínek. Bosch ho vydloubl skalpelem. Byl to malý úlomek betonu. Vzpomněl si na bílý prach na koberci v Meadowsově šatně. Přemýšlel, zda by prach či úlomek z podrážky mohly odpovídat betonu, který chránil trezor WestLandské banky. Jestli však byly boty tak dobře ošetřovány, mohl úlomek zůstat v podrážce devět měsíců po vloupání do trezoru? To se mu zdálo nepravděpodobné. Možná, že úlomek pochází ze stavby metra, kde Meadows pracoval. Pokud tam opravdu pracoval. Bosch vhodil úlomek betonu do malé plastové obálky a strčil ji do kapsy k ostatním, které v průběhu dne nashromáždil.

Salazar pokračoval: "Ohledání hlavy a obsahu lebky neodhalilo žádné zranění, ani skryté patologické změny v důsledku nemoci nebo vrozených anomálií. Harry, teď se chystám na ten prst."

Bosch dal boty do plastového pytle a vrátil se k pitevnickému stolu, právě když Salazar připevňoval rentgenový snímek Meadowsovy levé ruky na negatoskop na stěně.

"Vidíš tady ty fragmenty?" zeptal se a ukazoval na malé ostré bílé skvrny na negativu. Blízko zlomeného kloubu se nacházely tři. "Kdyby to byla stará zlomenina, srostly by časem s kloubem. Na rentgenu není rozlišitelné žádné hojení, ale podívám se na to."

Přistoupil k tělu a skalpelem udělal do kůže nad kloubem řez ve tvaru písmene T. Potom poodhrnul kůži, rýpal skalpelem do růžové tkáně a říkal: "Ne... ne... nic. Došlo k tomu až po smrti, Harry. Myslíš, že to mohl udělat někdo z mých lidí?"

"Nevím," odpověděl Bosch. "Nezdá se. Sakai říkal, že on i jeho parták byli opatrní. A já to taky neudělal. Jak je možné, že není poškozená pokožka?"

"To je zajímavý moment. Nevím. Prst byl nějakým způsobem zlomen, aniž došlo k vnějšímu poškození. Nedokážu to vysvětlit. Ale nemělo by to být příliš obtížné. Chytni mu prst a ohni ho. Pokud na to máš žaludek. Takhle."

Salazar obešel stůl. Zvedl Meadowsovu pravou ruku a ohnul mu prst dozadu. Nedokázal však vyvinout potřebnou sílu, aby zlomil kloub.

"Je to těžší, než jsem si myslel," prohlásil. "Možná do prstu udeřil nějaký tupý předmět. Takový, který nepoškodil kůži."

Když se o čtvrt hodinu později vrátil Sakai s diapozitivy, pitva už skončila a Salazar zašival Meadowsovu hrudník silnou voskovanou nití. Potom hadicí visící od stropu spláchl z těla zbytky a navlhčil vlasy. Sakai přivázal nohy a ruce k tělu provazem, aby jim zabránil v pohybu během dalších fází vývoje mrtvolné strnulosti. Bosch si všiml, že se provaz táhne přes tetování na Meadowsově paži, kryse po krku.

Salazar pak palcem a ukazováčkem zatlačil Meadowsovi oči.

"Dej ho do boxu," řekl Sakaiovi. A pak se obrátil na Bosche: "Podíváme se na ty diapozitivy. Případá mi to divné, protože ten vpich je větší než po normální heracké jehle a taky jeho umístění na hrudníku je neobvyklé."

Vpich vznikl jasně ante mortem, možná peri mortem - bylo tam jen lehké krvácení. Na ráně se však nevytvořil strup. Musel tedy vzniknout buď krátce před smrtí, nebo dokonce během ní. Možná byl příčinou smrti, Harry."

Salazar odnesl diapozitivy k mikroskopu, který stál na pultě u zadní stěny pitevny. Vybral jeden z nich a vložil ho pod mikroskop. Naklonil se, aby ho prozkoumal, a za půl minuty konečně prohlásil. "Zajímavé."

Potom rychle prohlédl ostatní diapozitivy. Když skončil, vrátil první diapozitiv zpět pod mikroskop.

"V pořádku. Tak tedy: Vyňal jsem vzorek o rozměrech dva a půl krát dva a půl centimetru z hrudníku, kde se nacházel vpich. Šel jsem do hloubky asi pěti centimetrů. Tenhle diapozitiv je vertikální řez vzorkem, ukazující stopu perforace. Sleduješ mě?"

Bosch přikývl.

"Dobře. Je to podobné, jako kdybychom rozřízli jablko a obnažili stopu červa. Diapozitiv sleduje stopu perforace a všechny její okamžité důsledky a škody. Podívej se."

Bosch se sklonil k okuláru mikroskopu. Diapozitiv ukazoval přímou perforaci hlubokou asi dva a půl centimetru, procházející pokožkou, vnikající do svalu a zužující se jakoby do hrotu. Na nejhlubším místě průniku se růžová barva svaloviny změnila na tmavohnědou barvu.

"Co to znamená?" zeptal se.

"To znamená," odpověděl Salazar, "že vpich prošel kůží, pak fascií, to je vrstva podkožních tukových vláken, a pak přímo do hrudního svalu. Všiml sis tmavší barvy svalu kolem vpichu?"

"Ano, všiml."

"Harry, to je od toho, že tam byl sval popálen."

Bosch vzhlédl od mikroskopu na Salazara. Zdálo se mu, že se pod patologovou dýchací maskou mihl lehký úsměv.

"Popálen?"

"Omračovací pistolí," řekl patolog. "Podívej se po nějaké, která vstřeluje elektrodu hluboko do kožní tkáně. Asi tak tři až čtyři centimetry hluboko. I když v tomto případě je pravděpodobnější, že elektroda byla vbodnuta ručně hluboko do hrudníku."

Bosch okamžik uvažoval. Omračovací pistolí je prakticky nemožné najít. Sakai se vrátil do pitevny, opřel se o pult u dveří a čekal. Salazar vzal z vozíku s nástroji tři skleněné zkumavky s krví a dvě s nažloutlou tekutinou. Ležela tam také malá ocelová pánvička s kouskem hnědého materiálu, který Bosch na základě svých zkušeností z této místnosti identifikoval jako játra.

"Larry, tady máš vzorky na toxikologii," řekl mu Salazar. Sakai je převzal a znovu zmizel z pitevny.

"Ale ty mluvíš o mučení, o elektrických šocích," řekl Bosch.

"Řekl bych, že to tak vypadá," potvrdil Salazar. "Nemohly ho sice zabít, na to je zranění příliš malé, ale stačily patrně na to, aby z něho dostali nějakou informaci. Elektrická rána může být velice přesvědčivá. Myslím, že o tom existuje dost obšírná literatura. Má-li subjekt umístěnu elektrodu na hrudníku, musí patrně mít pocit, že mu proud prochází přímo

srdcem. Zřejmě ho to paralyzuje. Prozradí, co se po něm chce, a potom už jen pozoruje, jak mu do paže píchají smrtelnou dávku heroinu."

"Můžeme z tohotohle něco dokázat?"

Salazar se zadíval na podlahu pokrytou dlaždicemi a zvedl prst k masce, aby se pod ní poškrábal na rtu. Bosch umíral touhou po cigaretě. Byl v pitevně už skoro dvě hodiny.

"Dokázat něco z toho?" řekl Salazar. "Nikoli lékařsky. Toxikologické testy budou hotové za týden. V zájmu naší úvahy řekněme, že se vrátí s tím, že šlo o předávkování heroinem. Jak můžeme dokázat, že mu ho do paže píchl někdo jiný, než on samotný? Lékařsky to nelze dokázat. Ale můžeme dokázat, že v době smrti, nebo krátce před ní, došlo k traumatickému útoku na tělo v podobě elektrického šoku. Někdo ho mučil. Po smrti tu máme ještě nevysvětlené poškození prstu na levé ruce."

Znovu se poškrábal pod maskou a dodal: "Mohu dosvědčit, že to byla vražda. Lékařské důkazy jako celek naznačují smrt způsobenou jinými osobami. Ale v této chvíli neznáme příčinu smrti. Musíme počkat, až bude dokončeno toxikologické šetření, a pak budeme moci dát znovu hlavy dohromady."

Bosch si zapsal parafrázi toho, co Salazar právě prohlásil, do svého zápisníku. Bude to muset uvést ve svých hlášeních.

"Je pochopitelné," poznamenal Salazar, "že dokázat cokoli z toho před porotou bez rozumných pochybností, je jiná záležitost. Hádám, Harry, že budeš muset ten náramek najít a zjistit, proč byl tak cenný, že kvůli němu někdo mučil a zavraždil člověka."

Bosch zavřel zápisník a začal si svlékat papírový plášť.

Zapadající slunce rozzhavlilo oblohu do růžova a oranžova, do stejně jásavých tónů, jaké mívají plavky surfařů. Jak krásný podvod, říkal si v duchu Bosch, když se vracel hollywoodskou dálnicí na sever domů. Západ slunce tady bývají takové. Způsobí, že zapomenete, že je to smog, který dokáže vykouzlit tak brilantní barvy, a že zapomenete, že se za každým krásným obrazem může skrývat ošklivý příběh.

Slunce viselo jako měděná koule v levém okénku auta. Rádio měl naladěné na džezovou stanici a Coltrane právě zpíval „Soulové oči“. Na sedadle vedle něho ležely desky s výstřižky z novin od Bremmera, zatížené kartonem s šesti lahvemi piva značky Henry's. Bosch vyjel na Barhamovu třídu a pak po třídě Woodrowa Wilsona zamířil do kopců nad Studio City. Jeho domovem byl dřevěný jednopodlažní visutý konzolový domek, ne větší než kdejaká garáž v Beverly Hills. Visel nad svahem kopce a uprostřed ho podpíraly tři ocelové pilíře. Muselo to být úžasně místo při zemětřesení, protože přímo vybízelo matku přírodu, aby ťukla do těch sloupů a poslala dům z kopce dolů jako sáně. Výhled však vynahrazoval tohle nebezpečí. Ze zadní verandy viděl Bosch na severovýchod přes Burbank a Glendale. Dohlédl až na purpurově zbarvené hory za Pasadenou a Altadenou. Někdy vidával sloupky kouře a oranžovou září požárů křovisek v horách. V noci hluk, zaléhající sem zdola z dálnice, slábl a světlomety z Universal City křížovaly oblohu. Pohled dolů do údolí vnukal Boschovi pokaždé pocit moci, který si nijak nedokázal vysvětlit. Věděl ale, že to byl jeden z důvodů - vlastně hlavní důvod -, proč tenhle dům koupil a nerad by ho někdy opustil.

Bosch koupil dům před osmi lety, ještě předtím než nastal skutečný realitní boom, a zaplatil za něj jednorázově padesát tisíc dolarů. Hypotéka představovala částku čtrnácti set dolarů měsíčně, což si mohl lehce dovolit, protože jediné, za co utrácel, byly jídlo, pití a džez.

Jednorázová platba pocházela z honoráře, který dostal od televizního studia za právo používat jeho jméno v televizním seriálu založeném na sérii vražd majitelů salonů krásy v Los Angeles. Bosche a jeho partáka zpodobnili průměrní televizní herci. Parták sebral těch padesát táců a penzi a odstěhoval se do Ensenady. Bosch investoval své peníze do domu, o němž si nebyl jistý, zda přežije příští zemětřesení, ale který mu dával pocit, jako by byl vládcem města.

Přestože byl Bosch rozhodnutý nikdy se odtud neodstěhovat, jeho nynější partner Jerry Edgar, na dílčí úvazek realitní agent, mu tvrdil, že dům má teď trojnásobnou cenu, než jakou za ni zaplatil. Kdykoli přišla řeč na obchody s nemovitostmi, což bylo často, Edgar radil Boschovi, aby dům prodal a koupil si jiný. Edgar chtěl plnou moc na jeho prodej. Bosch však chtěl zůstat, kde je.

Když dorazil k domu na kopci, byla už tma. První pivo vypil vstoje na zadní verandě a díval se přitom na závoj světla pod sebou. Druhou láhev otevřel, když usedl do svého pohotovostního křesla se zavřenými deskami na klíně. Celý den nic nejedl a pivo na něho účinkovalo rychle. Cítil se letargicky a přesto neklidně. Tělo mu dávalo najevo, že potřebuje jídlo. Vstal, odešel do kuchyně, udělal si sendvič z krůtiho masa a odnesl si ho ke křeslu spolu s dalším pivem.

Když dojedl, smetl drobečky sendviče z desek a otevřel je. Byly v nich čtyři články z Timesů o WestLandské bankovní loupeži. Četl je v pořadí, v jakém vyšly. První obsahovala pouze krátkou informaci na třetí straně metropolitní sekce. Získána byla zřejmě v úterý, kdy se na loupež přišlo. V té době neměly Losangelský policejní sbor, ani FBI příliš velký zájem mluvit s tiskem a informovat veřejnost o tom, co se stalo.

ÚŘADY VYŠETŘUJÍ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Úřady v úterý oznámily, že z WestLandské národní banky v centru města byl během tří denního svátečního víkendu ukraden majetek, jehož celkový objem nebyl prozatím udán.

Jak nám sdělil zvláštní agent John Rourke, krádež, kterou vyšetřuje FBI a Losangelský policejní sbor, byla objevena, když manažeři banky, která se nachází na rohu Hill Street a Šesté avenue, přišli v úterý do práce a zjistili, že byl vyloupen trezor.

Rourke oznámil, že odhad výše škody nebyl dosud zpracován, avšak zdroje blízké vyšetřovatelům tvrdí, že bylo ukradeno za více než jeden milion dolarů šperků a dalších cenností uložených zákazníky banky v trezoru.

Rourke rovněž odmítl říci, jak se zloději do trezoru dostali, nicméně připustil, že poplašný systém nefungoval správně, a odmítl to upřesnit.

Mluvčí banky Westland odmítl v úterý krádež komentovat. Úřady tvrdí, že nedošlo k žádným zatčením a že nejsou známi žádní podezřelí.

Bosch si zapsal jméno Johna Rourke do zápisníku a pustil se do čtení dalšího novinového článku, který byl mnohem delší. Uveřejněn byl den po tom prvním a byl avizován přes celou šíři první stránky metropolitní sekce úplně nahoře. Dvouřádkový titulek byl ilustrován snímkem muže a ženy stojícími v trezoru banky a zírajícími k zemi na otvor velký asi jako vstup do kanalizace. Za nimi se vršila hromada depozitních boxů. Většina malých dvířek na zadní stěně byla otevřená. Pod článkem byl podepsán Bremmer.

NEJMÉNĚ DVA MILIÓN DOLARŮ UKRADENY PŘI TUNELOVÉ BANKOVNÍ LOUPEŽI; BANDITÉ VYUŽILI SVÁTEČNÍ VÍKEND A PROKOPALI SE DO TREZORU

Článek navazoval na první zprávu. Detailně popisoval, jak se pachatelé dostali do banky tunelem dlouhým přibližně sto padesát metrů, který vykopali od hlavního městského bouřkového odvodního kanálu vedoucího pod Hill Street. Článek uváděl, že k vytvoření konečného otvoru v podlaze trezoru použili výbušnou nálož. Podle FBI strávili zloději v trezoru pravděpodobně většinu svátečního víkendu a pomocí vrtaček pozotvírali jednotlivé trezorové boxy. Lze předpokládat, že přístupový tunel z hlavního kanálu na bouřkovou vodu k trezoru byl vykopán během sedmi až osmi týdnů před krádeží.

Bosch si udělal poznámku, aby se zeptal FBI, jak byl tunel vykopán. Pokud bylo použito těžké techniky, většina bankovních poplašných systémů, které zaznamenávají zvuk, stejně jako zemní vibrace, by zachytila pohyb půdy a rozhoukala by se. Přemýšlel taky o tom, proč výbuch nálože nespustil poplašné systémy.

Potom se zadíval na třetí článek publikovaný den po druhém článku. Přestože byl stále ještě na titulní straně metropolitní sekce, jeho autorem už nebyl Bremmer. Psalo se v něm o tom, jak desítky lidí stojí frontu v bance, aby zjistili, zda jejich bezpečnostní schránky nebyly otevřeny a vykradeny. Agenti FBI je doprovázeli do trezoru a pak přijímali jejich prohlášení. Bosch přelétl článek, ale před očima měl stále stejný obraz: rozzlobené či zmatené lidi případně obojí zároveň -, kteří si uložili věci do trezoru v dobré víře, že tam budou bezpečnější než u nich doma, a přišli o ně. Téměř na konci článku byla zmínka o Harriet Beechamové. Udělali s ní interview, když vycházela z banky. Řekla reportérovi, že přišla o celoživotní sbírku cenností, které se svým zesnulým manželem Harrym nakoupili na cestách po světě. V článku stálo, že si přitom utírala oči krajovým kapesníčkem.

"Přišla jsem o prsteny, které mi manžel koupil ve Francii a o náramek ze zlata a jantaru z Mexika," řekla Beechamová. "Ten, kdo to spáchal, mi ukradl vzpomínky."

Velmi melodramatické. Bosch uvažoval, zda si reportér vymyslel ten poslední citát.

Čtvrtý článek v deskách byl publikován o týden později. Byl krátký a zastrčený na konci metropolitní sekce, kam se cpou zprávy z Údolí, a napsal ho Bremmer. Oznamoval, že vyšetřování ve WestLandské bance převzala výhradně FBI. Losangelský policejní sbor poskytl úvodní podporu, ale když stopy vychladly, byl případ ponechán v rukou Federálního úřadu pro vyšetřování. V tomto článku byl znovu citován zvláštní agent Rourke. Prohlásil, že jeho agenti dosud na tomto případu v plném rozsahu pracují, že však nebylo dosaženo žádného pokroku a nebyli identifikováni žádní podezřelí. A z předmětů ukradených z trezoru se nic neobjevilo, dodal nakonec.

Bosch zavřel desky. Případ byl příliš velký, než aby se z něj Úřad vyvlékl jako z nějaké drobné bankovní krádeže. Uvažoval, zda Rourke mluvil pravdu o chybějících podezřelých a zda se v nějaké souvislosti neobjevilo Meadowsovo jméno. Před dvaceti lety Meadows bojoval a někdy i žil v tunelech pod vesnicemi v Jižním Vietnamu. Jako všichni bojovníci z tunelů ovládal demoliční práce. Tehdy to však bylo kvůli ničení tunelů. Šlo o imploze. Mohl se naučit, jak se pomocí výbušnin dostat železobetonovou podlahou do bankovního trezoru? Pak si Bosch uvědomil, že Meadows nutně nepotřeboval vědět jak. Byl si jistý, že práci ve WestLandu udělala víc než jedna osoba.

Vstal a vzal si další pivo z ledničky. Než se ale vrátil do svého hlídkového křesla, zastavil se v ložnici a ze spodní zásuvky prádelníku vytáhl staré album. Když se znovu usadil v křesle, vypil nejdřív polovinu piva a teprve potom album otevřel. Byla v něm spousta fotografií volně vložených mezi listy. Měl v úmyslu je nalepit, ale nikdy se k tomu nedostal. Málokdy album vůbec otevřel. Stránky byly zažloutlé a na okrajích zhnědly. Byly křehké stejně jako vzpomínky, které fotografie vyvolávaly. Bral do ruky jeden snímek po druhém a najednou si uvědomil, že je nikdy nenalepil na stránky alba proto, že se mu líbil pocit, jak je drží a cítí v ruce.

Všechny fotografie byly pořízeny ve Vietnamu. Stejně jako obrázek, který našel v Meadowsově bytě, byly většinou černobílé. Vyvolání černobílého filmu bylo tehdy v Saigonu levnější. Na některých snímcích byl i on, ale většinou to byly snímky, jež udělal sám starou Leicou, kterou mu před odjezdem daroval jeho adoptivní otec. Z otcovy strany to byl dar na usmířenou. Hněvali se na sebe, protože nechtěl nechat Harryho odjet. Pak mu dal ten fotoaparát a on ho přijal. Bosch však nepatřil mezi ty, kdo po svém návratu vyprávěli, a tak fotografie zůstaly rozházené mezi listy alba. Nenalepil je a ani si je často neprohlížel.

Pokud na fotografiích existovalo nějaké neustále se opakující téma, pak to byly smějící se tváře a tunely. Téměř na každém snímku byli vojáci, stojící ve vzdorovitých pózách u ústí nějaké díry, z níž pravděpodobně právě vylezli a kterou dobyli. Ty fotografie mohly připadat nezasevěnému člověku divné, ale taky možná fascinující. Bosche však děsily, stejně jako v novinách fotografie lidí uvězněných v havarovaných autech, kteří čekali, až je hasiči dostanou násilím ven. Tohle byly snímky usměvavých tváří mladých mužů, kteří se propadli do pekla a odskočili si zasmát se do objektivu kamery. Jít do tunelu znamenalo opustit modř a vnořit do tmy. A dole nebylo nic než smrt. Přesto tam ale chodili.

Bosch obrátil šlešticí stránku alba a našel fotografii s Billym Meadowsem hledícím přímo na něho. Bezpochyby byla pořízena pár minut po té, kterou Bosch našel v Meadowsově bytě. Stejná skupina vojáků. Stejný zákop, stejný tunel. Echo sektor, okres Cui Chi. Bosch na tomto snímku chyběl, protože odešel ze záběru a chopil se sám aparátu. Jeho Leica zachytila Meadowsův prázdný pohled a zkamenělý úsměv - bledou hladkou plet' jako z vosku. Bosch si

uvědomil, že zachytil skutečného Meadowse. Položil fotografii zpět na stránku a obrátil list. Na další fotografii byl on sám, v záběru nebyl nikdo další. Jasně si vzpomínal, že položil kameru na dřevěný stůl v chatrči a nastavil samospoušť. Potom se postavil před objektiv. Kamera ho zachytila do pasu nahého, s tetováním na silně opáleném rameni a se zapadajícím sluncem za oknem chýše. Za ním, v podlaze pokryté slámou, byl rozostřený nezakrytý temný vchod do tunelu. Tunel - rozmazaná, hrůzu nahánějící temnota - vypadal jako strašidelná ústa na obraze Výkřik od Edvarda Muncha.

Když hleděl na tuhle fotografii, uvědomil si, že to byl tunel ve vesnici, které říkali Timbuk two, a psali ji proto jako Timbuk2. Byl to jeho poslední tunel. Na snímku se neusmíval. Oči měl jako tmavé škvírky. A neusmíval se ani teď, když se na ni díval. Držel fotografii oběma rukama a duchem nepřítomný přejížděl palci po jejím kraji nahoru a dolů. Zíral na ni tak dlouho, až ho únava a alkohol ukoľebaly do polospánku. Skoro do polosnění. Vzpomněl si na ten poslední tunel i na Billyho Meadowse.

Tři z nich šli dovnitř. Zpátky se vrátili jen dva.

Tunel objevili při běžné prohlídce malé vesničky v E sektoru. Na mapách neměla vesnice žádné jméno, a proto ji vojáci nazvali Timbuk2. Tunely byly všude, a tak nebyl dostatek krys, aby je prohledaly. Když byl objeven vchod do tunelu v oné chýši, pod košíkem na rýži, hlavní seržant nechtěl čekat, až přistane vrtulník s čerstvými krysy. Chtěl postupovat dál, ale věděl, že musí zkontrolovat tunel. Proto udělal stejné rozhodnutí, jako bylo mnoho jiných v téhle válce. Poslal tam tři z vlastních mužů, tři na smrt vyděšené nováčky, kteří tu byli sotva šest týdnů. Seržant jim řekl, aby nechodili daleko. Aby jen položili nálože a vylezli ven. Udělejte to rychle a kryjte se navzájem. Tři zelenáci poslušně zalezli do díry. Jenomže po půlhodině z ní vylezli jen dva.

Ti dva hlásili, že se rozdělili. Tunel se rozvětvoval několika směry, a tak šel každý jinudy. Právě když tohle říkali seržantovi, nastal hluk a z ústí tunelu se vyvalily kouř a prach. Nálože C-4 vybuchly. Potom se objevil poručík, velitel roty, a řekl, že nesmí opustit zónu bez nevěstného muže. Rota čekala celý den, až se kouř a prach usadily, a pak tam byly vyslány dvě tunelové krysy - Harry Bosch a Billy Meadows. Poručík jim řekl, že je mu jedno, je-li nevěstný voják mrtvý. Chtěl, aby ho dostali ven. Neodejde, dokud je jeden z jeho hochů v té díře. "Běžte a přineste ho ven, ať může mít slušnej pohřeb," řekl poručík.

Meadows řekl: "Ani my bychom tam nenechali žádnýho z našich hochů."

Bosch s Meadowsem potom vlezli do tunelu a zjistili, že hlavní vchod vede do místnosti, jakési křižovatky, kde byly uskladněny košíky s rýží a odkud vedly další tři chodby. Dvě z nich se zhroutily při výbuchu náloží C-4. Třetí zůstala dosud volná. Byla to ta, kterou šel nevěstný voják. A tak se jí vydali.

Plazili se tmou, Meadows první. Baterky používali sporadicky, dokud nedošli ke slepému konci. Meadows ohmatl špinavou podlahu tunelu, až našel zamaskované dveře. Vypáčil je a slezli dolů, do hlubší úrovně labyrintu. Meadows beze slova mávl jedním směrem a odplazil se. Bosch věděl, že se musí vydat druhým. Teď zůstal každý sám, pokud na ně někde vpředu nečekali Vietnamci. Boschova chodba se všelijak kroutila a bylo v ní vedro jako v parní lázni. Tunel páchl vlhkem a trochu jako latrina. Nevěstného vojáka ucítil dřív, než ho uviděl. Byl mrtvý, tělo bylo již v rozkladu, ale stále seděl uprostřed tunelu s roztaženými nohama a špičky bot mu směřovaly vzhůru. Tělo měl opřené o kůl zatlučený do podlahy tunelu. Kus drátu, který se mu zařezával hluboko do krku, byl omotaný kolem kůlu a držel ho zpřímá. Ze strachu před výbušnou nástrahou se ho Bosch nedotkl. Zamířil kužel světla baterky na krk a sledoval stopu zaschlé krve dolů po přední části těla. Mrtvý měl zelené tričko se jménem nakopírovaným vpředu bílými písmeny. Al Crofton bylo napsáno pod tou krví. V zaschlé krvi na jeho prsou byly přilepené mouchy a Bosche v tu chvíli napadlo, jak si našly cestu tak hluboko. Sklonil světlo do klína mrtvého vojáka a spatřil, že i ten byl černý od zaschlé krve. Kalhoty byly roztržené a Crofton vypadal, jako by ho rozervalo nějaké divoké zvíře. Bosche začal pálit v očích pot a dech se mu prohloubil a zrychlil víc, než by chtěl. Okamžitě si to uvědomil, ale taky věděl, že nemůže udělat nic, aby tomu zabránil. Croftonova levá ruka ležela dlaní vzhůru na zemi vedle jeho stehna. Bosch na ni zamířil světlo a spatřil krvavá varlata. Potlačil nutkání zvracet, ale nedokázal zabránit tomu, aby se mu dýchání ještě víc nezrychlilo.

Dal si ruce před ústa a snažil se dýchat pomaleji. Nefungovalo to. Prohrával - propadl panice. Bylo mu dvacet a měl strach. Stěny tunelu ho začaly svírat pevněji. Odkutálem se od těla a zhasl světlo, jehož kužel stále ještě mířil na Croftona. Bosch kopl do hliněné stěny tunelu a stočil se do klubíčka. Pot v očích vystřídaly slzy - zpočátku kanuly tiše, ale záhy vzlykot otfásal celým jeho tělem. Zdálo se, že hluk, který vydává, se rozléhá v temnotě do všech stran a nese se tam, kde sedí a čekají Vietcongové. Přímou do pekla.

2

PONDĚLÍ 21. KVĚTNA

Bosch se probudil ve svém pohotovostním křesle kolem čtvrté ráno. Prosklené zasunovací dveře na verandu zůstaly otevřené a vítr od Santa Any teď přízračně vzdouval záclony do pokoje. Teplý vítr spolu se snem způsobily, že se zpotil. Nyní mu vítr vysoušel zvlhlou kůži, na níž zbyla slaná skořápka. Vyšel na verandu, opřel se o dřevěné zábradlí a hleděl dolů na světla v Údolí. Světlomety z Universalu už dávno v noci pohasly a z dálnice dole v průsmyku nebyl slyšet hluk dopravního ruchu. Někde z dálky, možná z Glendale, se sem neslo jen přerývané pokašlávání vrtulníku. Pátral po obloze, až našel červené světélko pohybující se pomalu nad nížinou. Vrtulník nekroužil, ani neměl rozsvícený světlomet. Nebyl policejní. Najednou měl pocit, že v červeném větru cítí ostrý a hořký zápach malathionu.

Vrátil se dovnitř a zasunul prosklené dveře. Pomyslel na postel, ale věděl, že tuto noc by už neusnul. Tohle se mu stávalo často. Spánek k němu přicházel brzy zvečera, ale pak ho opustil. Nebo se nedostavil až do chvíle, kdy se v ranní mlze vycházející slunce měkce vyhoupllo nad obzor kopců.

Byl pro poruchy spánku na klinice, v nemocnici pro veterány v Sepulvedě, ale žádný cvokař mu nedokázal pomoci. Řekli mu jen, že existují cykly. Nejdříve přichází delší období spánkových transů, v nichž se prožívají mučivé sny. Pak následují měsíce nespavosti, kdy mozek reaguje defenzivně na strach číhající ve spánku. Lékař mu řekl, že mozek

potlačuje jeho úzkost z válečných zážitků. V době, kdy je vzhůru, by se měl uklidnit a potom bude moci nerušeně spát. Lékař však nechápal, že to, co se stalo, se nedá odestát. Nelze to vrátit, ani změnit. Raněnou duši nelze zalepit rychloobvazem.

Vysprchoval se, oholil, potom zkoumal svůj obličej v zrcadle a uvědomil si, jak nelaskavý byl čas k Billymu Meadowsovi. Boschovi sice už začaly šedivět vlasy, ale stále je měl husté a vlnité. Kromě kruhů pod očima byl jeho obličej bez vrásek a vypadal docela pohledně. Setřel zbývající holicí krém z tváří a oblékl si béžový letní oblek se světle modrou košilí s knoflíčky na límečku. Na ramínku v šatně pak našel hnědou, nepříliš pomačkanou a zašpiněnou kravatu s malými gladiátorskými přilbami. Připevnil si ji ke košili špendlíkem se sto osmdesát sedmičkou, připnul si pistoli k opasku a vyšel z domu do tmy před úsvitem. Zastavil se ve městě v Pantře na Figuerově třídě na omeletu, toast a kávu. Bylo tu otevřeno čtyřicet hodin denně už od doby před velkou hospodářskou krizí. Reklama hrdě hlásala, že podnik v té době nebyl ani minutu bez zákazníka. Bosch se od pultu rozhlédl a musel konstatovat, že v téhle chvíli nese rekord na vlastních bedrech. Byl tu úplně sám.

Káva a cigarety vyzbrojily Bosche pro nastávající den. Po dálnici se vrátil zpět do Hollywoodu a minul nehybnou šňůru aut snažících se probíjet do centra.

Hollywoodská policejní stanice byla na Wilcoxu, pár bloků na jih od Bulváru, odkud sem přicházelo nejvíce práce. Zaparkoval u chodníku před budovou, protože tu chtěl zůstat jen chvíli a neměl v úmyslu dostat se do zácpy na zadním parkovišti při střídání směn. Když procházel malou čekárnou, uviděl plačící ženu s modřinou pod okem, která s pomocí důstojníka u pultu vyplňovala udání. Vlevo, v sále Kanceláře detektivů, však bylo ticho. Noční služba musela být buď venku u případu, nebo v novomanželském apartmá, jak nazývali skladiště se dvěma lehkými v prvním patře, pro jejichž užívání platila zásada: Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Zdálo se, že Kancelář detektivů zamrzla. Nikdo tu nebyl, ale dlouhé stoly přidělené vloupáním, dopravním nehodám, dětské kriminalitě, loupežím a vraždám se zcela utápěly v papírech a nepořádku. Detektivové přicházejí a odcházejí. Papíry zůstávají.

Bosch došel na konec sálu, aby si udělal hrnek kávy. Ze zadních dveří vrhl pohled na zadní část chodby, kde byly lavice pro připoutání zadržených a kde byla umístěna cela. V polovině cesty k cele pro zadržené seděl bílý chlapec s dlouhými blond vlasy spletenými do copánků. Byl připoutaný k lavici. Bosch odhadoval, že je nezletilý a že je mu maximálně sedmáct. Zavírat nezletilé do cely spolu s dospělými bylo proti kalifornskému zákonu. Bylo to něco podobného jako názor, že pro kojoty by mohlo být nebezpečné, kdyby byli v kotci zavření s dobrmany.

"Co čumiš, pitomče?" zavolal kluk přes chodbu na Bosche.

Bosch neodpověděl. Nasypal ze sáčku kávu do papírového filtru. Uniformovaný policajt vystrčil hlavu z kanceláře velitele stráže o něco dál v chodbě.

"Varoval jsem tě," zařval uniformovaný policista na kluka. "Ještě jednou a přitáhnou ti železka. Za půl hodiny nebudeš cítit ruce. Nevytřeš si pak ani zadek na hajzlu."

"No a co, tak bych použil ten tvůj zrasanej ksicht."

Policajt vyšel na chodbu a v tuhých černých botách zamířil dlouhými hrozivými kroky ke klukovi. Bosch vložil misku s filtrem do kávovaru a stiskl tlačítko. Vzdálil se od dveří vedoucích na chodbu a přešel místností k psacímu stolu pro vraždy. Netoužil vidět, jak to dopadne s tím klukem. Odsunul židli od svého stolu k jednomu ze společných psacích strojů. Formuláře, které potřeboval, ležely v přihrádkách police na stěně nad psacími stroji. Vsunul do stroje prázdný formulář zprávy z místa činu. Potom vytáhl z kapsy zápisník a otevřel ho na první stránce.

Po dvou hodinách tůkání na stroji, kouření a popíjení špatné kávy visel pod stropními světly nad psacím stolem vražd modravý obláček dýmu a Bosch dokončoval milionty formulář - nezbytnou součást provázející vyšetřování vraždy. Vstal a na xeroxu vzadu na chodbě si udělal kopie. Všiml si, že kluk s dlouhými vlasy zmizel. Poté, co si obratně otevřel dveře svým policejním identifikačním průkazem, si vzal z úředního skladu zásob nový modrý pořadač a zavěsil jednu sadu naklepaných hlášení na jeho tři kroužky. Druhou sadu uložil do starého modrého pořadače, který měl v zásuvce na spisy, označeného názvem jednoho starého nevyřešeného případu. Když byl hotov, přečetl si znovu své dílo. Měl rád pořádek, který případu vtiskly papíry. Při řešení řady předchozích případů měl ve zvyku pročítat si svazek o vraždě vždy znovu každé ráno. Pomáhalo mu to promýšlet vyšetřovací verze. Vůně nového plastového pořadače mu připomínala ostatní případy a vzrušovala ho. Byl opět na lovu. Nicméně hlášení, která napsal a zařadil do svazku vražd, nebyla úplná. V chronologickém hlášení vyšetřujícího důstojníka vynechal některé úseky svého postupu z nedělního odpoledne a večera. Nezmiňoval se o souvislosti mezi Meadowsem a vloupáním do WestLandské banky, kterou odhalil. Zatajil i svou návštěvu v zastavárně a u Bremmera v Timesech. Nepřipojil rovněž žádné záznamy z těchto rozhovorů. Bylo teprve pondělí, den číslo dva. Než svěří některou z těchto informací oficiálnímu hlášení, chtěl si nejdříve promluvit s Federálním úřadem pro vyšetřování - FBI. Potřeboval se nejdříve přesně dovědět, co se vlastně děje. Takovou opatrnost zachovával při vyšetřování každého případu. Z kanceláře odešel ještě předtím, než někdo z ostatních detektivů přišel ráno do práce.

K deváté hodině dojel Bosch do Westwoodu. Teď se nacházel v šestnáctém poschodí federální úřední budovy na Wilshirském bulváru. Čekárna FBI byla jednoduše zařízená obvyklými koženkovými pohovkami a konferenčními stoly, na jejichž podřetěných deskách z napodobeniny dřevěné dýhy ležela vějířovitě rozložená stará čísla bulletinu FBI. Bosch se neobtěžoval tím, že by se posadil a dal do čtení. Postavil se k průhledným bílým záclonám zakrývajícím okna, která tu od podlahy až po strop nahrazovala stěny, a zahleděl se na panoráma města. Směrem k severu se nabízel pohled od Pacifiku na východě podél hor Santa Monica až k Hollywoodu. Záclony budily dojem pásu mlhoviny nad smogem. Stál u nich, nosem se téměř dotýkal měkké závojové tkaniny a hleděl dolů, přes Wilshirský bulvár na hřbitov Úřadu pro veterány. Bílé náhrobky tam vyrůstaly z nakrátko posekané trávy, řada za řadou jako dětské zoubky. Poblíž vchodu na hřbitov se právě konal pohřeb s čestnou stráží a všemi počtami. Nebylo tam však mnoho smutečních hostů. O něco dál k severu, na samotném vrcholku kopce, kde nebyly žádné náhrobní kameny, spatřil Bosch několik dělníků, kteří

odstraňovali drny a mechanickou lopatou hloubili v půdě dlouhý příkop. Rozhlížel se po krajině, chvílemi sledoval jak pokračují, ale nedokázal si představit, co tam vlastně dělají. Na hrob to bylo příliš široké a dlouhé.

Kolem půl jedenácté vojenský pohřeb skončil, ale hřbitovní dělníci na kopci se stále ještě dřeli. A Bosch pořád ještě čekal u záclon. Nakonec se za ním ozval hlas.

"Tolik hrobů. A v tak vyrovnaných řadách. Nikdy se tu nedivám ráda z oken."

Obrátil se. Byla vysoká a pružná, měla hnědé, do zlatova se lesknoucí zvlněné vlasy, které jí sahaly skoro až k ramenům, byla krásně opálená a jen nenápadně nalíčená. Vypadala rozhodně a možná trochu unaveně, jako bývají brzy po ránu policistky a štetky. Na sobě měla hnědý kostým a bílou halenku s čokoládově hnědou vázačkou. Všiml si asymetrické linie jejich hýždí pod sakem. Měla něco menšího na levém boku, možná Rugar, což bylo nezvyklé. Detektivky, které Bosch znal, nosily svou zbraň vždycky v kabelce.

"To je hřbitov pro veterány," řekla mu.

"Já vím."

Zasmál se, ne však tomu, co řekla, ale proto, že očekával, že zvláštní agent E. D. Wish bude muž. Neměl pro to jiný důvod, než to, že většina agentů FBI kteří se zabývali bankami, byli muži. Ženy byly součástí nového image Úřadu a nevyskytovaly se obvykle ve skupinách pro těžkou kriminalitu. Ta zůstávala stále ještě doménou dinosaurů a ztracenců, lidí, kteří se nemohli nebo nechtěli vzdát převládajícího zaměření FBI na bílé límečky, špionáž a drogy. Dny Melvina Purvise, G-mana, právě končily. Bankovní loupeže už nepředstavovaly nejdůležitější problém. Bankovními lupiči už většinou nebyli profesionálové. Stali se jimi feťáci, shánějící prachy, které by jim umožnily přežít další týden. Vykrást banku byl však stále ještě federální delikt. A to byl jediný důvod, proč se o ně Úřad dosud staral.

"Samozřejmě," řekla, "vy to musíte vědět. Co pro vás mohu udělat, detektive Boschi? Jsem agentka Wishová."

Stiskli si ruce, ale Wishová nepokynula ke dveřím, kterými vešla. Zavřely se a zámek zapadl. Bosch chvíli váhal a pak řekl: "No, od rána čekám, abych se s vámi setkal. Jde o jednu bankovní loupež, o jeden váš případ."

"Ano, to mi řekla recepční. Je mi líto, že jsem vás zdržela, ale neměli jsme dohodnutou schůzku a já měla jinou naléhavou záležitost. Škoda, že jste předem nezavolal."

Bosch přikývl, že to chápe, ale opět nezaznamenal žádné gesto, kterým by ho zvala dovnitř. Nevychází se to dobře, pomyslel si.

"Nemáte tu někde kávu?" zeptal se.

"No..., snad ano. Myslím, že máme. Ale nemohli bychom to vyřídit rychle? V tuhle chvíli mám rozdělanou jistou akci."

Kdo nemá, pomyslel si Bosch.

Použila kartu k odemčení dveří, otevřela je a podržela. Pak ho vedla chodbou, kde vedle jednotlivých dveří byly na stěně plastové tabulky. Úřad neměl patrně zálibu v akronymech jako policejní sbor. Tady byla čísla - Skupina 1, Skupina 2 a tak dále. Cestou se snažil lokalizovat její přízvuk. Byl sice poněkud nosový, ale ne jako z New Yorku. Možná Philadelphie, odhadoval, nebo New Jersey. Rozhodně ne Jižní Kalifornie, přestože opálení by pro to svědčilo.

"Černou?" zeptala se.

"S cukrem a smetanou, prosím."

Otočila se a vešla do místnosti zařízené jako kuchyňka. Byla tam linka a skříňky, kávovar na čtyři šálky, mikrovlnná trouba a chladnička. Připomínalo mu to advokátní kanceláře, které Bosch navštěvoval, aby přednesl svědectví. Hezké, čisté, nákladné. Podala mu plastový šálek s černou kávou a naznačila mu, aby použil vlastní smetanu a cukr. Sama je neměla. Byl-li to pokus dosáhnout toho, aby se cítil nepohodlně, pak byl účinný. Bosch si připadal jako vetřelec, ne jako někdo, kdo přináší dobré zprávy, zlom ve velkém případě. Vyšel za ní zpět na chodbu, kde prošli sousedními dveřmi označenými nápisem Skupina 3. Byla to jednotka pro bankovní loupeže a únosy. Místnost měla rozměry menšího obchodu s potravinami. Byla to první federální policejní kancelář, do jaké kdy Bosch vstoupil, a porovnal-li ji s vlastní kancelář, zapůsobilo to na něho depresivně. Nábytek tu byl mnohem novější, než kdy viděl v některém z útvarů losangeleské policie. Na podlaze ležel opravdový koberec a skoro na každém psacím stole byl psací stroj nebo počítač. Byly tu tři řady po pěti stolech a všechny až na jeden byly prázdné. U prvního stolu v prostřední řadě seděl muž v šedém obleku s telefonním sluchátkem u ucha. Nezvedl hlavu, když Bosch s Wishovou vstoupili dovnitř. Kdyby nebylo hluku v pozadí, který vycházel z přijímače postaveného vzadu na registratuře a naladěného na taktický kanál, dalo by se to tu pokládat za realitní kancelář.

Wishová se posadila za první stůl v první řadě a ukázala Boschovi, aby se posadil k jejímu stolu z boku. Tak se dostal přímo mezi Wishovou a Šedý oblek s telefonem. Bosch si postavil kávu na psací stůl a okamžitě pochopil, že Šedý oblek ve skutečnosti netelefonuje, přestože každou chvíli opakuje nějaké to "hm, hmm", nebo "ha, aha". Wishová otevřela zásuvku svého stolu, vytáhla z ní plastovou láhev vody a trochu si z ní nalila do papírového pohárku.

"Nahlásili nám loupež ve spořitelně a úvěrové bance v Santa Monice - a tak skoro všichni vyjeli do terénu," vysvětlila, když se Bosch rozhlížel po prakticky prázdné místnosti. "Koordinovala jsem to odsud. Proto jste musel čekat. Lituji."

"Nic se nestalo. Chytili jste ho?"

"Proč si myslíte, že to byl on?"

Bosch pokrčil rameny. "Statistika."

"Tak tentokrát to byli dva. On a ona. Samozřejmě je máme. Byli v ukradeném voze z Resedy, ohlášeném včera. Žena vešla dovnitř a postarala se o kšeft. Muž seděl za volantem. Jeli po desítky, pak po čtyřistapětce, nakonec do Los Angeles, kde nechali auto před nosem jednomu nosiči na letišti. Pak vyjeli výtahem do příletového prostoru, nasedli do kyvadlového autobusu do stanice Flayaway ve Van Nuysu a odtud se vrátili taxikem až do Venice. Zase do banky."

Celou dobu je sledovala helikoptéra losangeleské policie. Nikdy se nepodívali nahoru. Když ta žena vstoupila podruhé do banky, mysleli jsme si, že dojde k další loupeži, a tak jsme ji sbalili, když čekala ve frontě u přepážky. Jeho jsme chytili na parkovišti. Ukázalo se, že chtěla jenom uložit peníze ukradené v první bance. Mezibankovní transfer poněkud svérázného ražení. V téhle branži jsou někteří lidé dost hloupí, detektive Boschi. Co pro vás mohou udělat?"

"Můžete mi říkat Harry."

"A kromě toho?"

"Spolupráce mezi útvary," řekl. "Jako vy a naše helikoptéra dnes ráno."

#

Bosch se napil kávy a řekl: "Vaše jméno je v bulletinu hledaných předmětů, který jsem si včera přečetl. Jde o rok starý případ z vnitřního města. Zajímám se o to. Pracuju ve vraždách v Hollywoodské div..."

"Ano, vím," přerušila ho agentka Wishová.

"...izi."

"Recepční mi ukázala vizitku, kterou jste jí dal. Mimochodem, chcete ji zpátky?"

Bylo to trapné. Spatřil svou smutně vyhlížející vizitku na její čisté zelené psací podložce. Nosil ji v náprsní tašce řadu měsíců, a tak měla zohýbané rohy. Byla to jedna z těch služebních vizitek, které policejní sbor dává detektivům, kteří pracují venku v detašovaných kancelářích. Je na nich reliéfní policejní odznak a telefonní číslo Hollywoodské divize Losangeleské policie, ale nikoli jméno. Můžete si dát udělat razítko se svým jménem, koupit si razítkovací polštářek, posadit se začátkem každého týdne k psacímu stolu a narazítkovat si pár tuctů vizitek. Nebo jednoduše můžete na linku dopsat perem své jméno a nerozdávat jich příliš. Bosch dělal to druhé. Už ho nepřekvapovalo nic, co se mohlo v policejním sboru stát.

"Ne, můžete si ji nechat. Mimochodem, nemáte svou?"

Rychlým, netrpělivým pohybem otevřela prostřední horní zásuvku psacího stolu, vyndala jednu z krabičky a položila ji na stůl vedle Boschova lokte, o který se opíral. Upil ještě trochu kávy a podíval se na vizitku. E znamenalo Eleanor.

"V každém případě tedy víte, kdo jsem a odkud přicházím," začal. "A já vím něco málo o vás. Například, že jste vyšetřovala nebo vyšetřujete vloupání do banky z loňského roku, kdy pachatelé pronikli dovnitř podlahou. Tunelem. Jde o banku WestLand National."

Všiml si, že okamžitě zbystrila pozornost, a dokonce měl dojem, že slyšel, jak Šedý oblek zalapal po dechu. Bosch hodil udici do správné vody.

"Vaše jméno je uvedeno v bulletinu. Vyšetřuju vraždu, o které si myslím, že má jistou souvislost s vaším případem, a potřebuju vědět..., v podstatě chci vědět, na co jste vlastně přišli vy.... Můžeme si promluvit o podezřelejích nebo o potenciálních podezřelejích...? Napadlo mě, že možná hledáme stejný lidi. A domnívám se, že ten můj člověk by mohl být jedním z vašich podezřelejích."

Wishová chvíli mlčela, jen si pohrávala s tužkou, kterou zvedla z podložky. Pak koncem tužky s gumou začala posunovat Boschovu vizitku po její zelené ploše. Šedý oblek se pořád tvářil, že telefonuje. Bosch na něho mrkl přes rameno a jejich oči se na okamžik setkaly. Bosch přikývl a Šedý oblek odvrátil zrak. Bosch dospěl k závěru, že se dívá na muže, jehož komentáře četl v novinových článcích. Zvláštní agent John Rourke.

"Nic víc než tohle, detektive Boschi?" zeptala se Wishová. "Chci říct, že sem prostě napochodujete, zamáváte vlajkou spolupráce a očekáváte, že rovnou otevřou naše kartotéky."

Poklepala třikrát tužkou do stolu a zavrtěla hlavou, jako by kárala neposlušné dítě.

"Co takhle nějaké jméno?" pokračovala. "Co kdybyste uvedl důvod, proč si myslíte, že ty případy spolu souvisejí? Obvykle dostáváme požadavky tohoto druhu příslušnými kanály. Máme styčné důstojníky, kteří vyhodnocují dožadání od jiných úřadů prosazování práva na výměnu údajů z kartoték a informací. To přece víte. Myslím, že by bylo nejlepší..."

Bosch vytáhl z kapsy bulletin FBI s pojišťovací fotografií náramku. Otevřel ho a položil na podložku. Potom z druhé kapsy vytáhl snímek ze zastavárny a také ho vyložil na stůl.

"Banka WestLand National," řekl a poklepal prstem na bulletin. "A tenhle náramek byl zastaven před šesti týdny v jedné zastavárně v centru města. Do zástavy ho dal můj člověk. Teď je mrtvý."

Vrhla pohled na náramek na snímku a Bosch viděl, že ho poznala. Případu zřejmě stále věnovala pozornost.

"Jméno zní William Meadows. Včera ráno byl nalezen v potrubí nahoře u Mulhollandovy přehrady."

Šedý oblek končil svou jednostrannou konverzaci. Řekl: "Cením si této informace. Musím už jít, uzavíráme jeden případ bankovní loupeže. Hm, hm... děkuji vám... Vám také, na shledanou."

Bosch se na něho nepodíval. Pozoroval Wishovou. Měl pocit, že by se chtěla podívat na Šedý oblek. Oči jí zabloudily tím směrem, ale pak se rychle vrátily k fotografii. Něco nebylo v pořádku a Bosch se rozhodl ticho přerušit.

"Proč bychom tyhle formality nepřeskočili, agentko Wishová? Pokud vím, nikdy jste nenašli jedinou akcii, jedinou minci, jediný šperk, jediný zlatý náramek s jantarem. Nemáte vůbec nic. Vykašlete se tedy na styčný důstojníky. Podívejte, o co tu vlastně jde? Můj člověk odnesl náramek do zastavárny a skončil jako mrtvola. Proč? Tady jde o souběžné vyšetřování, nemyslíte? A ještě spíš jen o jediný vyšetřování."

Žádná reakce.

"Ten můj člověk dostal ten náramek buď od vašich pachatelů, nebo jim ho ukradl. Anebo byl možná jedním z nich. Možná, že se s náramkem dosud nemělo hýbat a neměl se nikde ukázat. Nic dalšího se taky neobjevilo. Ale on šel, porušil pravidla a dal tu věc do zástavy. Utloukli ho a pak šli do té zastavárny a ukradli náramek znovu. Proč asi? Podstatné je, že hledáme stejný lidi. A já potřebuju směr, kterým se mám dát."

Dosud stále mlčela, ale Bosch měl pocit, že se brzy rozhodne. Tentokrát počkal, až sama promluví.

"Vypovězte mi o tom."

Pověděl jí o všem. O anonymním telefonátu. O mrtvém. O bytě, který někdo prohlédl. O nálezu zástavního lístku ukrytého za fotografií. A potom i o tom, jak šel do zastavárny a konstatoval tam krádež náramku. Pomlčel jen o tom, že Meadowse znal.

"Bylo v té zastavárně ukradeno ještě něco jiného, nebo jenom ten náramek?" zeptala se, když skončil.

"Pochopitelně ano. Ale jenom jako krytí jediný věci, po který šli. Po náramku. Vidím to tak, že Meadows byl zabit proto, že ten, kdo ho zabil, chtěl ten náramek. Mučili ho, než ho zabili, protože se chtěli dozvědět, kde ten náramek je. Dozvěděli se, co chtěli, zabili ho a potom šli a sebrali náramek. Vadilo by vám, kdybych si zakouřil?"

"Ano, vadilo. Proč by měl být ten náramek tak důležitý? Je to přece jen troška z toho, co bylo ukradeno a co se dosud neobjevilo."

Bosch o tom už uvažoval a nenašel odpověď. "Nevím," řekl.

"Jestliže ho mučili, jak tvrdíte, proč tam zůstal ten zástavní lístek, abyste ho mohl najít vy? A proč se museli do zastavárny vloupat? Chcete tím naznačit, že jim prozradil, kde je náramek, ale nevydal jim zástavní lístek?"

Bosch už přemýšlel i o tom. Znovu opakoval: "Nevím. Možná věděl, že ho nenechají naživu. Proto jim dal jen polovinu toho, co po něm chtěli. A něco si ponechal. Jako stopu. Nechal zástavní lístek na místě jako stopu."

Tenhle scénář už Bosch taky promyslel. Poprvé ho začal dávat dohromady, když si znovu pročetl své poznámky a hlášení, která napsal na stroji. Rozhodl se, že je načase vynést další kartu.

"Před dvaceti lety jsem znal Meadowse."

"Vy jste znal oběť, detektive Boschi?" Hlas jí teď zněl hlasitěji a útočněji. "Proč jste to neřekl hned, když jste sem přišel? Od kdy povoluje Losangeleský policejní sbor detektivům, aby vyšetřovali smrt svých přátel?"

"Nic takového jsem neřek. Řek jsem, že jsem ho znal před dvaceti lety. A o tenhle případ jsem si neříkal. Byl jsem jen zrovna na řadě. Byl mi přidělený. Byla to..."

Nechtěl říct - shoda okolností.

"Tohle je všechno velmi zajímavé," řekla Wishová. "Ale je to taky neregulární. My - nejsem si jistá, jestli vám nějak můžeme pomoci. Myslím..."

"Podívejte se, když jsem ho znal, sloužil jsem v americký armádě, v prvním pěším pluku ve Vietnamu. Jasný? Byli jsme tam oba. Byl tím, čemu se tam říkalo tunelová krysa. Víte, co to znamená...? Já jí byl také."

Wishová neříkala nic. Dívala se znovu na náramek. Bosch úplně zapomněl na Šedý oblek.

"Vietnamci mají pod vesnicemi tunely," vysvětloval Bosch. "Některý jsou starý několik staletí. Tunely vedou od chatrče k chatrči, od vesnice k vesnici, z džungle i do džungle. Byly i pod některými z našich táborů, prostě všude. A úkolem tunelových vojáků bylo lézt tam dolů. Pod zemí probíhala naprosto jiná válka."

Bosch si uvědomil, že kromě psychiatra a skupinové terapie v nemocnici pro veterány v Sepulvedě nikdy nikomu nevyprávěl o tunelech, ani o tom, co dělal ve Vietnamu.

"A Meadows to uměl. Pokud je možné, aby se někomu líbilo lézt tam dolů jen s baterkou a pětačtyřicítou, pak to byl on. Někdy, když jsme tam vlezli, to trvalo hodiny, jindy celý dny. No a Meadows byl jedinej, koho jsem ve Vietnamu znal, kdo neměl strach lézt tam dolů. Jeho děsil spíš život na zemi."

Nic na to neřekla. Bosch se podíval na Šedý oblek, který psal na žlutou tabulku něco, co Bosch nedokázal přečíst. Slyšel, jak na taktickém kanálu někdo oznamuje, že transportuje dva vězně do cely předběžného zadržení v centru města.

"No a teď, o dvacet let později, tu máte vlámačku do banky tunelem a já mám mrtvého tunelového bojovníka. Našli ho v rouře, v tunelu. A má kořist z vaší vlámačky." Bosch začal hledat po kapsách cigarety, ale pak si uvědomil, že řekla ne. "Na tomhle případě bychom měli pracovat společně. A to okamžitě."

Z výrazu její tváře poznal, že to na ni neudělalo žádný dojem. Dopil kávu a chystal se k odchodu. Na Wishovou se nedíval. Slyšel, jak Šedý oblek znovu zvedl telefonní sluchátko a vytukává nějaké číslo. Zíral upřeně na zbytky cukru na dně šálku. Cukr v kávě neměl rád.

"Detektive Boschi," spustila Wishová, "je mi líto, že jste musel dnes ráno čekat tak dlouho v čekárně. Je mi líto, že ten spolubojovník, kterého jste znal, Meadows, je mrtvý. Ať už to bylo před dvaceti lety, nebo ne, je mi to líto. Soucítím s ním i s vámi a s tím, co jste prožili.... Ale je mi líto, v tuto chvíli vám nemohu pomoci. Musím dodržovat zavedený protokol a promluvit se svým nadřízeným. Ozvu se vám co nejdřív. To je vše, co pro vás mohu v tomto okamžiku udělat."

Bosch zahodil šálek do koše na odpadky vedle jejího stolu a natáhl se, aby si vzal snímek z Polaroidu a list bulletinu.

"Mohli bychom si tu fotografii nechat?" zeptala se agentka Wishová. "Musím ji ukázat svému nadřízenému."

Bosch zvedl snímek. Vstal a postavil se před stůl Šedého obleku a snímek mu podržel před obličejem. "Už ji viděl," řekl přes rameno, když vycházel z kanceláře.

Zástupce velitele Irvin Irving seděl za stolem, skřípal zuby a trénoval si svaly na dolní čelisti, aby se změnil v tvrdé gumové míčky. Vyrušili ho. Svírání a skřípání zubů měl ve zvyku, když byl někým vyrušen, nebo když ho přepadla nostalgie. Výsledkem bylo, že se mu svalstvo dolní čelisti změnilo v nejvýraznější rys obličeje. Při pohledu zpředu byla linie Irvingovy dolní čelisti evidentně širší než jeho tvář v úrovni uší, které měly tvar křídel připlácnutých k jeho oholené lebce. Uši a čelist dodávaly Irvingovi zastrašující, ne-li ošklivý vzhled. Vypadal jako létající čelist, která svými mocnými stoličkami dokáže rozdrtit i mramor. A Irving dělal, co mohl, aby podpořil tuto image neohroženého hlídáčiho psa z vrakoviště, který by se dokázal zahryznout do ramene či nohy a vyrvat z nich kus masa velikosti softballového míčku. Byla to image, která mu pomáhala překonat jediný defekt losangelského policajta - jeho hloupé jméno - a mohla mu dopomoci k završení jeho dlouholeté snahy došplhat se do velitelské kanceláře v šestém patře. Podlehl tedy tomuto zvyku, přestože ho stál každých osmáct měsíců dva tisíce dolarů za novou sadu implantátů stoliček.

Irving si utáhl pevněji kravatu a rukou si pohladil blýskající se temeno. Natáhl se ke bzučáku intercomu. Přestože

mohl jednoduše stisknout tlačítko mikrofonu a vyštěknout rozkaz, čekal, až mu nejdřív jeho nová pobočnice odpoví. Byl to další z jeho zvyků.

"Ano, šéfe?"

Rád to slyšel. Usmál se a pak se naklonil, až měl svou velkou širokou čelist sotva pár centimetrů od mikrofonu. Patřil k lidem, kteří nevěří, že technika udělá, co má. Musel vrazit svá ústa až do mikrofonu a hulákat.

"Mary, dej mi svazek Harryho Bosche. Měl by být mezi aktivními."

Nahláskoval jí křestní jméno i příjmení.

"Hned jsem u vás, šéfe."

Irving se zády opřel o opěradlo, zasmál se přes zaťaté zuby, ale najednou měl pocit, že mu některý vybočuje z řady. Zkušeně přešel jazykem po zadních levých dolních stoličkách a hledal na jejich hladkých ploškách nějaký defekt či prasklinku. Nic. Otevřel zásuvku stolu a vyndal z ní malé zrcadlo. Otevřel ústa a prohlížel si zadní zuby. Pak vrátil zrcátko zpět, sáhl po modrém bloku „K vyřízení“ a zapsal si do něj poznámku, že se má objednat k zubaři. Při zavírání zásuvky se mu vybavil okamžik, kdy si při večeři s jedním městským radním z Westside si dal do pusy koláček pro štěstí a pravá zadní stolička se mu na starém koláčku zlomila. Hlídací pes z vrakoviště se rozhodl raději ulomený zub spolknout než přiznat svou slabost radnímu, jehož přízeň by se mu mohla jednoho dne hodit. Při jídle upozornil radního na skutečnost, že jeho synovec, řidič ve službách Losangeleského policejního sboru, je tajný homosexuál. Irving se zmínil o tom, že dělá, co může, aby synovce ochránil a zabránil jeho prozrazení. Vysvětlil radnímu, že policejní sbor je proti homosexuálům zaujatý jako nějaká církev z Nebrasky a kdyby se to rozkřiklo mezi mužstvem, policista by se musel rozloučit s jakoukoli nadějí na postup. Taky by ho čekalo brutální obtěžování od ostatních losangeleských gayů. O tom, jaké by to mělo důsledky, kdyby skandál pronikl na veřejnost, se Irving nemusel vůbec zmiňovat. Dokonce ani v liberální Westside by to neprospělo ambicím radního dostat se na starostenské místo.

Irving se usmíval při té vzpomínce, když vtom policejní důstojnice Mary Grossová zaklepala a pak vešla do kanceláře se svazkem dva a půl centimetru tlustým v ruce. Položila ho na skleněnou plochu Irvingova psacího stolu. Na jeho lesknoucí se ploše neleželo naprosto nic, dokonce ani telefon.

"Měl jste pravdu šéfe, bylo to stále mezi aktivními spisy." Zástupce velitele pověřený velením oddělení Vnitřního vyšetřování se naklonil dopředu a řekl: "Ano, myslím, že jsem to neodeslal do archivu, protože jsem měl pocit, že to není naposled, kdy jsme slyšeli o detektivu Boschovi. Ukažte, podívám se. Mám dojem, že by to měl být ten případ, který dělali Lewis s Clarkem."

Otevřel svazek a četl si poznámky na vnitřní straně obálky.

"Mary, buďte tak hodná a sežeňte mi Lewis a Clarka, ať ke mně přijdou, prosím."

"Šéfe, viděla jsem je ve voze. Byli připraveni odjet na KPP. Nejsem si jistá, kvůli jakému případu."

"Dobrá, Mary, tak ať se na Komisi pro práva omluví - a buďte tak hodná, nemluvte se mnou ve zkratkách. Jsem pomalý a puntičkářský policajt. Nemám rád zkratky ani v životě, ani v řeči. To poznáte. A teď řekněte Lewisovi a Clarkovi, že chci, aby odložili to slyšení a hned se u mě hlásili."

Stiskl čelistní svalstvo v jeho plně šíři a udržoval ho tuhé jako tenisové míčky. Grossová odklusala z kanceláře. Irving se uvolnil a listoval svazkem, aby se znovu seznámil s Harry Boschem. Všiml si Boschova vojenského výkazu a jeho rychlého potupu v policejním sboru. Od hlídačů k detektivům do elitního oddělení pro loupeže a vraždy během osmi let. A potom pád: administrativní přeložení z Loupeží a vražd do Hollywoodského oddělení vražd. Měli ho vyhodit, zanařikal Irving, když studoval chronologické údaje o Boschově kariéře.

Potom Irving prolétl hodnotící psychologickou zprávou zpracovanou o Boschovi před rokem, kdy se rozhodovalo, zda se může vrátit do služby, když zabil neozbrojeného člověka. Policejní psycholog napsal:

V důsledku svých válečných a policejních zkušeností a zejména shora zmíněné střelby, která skončila osudově, se subjekt stal vysoce necitlivým vůči násilí. Hovoří v násilnických termínech, jako by aspekty násilí byly po celý jeho život samozřejmou součástí jeho každodenní reality. Není tudíž pravděpodobné, že by shora uvedené skutečnosti působily jako psychologický deterrent, kdyby se znovu ocitl v situaci, kdy by byl nucen uplatnit vražednou sílu, aby ochránil sebe nebo ostatní. Jsem přesvědčený, že bude jednat okamžitě. Bude schopen stisknout spoušť. Ve skutečnosti rozhovor s ním neukazuje na žádné negativní důsledky střelby, pokud bychom jeho pocit satisfakce nad výsledkem incidentu - smrtí podezřelého - nepokládali za neadekvátní.

Irving sklapl svazek a poklepal na něj svým pěstěným nehtem. Potom sebral ze skleněné desky stolu dlouhý hnědý vlas - patrně důstojníka Mary Grossové - a hodil ho do košíku u stolu. Harry Bosch je problém, pomyslel si. Dobrý policajt a dobrý detektiv. Ve skutečnosti Irving se závistí obdivoval jeho výsledky při vyšetřování vražd, zejména jeho cit pro sériové vrahy. Zároveň však byl zástupce velitele přesvědčený, že z dlouhodobého hlediska outsideri v rámci systému nepracují dobře. A Harry Bosch byl outsider a vždycky bude. Nestal se součástí rodiny losangeleské policie. A teď se k Irvingovi doneslo vůbec to nejhorší. Bosch nejenže nebral ohled na tuto rodinu, ale ukázalo se, že se zapletl do činnosti, která by ji mohla poškodit a přivést do problémů. Irving se rozhodl, že bude jednat rychle a jednoznačně. Otočil se v křesle a zahleděl se z okna přes Los Angeles Street k městské radnici. Potom mu pohled jako vždy sklouzl na mramorovou fontánu před Parkerovým střediskem, na pomník důstojníkům zabitým ve službě. Bylo třeba myslet na policejní rodinu. Byla to otázka cti. Stiskl mocně a triumfálně zuby. Právě v té chvíli se otevřely dveře.

Detektivové Pierce Lewis a Don Clarke vpochozovali do kanceláře a ohlásili se. Ani jeden z nich nepromluvil. Mohli by být bratry. Oba měli nakrátko ostříhané hnědé vlasy, ramenaté postavy vzpěračů a společenské obleky z šedého hedvábí. Lewisův měl hnědočerný proužek, Clarkův kaštanový. Oba byli podsadití a nepříliš vysocí, proto stáli pevně na zemi. Těla obou se lehce předkláněla, jako by se brodili mořem a obličejem si razili cestu přibojem.

"Pánové," pravil Irving, "máme tu problém - prvořadý problém s jedním důstojníkem, který už jednou překročil náš práh. S důstojníkem, kterým jste se již dříve s jistým úspěchem zabývali."

Lewis s Clarkem se na sebe podívali a Clarke si dovilil nepatrný bleskový úsměv. Neuhadl sice, o koho jde, ale rád pronásledoval recidivisty. Byli tak krásně zoufalí.

"Harry Bosch," oznámil Irving. Na okamžik zmlkl, aby mohli strávit to jméno, a pak pokračoval: "Budete si muset udělat malej vejlet do Hollywoodský divize. Chci, abyste ho začali okamžitě sledovat. Stěžovatelem je Federální úřad pro vyšetřování."

"FBI?" zeptal se Lewis. "Co s nima může mít?"

Irving ho pokáral za užití zkratky Úřadu a vyzval je, aby se posadili do křesel před jeho psacím stolem. Dalších deset minut pak strávil tím, že jim tlumočil telefonát, který přijal před několika minutami z Úřadu.

"Úřad se domnívá, že v tomhle případě existuje nějak moc náhod. Bosch by v tom moh bejt zapletenej a Úřad chce, aby byl odvolanej z Meaddwsova případu. Koneckonců se zdá, že intervenoval ve prospěch jednoho podezřelého, bejvalýho spolubojovníka z armády, aby mu umožnil vyhnout se trestu vězení a možná i spáchat to vloupání v bance. Jestli to Bosch věděl, nebo jestli tam bylo nějaký další zapojení do trestného činu, mi není známo. Ale my zjistíme, co to ten detektiv Bosch vlastně vyvádí."

Tady se Irving přemohl zdůraznit své stanovisko plným sevřením čelistí. Lewis s Clarkem dobře věděli, že ho nesmí přerušit. Irving pak pokračoval: "Tahle příležitost nabízí sboru možnost, aby s Boschem udělal to, čeho nebyl schopnej dosáhnout dřív. Zbavit se ho. Budete podávat hlášení přímo mně. No a taky si přeju, aby Boschův nadřízenej, poručík Pounds, dostával kopie vašich denních hlášení. Tajně. Ale budete dělat víc, než mi posílat písemný hlášení. Chci mít dvakrát denně telefonickou hlášku, ráno a večer."

"Už jsme na cestě," prohlásil Lewis a vstal.

"Mířte vysoko, pánové, ale buďte opatrný," poradil jim Irving. "Detektiv Harry Bosch už není celebrita, jakou bejval. Ale nicméně ho nenechte vyklouznout."

Boschovo rozčarování nad tím, jak se ho agentka Wishová bez dlouhých cavyků zbavila, se cestou výtahem dolů změnilo ve vztek a frustraci. Zatímco kabina z nerez oceli klesala, začal cítit, jak mu z hrudi stoupá cosi do krku. Byl sám, a když mu pípátko na opasku začalo cvrlikat, nechal je pípát celých nastavených patnáct sekund, místo toho, aby je okamžitě vypnul. Spolkl hněv a rozpaky a proměnil je v rozhodnost. Když vycházel z výtahu, podíval se na číslo na displeji pípátka. Telefonní obvod osm set osmáct - Údolí, ale číslo nepoznal. Přistoupil ke skupině telefonních automatů na nádvoří před federální budovu a vytočil číslo. "Devadesát centů," pravil elektronický hlas. Naštěstí měl drobné. Naházel je dovnitř a v polovině zvonění zvedl na druhém konci sluchátko Jerry Edgar.

"Harry," začal, aniž by řekl ,haló', "jsem pořád ještě v nemocnici pro veterány a krmí mě tu hromadou vejmluv. Nemají žádný materiál o Meadowsovi. Tvrdí, že se mám obrátit na Washington, nebo přijít se soudním příkazem. Řek jsem jim, že vím, že svazek mají, aspoň podle toho, cos mi povídal ty. Povídám ,Koukejte, jestli si mám dojít pro soudní příkaz, moh bych se alespoň podívat a ujistit se, že víte, kde ten svazek je?' A tak chvíli hledali a nakonec přišli s tím, že ho měli, ale že je pryč. Hádej, kdo si pro něj přišel loni se soudním příkazem?"

"FBI."

"Ty víš něco, co já nevím?"

"Taky jsem nesesedl na zadku. Řekli, kdy si ho Úřad vzal a proč?"

"Neřekli jim proč. Agent FBI prostě přišel se soudním příkazem a sebral jim ho. Bylo to loni v září a ještě ho nevrátili. Důvod neuvedli. Tenhle pitomej Úřad nemusí nic."

Bosch v klidu zauvažoval. Tak oni to všechno věděli. Wishová věděla o Meadowsovi, tunelech i o všem ostatním, co jí právě vykládal. Všechno bylo jen divadýlko.

"Harry, jsi tam?"

"Jo, poslouchej, ukázali ti kopii příkazu a znají jméno toho agenta?"

"Ne, nemohli tu stvrzenku soudního příkazu najít, ani si nepamatovali jméno agenta. Řekli jen, že to byla žena."

"Zapiš si číslo, na kterým jsem. Běž zpátky do kartotéky a zeptej se jich na jinej svazek, prostě se jen podívej, jestli tam je. Jestli tam je můj svazek."

Nadiktoval Edgarovi číslo automatu, svoje datum narození, číslo sociálního pojištění a plné jméno, přičemž mu nahlašoval své skutečné křestní jméno.

"Ježíšmarjá, tohle že je tvý křestní jméno?" zeptal se Edgar. "Harry je jen zkratka? Kde je tvá máma splašila?"

"Měla knížku o malířích z patnáctého století. Hodí se to k příjmení. Běž prověřit ten svazek a pak mi zavolej nazpět. Počkám tady."

"Nedokážu to vůbec vyslovit, člověče."

"Rýmuje se to s ,anonymus'."

"Oukej, pokusím se. Mimo chodem, kde právě teď jsi?"

"U automatu. Před FBI."

Bosch zavěsil, než mu parták stačil položit další otázku. Zapálil si cigaretu a opřel se o telefonní budku. Pozoroval malou skupinku lidí pochodujících sem a tam po rozlehlém zeleném trávníku před budovou. Drželi vlastnoručně vyrobené nápisy a plakáty s protesty proti návrhům na poskytnutí nových pronájmů naftovým společnostem v zátocě Santa Monica. Byly to nápisy jako ,Rekněte NE naftě', ,Není už zátoka dost zaneřáděná?', ,Spojené státy Exxonu' a podobně.

Všiml si několika televizních štábů, které točily tuhle manifestaci na trávníku. Tohle je důležité, pomyslel si. Zviditelnit se. Pokud se o to začnou zajímat média a dají to do zpráv v šest večer, manifestace bude úspěšná. Komár úspěšně štípl slona. Bosch si všiml, že patrně mluvčího skupiny zpovídá před kamerou žena, kterou znal z Kanálu 4. Také mluvčího znal, ale nemohl si uvědomit odkud. Za pár okamžiků, když sledoval, jak je ten muž zběhlý v poskytování interview před kamerou, ho Bosch poznal. Ten chlápek byl televizní herec hrající opilce v populární

situační komedii, kterou Bosch jednou či dvakrát viděl. Přestože teď vypadal pořád ještě jako opilec, komedie už nebyla na programu.

Bosch kouřil druhou cigaretu, opíral se o telefonní box a začínalo mu být horko, když vtom se podíval na skleněné dveře budovy a spatřil, jak jimi prochází agentka Eleanor Wishová. Dívala se do země, rukou prohrabávala kabelku a nevšimla si ho. Rychle, aniž si uvědomil proč, se skrčil za telefony a jako za zástěnou se za nimi posunoval, když procházela kolem. Byly to brýle proti slunci, co hledala v kabelce. Teď už je měla na očích, a když mýjela manifestanty, nevrhla na ně jediný pohled. Zamířila po Veteránské avenue k Wilshirskému bulváru. Bosch věděl, že federální garáže jsou pod budovou. Wishová však kráčela opačným směrem. Neměla zřejmě namířeno nikam blízko. Zazvonil telefon.

"Harry, lidi z FBI mají i tvůj svazek. Co se to děje?"

Edgarův hlas zněl naléhavě a zmateně. Neměl rád žádné vzrůšo. Neměl rád tajnosti. Byl to prostě ouřada.

"Nevím, co se děje, neřekli mi to," odpověděl Bosch. "Vrať se do kanceláře. Promluvíme si tam. Jestli se tam dostaneš dřív, než já, chci, abys zavolal na stavbu metra. Soukromě. Podívej se, jestli tam u nich pracuje Meadows. Zkus to i pod jménem Fields. Potom napiš hlášení o tom pobodání transvestitů. Jak jsme si řekli. Dodržuj naši dohodu. Přijdu za tebou."

"Harry, říkals mi, žeš toho chlápka Meadowse znal. Možná bychom měli říct Devadesát osmičce, že je tu konflikt zájmů a že by se měl případ předat oddělení loupeží a vražd nebo někomu dalšímu."

"Popovídáme si o tom za chvíli, Jede. Nedělej zatím nic, ani o tom nikomu neříkej, dokud se tam nedostanu."

Bosch zavěsil sluchátko a zamířil k Wilshirskému bulváru. Viděl, že Wishová už odbočila na východ k Westwood Village. Zkrátil vzdálenost mezi ní a sebou, přešel na druhou stranu ulice a sledoval ji zezadu. Dával pozor, aby se k ní moc nepřiblížil a jeho obraz se neobjevil ve sklech výkladních skříní, do nichž se při chůzi dívala. Když došla ke křižovatce s Westwoodským bulvárem, obrátila se na sever a přešla Wilshirský bulvár na Boschovu stranu ulice. Rychle vešel do haly nějaké banky. Za pár okamžiků se vrátil na chodník, ale byla už pryč. Rozhlédl se oběma směry a pak doklusal na roh. Spatřil ji o půl bloku dál na Westwoodském bulváru, jak kráčí do Westwood Village.

Wishová zpomalila před nějakými výklady a zastavila se před obchodem se sportovními potřebami. Bosch viděl ve výloze ženské figuríny oblečené do citronově zelených trenýrek a triček. Výprodej loňské módy. Wishová si chvíli prohlížela oblečení a pak zamířila pryč. Zastavila se až v divadelním okrsku. Vešla do Strattonova baru s grilem.

Bosch přešel po druhé straně ulice kolem restaurace, aniž se tam podíval, a došel až k dalšímu rohu. Zastavil se pod starou divadelní markýzou a ohlédl se zpět. Nevycházela ven. Uvažoval, mají-li tam zadní východ. Podíval se na hodinky. Na oběd bylo příliš brzy, ale je možné, že ráda předbíhá. Možná jí ráda sama. Přešel přes ulici k protějšmu rohu a postavil se pod baldachýn Foxova divadla. Předními okny viděl do Strattonova baru, ale nespapřil ji. Parkovištěm vedle restaurace prošel do zadní uličky. Vzadu byl vstup pro hosty. Všimla si ho a použila restauraci, aby mu zmizela. Sledoval ji sice sám a dost dlouho, ale nemyslel si, že by ho byla odhalila. Zamířil do uličky a vešel zadními dveřmi dovnitř.

Eleanor Wishová seděla sama v jednom z řady dřevěných boxů podél pravé stěny restaurace. Jako každý opatrný policista seděla čelem k přednímu vchodu, a tak si Bosche nevšimla, dokud nevkloztl na lavici proti ní a nezvedl jídelní lístek, který si již prohlédla a odložila na stůl.

"Nikdy jsem tu nebyl. Co tu mají dobrého?" řekl.

"Co to má znamenat?" vyhrkla a ve tváři se jí jasně zračilo překvapení.

"Nevím, myslel jsem, že možná toužíte po společnosti."

"Vy jste mě sledoval? Sledoval jste mě."

"Přiznávám se k tomu bez mučení. Víte, v tý kanceláři jste udělala chybu. Hrála jste to příliš chladnokrevně. Přijdu za vámi se stopou, jedinou za devět měsíců, a vy se chcete vybavovat o styčných důstojnících a podobnejch blbostech. Něco nebylo v pořádku, ale nedokázal jsem si představit co. Teď už to vím."

Pohnula se, aby vyklouzla z boxu, ale Bosch se natáhl přes stůl a pevně ji uchopil za zápěstí. Od chůze je měla teplé a zpocené. Zarazila se, otočila a probodla ho tak vzteklym žhavým pohledem svých hnědých očí, že by dokázal vypálit jeho jméno na náhrobním kameni.

"Nechte mě odejít," řekla hlasem, který stěží ovládala, v němž však zazněl náznak nejistoty, že by to mohla vzdát. Nechat ji jít!

"Neodcházejte, prosím." Na okamžik zaváhala, a tak rychle pokračoval. "To je v pořádku. Chápu důvody toho všeho i toho chladného přijetí. Musím říct, že jste ve skutečnosti odvedla dobrou práci. Nemohu vám to vyčítat."

"Boschi, poslouchajte, nevím, o čem to mluvíte. Myslím..."

"Je mi jasný, že jste už věděla o Meadowsovi a tunelech, zkrátka o všem. Vytáhla jste si jeho i moje vojenský spisy. Pravděpodobně jste si vytáhla spisy o všech kryších, který se odtamtud dostaly živý. V tom případě ve WestLandský bance muselo být něco, co souviselo s těmi vietnamskými tunely."

Dlouze se na něho zadívala a v okamžiku, kdy chtěla začít hovořit, se k nim přiblížila číšnice s blokem a tužkou.

"Prozatím jednu černou kávu a Evian. Děkuju vám," řekl Bosch, než Wishová nebo číšnice mohly promluvit. Číšnice odešla a udělala si poznámku do bloku.

"Myslela jsem, že jste policajt, co rád šlehačku a cukr," poznamenala Wishová.

"Jenom když se lidi pokoušejí uhodnout, co jsem zač."

Zdálo se, že jí oči nepatrně zjihly.

"Podívejte, detektive Boschi, nevím, jak jste přišel na to, že si myslíte, že něco víte, ale o případu WestLandského vloupání s vámi nehodlám diskutovat. Je to přesně tak, jak jsem řekla v kanceláři. Nemohu. Je mi líto. Opravdu."

Bosch pokračoval: "Hádám, že bych se měl možná urazit, ale já se necítím uražen. Byl to logický krok vyšetřování. Sám bych udělal totéž. Vzala jste každého, kdo odpovídal profilu - tunelový krysy - a porovnávala ho s důkazy."

"Nejste podezřelý, Boschi, jasné? Tak se na to vykašlete."

"Já vím, že nejsem podezřelý." Krátce a nuceně se zasmál.

"Tu dobu, kdy jsem byl postavený mimo službu, jsem trávil v Mexiku a mohu to dokázat. Ale to už víte. Takže pokud jde o mě, fajn, nechávám toho. Ale potřebuju to, co máte na Meadowse. Vyzvedla jste si jeho spisy loni v září. Musela jste si na něm pořádně zamakat. Sledovačka, známé kontakty, pozadí. Vsadil bych se, že jste ho možná dokonce sebrali a mluvili s ním. Potřebuju to všechno teď, dnes, ne za tři čtyři týdny, až vám na to nějaký styčný důstojníci dají štempl."

Číšnice se vrátila s kávou a minerálkou. Wishová si přitáhla sklenici blíž k sobě, ale nenapila se.

"Detektive Boschi, ten případ už neděláte. Je mi líto. Neměla bych vám to říkat právě já. Ale neděláte ho. Vraťte se do kanceláře a dovíte se to. Když jste odešel, zavolali jsme tam."

Držel šálek kávy oběma rukama a lokty se opíral o stůl. Opatrně ho postavil na podšálek pro případ, že by se mu roztřásl ruce.

"Co jste to udělali?" zeptal se Bosch.

"Je mi to líto," odpověděla Eleanor Wishová. "Když jste odešel, Rourke - muž, kterému jste strčil pod nos ten snímek - zavolal na číslo z vaší vizitky a mluvil s poručíkem Poundsem. Řekl mu o vaší dnešní návštěvě a naznačil existenci konfliktu zájmů, když vyšetřujete smrt svého přítele. Mluvil s ním ještě o jistých dalších věcech..."

"Jakých dalších věcech?"

"Poslouchejte, Boschi, mám o vás informace. Připouštím, že jsme si vyžádali vaše materiály a prověřovali vás. Vždyť na to tehdy, sakra, stačilo číst noviny. O vás a tom případu Panenkáře. Proto jsem věděla, že jste měl co dělat s lidmi z Vnitřního vyšetřování, což nám sice nijak nepomohlo, ale rozhodl o tom Rourke. On..."

"O jakých dalších věcech se zmínil?"

"Mluvil pravdu. Řekl, že jak vaše, tak Meadowsovo jméno se objevilo při našem vyšetřování. Řekl, že jste se znali. Požádal, abyste byl odvolán z toho případu. Takže vlastně o nic nejde."

Bosch odvrátil zrak pryč z boxu.

"Chci slyšet vaši odpověď," řekl potom. "Jsem podezřelý?"

"Ne. Přinejmenším jste nebyl, dokud jste k nám dnes ráno nepřišel. V tomto okamžiku si tím nejsem jistá. Snažím se jednat čestně. Chci říct, že se na to musím dívat z našeho hlediska. Muž, kterého jsme loni vyšetřovali, přijde a řekne, že vyšetřuje vraždu dalšího muže, kterého jsme také velice důkladně prověřovali. A ten první řekne: 'Ukažte mi, co máte ve spisech.'"

Víc říkat nemusela. Pochopil to a stejně tak chápal, že když promluvila, vstoupila tím na velice tenký led. Přes všechno svinstvo, do kterého právě šlápl nebo do kterého ho namočili, se Harrymu Boschovi začínala chladná a tvrdá Eleanor Wishová líbit.

"Jestli mi nechcete nic říct o Meadowsovi, tak mi aspoň řekněte něco o mně. Řekla jste, že jste mě prověřovali a pak vyloučili. Jak jste mě očistili? Zajeli jste si do Mexika?"

"Ano, a taky kvůli něčemu dalšímu." Chvilí se na něho dívala, než znovu promluvila. "Byl jste vyloučený už dříve. Nejdříve nás to všechno znepokojilo. Prohlédli jsme si materiály lidí, kteří měli zkušenosti z tunelů ve Vietnamu, a ejhle, v jejich čele byl slavný Harry Bosch, detektiv superhvězda, o jehož případech byla napsána řada knih, natočen televizní film i seriál. A navíc člověk, o kterém právě psaly všechny noviny; protože jeho sláva skončila měsíčním vyřazením ze služby a přeložením z elitního oddělení loupeží a vražd do..." Zaváhala.

"Jen to dořečnete. Do odpadkového koše," dokončil za ni větu.

Sklopila oči ke své skleničce a pokračovala.

"Proto si Rourke začal představovat, že jste možná takhle trávil čas - kopáním tunelu do banky. Z hrdiny padouchem, to mohl být způsob, jak se pomstít společnosti - zkrátka nás napadla takováhle hloupost. Když jsme však o vás získali základní údaje a začali se diskretně vyptávat, doslechli jsme se, že jste odjel na měsíc do Mexika. Poslali jsme jednoho člověka do Ensenady a ověřili si to. Byl jste čistý. Přibližně v té době jsme dostali i vaše lékařské materiály z nemocnice pro veterány v Sepulvedě - aha, tam jste si to dneska ráno oťukl, že?"

Přikývl. Pokračovala.

"Mimo jiné byly mezi lékařskými dokumenty i zprávy psychiatrů... Je mi líto, tohle vypadá jako nevhodné zasahování do soukromí."

"Chci to vědět."

"Terapie posttraumatického stresu. Chci říct, že jste naprosto v pořádku. Ale míváte nepravidelně projevy posttraumatického stresu ve formě nespavosti a rovněž klaustrofobie. Jeden z lékařů dokonce napsal, že byste už nikdy znovu nedokázal vstoupit do takového tunelu. Přesto jsme dali udělat váš profil v naší laboratoři behaviorálních věd v Quanticu. Jako podezřelého vás vyloučili a řekli, že je nepravděpodobné, abyste překročil mez kvůli něčemu, jako je finanční zisk."

Ponechala mu pár okamžiků, aby to strávil.

"Ty spisy z nemocnice pro veterány jsou starý," namítl Bosch. "Celá ta historie je stará. Pochopitelně tu nebudu sedět a uvádět argumenty, proč bych měl být podezřelý. Ale ty věci od veteránů jsou starý. Během posledních pěti let jsem nebyl u žádného psychiatra ani v nemocnici pro veterány, ani u žádného jiného. A pokud jde o tu pitomou fobii, vlezl jsem do tunelu zrovna včera, abych se podíval na Meadowse. Co myslíte, že by tomu řekli ti vaši cvokaři z Quantica?"

Cítil, jak rozpaky rudne v obličej. A čím víc se to snažil zvládnout a skrýt, tím víc krve se mu hrnulo do hlavy. Číšnice s širokými boky si vybrala právě tuhle chvíli, aby se vrátila a dolila mu kávu.

"Chcete si už něco objednat?" zeptala se.

"Ne," zareagovala Wishová, aniž spustila oči z Bosche. "Ještě ne."

"Drahousku, sem chodí obědovat spousta lidí a my potřebujeme stoly pro ty, co se chtějí najíst. Vydělávám si na živobytí z hladovejch. Ne z těch, co jsou příliš vzteklí na to, aby jedli."

Rozpaky zmizely, ale vztek zůstal. Už se nedíval pryč z boxu. Hleděl přímo na ni.

"Myslíte si, že mě znáte z nějakých papírů ze svazku? Neznáte mě. Jen mi řekněte, co o mně víte."

"Já vás neznám. Jenom o vás vím," odpověděla. Na okamžik se zarazila, aby si urovnala myšlenky. "Jste institucionální člověk, detektive Boschi. Po celý život. Dětské útulky, adoptivní domovy, armáda, potom policie. Nikdy jste neopustil systém. Jedna vadná společenská instituce za druhou."

Upila trochu vody a zdálo se, že váhá, zda má pokračovat. Rozhodla se, že ano. "Hieronymus Bosch... Jediná věc, kterou vám dala vaše matka, bylo jméno malíře, který zemřel před pěti sty lety. Ale mám dojem, že ve srovnání s tím, co jste zažil vy, ten bizarní snový svět, který maloval, vyhlíží jako Disneyland. Vaše matka byla sama. Musela se vás vzdát. Vyrůstal jste v adoptivních rodinách a dětských útulcích. Přežil jste to, přežil jste Vietnam a přežil jste i policejní sbor. Aspoň že tak. Ale jste outsider v povolání, které si vyžaduje lidi schopné podvolit se skupinové kázní. Dopracoval jste se až do oddělení loupeží a vražd a pracoval na špičkových případech, ale stále jste zůstal outsiderem. Dělal jste věci tak, jak jste si je představoval vy, a nakonec vás kvůli tomu vykopli."

Dopila sklenici, snad aby poskytla Boschovi čas zabránit jí pokračovat. Neudělal to.

"Stačila na to jediná chyba," řekla. "Loni jste zabil jednoho člověka. Byl to vrah, ale to nevadilo. Podle uveřejněných zpráv jste si myslel, že sahá pod polštář na posteli pro zbraň. Ukázalo se, že tam sáhl pro své tupé. Bylo to skoro k smíchu, ale oddělení Vnitřního vyšetřování našlo svědkyni, která tvrdila, že jste jí předtím řekl, že podezřelý si schovává vlasy pod polštář. Byla to pouliční holka a její věrohodnost byla diskutabilní. Nestačilo to na to, aby vás vykopli úplně, ale stálo vás to funkci. Teď pracujete v Hollywoodu, na místě, kterému většina lidí v policejním sboru říká odpadkový koš."

Hlas jí zeslábl. Byla vyčerpaná. Bosch mlčel. Rozhostilo se ticho. Číšnice prošla kolem boxu, ale raději na ně nepromluvila.

Konečně začal: "Až se vrátíte do kanceláře, vyřídíte Rourkevi, aby ještě jednou zvedl telefon. Vyrázil mě z toho případu, tak mě do něj může zase vrátit."

"To nejde. To on neudělá."

"Ale ano, udělá. A vyřídíte mu, že na to má čas do zítřejšího rána."

"Nebo co? Co můžete udělat? Mluvme otevřeně. Se svou pověstí budete pravděpodobně zítra ráno postaven mimo službu. Jakmile Pounds skončil hovor s Rourkem, zavolał zřejmě na oddělení Vnitřního vyšetřování, pokud to neudělal sám Rourke."

"To nevádí. Řekněte Rourkevi, že se zítra ráno něco dovím, nebo že si může v Timesech přečíst článek o tom, jak člověk podezíraný FBI z velkého bankovního vloupání, navíc objekt sledování Úřadu, byl rovnou před jeho nosem zavražděn a odnesl si s sebou tajemství o slavném vytunelování WestLandské banky do hrobu. Všechna ta fakta nemusí být správná nebo ve správném pořadí, ale i tak to bude dost přesný. A nejdůležitější je, že to bude náramně zajímavá četba. Určitě se to donese až do Washingtonu. Bude to jednak trapný, a zároveň to bude varování pro každého, kdo oddělal Meadowse. Nikdy je už nedostanete. A Rourke bude navzdýcky poznamenanej jako ten chlap, kterej je nechal zdrhnout."

Podívala se na něho a zavrtěla hlavou, jako by byla nad tím vším zmatkem. "Tohle není moje hra. Vráť se k němu a bude na něm, jak se rozhodne. Kdyby to však záviselo na mě, řekla bych, že blafujete. A říkám vám na rovinu, že mu to takhle povím."

"To není blaf. Prověřovala jste si mě a víte, že se obrátím na média a že mě média s radostí vyslechnou. Buďte rozumná. Řekněte mu, že nejde o blaf. Nemám, co ztratit, když to udělám. A ani on nemá co ztratit, když mě dostane zase zpátky."

Začal se soukat z boxu. Pak se zastavil a hodil na stůl pár dolarových bankovek.

"Máte můj materiál. Víte, kde mě najdete."

"Ano, máme," odpověděla. "Okamžik, Boschi?"

Zůstal stát a ohlédl se na ni přes rameno.

"Říkala ta pouliční holka pravdu o tom polštáři?"

"Copak nejsou všechny pravdomluvné?"

Bosch zaparkoval za policejní stanicí na Wilcoxově třídě. Kouřil, dokud nedošel k zadnímu vchodu, pak špaček zašlápl a vstoupil. Venku zůstal zápach zvratků, vycházející ze zamřížovaných zadních oken staniční cely předběžného zadržení. Jerry Edgar se procházel po zadní chodbě a čekal na něho.

"Harry, okamžitě máme přijít k Osmadevadesátce."

"Ale, copak se stalo?"

"Nevím, ale každých deset minut vylezá ze své skleněné bedny a shání se po tobě. Máš vypnutý pípátko i mobil. A taky jsem zahlídl, jak k němu před chvílí napochodoval pár frajerů z oddělení Vnitřního vyšetřování z města."

Bosch přikývl, aniž řekl něco, co by jeho parťáka uklidnilo.

"Co se to děje?" mumlal Edgar. "Jestli máme nějaký průser, tak mi to pověz na rovinu, než tam půjdeme. Ty máš s tímhle svinstvem zkušenosti, já ne."

"Nejsem si jistý, co se děje. Myslím, že nás chtějí vykopnout z toho případu. Přinejmenším mě." Zatvářil se, jako by o nic nešlo.

"Harry, kvůli něčemu takovému nevolají oddělení Vnitřního vyšetřování. Něco se děje a já doufám, kámo, že ať už jsi udělal cokoli, nebudou buzerovat taky mě."

Edgar okamžitě upadl do rozpaků.

"Promiň, Harry, nemyslel jsem to tak."

"Uklidni se. Jdeme se kouknout, co po nás ten člověk chce."

A Bosch zamířil ke kanceláři detektivní skupiny. Edgar řekl, že půjde přes strážnici a přijde přední chodbou, aby to nevypadalo, že se domluvili, co mají říkat. Když Bosch došel ke svému stolu, první věc, kterou zaznamenal, byla, že modrý svazek Meadowsova případu je pryč. Ale taky si všiml, že ten, kdo ho sebral, zapomněl na magnetofonovou kazetu s nahraným hovorem z linky devět set jedenáct. Bosch vzal kazetu a strkal si ji právě do kapsy, když vtom zahřímál hlas Osmadevadesátky z prosklené kanceláře v čele místnosti skupiny. Zařval jediné slovo: "Boschi!" Ostatní detektivové v místnosti se ohlédlí. Bosch vstal a pomalu kráčel ke skleněné krabici, jak se říkalo kanceláři poručíka Harveye "Osmadevadesátky Poundse. Prosklenou stěnou uviděl Bosch záda dvou obleků sedících u Poundse. Poznal, že patří dvěma detektivům z oddělení Vnitřního vyšetřování, kteří řešili případ Panenkáře - Lewisi a Clarkovi.

Edgar vešel do místnosti skupiny vchodem z přední chodby, právě když Bosch procházel kolem, a tak vstoupili do skleněné krabice společně. Pounds s kalným pohledem v očích seděl za psacím stolem. Lidé z Vnitřního vyšetřování se ani nepohnuli.

"Zaprvé, Boschi, nekouřit, slyšíte?" řekl Pounds. "V kanceláři to dneska ráno smrdělo fakt jako v popelníku. Ani se nemusím ptát, jestli jste to byl vy."

Policejní sbor i městské úřady zakázaly kouření ve všech společně užívaných místnostech, jako byly kanceláře policejních skupin. Bylo dovoleno kouřit v soukromé kanceláři, pokud to byla vaše vlastní kancelář, nebo když majitel kanceláře dovolil kouřit návštěvníkům. Pounds byl bývalý kuřák, a tudíž aktivní nekuřák. Většina ze třiceti dvou detektivů, kterým velel, hulila jako tovární komín. Když Osmadevadesátka nebyl v dohledu, mnozí z nich si chodili dát čouda do jeho kanceláře, místo aby chodili ven na parkoviště, kam nebylo slyšet telefony a kam se ze zadních oken celý opilců táhl zápach moči a zvratků. Pounds si navykl zamykat dveře své kanceláře, i když odcházel jen na chvíli přes chodbu k veliteli stanice, ale každý, kdo měl nůž na dopisy, dokázal zámek otevřít za tři sekundy. Po návratu nacházel poručík často svou kancelář plnou kouře. V téhle kanceláři o rozměrech čtyři krát čtyři metry měl dva ventilátory a na stole plechovku deodorantu. A protože frekvence znečišťování vzrostla po přeložení Bosche z Parkerova střediska k hollywoodským detektivům, Osmadevadesátka Pounds byl přesvědčený, že hlavním pachatelem je Bosch. Měl pravdu, ale nikdy Bosche nepřistihl in flagranti.

"O co jde?" zeptal se Bosch. "O kouření v kanceláři?"

"Sedněte si," vyštěkl Pounds.

Bosch zvedl ruce na důkaz, že mezi prsty neskrývá žádnou cigaretu. Potom se obrátil k oběma mužům z Vnitřního vyšetřování.

"No ne, Jede, zdá se, že nás čeká pozvání na výlet s Lewisem a Clarkem. Neviděl jsem tyhle velký objevitele v akci od té doby, co mě poslali na neplacený prázdniny do Mexika. Byl to jeden z jejich nejlepších kousků. Titulky, sólokapři a vůbec. Hvězdy Vnitřního vyšetřování."

Tváře obou policistů z oddělení Vnitřního vyšetřování okamžitě zrudly vztekem.

"Tentokrát uděláte líp, když sklapnete ten svůj vtipnej zobák," řekl Clarke. "Jste ve vážném průšvihy, Boschi. Došlo vám to?"

"Jo, došlo. Děkuju za tip. Pro vás mám taky jeden. Vraťte se k obyčejnejm oblekům, jaký jste nosili, než se z vás stali Irvingovi lezdropové. Myslím ty žlutý hadry, co ladily k vašim zubům. Polyester vám seděl mnohem víc než hedvábí. Stejně si jeden maník tady v kancu všiml, že se vám lesknou zadky od toho jediného, co děláte - od rajtování po stolech."

"V pořádku, v pořádku," přerušil ho Pounds. "Boschi, Edgare, posaďte se a držte chvíli hubu. Tohle..."

"Poručíku, já neřek ani slovo," začal Edgar. "Já..."

"Tak sakra držte klapačku! Všichni! Mlčte aspoň minutu," vyštěkl Pounds. "Ježiši Kriste! Edgare, pro formu, tihle dva jsou z Vnitřního vyšetřování, pokud to ještě nevíte, detektiv Lewis a detektiv Clarke. Jde tady..."

"Chci svého advokáta," prohlásil Bosch.

"Řek bych, že já taky," dodal Edgar.

"Kecy," zarazil je Pounds. "Popovídáme si, vyjasníme si jistý věci a nebudeme do toho tahat žádný blbiny s Ochranným policejním svazem. Jestli chcete advokáta, dostanete advokáta. Ale teď tu budete oba sedět a odpovíte na pár otázek. Jestli ne, Edgare, budete si muset svlíknout tenhle osmisetdolarovej obleček a navlíct si znovu uniformu. A vás, Boschi, do prdele, tentokrát odpočítají."

Na pár okamžiků zavládlo v malé místnosti ticho, přestože napětí, které zavládlo mezi těmi pěti muži, hrozilo vyrazit okna. Pounds mrkl do místnosti skupiny a spatřil asi tučet detektivů, kteří se tvářili, že pracují, ale ve skutečnosti se snažili zachytit alespoň něco z toho, co proniklo sklem. Někteří byli připraveni odečítat poručíkovi ze rtů. Vstal a stáhl žaluzie přes okna. Dělal to málokdy. Pro skupinu to byl signál, že se děje něco mimořádného. Dokonce i Edgar dal najevo znepokojení hlasitým oddychováním. Pounds se znovu posadil. Dlouhým nehtem poklepal na modrý plastový pořadač, který ležel zavřený na jeho stole.

"Tak se do toho dáme," začal. "Vy dva jste odvolaní z Meadowsova případu. To za prvé. Žádný otázky, skončili jste. A teď nám hezky popořádku všechno povíte."

Nato otevřel Lewis aktovku a vytáhl kazeťák. Zapnul ho a položil na Poundsův neposkrvňný stůl.

Edgar byl Boschovým partnerem teprve osm měsíců. Bosch ho ještě neznal natolik, aby věděl, jak zareaguje na tenhle druh tyranizování, či jak dalece je schopen bránit se těmhle lumpům. Poznal ho však už dost, aby si ho oblíbil, a nechtěl, aby měl kvůli němu nějaké potíže. Jediným Edgarovým hříchem v celé té věci bylo, že chtěl mít v neděli odpoledne volno, aby mohl prodávat domy.

"To je blbost," prohlásil Bosch a ukázal na kazeták.

"Vypněte to," řekl Pounds Lewisovi a ukázal na magnetofon, který byl v té chvíli blíž u něho než u Lewise. Detektiv z Vnitřního vyšetřování vstal a zvedl kazeták. Vypnul ho, stiskl tlačítko pro přetáčení pásky a znovu ho postavil na stůl.

Když se Lewis znovu posadil, Pounds promluvil: "Proboha, Boschi, dneska mi volali z FBI a říkali, že vás pokládají za potenciálního podezřelého v jednom pitomém bankovním vloupání. Tvrdí, že ten Meadows byl taky podezřelý a že byste kvůli tomu mohli být podezřelý z jeho vraždy. To si myslíte, že se vás na to nebudeme ptát?"

Edgar nyní začal dýchat ještě hlasitěji. Tohle slyšel poprvé.

"Nechte ten magneták vypnutý a promluvme si," řekl Bosch. Pounds chvíli uvažoval a pak prohlásil: "Pro tuto chvíli žádný nahrávání. Mluvte."

"Zaprvé, Edgar o tomhle neví absolutně nic. Včera odpoledne jsme si rozdělili práci. Já si vzal na starost Meadowsův případ a on šel domů. Pracuje na závěrečné zprávě o Spiveyovi, o tom transvestitovi ubodaným minulý večer. O týchle věci s FBI, o vloupání do banky, neví vůbec nic. Nechte ho jít."

Zdálo se, že Pounds teď považoval za nejdůležitější nepodívat se ani na Lewise, Clarka či Edgara. Rozhodne on sám. V Boschovi to vyvolalo nepatrný záblesk respektu, jako svíčka rozsvícená v oku hurikánu neschopnosti. Pounds otevřel zásuvku svého stolu a vytáhl staré dřevěné pravítko. Pohrával si s ním oběma rukama. Nakonec se podíval na Edgara.

"Je pravda, co říká Bosch?"

Edgar přikývl.

"Nezdá se vám, že ho to staví do špatného světla, že to vypadá, jako by se snažil nechat si ten případ pro sebe a utajit před váma, že Meadowse znal?"

"Řek mi, že Meadowse znal. Byl celou dobu naprosto otevřený. Byla neděle. Nechtěli jsme za nikým chodit a zbavit se případu pod záminkou, že toho muže znal před dvaceti lety. Kromě toho většinu lidí, kteří skončí v Hollywoodu mrtví, policie tak či onak zná. Na tu věc s bankou a všechno ostatní musel přijít, až jsem odešel. Dovídám se to teprve teď, když tu sedím."

"V pořádku," řekl Pounds. "Máte o tom nějaký papíry?"

Edgar zavrtěl hlavou.

"Tak dobrý, dodělejte to, co máte - jak jste to říkal? Aha, Spivey, jo, Spiveyův případ. Přidělím vám nového parťáka. Nevím koho, ale dám vám vědět. Oukej, můžete jít, to je všechno."

Edgar si ještě jednou hlasitě oddechl a vstal.

Po Edgarově odchodu Harvey Osmadevadesátka Pounds chvíli počkal, až napětí v místnosti opadlo. Bosch zoufale zatoužil po cigaretě, dokonce třeba jen po tom, aby si ji mohl dát do pusy nezapálenou. Nechtěl však předvádět takovou slabost.

"V pořádku, Boschi," vyzval ho Pounds. "Chcete nám o tom něco říct?"

"Jo. Jsou to kecy."

Clarke se samolibě usmál. Bosch si toho nevšiml. Pounds ale vrhl na detektiva z Vnitřního vyšetřování zničující pohled, který opět o něco zvýšil Boschovu úctu k němu.

"V FBI mi dnes řekli, že jsem nebyl podezřelý," prohlásil Bosch. "Prověřovali si mě před devíti měsíci jako každého, kdo pracoval v tunelech ve Vietnamu. Objevíli souvislost s těmi vietnamskými tunely. Je to prosté. Byla to dobrá práce, museli prověřit každého. Prověřili i mě a pokračovali. K čertu, vždyť jsem byl v Mexiku - díky těmhle dvěma troublem -, když se stala ta věc v bance. FBI jenom..."

"Údajně," poznamenal Clarke.

"Běž do prdele, Clarku. Vy zkrátka zkoušíte, jak si zařídit pěknou dovolenou v Mexiku na útraty daňových poplatníků, abyste to tam mohli jet prověřit. Můžete si to ověřit v Úřadu a ušetřit spoustu prachů."

Bosch se pak obrátil k Poundsovi a posunul si židli tak, aby seděl k detektivům z Vnitřního vyšetřování zády. Mluvil tiše, aby bylo jasné, že hovoří k Poundsovi, nikoli k nim. "Úřad mě z toho chce vyšoupnout z těchto důvodů: Zaprvé jsem je našel, když jsem se tam dneska ráno objevil a vyptával se na to vloupání do banky. Chci říct, že tam měli už z dřívějška mé jméno, a tak propadli panice a zavolali vám. A zadruhé, chtěli mě vyšoupnout z případu proto, že ho nejspíš zkurvili, když nechali loni Meadowse plavat. Přišli tím o jedinou šanci a nechtěli, aby se to dověděla nějaká jiná instituce a vyřešila věc, s kterou sami nedokázali devět měsíců pohnout."

"Ne, Boschi, to je pitomost," namítl Pounds. "Dneska ráno jsem dostal formální požadavek od zástupce velícího zvláštního agenta, který řídí jejich bankovní skupinu, člověka jménem..."

"Rourke."

"Tak vy ho znáte. Dobrá, požádal mě, aby..."

"Abych byl okamžitě odvolaný z Meadowsova případu. Řek, že znám Meadowse, kterej byl v první řadě podezřelý z toho vloupání v bance. Skončil mrtvej a já se teď zabývám jeho případem. Je to jen náhoda? Rourke si myslí, že ne. A já sám si tím už taky nejsem jistý."

"Tohle říkal. Takže u toho začneme. Vyprávějte nám o Meadowsovi, jak jste ho znal, kde jste ho poznal a nic nevynechte."

Celou další hodinu strávil Bosch tím, že vyprávěl Poundsovi o Meadowsovi a tunelech, o tom, jak mu Meadows skoro po dvaceti letech jednou zavolal, i o tom, jak ho dostal do rozšířeného externího odvykacího programu v nemocnici pro veterány v Sepulvedě, aniž by ho byl kdy osobně viděl. Byl s ním jen v telefonickém styku. Bosch přítomnosti jedné neoslovil detektivy z Vnitřního vyšetřování a dokonce ani nenaznačil, že bere na vědomí jejich přítomnost v kanceláři.

"Nedělal jsem žádný tajnosti s tím, že ho znám," řekl na závěr. "Řek jsem o tom Edgarovi. Šel jsem na FBI a taky jim to

rovnou vysypal. Myslíte si, že bych takhle jednal, kdybych byl oddělal Meadowse? Taková pitomost by snad nenapadla dokonce ani Lewise s Clarkem."

"Dobrá, ale jéžíšmarjá, Boschi, proč jste to neřek mně?" běsnil Pounds. "Proč to není v hlášení v tomhle svazku? Proč se to musím dozvědět až od FBI? Proč se to musí od FBI dovídat oddělení Vnitřního vyšetřování?"

Takže Pounds na oddělení Vnitřního vyšetřování netelefonoval. Obstaral to Rourke. Bosch uvažoval, zda o tom Eleanor Wishová věděla a lhala, nebo zda Rourke zavolał těm troubům z vlastní iniciativy. Skoro tu ženu neznal - vlastně ji vůbec neznal -, ale uvědomil si, že doufá, že mu nelhala.

"Já na tom hlášení začal pracovat teprve dneska ráno," vysvětloval Bosch, "a byl bych je aktualizoval po jednání s FBI. Je zřejmé, že k tomu nebudu mít příležitost."

"Dobrá, ušetřil jsem ti práci," řekl Pounds. "Převezme to FBI."

"Cože? Nad tím přece FBI nemá žádnou jurisdikci. Jde přece o vraždu."

"Rourke řekl, že je přesvědčenější, že ta vražda přímo souvisí s probíhajícím vyšetřováním vloupání do banky. Zahrnou ji do svého vyšetřování. Pověříme našeho člověka, aby s nimi spolupracoval prostřednictvím styčných důstojníků mezi institucemi. Až bude možný obvinít někoho z vraždy, jmenované důstojník to předloží okresnímu návladnímu pro obvinění v rámci státu."

"Panebože, Poundsi, tady se děje něco divného. Copak to nevidíte?"

Pounds vrátil pravítko do zásuvky a zavřel ji.

"Ano, děje se něco divného. Ale já to nevidím tak jako vy," řekl. "Tak je to, Boschi. Je to rozkaz. Jste odvolanej. Tihle dva muži s vámi chtějí mluvit a vy se nehnete ze stanice, dokud Vnitřní vyšetřování neskončí tuhle práci."

Na chvíli se odmlčel, než pokračoval úředním tónem, nešťastný z toho, co musí pronést.

"Víte, poslali vás ke mně loni a já vás moh zařadit ledaskam. Moh jsem vás posadit k pitomému stolu pro krádeže, kde se zpracovává padesát hlášení týdně, prostě vás pohřbít v papírech. Ale já to neudělal. Uznal jsem vaše kvality a dal vás na vraždu, protože jsem si myslel, že to chcete. Loni mi řekli, že jste dobřej, ale že nedržíte lajnu. Teď vidím, že měli pravdu. Jak se to dotkne mě, nevím. Ale už se nehodlám starat o to, co je pro vás nejlepší. No a teď buď můžete mluvit s těmito muži, nebo ne. Mě to vlastně nezajímá. Pokud jde o mě, skončili jsme spolu. Jestli se z toho nějak dostanete, bude líp, když si požádáte o přeložení, protože u mě už vraždy dělat nebudete."

Pounds sebral ze stolu modrý pořadač a vstal. Když vycházel z kanceláře, řekl: "Musím s tímhle poslat někoho do Úřadu. Tuhle kancelář máte k dispozici na tak dlouho, jak potřebujete."

Zavřel dveře a odešel. Bosch se zamyslel a dospěl k závěru, že vlastně Poundse nemůže vinit za to, co řekl a udělal. Vzal si cigaretu a zapálil ji.

"Hej, tady se nekouří, slyšel jste šéfa," řekl Lewis.

"Běž do prdele," opáčil Bosch.

"Boschi, jste vyřízenej," řekl Clarke. "Tentokrát vám pořádně připálíme prdel. Už nejste žádné hrdina jako kdysi. Tentokrát nebudou žádné problémy s public relations. Na to, co s váma bude, se každé vysere."

Potom vstal a znovu zapnul magnetofon. Odrecitoval datum, jména všech tří přítomných mužů a číslo, které Vnitřní vyšetřování případu přidělilo. Bosch si uvědomil, že číslo je asi o sedm set vyšší, než číslo interního vyšetřování, které probíhalo před devíti měsíci a v jehož důsledku byl přeložen do Hollywoodu. Za devět měsíců muselo projít touhle přiblblou ždímačkou dalších sedm set policajtů, pomyslel si. Jednoho. dne nezůstane jediný, aby dělal to, co je napsáno na dveřích všech hlídkových vozů sloužit a chránit.

"Detektive Boschi," pronesl Lewis modulovaným klidným tónem, "rádi bychom vám položili otázky, týkající se vyšetřování smrti Williama Meadowse. Řekněte nám o všech vašich kontaktech se zesnulým a o všem, co o něm víte."

"Odmítám odpovídat na jakoukoli otázku bez přítomnosti svého právního zástupce," odpověděl Bosch. "Odvolávám se na své právo bejt zastoupenej podle Kalifornský listiny práv policisty."

"Detektive Boschi, velení policejního sboru neuznává tento článek Kalifornské listiny práv policisty. Prikazuje se vám odpovědět na tyto otázky, a pokud tak neučiníte, můžete být postaven mimo službu nebo propuštěn. Vy..."

"Můžete mi, prosím, uvolnit ta pouta?" požádal Bosch.

"Cože?" vykřikl Lewis, který ztratil klid i důvěrný tón.

Clarke vstal, došel k magnetofonu a sklonil se k němu.

"Detektiv Bosch nemá pouta a jsou tu dva svědci, kteří tento fakt potvrdí," řekl.

"Právě ti, kteří mě spoutali," pokračoval Bosch. "A tloukli mě. Tohle je otevřený znásilňování mých občanských práv. Žádám, aby se sem dostavili zástupce policejních odborů a můj advokát, než budeme pokračovat."

Clarke přetočil pásku a vypnul magnetofon. Oblíčeť mu ztmavl do ruda, když ho ukládal do partnerovy aktovky. Trvalo chvíli, než se někdo z nich zmohl na slovo.

Clarke pravil: "S radostí s vámi skončujeme, Boschi. Návrh na postavení mimo službu bude na šéfově stole koncem pracovní doby. Budete přeložen do domácího vězení k nám do Vnitřního vyšetřování, kde si vás budeme moci pohlídat. Začneme chováním nevhodným pro policejního důstojníka a všechno si pěkně vyšetříme, možná až po tu vraždu. V každém případě jste v policejním sboru skončil. Je s vámi amen."

Bosch vstal a vstali i oba detektivové z oddělení Vnitřního vyšetřování. Bosch si dal posledního šluka, zahodil špačka na podlahu před Clarka a zašlápl ho na vyleštěném linoleu. Věděl, že ho raději sami uklidí, než by připustili, aby Pounds poznal, že nezvládl rozhovor s vyslychaným. Bosch pak vykročil mezi ně, vyfoukl kouř a beze slova vyšel z místnosti. Venku uslyšel hlas stěžít se ovládajícího Clarka:

"Držte se dál od toho případu, Boschi!"

#

Uhýbaje očím, které ho sledovaly, prošel Bosch kanceláři detektivní skupiny a plácl sebou na židli u stolu vražd.

Podíval se na Edgara usazeného ve vlastním prostoru.

"Zvládl to dobře," řekl mu Bosch. "Měl by ses z toho dostat bez potíží."

"Ale co ty?"

"Odvolali mě z případu a ti dva volové na mě sepišou návrh. Počítám, že rozkaz o postavení mimo službu dostanu ještě odpoledne."

"Krucinál!"

Všechny rozkazy o postavení mimo službu a dočasném suspendování musely být podepsány zástupcem velitele pověřeným velením oddělení Vnitřního vyšetřování. Návrhy na tvrdší tresty bylo třeba předložit ke schválení podvýboru policejní komise. Lewis s Clarkem navrhnu dočasné postavení mimo službu za chování nevhodné pro policejního důstojníka. Potom budou pracovat na přísnějším návrhu, aby ho mohli předložit komisi. Kdyby zástupce velitele podepsal rozkaz o postavení Bosche mimo službu, musel by mu ho podle odborových pravidel dát na vědomí, a to buď osobně, nebo telefonátem, který by se nahrával. Po provedení notifikace by Bosch mohl být přeložen až do uzavření vyšetřování do domácího vězení buď v oddělení Vnitřního vyšetřování v Parkerově středisku, nebo doma. Jak Lewis s Clarkem vyhrožovali, dali by přednost jeho přeložení do oddělení Vnitřního vyšetřování. Tam by ho mohli předvádět jako svou trofej.

"Potřebuješ ode mě něco kvůli Spiveyovi?" zeptal se Edgara.

"Ne, mám to pohromadě. Byl bych to už začal klepat, kdybych se dostal k nějaký mašině."

"Nepodařilo se ti náhodou ověřit to Meadowsovo zaměstnání na stavbě metra, jak jsem tě prosil?"

"Harry, ty..." Edgar se zamyslel, co říct. "Jo, prověřil jsem to. Řekli mi, že u nich nepracuje žádný Meadows. Mají tam jednoho Fieldse, ale ten je černej a byl dneska v práci. A Meadows nepracoval pravděpodobně ani pod jiným jménem, protože tam nemají noční šichty. Stavba je prej v předstihu, pokud chceš věřit tomuhle kecu." Vtom Edgar zvolal: "Teď jsem na řadě já na tu elektrickou mašinu."

"Máš smůlu," odpověděl mu detektiv z dopravy jménem Minkly, "na řadě jsem já."

Edgar se začal rozhlížet po jiném stroji. Pozdě odpoledne měly psací stroje v kanceláři cenu zlata. Pro dvaatřicet detektivů tam bylo celkem deset strojů, a to včetně mechanických s různými vadami, jako jsou nerovné okraje nebo poskakující písma.

"Tak dobrá," odpověděl Edgar. "Zamlouvám si ho po tobě, Minku." Potom ztišil Edgar hlas a obrátil se k Boschovi. "S kým si myslíš, že mě dá dohromady?"

"Pounds? Nevím." Bylo to stejné, jako uhádnout, koho si vezme vaše žena, až natáhnete bačkory. Bosche vůbec nezajímaly spekulace, kdo se stane Edgarovým parťákem. "Poslyš, musím si něco zařídit," odpověděl.

"Jistě, Harry. Nepotřebuješ ode mě nějakou pomoc?"

Bosch zavrtěl hlavou a zvedl telefonní sluchátko. Zavolał svému advokátovi a nechal mu vzkaz. Obvykle to chtělo tři vzkazy, než se mu ozval, a tak si Bosch rovnou poznamenal, že mu má zavolat znovu. Potom otočil svým rolodexem - otáčecím telefonním seznamem -, vyhledal číslo a zavolał do Archivu služebních záznamů Armády Spojených států v St. Louis. Požádal o spojení s úředníkem, který se zabývá dožadáními úřadů pro prosazování práva. Ozvala se mu žena jménem Jessie St. Johnová. Tlumočil jí prioritní žádost o kopie všech vojenských záznamů Billyho Meadowse. "Za tři dny, řekla St. Johnová. Zavěsil a pomyslel si, že ty záznamy nikdy neuvidí. Až přijdou, nebude už v této kanceláři, u tohoto stolu, ani u tohoto případu. Potom zavolał Donovanovi na Identifikační službu a dozvěděl se, že na nádobíčku nalezeném v kapse Meadowsovy košile nebyly žádné latentní otisky prstů a že na plechovce s barvou byly jen šmouhy. Světlehnědé krystalky z filtrační gázy v nádobíčku pocházely z pětapadesátiprocentního heroínu asijského původu. Bosch věděl, že většina heroínu, který se prodává na ulici a píchá do žil, bývá asi patnáctiprocentní. Většinou jde o dehtový heroin vyráběný Mexičany. Někdo dal Meadowsovi pořádný šleh. Podle Harryho mínění to měnilo výsledky analýzy toxických látek, na které čekal, v pouhou formalitu. Už teď bylo jasné, že Meadows byl zavražděn.

Nic dalšího z místa nálezu mrtvolky nebylo příliš k užítu, až na čerstvě použitou zápalku nalezenou v potrubí, která nepocházela z krabičky v Meadowsově nádobíčku. Bosch nadiktoval Donovanovi adresu Meadowsova bytu a požádal ho, aby tam poslal skupinu a prozkoumal to tam. Řekl, aby porovnali zápalky v popelníčku na konferenčním stolku s krabičkou zápalek v nádobíčku. Potom zavěsil a uvažoval, jestli tam Donovan někoho pošle dřív, než se roznese zpráva, že Bosch byl odvolán z případu či suspendován.

Nakonec zavolał do koronerova úřadu. Sakai řekl, že provedl notifikaci nejbližším příbuzným. Meadowsova matka dosud žila, našli ji v New Iberii v Louisianě. Neměla peníze, aby pro něho poslala, ani aby ho dala pohřbít. Neviděla ho osmáct let. Billy Meadows se tedy nevrátí domů. Pohřbít ho bude muset dát okres Los Angeles.

"A co Úřad pro veterány?" zeptal se Bosch. "Byl přece veterán."

"Máš pravdu. Zkusím to," řekl Sakai a zavěsil.

Bosch vstal a vzal si malý přenosný magnetofon z jedné ze svých zásuvek v registračce. Řada registraček stála podél stěny za stolem pro vraždy. Strčil magnetofon s páskou z linky devět set jedenáct do kapsy kabátu, vyšel ven z kanceláře detektivů a vydal se zadní chodbou. Prošel kolem připoutávacích lavic a cely pro zadržené dolů do útvaru zvaného CRASH - Community Resources Against Street Hoodlums - tedy Obecní zdroje proti pouličním chuligánům. Malá kancelář byla ještě přečpanější než kancelář detektivů. Stoly a registračky pro pět mužů a jednu ženu byly vtěsnány do místnosti ne větší než ložnice v podřadném činžáku. U jedné stěny stála řada čtyřzásuvkových registraček a u protější byl počítač a dálnopis. Mezi tím tři krát dva psací stoly na doraz u sebe. Na zadní stěně visel obvyklý městský plán s černě zakreslenými hranicemi osmácti územních policejních oddělení. Nad ním bylo deset barevných fotografií dvacet krát pětadvacet centimetrů s portréty hlavních lotrů teritoria Hollywoodského oddělení. Bosch si všiml, že jeden snímek je z márnice. Kluk byl mrtvej, ale zůstal na seznamu. To je ale blbost, pomyslel si Bosch. Nad fotografiemi se skvěl v plném znění název útvaru z černých plastových písmenek.

Přítomna byla pouze Thelia Kingová, která seděla před počítačem. Právě tohle Bosch potřeboval. Thelia Kingová, známá pod přezdívkou Král, kterou nenáviděla, nebo Elvis, která jí nevadila, byla počítačovým žokejem v CRASHi. Když jste potřebovali vypátrat rodokmen nějakého gangu nebo jste hledali mladistvého delikventa flákajícího se někde po Hollywoodu, Elvis byla ten pravý člověk. Bosche však překvapilo, že tu je sama. Podíval se na hodinky. Byly právě dvě pryč, příliš brzy na to, aby jednotky gangů nastoupily do ulic.

"Kam všichni zmizeli?"

"Ahoj, Boschi," pozdravila ho a otočila hlavu od obrazovky. "Na pohřby. Máme dva gangy, přímo válčící kmeny, které dneska pohřbívající své příslušníky na jednom hřbitově v Údolí. Kdo má nohy, tak tam šel, aby se tam něco nestrhlo."

"Proč tam nejsi s klukama?"

"Zrovna jsem se vrátila od soudu. Koukej, Harry, než mi řekneš, proč jsi tady, nemoh bys mi prozradit, co se to dnes dělo v kanceláři Osmadevadesátky Poundse?"

Bosch se usmál. Zprávy se šířily po policejní stanici rychleji než na ulici. Ve stručnosti jí vyličil, jak byl na koberečku a že ho čeká bitva s oddělením Vnitřního vyšetřování.

"Boschi, ty bereš všechno moc vážně," řekla mu. "Proč si neseženeš nějaký vedlejšák? Něco, při čem by sis zachoval zdravý rozum a plul s proudem. Jako ten tvůj parťák. Je hrozná škoda, že je ten blbec už ženatý. Vydělává si prodejem domů bokem třikrát tolik, než na co si přijdeme my, když si tu trháme triko na plnej úvazek. Potřebovala bych fušku jako on."

Bosch přikývl. Háček je v tom, že když moc plaveš s proudem, může tě to spláchnout do kanálu, pomyslel si v duchu, ale nahlas nic neřekl. Někdy mu připadalo, že jedině on chápe věci správně, zatímco ostatní je berou na lehkou váhu. V tom byl ten problém. Každý má nějaký vedlejšák.

"Co potřebuješ? zeptala se "Radši to udělám hned, než začne kolovat papír o tvém suspendování. Potom tě budou všude považovat málem za lepráka."

"Zůstan, kde jsi," řekl, přitáhl si k ní židli a vysvětlil jí, co potřebuje od počítače.

Počítač útvaru CRASH měl program zvaný GRIT - akronym v rámci akronymu, tentokrát pro Gang-Related Information Tracking, neboli Informační sledování vztahující se ke gangům. Soubory tohoto programu obsahovaly rozhodující údaje o pětadesáti tisících identifikovaných příslušnících gangů a mladistvých delikventů ve městě. Počítač byl rovněž propojen s počítačovou evidencí gangů v šerifově úřadě, který měl v souborech na třicet tisíc vlastních členů gangů. Jednou částí programu GRIT byl soubor přezdívek. Do něho se ukládaly odkazy na pachatele podle jejich pouličních jmen a program je dával do souvislosti s jejich skutečnými jmény, daty narození, adresami a tak dále. Všechny přezdívky, které policie zjistila při zatčení nebo ze šťárových karet - z hlášení z terénních výsledků - byly vkládány do tohoto počítačového programu. Říkalo se, že v GRITu je víc než devadesát tisíc přezdívek. Stačilo pouze vědět, který klíč použít. A Elvis to věděla.

Bosch jí nadiktoval tři písmena, která měl. "Nevím, jestli je to celé, nebo jenom část," řekl. "Myslím, že je to spíš jen část." Napsala příkazy k otevření souborů GRIT, vložila písmena

S-H-A a stiskla programový klíč. Trvalo to asi třicet sekund. Čelo ebenového obličej Thelie Kingové se pokrylo vráskami. "Tři sta čtyřicet tři zásahů," ohlásila. "Budeš se tu muset nějaký čas schovávat, drahoušku."

Požádal jí, aby vyloučila černochoy a Latince. Připadalo mu, že hlas z pásky devět set jedenáct patří bělochovi. Stiskla další klíče a jantarové písmo na obrazovce monitoru změnilo seznam.

"To už vypadá líp - devatenáct údajů," řekla Kingová.

Žádná z přezdívek však neměla pouze tři písmena - SHA. Bylo tam pětkrát Shadows, čtyřikrát Shabs, dvakrát Sharkeys, dvakrát Sharkies a jednou Shark, Shabby, Shallow, Shank, Shabot a Shame. Bosch si okamžitě vzpomněl na graffiti, které viděl na potrubí u přehrady. Roztřepané S, málem jako otevřená tlama. Žraločí tlama?"

"Vytáhni variace Sharka," řekl.

Kingová stiskla pár kláves a horní třetina obrazovky se zaplnila dalšími jantarovými písmenky. Shark byl kluk z Údolí. Omezený kontakt s policií. Dostal volnou vazbu a musel čistit graffiti, když ho chytili, jak sprejuje lavičky na autobusových zastávkách na Venturově bulváru v Tarzaně. Bylo mu patnáct. Nebylo pravděpodobné, že by byl u přehrady ve tři ráno v neděli, odhadoval Bosch. Kingová posunula k hornímu okraji obrazovky prvního Sharkieho. Ten byl momentálně v táboře pro mladistvé delikventy v Malibu. Druhý Sharkie byl mrtvý, přišel o život ve válce gangů mezi KGB - Kids Gone Bad - a Vineland Boyz v roce devatenáct set osmdesát devět. Jeho jméno ještě nebylo odstraněno z počítačových záznamů.

Když Kingová vyvolala prvního Sharkeyho, monitor se zaplnil informacemi a dole blikalo slovo „pokračování“. "Tak tady máme pořádného výtržníka," oznámila.

Počítač popisoval Edwarda Nieseho jako sedmáctiletého bělocha mužského pohlaví, o němž je známo, že jezdí na žlutém motocyklu poznávací značky JVN138. Nebyla u něho zaznamenána příslušnost k žádnému gangu. Jako sprejerský tag používá slovo "Sharkey". Často utíká z domu své matky v Chatsworthu. Následovaly dva přehledy Sharkeyho kontaktů s policií. Podle míst zatčení nebo výsledků Bosch usoudil, že Sharkey utíká z domova s oblibou do Hollywoodu nebo Západního Hollywoodu. Téměř na konci druhého přehledu byl záznam o zatčení za potulku před třemi měsíci u Hollywoodské nádrže.

"To je on," prohlásil Bosch. "Vynech toho posledního. Vytiskneš mi kopii?"

Stiskla klávesu, aby vytiskla soubor a potom ukázala na stěnu s registračkami. Šel k nim a otevřel zásuvku s písmenem N. Našel svazek Edwarda Nieseho a vytáhl ho. Byla v něm barevná policejní fotografie. Sharkey byl plavovlasý a na snímku se zdál malý. Ve tváři měl uražený vzdorovitý výraz, který byl u teenagerů těch dnů stejně obvyklý jako akné. Bosche však zarazilo, že mu ten obličej připadá nějak známý. Nemohl si ho zařadit. Obrátil fotografii.

Měla dva roky staré datum. Kingová mu podala počítačovou sjetinu a Bosch se posadil k prázdnému stolu, aby prostudoval ji i obsah svazku.

Nejvážnější přečiny, kterých se kluk, říkající si Sharkey, dopustil - a při nichž byl přistižen -, byly krádeže v obchodech, vandalismus, potulka a držení marihuany a speedu. Zavřený byl jednou - na dvacet dní - ve věznici pro mladistvé v Sylmaru po jednom zatčení kvůli drogám, ale pak ho propustili do volné domácí vazby. Ve všech ostatních případech, kdy ho sebrali, byl okamžitě propuštěn a poslán k mamince. Byl to chronický uprchlík z domova a vyvrženec společnosti.

Ve svazku nebylo o moc víc informací než v počítači. Snad jen trochu podrobnější popis jeho zatčení a to bylo všechno. Bosch se prokousával papíry, dokud nenašel hlášení o obvinění z potulky. Dospělo až do předprocesního stadia a bylo staženo, když Sharkey souhlasil, že se vrátí domů k matce a zůstane u ní. Zřejmě to však nevydržel dlouho. Bylo tam další hlášení, že matka oznámila o čtrnáct dnů později jeho sociálnímu kurátorovi, že její syn je znovu pryč. Podle záznamů ho od té doby nechytily.

Bosch si přečetl shrnutí vyšetřujícího důstojníka o zatčení za potulku. Psalo se v něm:

Vyšetřující důstojník vyslechl Donalda Smileyho, hrázdného na Mulhollandově přehradě, který oznámil, že v sedm hodin ráno dnešního dne přišel k potrubí umístěnému podél přístupové cesty k nádrži, aby zde posbíral odpadky. Smiley našel chlapce spícího na novinách. Chlapec byl špinavý a po probuzení mluvil nesouvisle. Zdálo se, že je pod vlivem omamných látek. Byla povolána policie a dostavil se vyšetřující důstojník. Zadržený mu řekl, že zde přespává pravidelně, protože ho matka nechce mít doma. Vyšetřující důstojník zjistil, že bylo nahlášeno, že objekt utekl z domova, a zadržel ho dnešního dne pro podezření z potulky.

Sharkey je tvor, který dodržuje své zvyky, pomyslel si Bosch. Před dvěma měsíci ho zatkli u přehrady, ale vrátil se tam přespávat v neděli k ránu. Bosch prošel zbytek papírů ve svazku ve snaze najít poznámky o nějakých dalších jeho zvycích, které by mu ho pomohly najít. Ze šťárové karty zjistil, že Sharkeyho zastavili a vyslechlí, avšak nezadrželi, na bulváru Santa Monica blízko Západního Hollywoodu v lednu. Sharkey si zašněroval nové Reeboky a důstojník, který se domníval, že je kluk možná právě ukradl, ho požádal, aby mu ukázal účet. Sharkey to udělal a tím by to bylo skončilo. Když ale chlapec vytahoval účet z koženého vaku na motocyklu, důstojník v něm zahlédl igelitovou obálku a požádal ho, aby si ji mohl rovněž prohlédnout. V obálce bylo deset fotografií Sharkeyho. Nahý na nich různě pózoval, na některých se hladil, na dalších měl ztopořený penis. Důstojník mu ty snímky sebral a zničil je, ale zaznamenal do šťárové karty, že upozorní šerifovu stanici v Západním Hollywoodu, že Sharkey nabízí fotografie homosexuálům na bulváru Santa Monica.

To je ono. Bosch zavřel svazek, ale fotografii Sharkeyho si nechal. Poděkoval Theile Kingové a opustil malou kancelář. Procházel zadní chodbou stanice kolem připoutávacích lavic, když mu najednou svítilo, proč mu byl kluk na fotografii povědomý. Vlasy měl teď sice delší a spletené do copánků a ve tváři převažoval vzdor nad uražeností, ale Sharkey byl ten kluk z dnešního rána, připoutaný k lavici pro mladistvé. Bosch si tím byl zcela jist. Theila to v počítači nemohla zjistit, protože jeho zadržení nebylo ještě zaznamenáno. Bosch vpadl do kanceláře velitele stráže a řekl poručíkovi, co hledá. Dovedli ho ke krabici označené „Dopolední stráž“ a Bosch v ní prohledal hlášení, až našel papíry týkající se Edwarda Nieseho.

Sharkey byl zadržen kolem čtvrté hodiny ráno, když se potuloval kolem novinového stánku na Vine. Hlídkový policista se domníval, že shání klienty. Po jeho zadržení se z počítače dověděli, že je na útěku. Bosch si zkontroloval denní výkaz zadržených a zjistil, že kluk tam zůstal do devíti ráno, kdy přišel jeho sociální kurátor a převzal ho. Bosch zavolal sociálnímu kurátorovi do Sylmarské věznice pro mladistvé, ale dozvěděl se, že Sharkey již byl předveden před zpravodaje soudu pro mladistvé a propuštěn do péče své matky.

"A to je jeho největší problém," prohlásil sociální kurátor. "Dnes v noci zase uteče zpátky na ulici. Za to ručím. Řek jsem to zpravodaji, ale ten nechtěl kluka zavřít do pastěku jenom proto, že ho zadrželi při potulce a že jeho matka dělá kurvu po telefonu."

"Cože dělá?" zeptal se Bosch.

"Mělo by to být ve svazku. Jo, zatímco je Sharkey na ulici, drahá matička vykládá chlapům do telefonu, jak jim bude moct do huby a natahovat gumový kroužek kolem péra. Inzeruje to v pornočasopisech. Bere čtyřicet babek za patnáct minut. Přijímá i kreditky MasterCard či Visa, ale nechá klienta čekat, než si na druhém aparátu zjistí, zda číslo karty platí a jestli je krytá. V každém případě to dělala ještě před pěti lety. Edward musel ve svých formativních letech poslouchat tohle svinstvo. Chci říct, že není divu, že z kluka vyrostl podvodník a tulák. Co byste čekali?"

"Jak je to dlouho, co s ním odešel domů?"

"Někdy kolem poledne. Jestli ho tam chcete chytit, měl byste si pospíšet. Máte adresu?"

"Jo."

"Boschi, a ještě jedna věc. Nečekejte žádnou děvku, až tam přijdete. Jeho matička nevypadá na to, co hraje do telefonu, jestli víte, co tím chci říct. Její hlas to dokáže, ale zevnějšek by vyděsil i slepého."

Bosch mu poděkoval za varování a zavěsil. Vydal se silnicí číslo sto jedna do Údolí, pak čtyři sta pětkou na sever a sto osmnáctkou na západ. Vyjel z ní v Chatsworthu a dojel ke skalnatým pahorkům v horní části Údolí. V místě, kde býval filmový ranč, stály teď družstevní domy. Bylo to jedno z míst, kde se obvykle skrýval Charlie Manson se svou "rodinou". Část pozůstatků jednoho z členů jeho "rodiny" se dosud nenašla, ale předpokládalo se, že tu jsou někde zakopány. Bosch sem dorazil skoro už za soumraku. Lidé se vraceli z práce a mířili do svých domovů. Na úzkých silnicích sídliště byl poměrně značný provoz. Dost dveří již bylo zavřených. Sharkeyho matka teď už měla plno telefonátů. Bosch přišel příliš pozdě.

"Nemám čas mluvit s dalšími policajty," prohlásila Veronica Niesová, když mu otevřela a pohlédla na jeho odznak. "Sotva jsem ho dostala domů, hned byl pryč. Nevím, kam šel. To byste mi měl spíš říct vy. Je to váš džob. Ted' mě

čekají ještě tři telefonáty, jeden z nich dálkově. Musím jít."

Měla dost přes čtyřicetku, byla tlustá a vrásčitá. Nosila zřejmě paruku a oční panenky měla nestejně rozšířené. Linul se z ní zápach starých ponožek, typický pro feťáky závislé na speedu. Klientům, kteří ji volali, bylo určitě líp jen s jejím hlasem, k němuž si tělo a obličej mohli představovat podle vlastní fantazie.

"Paní Niesová, nehledám vašeho syna kvůli tomu, že by byl něco udělal. Potřebuju s ním mluvit kvůli něčemu, čeho byl svědkem. Mohl by teď být v nebezpečí."

"Kecy. Tohle jsem už slyšela mockrát."

Zabouchla dveře a Bosche nechala stát před nimi. Za okamžik ji už uslyšel telefonovat. Napadlo ho, že má francouzský přízvuk, ale nebyl si tím úplně jist. Zaslechl jen pár vět, avšak i ty stačily k tomu, aby zrudl. Pomyslel na Sharkeyho a uvědomil si, že ten kluk není ve skutečnosti žádný utečenec, protože tady nebylo od čeho utíkat. Opustil práh bytu a vrátil se do auta. Pro dnešek by to mělo stačit. Měl však zpoždění. Lewis s Clarkem už na něho určitě mají ten papír. Ráno ho přeloží do domácího vězení v oddělení Vnitřního vyšetřování. Vrátil se zpátky na stanici. Končil. Všichni už byli pryč a na stole neměl žádný vzkaz, ani od svého advokáta. Cestou domů se zastavil u Luckyho a koupil si čtyři lahve piva - dvě mexického, jeden anglický ležák Old Nick a jedno pivo Henry's. Čekal, že po návratu domů najde na záznamníku vzkaz od Lewise a Clarka.

"Vím, že tam jste, tak poslouchejte," říkal hlas, který Bosch identifikoval jako Clarkův. "Změnili názor, ale náš změnit nemůžou. Ještě se sejdem."

Nic víc. Třikrát si ten vzkaz přehrál. Muselo se jim přihodit něco nemilého. Odvolali je? Či snad zapůsobila jeho chabá výhrůžka FBI médií? Jak o tom uvažoval, pochyboval, že by odpověď mohla být kladná. Co se tedy vlastně stalo? Posadil se do pohotovostního křesla, otevřel pivo, nejdříve mexické, a dal se do prohlížení svého válečného alba, které zapomněl uložit. Když ho otevřel v neděli v noci, dal průchod temným vzpomínkám. Nyní zjistil, že ho nadechly, že s časovým odstupem vybledla hrůza, stejně jako fotografie. Chvilí po setmění zazvonil telefon a Harry zvedl sluchátko dřív, než se zapnul záznamník.

"Haló," řekl poručík Harvey Pounds, "VFBI došli k názoru, že jednali asi moc ukvapeně. Přehodnotili své stanovisko a chtějí, abyste se k tomu případu vrátili. Budete pomáhat při jejich vyšetřování tak, jak to budou požadovat. Přišlo to z ředitelství, z Parkerova střediska."

Poundsův hlas prozrazoval podiv nad tím zvratem.

"A co oddělení Vnitřního vyšetřování?" zeptal se Bosch.

"Nic proti vám nepodnikli. Jak jsem řekl, v FBI ustoupili, a Vnitřní záležitosti taky. Prozatím."

"Takže na tom dělám znovu?"

"Děláte. Já o tom nerozhodoval. Zkrátka mě obešli, protože jsem jim řekl, aby s tím šli někam. Něco mi v tom neseď, ale počítám, že to musí počkat. Pro tuhle chvíli máte samostatné pověření. Až do dalšího rozkazu pracujete s nimi."

"Co bude s Edgarem?"

"O Edgara se nestarejte. To se vás už netýká."

"Poundsi, vy se chováte, jako byste mi udělal laskavost, že jste mě zařadil na vraždy, když mě vykopli z Parkerova střediska. Laskavost jsem udělal já vám, člověče. Jestli ode mě čekáte nějaký omluvy, tak se nedočkáte."

"Boschi, od vás nic nečekám. Zvoral jste si to sám. Jediný problém je v tom, že byste to moh posrat i mně. Kdyby bylo po mém, k tomu případu bych vás už nepustil. Kontroloval byste zástavní listky."

"Jenomže o tom vy nerozhodujete, že?"

A zavěsil dřív, než se Pounds zmohl na odpověď. Stál a chvíli přemýšlel s rukou stále na sluchátku, když telefon zazvonil znovu.

"Co je?"

"Těžký den, pravda?" zeptala se Eleanor Wishová.

"Čekal jsem někoho jiného."

"No, řekla bych, že jste to už slyšel."

"Slyšel."

"Budete pracovat se mnou."

"Jak to, že jste odvolali psy?"

"Zkrátka chceme udržet vyšetřování mimo tisk."

"Určitě v tom je ještě něco."

Něfekla nic, ale nezavěsila. Nakonec ho napadlo, co říct.

"Co mám dělat zítra?"

"Přijďte ráno ke mně. Začneme u nás."

Bosch zavěsil. Přemýšlel o ní a o tom, že neví, co se děje. Nelíbilo se mu to, ale nemohl teď vycouvat. Šel do kuchyně a z chladničky si vzal láhev piva značky Old Nick.

#

Lewis stál před otevřenou telefonní budkou zády k dopravnímu ruchu a rozložené tělo mu sloužilo jako zvuková bariéra.

"Zítra ráno začíná pracovat s FBI - vlastně s Úřadem," pravil Lewis. "Co máme dělat my?"

Irving chvíli neodpovídal. Lewis si ho představil na druhém konci drátu s pevně sevřenými čelistmi. A s ksichtem jako Pepeke námořník, pomyslel si Lewis a povýšeně se zasmál. Clarke vystoupil z auta, došel k němu a zašeptal: "Co bylo tak legrační? Co říkal?"

Lewis ho odstrčil a posunkem mu naznačil, aby neotravoval.

"Kdo to byl?" zeptal se Irving.

"To byl Clarke, pane. Je zvědavý na náš úkol."

"Mluvil poručík Pounds s objektem?"

"Ano, pane," odpověděl Lewis a uvažoval, jestli si Irving hovor natáčí. "Poručík řekl, že... bylo objektu řečeno, že má pracovat s eF - Úřadem. Spojili vyšetřování vraždy s vloupáním do banky. Bude pracovat se zvláštní agentkou Eleanor Wishovou."

"Co je tohle zase za blbost?" zeptal se Irving, aniž by očekával odpověď. Lewis se stejně s žádnou neobtěžoval. Chvilí bylo na telefonní lince ticho, protože Lewis dobře věděl, že není radno přerušovat tok Irvingových myšlenek. Viděl, že se Clarke znovu blíží k telefonní budce, a tak ho gestem odehnal a zavrtěl hlavou, jako kdyby jednal s neposlušným dítětem. Otevřená telefonní budka stála na dolním konci Woodrow Wilson Drive, poblíž Barhamova bulváru křižujícího Hollywoodskou dálnici. K Lewisovi doléhal pekelný rámus z dálnice a cítil, jak do budky vane teplý vzduch. Podíval se vzhůru na světla na svahu a snažil se uhodnout, které vychází z Boschova domu na chůdách. Nedalo se to uhodnout. Pahorek vypadal jako obří rozložitý vánoční stromek s příliš mnoha svíčkami.

"Musí na ně mít nějakou fintu," promluvil Irving konečně. "Nějak se proboxoval zpátky. Řeknu vám, jak je váš úkol. Vy dva po něm půjdete dál. Tak, aby na to nepřišel. Ale držte se ho. Zřejmě něco sleduje. Zjistěte, co to je. A průběžně si připravujte podklady pro jeho případ. Federální úřad pro vyšetřování si může svou stížnost stáhnout, ale my se nevzdáme."

"A co s Poundsem? Chcete, abychom mu i nadále dávali kopie?"

"Je to poručík Pounds, detektive Lewisi. Jistě, předávejte mu denně záznam o sledování. To mu musí stačit."

Irving beze slova zavěsil.

"Samozřejmě, pane," řekl Lewis do hluchého telefonu. Nechtěl, aby Clarke poznal, že ho Irving setřel. "Pověsíme se mu na paty. Děkuju, pane. Dobrou noc."

A potom i on zavěsil sluchátko, osobně zmatený tím, že náčelník nepokládal za nutné popřát mu dobrou noc. Clarke k němu rychle přispěchal.

"No?"

"Máme se na něho pověsit zase zítra ráno."

"Jenom tohle? Sledovačka?"

"Prozatím."

"Do prdele, chci prohledat tomu grázlovi barák. Něco najít. Určitě tam má něco z té vloupačky."

"Jestli v tom jede, pochybuju, že by byl tak blbej. Prozatím se máme držet zpátky. Zjistíme, jestli s tím má něco společnýho."

"Určitě má. Nepochybuj o tom."

"Uvidíme."

Sharkey seděl na betonovém bloku před parkovištěm na bulváru Santa Monica. Pozorně sledoval osvětlené průčelí potravinové samoobsluhy 7-Eleven na druhé straně ulice a zkoumal, kdo vchází a vychází. Většinou to byli turisté nebo dvojice. Prozatím žádní jednotliví muži. Nikdo, kdo by vyhovoval. Chlapec zvaný Arson prošel kolem něho a řekl: "Tohle není k ničemu, kámo."

Arson měl rudé vlasy spleené voskem a vyčesané do špičatých plamenů. Na sobě měl černé džinsy a špinavé černé tričko. Kouřil Saleмку. Nebyl nadopovaný, ale měl hlad. Sharkeyho pohled z něho sklouzl na třetího kluka, sedícího na zemi vedle motorek. Říkalo se mu Mojo. Byl menší, robustnější a černé vlasy měl vzadu stažené do ohonu. Jizvy od akné mu vtiskly do tváře trvale mrzutý výraz.

"Ještě pár minut," řekl Sharkey.

"Chci se najíst, kámo," namítl Arson.

"A o co se asi snažím já? Všichni chceme jíst."

"Možná bysme se mohli kouknout, jak se má Bettijane," navrhl Mojo. "Musela vydělat dost na to, aby nás nakrmila."

Sharkey na něho pohlédl a řekl: "Tak běžte napřed vy dva. Já tady počkám, než nezaboduju. Já už jed."

Zatímco mluvil, viděl, jak na parkoviště před samoobsluhu přijíždí hnědý Jaguár XJ6.

"Jak to dopadlo s tím chlápkem z potrubí?" zeptal se ho Arson. "Myslíš, že ho už našli? Mělo by se tam zajet, prošacovat ho a kouknout se, jestli u sebe nemá nějaký prachy. Nevím, proč jsi neměl odvahu udělat to hned včera v noci, Sharku."

"Hele, zajď si tam sám a zjisti si to, jestli po tom tak toužíš," odsekl Sharkey. "Pak se uvidí, kdo má odvahu."

Neprozdřadil jim, že kvůli mrtvému volal na linku devět set jedenáct. Strach z návratu do potrubí by mu možná odpustil, ale stěží ten telefonát. Z Jaguáru vystoupil muž. Vypadal na čtyřicet, ostříhaný byl na ježka a na sobě měl bílé široké kalhoty s bílou košilí a svetr přehozený přes ramena. Sharkey viděl, že na něho v autě nikdo nečeká.

"Hele, koukněte na ten Jag," řekl. Oba kluci se zadívali přes ulici k obchodu. "To je ono. Jdu na to."

"Počkáme tu," pravil Arson.

Sharkey slezl ze zdi a přeběhl přes bulvár. Výkladní skříní pak pozoroval majitele Jagu v obchodě. Ten držel v ruce zmrzlinu a prohlížel si časopisy na pultě. Oči mu neustále tékaly po ostatních mužích v obchodě. Sharkeyho povzbudilo, když viděl, že muž zamířil k pokladně zaplatit zmrzlinu. Posadil se na zem před obchod, blízko masky Jaguáru.

Když muž vyšel ven, Sharkey počkal, až se jejich pohledy setkají a muž se usměje. Pak teprve promluvil.

"Haló, pane!" zvolal, když vstával. "Napadlo mě, jestli byste mi nemohl prokázat laskavost?"

Muž se rozhlédl po parkovišti, než odpověděl.

"Jistě. Co bys potřeboval."

"No, uvažoval jsem, jestli byste mi nešel koupit pivo. Dám vám na ně peníze. Chci jenom pivo, abych se uvolnil, víte?"

Muž váhal. "Já nevím..., to by bylo protizákonný, ne? Ještě ti není jednadvacet. Mohl bych mít potíže."

"Dobrá," řekl Sharkey s úsměvem, "a nemáte nějaký pivo doma? Potom byste ho nemusel kupovat. Dát někomu napít piva není přece žádné zločin."

"No..."

"Nezdržel bych se dlouho. Mohli bychom třeba spolu trochu relaxovat, nemyslíte?"

Muž se znovu rozhlédl po parkovišti. Nikdo je nepozoroval. Sharkey cítil, že ho dostal.

"Dobrá," řekl. "Mohu tě sem později zavést zase zpátky, jestli chceš."

"Výborně, to by bylo prima."

Jeli na východ po bulváru do Flores a potom ještě pár bloků na jih do rezidenční čtvrti. Sharkey se vůbec neotáčel, ani nezkoušel podívat se do zpětného zrcátka. Jsou za nimi. Věděl to. Na pozemek se vjíždělo bezpečnostní branou, od níž měl muž klíč a která se za nimi zavřela. Potom vešli do jeho domu.

"Jmenuji se Jack," řekl muž. "Co ti mohu nabídnout?"

"Jsem Phil. Máte tu něco k jídlu? Jsem tak trochu vyhládlý." Sharkey se nenápadně rozhlédl po domácím telefonu s tlačítkem, kterým se dala otevřít brána. Byt byl zařízený převážně světlým nábytkem a na zemi ležel tlustý, matově bílý koberec s dlouhým vlasem. "Pěkný byt."

"Děkuju, podívám se, co tu mám. Jestli si chceš vyprat šaty, dá se to taky zařídit, když už jsi tady. Nedělám to příliš často, víš, ale když někomu můžu pomoci, snažím se."

Sharkey šel za ním do kuchyně. Skříňka s bezpečnostním zařízením visela na stěně vedle telefonu. Když Jack otevřel chladničku a sklonil se, aby do ní nahlédl, Sharkey stiskl tlačítko, kterým se otvírala vnější brána. Jack to nepozoroval.

"Mám tady tuňáka. Můžu udělat salát. Jak dlouho jsi na ulici? Nebudu ti říkat Phil. Jestli mi ale nechceš říct svůj pravý jméno, nevadí."

"Tuňák by byl prima. Na ulici nejsem moc dlouho."

"Jsi čistej?"

"Jo, určitě, jsem oukej."

"Stejně budeme opatrní."

Byl čas. Sharkey ustupoval do předsíně. Jack s pootevřenými ústy vzhlédl od chladničky, plastovou mísu v ruce. Sharkey měl dojem, že v Jackově obličeji zahlédl výraz uznání, jako by byl tušil, co nastane. Sharkey uvolnil zástrčku dveří a otevřel je. Arson s Mojem vešli dovnitř.

"Hej, co to má znamenat?" řekl Jack nejistým hlasem. Vrhł se do předsíně, ale Arson, který byl z nich všech největší, ho udeřil pěstí do kořene nosu. Ozval se zvuk, jako když se láme tužka, a plastová miska s tuňákem se skutálela na zem. A potom se matově bílý koberec zbarvil spoustou krve.

3

ÚTERÝ 22. KVĚTNA

Eleanor Wishová volala znovu v úterý ráno, právě když si Bosch hrál s kravatou před zrcadlem v koupelně. Řekla, že než ho odvede do Úřadu, chce se s ním sejít v kavárně ve Westwoodu. Měl v sobě už dva šálky kávy, ale řekl, že přijde. Zavěsil, zapnul si horní knoflíček bílé košile a utáhl si kravatu těsněji ke krku. Nedokázal se rozpomenout, kdy naposled věnoval tolik pozornosti detailům svého zevnějšku.

Když tam dorazil, seděla v boxu u oken v průčelí. Oběma rukama držela sklenici vody, která stála před ní, a tvářila se spokojeně. Stranou byl talířek s papírovým obalem od vdolku. Když usedl, obdařila ho krátkým zdvořilostním úsměvem a zamávala rukou na číšnici.

"Jenom kávu," řekl Bosch.

"Vy jste už snídal?" zeptala se Wishová, když se číšnice vzdálila.

"Ne, ale i tak je mi fajn."

"Mám dojem, že toho moc nesníte."

Pronesla to spíš jako matka, než detektiv.

"Tak co mi o tom chcete povědět? Vy nebo Rourke?"

"Já."

Číšnice postavila na stůl šálek kávy. Bosch slyšel, jak se ve vedlejším boxu dohadují čtyři prodavači nad účtem za snídani. Usrkl horkou kávu.

"Rád bych dostal žádost FBI o mou pomoc písemně, podepsaný velícím starším zvláštním agentem kanceláře v Los Angeles."

Okanžik váhala, pak postavila sklenici a poprvé se mu podívala přímo do očí. Sama měla oči tak tmavé, že nic neprozrazovaly. Jen v jejich koutcích spatřil náznak jemné pavučinky vrásek na opálené pleti. Na obrysu brady měla malou bílou jizvičku ve tvaru obloučku, patrně velice starou a téměř neznatelnou. Napadlo ho, zda jí jizva a vrásky vadí, protože si myslel, že většině žen by vadily. Zdálo se mu, že má obličej poznamenaný lehkým smutkem, možná skrytým tajemstvím, které se zevnitř prodralo na povrch. Pomyslel si, že je to asi únava. Nicméně to byla atraktivní žena. Hádal, že je jí kolem třicítky.

"Myslím, že se to dá zařídit," řekla. "Máte nějaké další požadavky, než se pustíme do práce?"

Usmál se a zavrtěl hlavou.

"Víte, Boschi, dostala jsem váš svazek o vraždě včera a večer jsem si ho přečetla. Je obsáhlý a jako výsledek jednodenní práce je to velmi dobré. U většiny detektivů by to tělo pořád ještě čekalo ve frontě na pitvu a bylo by konstatováno, že jde pravděpodobně o náhodné předávkování."

Nic na to neřekl.

"S čím bychom měli dnes začít?" zeptala se.

"Rozpracoval jsem pár věcí, které ještě nejsou zaznamenány ve svazku. Nemohla byste mě nejdřív informovat o tom vloupání do banky? Potřebuju znát všechna fakta. Prozatím vím jen to, co jste uvolnili pro noviny a do bulletinů hledaných předmětů. Když mi to vyložíte, navážu na to a povím vám o Meadowsovi."

Číšnice přišla a zkontrolovala jeho šálek a její sklenici. Pak se Eleanor Wishová dala do vyprávění příběhu o vloupání do banky. Během jejího výkladu napadaly Bosche různé otázky, ale snažil si je zapamatovat, aby jí je mohl položit později. Měl pocit, že ji příběh naplánování a uskutečnění toho vloupání uchvátil. Ať těmi tuneláři byl kdokoli, získal si její obdiv. Zjistil, že na ně skoro žárli.

"Pod ulicemi L. A.," řekla, "je skoro šest set padesát kilometrů bouřkových odtokových kanálů na dešťovou vodu, dostatečně širokých a vysokých, aby jimi mohl projet automobil. A potom tam je ještě spousta přítokových kanálů. Dalších téměř tisíc osm set kilometrů, kterými se dá projít vstoje, nebo přinejhorším prolézt.

Znamená to, že tam dolů může vlastně každý, a pokud zná cestu, dostane se ke kterékoli budově ve městě, zkrátka kam se mu zachce. Přitom není problém najít cestu. Plány kanalizační sítě jsou přístupné veřejnosti a jsou uloženy v okresním archivu. Je jisté, že se pachatelé dostali do WestLandské národní banky kanalizačním systémem."

Takhle si to Bosch taky už představoval, ale neobtěžoval se říct jí to. Podle ní se v FBI domnívali, že přinejmenším tři muži byli pod zemí a přinejmenším jeden na povrchu jako pozorovatel a vykonavatel dalších nezbytných funkcí. Muž na povrchu s nimi pravděpodobně komunikoval pomocí vysílačky, zřejmě kromě úseku, kdy se už příliš přiblížili k cíli a hrozilo nebezpečí, že by rozhlasové vlny mohly aktivovat rozbušky náloží.

Muži v podzemí se pohybovali kanalizací pravděpodobně v terénních Hondách. Na severovýchod od centra města existuje vjezd do bouřkového odtokového systému z vyschlého koryta losangeleské řeky. Patrně tudy tam za tmy v noci vjeli a podle mapy si našli cestu sítí tunelů k místu pod Wilshirským bulvárem v centru, nějakých deset metrů pod povrchem a necelých sto čtyřicet metrů západně od WestLandské národní banky. Cesta byla dlouhá přes tři kilometry.

Profesionální elektrickou vrtačku s šedesáticentimetrovým kruhovým, nejspíš diamantovým vrtákem, napojenou na generátor jednoho z terénních vozů použili k vyříznutí otvoru do železobetonové, patnáct centimetrů tlusté stěny odtokového tunelu na bouřkovou vodu. Odtud pak tihle muži začali kopat.

"K vlastnímu vloupání do trezoru banky došlo o víkend na Svátek práce," řekla Wishová. "Myslíme si, že tunel začali kopat asi tři nebo čtyři týdny předtím. Pracovali jenom v noci. Vlezli dovnitř, něco vykopali a na úsvitu se vraceli. Odbor kanalizace a odpadních vod má inspektory, kteří běžně procházejí kanalizační sítí a hledají praskliny či jiné závady. Ti však pracují ve dne. Proto pachatelé nechtěli riskovat."

"A co otvor, který vyřízli do stěny? Nevšimli by si ho ti lidé z inspekce?" zeptal se Bosch a okamžitě na sebe dostal zlost, že se zeptal dřív, než Wishová skončila.

"Ne," odpověděla. "Ti chlápci mysleli na všechno. Opatřili si kruhový kus překližky o průměru šedesáti centimetrů, pokrytý z jedné strany betonem - dodatečně jsme ho tam našli. Domníváme se, že každé ráno před svým odchodem jím ten otvor ucpali a spáru kolem něj zakryli dalším betonem. Vypadalo to pak jako uzavřená přítoková větev kanálu. Tohle je tam dole dost běžné. Byla jsem tam. Na nejrůznějších místech vidíte zaslepené linky. Šedesát centimetrů je standardní míra. Proto to vypadalo naprosto normálně. Nikdo si toho nevšiml a pachatelé jednoduše přišli další večer, vlezli dovnitř a prokopali se o kousek blíž k bance."

Řekla, že tunel zpočátku kopali ručně - lopatami, krumpáči a vrtačkami poháněnými generátorem terénního automobilu. Tuneláři pravděpodobně používali baterky, ale i svíčky. Některé se v tunelu našly dosud hořící, poté co byla loupež odhalena. Stály v malých výklencích vyhloubených ve stěnách.

"Připomíná vám to něco?" zeptala se Wishová.

Přikývl.

"Vypočítali jsme, že za noc postoupili asi o šest metrů," řekla. Nakonec jsme našli v tunelu dvě kolečka. Byla rozříznutá napůl a rozložená, aby prošla šedesáticentimetrovým otvorem, a pak znovu složená, aby se dala použít při kopání. Jeden nebo dva z pachatelů museli vyvážet vykopaný materiál z tunelu a vysypávat ho do odtokového kanálu. Po jeho dně stále tekla voda a odnášela zeminu pryč, případně až do říčního koryta. Máme takovou představu, že někdy v noci jejich parťák na povrchu otvíral nahoře na pahorku požární hydranty, aby tudy protékalo víc vody."

"Takže tam byla voda dokonce i za sucha."

"Dokonce i za suchá..."

Wishová vyprávěla, že když se zloději konečně dostali pod banku, narazili na podzemní bankovní elektrické a telefonní linky. A protože je centrum města o víkendech liduprázdné, bankovní pobočka měla od soboty zavřeno. Zloději proto v pátek po pracovní době přemostili poplašné systémy. Jeden z pachatelů musel být elektrikář. Meadows to nebyl, ten byl pravděpodobně přes výbušninu.

"Legrace však byla, že elektrikáře vlastně vůbec nepotřebovali," řekla Wishová. "Senzorový poplašný systém se celý týden opakovaně zapínal. Ti muži při kopání a vrtání museli o poplašné zařízení zakopávat. Čtyři noci za sebou byli policisté spolu s ředitelem neustále buzení a přivolávání. Někdy až třikrát za noc. Nikdy nic nezjistili, a tak se začali domnívat, že závada je v poplašném systému, že zvukový a pohybový senzor jsou v nerovnováze. Ředitel tedy volal firmě, která systém dodala, ale ta nemohla nikoho poslat dřív, než po svátečním víkendu, po Svátku práce, jak víte. Takže ředitel..."

"Vypnul poplašný systém," dokončil Bosch větu za ni.

"Správně. Rozhodl se, že se během víkendu nedá každou noc rušit. Měl odjet do svého kondominia ve Springsu a hrát golf. Vypnul poplašný systém. Teď už pochopitelně pro WestLand National nepracuje."

Pod trezorem použili bandité vodou chlazený profesionální vrták, který nasměrovali kolmo vzhůru do betonového

dna trezoru, aby vyvrtal díru o průměru šest a půl centimetru do půldruha metru tlusté vrstvy železobetonu. Analytici místa činu z FBI odhadují, že to muselo trvat dvě hodiny, a to ještě za předpokladu, že se vrtačka nepřehřívala. Voda na její chlazení pocházela z navrtaného podzemního vodního rozvodu. Použili vodu, která patřila bance.

"Když díru vyvrtali, nacpali do ní výbušninou C-4," řekla. "Drát natáhli svým tunelem ven do hlavního odtokového kanálu. Odtud ji pak odpálili."

Řekla, že poplachová hlášení losangeleské policie ukazují, že tu sobotu v devět hodin čtrnáct minut dopoledne byl zaznamenán poplach v bance sídlící naproti WestLand National a v klenotnictví o půl bloku dále.

"Domníváme se, že to byla doba výbuchu," řekla Wishová. Do terénu byly vyslány hlídky, prohlédly okolí, ale nic nezjistily. Usoudily, že poplach způsobilo pravděpodobně lehké zemětřesení, a odjely. O WestLand National se nikdo nestaral. Její poplachový systém ani nepípl. Nikdo netušil, že je vypnutý.

Jakmile se pachatelé dostali do trezoru, už v něm zůstali. Pracovali nepřetržitě celý třídní víkend, odvrtávali zámky bezpečnostních schránek, vytahovali zásuvky a vyprazdňovali je.

Našli jsme prázdné plechovky od jídla, obaly od zmrazené a sušené potravy; zkrátka věci na přežití," řekla Wishová. "Zdá se, že tam zůstali a možná i spali na směny. Našli jsme vzorek spaciho pytle otisknutý na zablácené podlaze. Taký jsme našli v písku otisky pažeb pušek M-16 - vzali si tedy s sebou automatické zbraně. Nepočítali, že se vzdají, kdyby se situace vyvinula špatně."

Nechala Bosche chvíli přemýšlet a pak pokračovala. "Odhadli jsme, že byli v trezoru šedesát hodin, možná o něco déle. Odvrtali čtyři sta šedesát čtyři schránky z celkem sedmi set padesáti. Jestliže byli tři, připadá kolem sto padesáti pět schránek na každého. Odečtete kolem patnácti hodin na odpočinek a jídlo během těch tří dnů, které tam strávili, a vyjde vám, že každý muž odvrtal tři čtyři boxy za hodinu.

Museli mít nějaký časový limit," řekla. "Možná do tří hodin ráno z pondělí na úterý, nebo tak nějak. Jestliže tehdy přestali vrtat, zbyla jim spousta času na balení a odchod. Sebrali kořist a svoje nástroje a vypadli. Ředitel banky, v obličej čerstvě opálený z Palm Springs, objevil vloupání, když v úterý ráno z provozních důvodů trezor otevřel.

Tak to je v kostce celá historie. Nejlepší akce, jakou jsem kdy viděla a o jaké jsem kdy slyšela za celou dobu, co jsem v branži. Dopustili se jen pár chyb. Našli jsme spoustu informací o tom, jak to dělali, ale hrozně málo o tom, kdo to udělal. Meadows byl nejzazší moment, k jakému jsme se dostali, a ten je teď mrtvý. A ta fotografie náramku, kterou jste mi včera ukázal? Měl jste pravdu. Pokud je nám známo, je to první věc, která se z věcí ukradených z těch schránek objevila."

"Ale teď je pryč."

Bosch čekal, řekne-li ještě něco, ale už zmlkla.

"Jak vybírali schránky, které chtěli odvrtat?" zeptal se.

"Vypadá to, že zcela náhodně. Mám v kanceláři videozáznam který vám ukázu. Zdá se, že si řekli: Ty máš tuhle stěnu, já si vezmu druhou a ty tuto a tak dále. Některé schránky přímo sousedící s těmi odvrtanými zůstaly nedotčené. Proč, to nevím. Nevypadá to na nějaký systém. I tak nám byly ohlášeny ztráty z devadesáti procent odvrtaných schránek. Většinou s nesledovatelným materiálem. Vybírali si dobře."

"Jak jste přišli na to, že byli tři?"

"Vypočítali jsme, že to byl nejnižší počet lidí, nutný k odvrtání takového počtu schránek. Navíc to odpovídalo počtu terénních automobilů, které tam byly."

Usmála se. Bosch ji chtěl rýpnout: "Dobrá, ale jak jste se dověděli o terénních autech?"

"Jednak byly v bahně tunelu stopy a my je identifikovali podle pneumatik, jednak jsme objevili na stěně jedné zatáčky kanálu barvu, modrý lak. Jeden vůz dostal v bahně smyk a narazil do zdi. Laboratoř barev v Quanticu určila rok výroby a výrobce. Probrali jsme všechny prodejce Hondy v Jižní Kalifornii, až jsme přišli na prodej tří modrých terénních vozů v prodejně v Tustinu, čtyři týdny před Svátkem práce. Zákazník platil v hotovosti a naložil si je na tahač. A uvedl falešné jméno i adresu."

"Co to bylo?"

"Jméno? Frederic B. Isley, jako FBI. To se objeví ještě znovu. Ukázali jsme prodejci několik sérií fotografií, které obsahovaly Meadowsovu, vaši a pár dalších lidí, ale nedokázal nikoho identifikovat jako Isleyho."

Utřela si ústa ubrouskem a položila ho na stůl. Nezůstala na něm žádná stopa po rtěnce.

"Dobrá," řekla, "vypila jsem vody na celý týden. Sejdeme se teď v Úřadě a probereme si, co máme my a co máte vy v Meadowsově případě. S Rourkem si myslíme, že je to jediný způsob, jak pokračovat. Při vyšetřování vloupání do banky jsme vyčerpali všechny možnosti a dostali jsme se do slepé uličky. Meadowsův případ by možná mohl přinést obrát, který potřebujeme.

Wishová zaplatila účet a Bosch přidal spopitné.

Oba pak svým vozem odjeli do federální budovy, Bosch během jízdy přemýšlel o ní, nikoli o případu. Rád by se jí byl zeptal na tu jízvičku na její bradě, ne na to, jak dala do souvislosti tuneláře z WestLandské banky s tunelovými krysami z Vietnamu. Byl by se chtěl dovědět, co způsobuje ten sladký smutek v jejím pohledu. Sledoval její vůz ujíždějící čtvrtí studentských bytů u Kalifornské univerzity a pak po Wilshirském bulváru. Sešli se ve zdviži z garáže federální budovy.

"Myslím, že nejlepší bude, když budete jednat spíš se mnou," řekla, když jeli sami nahoru. "S Rourkem jste spolu nezačali příliš dobře a..."

"My spolu nezačali vůbec," namítl Bosch.

"No, kdybyste mu dal šanci, poznal byste, že je to dobrý člověk. Dělal jenom to, co si myslel, že je správné z hlediska případu."

V sedmnáctém podlaží se dveře výtahu otevřely a před nimi stál Rourke.

"Tak tady jste, vy dva," řekl a podal Boschovi ruku. Ten ji stiskl bez velkého nadšení. Rourke se představil.

"Měl jsem namířeno dolů na kávu s rohlíkem," řekl. "Nepřipojíte se?"

"Ne, John, vracíme se právě z kavárny," řekla Wishová. "Uvidíme se, až se vrátíš nahoru."

Bosch s Wishovou vyšli ze zdviže a Rourke nastoupil. Zástupce velícího zvláštního agenta jen kývl hlavou a dveře se zavřely. Bosch a Wishová zamířili do kanceláře.

"Jistým způsobem se vám podobá - byl ve válce a tak," řekla. "Snažte se. Ničemu nepomůžete, nebudete-li přátelštější."

Zdržel se jakékoli poznámky. Prošli chodbou do kanceláře Skupiny 3 a Wishová ukázala na psací stůl za svým. Řekla, že je volný, protože agent, který ho používal, byl přeložen do Skupiny 2, do jednotky pro pornografii. Bosch položil aktovku na stůl a posadil se. Rozhlédl se po místnosti. Bylo tu teď mnohem víc lidí, než předešlý den. Kolem půl tuctu agentů sedělo za stoly a tři další postávali vzadu u registračky, na které ležela krabice s koblíhami. Všiml si televize a videorekordéru na pultě u zadní stěny kanceláře. Včera tam nebyly.

"Zmínila jste se o videu," připomněl Wishové.

"Ach ano. Pustím vám ho a zatímco se budete dívat, vyřídím pár telefonických vzkazů o jiných případech."

Vytáhla ze zásuvky svého stolu videokazetu a zamířila k zadní stěně kanceláře. Gang tří poplašený přítomností cizince se tiše přesunul i s koblíhami. Založila kazetu a nechala ho, aby se díval sám.

Videozáznam, evidentně natočený kamerou z ruky, byl poskakujícím neprofesionálním záznamem cesty po stopách zlodějů. Začínal v čemsi, o čem se Bosch domníval, že je to bouřkový odtokový kanál. Hranatý tunel se ztrácel ve tmě, kam reflektor kamery už nedosáhl. Wishová měla pravdu: Byl dost široký na to, aby do něj mohl vjet i nákladňák. Slabý proud vody pomalu plynul středem betonového dna kanálu. Dno i spodní část stěn byly pokryty slizem a řasami - Bosch málem cítil jejich vlhkost. Kamera se sklonila k šedavě zelené zemi. Na slizu ulpěly stopy pneumatik. Na dalším záběru byl vstup do tunelu zlodějů, čistě vyříznutý otvor ve stěně kanálu. Ruce, které se objevily v záběru, držely kruh z překližky, o kterém Wishová řekla, že byl používán k uzavření otvoru během dne. Ruce se posunuly víc do záběru a objevila se i hlava s tmavými vlasy. Byl to Rourke. Měl na sobě černý overal s bílými písmeny na zádech: FBI. Přiložil překližku k otvoru. Přesně tam zapadla.

Video pak poskočilo a následovaly záběry z tunelu zlodějů. Pro Bosche bylo děsivé tohle pozorovat, vyvolávalo to v něm vzpomínky na ručně kopané tunely, kterými musel prolézat ve Vietnamu. Tunel odbočoval vpravo. Blikající svíčky stojící přibližně každých šest metrů ve výklencích vyhloubených do stěn vytvářely strašidelné osvětlení. Po zatáčce, kterou Bosch odhadoval na dvacet metrů, se tunel ostře stočil vlevo. Pak pokračoval téměř třicet metrů přímo a na stěnách stále ještě blikaly svíčky. Nakonec kamera dospěla ke slepému konci, kde byla jen hromada betonového rumu, polámaných kusů ocelových armatur a desek. Poté objektiv kamery zamířil vzhůru k otvoru zejménu ve stropě tunelu. Shora sem pronikalo světlo z trezoru. Nahoře stál Rourke v overalu a shlížel do kamery. Prstem si přejel po krku a obraz se znovu přerušil. Pak se kamera ocitla přímo v trezoru a zaznamenala širokoúhlý záběr celé místnosti. Stejně jako na fotografii z novin, kterou Bosch viděl, se objevily stovky otevřených bezpečnostních schránek. Prázdné zásuvky ležely na hromádách na podlaze. Dva technici místa činu posypávali dvířka práškem kvůli otiskům prstů. Eleanor Wishová s dalším agentem prohlíželi ocelové stěny dvířek schránek a psali si poznámky. Kamera švenkla k podlaze na díru vedoucí do tunelu. Potom obrazovka pohasla. Přetočil kazetu, odnesl ji zpět a položil ji na její stůl.

"Zajímavé," řekl. "Viděl jsem tam pár věcí, které znám z dřívějších. Z tunelů ve Vietnamu. Ale nic, co by mě přimělo začít se nejdřív zajímat speciálně o tunelové krysy. Jaká stopa vedla k Meadowsovi a k lidem, jako jsem já?"

"Především to byla výbušnina C-4," odpověděla. "Úřad pro kontrolu alkoholu, tabáku a střelných zbraní - ATF - vyslal tým, aby prozkoumal beton a ocel z otvoru po výbuchu. Byly na nich stopy výbušniny. Hoši z ATF provedli testy a zjistili, že jde o C-4. Jsem si jistá, že ji znáte. Používala se ve Vietnamu. Tunelové krysy ji používaly speciálně k ničení tunelů implozí. Vtip je v tom, že dnes ji seženete v mnohem lepší kvalitě, má větší brzanci a zacházení s ní i přivedení k výbuchu jsou jednodušší. Dokonce je i levnější. Taky je méně nebezpečná při manipulaci a při skladování. Proto jsme si řekli - chci říct, že lidé z laboratoře ATF usoudili -, že důvodem, proč bylo použito C-4, byla skutečnost, že uživatel byl zvyklý ji používat už z dřívějších. No a hned nás napadlo, že by to mohl být veterán z vietnamské éry."

Dalším poukazem na Vietnam byly výbušné léčky: Domníváme se, že než vylezli nahoru do trezoru a začali odvrátat schránky, zaminovali tunel, aby si chránili záda. Poslali jsme do tunelu pro jistotu nejdřív psa z ATF, aby tam někde nečíhala aktivní C-4. Zvíře ve dvou místech tunelu indikovalo stopy výbušniny. Bylo to v půli cesty a u východu z kanálu, ale už tam nic nebylo. Pachatelé si to odnesli s sebou. Na dně tunelu jsme však našli na obou těchto místech otvory pro zasunutí náloží a kousky ocelového drátu - vypadaly jako zbytky po zkracování drátu štípačkami.

"Nástražné dráty," řekl Bosch.

"Správně. Domníváme se, že do tunelu umístili nástrahy proti vetřelcům. Kdyby tam byl někdo vstoupil odzadu, aby je zajal, tunel by se zhroutil. Pochoval by je pod Hill Streetem. Naštěstí tuneláři při odchodu odnesli výbušniny s sebou. Aspoň jsme o ně nemuseli zakopávat."

"Ale takový výbuch by pravděpodobně zabil jak tuneláře, tak vetřelce," namítl Bosch.

"To víme. Tihle muži prostě nechtěli riskovat. Byli dobře ozbrojeni, opevnění a připraveni padnout. Úspěch nebo sebevražda..."

"V žádném případě jsme nezúžili paletu podezřelých speciálně na tunelové krysy, dokud si někdo nevšiml jedné věci, když jsme sledovali stopy pneumatik v hlavním odtokovém kanálu. Stopy byly patrné jen místy, nebyly souvislé. Proto nám trvalo několik dní, než jsme je vysledovali z tunelu až k vjezdu v korytě řeky. Nebylo to jednoduché. Tam pod zemí je hotový labyrint. Musíte znát cestu. Řekli jsme si, že ti muži tam přece každou noc nevysedávali v terénních vozech s baterkou a mapou."

"Rozsypávali cestou drobečky jako Jeníček s Mařenkou?"

"Něco na ten způsob. Stěny kanálů jsou dost pomalované. Jsou tam značky lidí z Odboru vod a energie, aby věděli,

kudy jdou, kudy která větev probíhá, data kontrol a tak dále. S těmi všemi značkami vypadají některé stěny jako nějaký obchod 7-Eleven ve slumu na východě Los Angeles. Napadlo nás, že si pachatelé taky nějak označili cestu. Šli jsme po stopách a hledali značku, která by se opakovala. Byl tam jediný typ. Něco jako mírová značka bez kruhu. Jen tři rychle načrtnuté čáry."

Tu značku Bosch znal. Sám ji používal v tunelech před dvaceti lety. Tři rychlé zářezy nožem do stěny tunelu. Byl to symbol užívaný k označení cesty, aby se zase dostali zpátky.

Wishová pokračovala: "Ten den jeden z policistů z oddělení loupeží řekl, že tu značku zná z Vietnamu. Bylo to ještě předtím, než Losangeleský policejní sbor přehodil tenhle případ na nás. Nebyl tunelovou krysou, ale vyprávěl nám o nich. Tak jsme si to propojili. Na základě toho jsme se obrátili na Ministerstvo obrany a Úřad pro veterány a získali jména. Dostali jsme Meadowsovo, vaše i všech ostatních."

"Kolika ostatních?"

Přistříčila k němu přes stůl lepenkový, dvanáct centimetrů tlustý pořadač.

"Jsou v něm všechna jména. Můžete se podívat, chcete-li."

V té chvíli vstoupil Rourke.

"Agentka Wishová mi řekla o dopisu, o který jste požádal," řekl. "Žádný problém. Nakoncipoval jsem ho a pokusíme se, aby to starší zvláštní agent Whitcomb podepsal ještě během dneška."

Když Bosch mlčel, Rourke pokračoval.

"Možná jsem včera reagoval poněkud přehnaně, ale doufám, že teď jsem už všechno s vaším poručíkem i vaším Vnitřním vyšetřováním vyřídil." A vyloudil na své tváři úsměv, který by mu mohl závidět leckterý politik.

"Mimochodem, chtěl jsem vám říct, že obdivuji váš záznam. Váš vojenský záznam. Já sám odsloužil tři turnusy, ale nikdy jsem nevlezl do žádného z těch děsných tunelů. Přesto jsem tam zůstal až do úplného konce. Jaká ostuda."

"Co je ostuda? Že to skončilo?"

Rourke na něho delší chvíli zíral a Bosch viděl, jak mu od místa, kde se mu spojovalo tmavé obočí, začala rudnout tvář. Rourke byl velice bledý a jeho nažloutlý obličej vyvolával dojem, že právě kousl do kyselého jablka. Byl o něco starší než Bosch. Oba byli stejně vysocí, ale Rourke s sebou vláčel víc kil. K tradiční uniformě Úřadu - modrému blejzru a bleděmodré košili s knoflíčky v rozích límečku - nosil širokou červenou kravatu.

"Podívejte, detektive, nezdá se, že byste mě měl moc v lásce, fajn," prohlásil Rourke. "Snažně vás však prosím, spolupracujte na tomhle případu se mnou. Vždyť nám jde o totéž."

Bosch to pro tuto chvíli vzdal.

"Co tedy ode mne chcete? Řekněte mi to přesně. Jsem tady jenom na vejletě, nebo po mně chcete opravdovou práci?"

"Boschi, údajně jste špičkový detektiv, tak to dokažte. Věnujte se tomu případu. Jak jste řekl včera: Když vypátráte, kdo zabil Meadowse, my najdeme, kdo vybral WestLand. Samozřejmě po vás chceme brilantní práci. Postupujte jako obvykle, ale pokládejte zvláštní agentku Wishovou za svou kolegyni."

Rourke se od nich vzdálil a vyšel z kanceláře. Bosch usoudil, že má kancelář patrně někde na téhle tiché chodbě. Otočil se k psacímu stolu Wishové, zvedl stoh svazků a řekl: "Dobrá, tak jdeme."

Wishová převzala služební automobil Úřadu. Zatímco řídila, Bosch si prohlížel hromadu vojenských pořadačů na svém klíně. Všiml si, že jeho byl úplně nahoře. Mrkl se i na pár dalších, ale znal jen Meadowsovo jméno.

"Tak kam?" zeptala se Wishová, když vyjeli z garáže a vydali se po Veteran Avenue směrem k Wilshire Boulevardu.

"Do Hollywoodu," odpověděl. "Je Rourke vždycky takový suchar?"

Odbočila na východ a ve tváři se jí objevil úsměv, který přiměl Bosche k úvaze, zda mezi ní a Rourkem něco je.

"Když chce," řekla. "Něméně je dobrý administrátor. Skupinu řídí dobře. Myslím, že je rozený vůdce. Mám dojem, že se v armádě, v Saigonu, staral o výstroj nebo něco podobného."

Určitě mezi nimi nic není, pomyslel si pak. Svého milence neobhájíte tím, že ho nazvete dobrým administrátorem. Nic v tom není.

"Na administrování si vybral špatnej podnik," poznamenal Bosch. "Jedte po Hollywoodským bulváru, do čtvrti jižně od čínského divadla."

Budou potřebovat čtvrt hodinu, než tam dojedou. Otevřel horní svazek - svůj vlastní - a začal listovat papíry. Ve sbírce hodnotících zpráv psychiatrů našel i černobílou fotografii - téměř policejní fotografii mladého muže v uniformě s tváří nepoznamenanou ani věkem, ani zkušenostmi.

"Vojenský sestřih vlasů vám slušel," řekla Wishová a přerušila jeho úvahy. "Když jsem ji viděla, připomněla mi bratra."

Bosch se na ni podíval a nic neřekl. Dal fotografii zpátky, dál si prohlížel dokumenty ve svazku a četl si úryvky informací o cizinci, jímž byl on sám.

Wishová řekla: "Podařilo se nám najít devět mužů, kteří mají zkušenosti s vietnamskými tunely a žijí v Jižní Kalifornii. Všechny jsme je prověřovali. Meadows byl jediný, kterého jsme opravdu zařadili na úroveň podezřelého. Byl feťák a měl záznamy v trestním rejstříku. A taky pracoval v tunelech i po návratu z války." Pak pár minut řídila mlčky a Bosch si zatím četl. Konečně promluvila: "Sledovali jsme ho celý měsíc po vloupání."

"Co dělal?"

"Nic, co by stálo za řeč. Možná s něčím kšeftoval, ale nebyli jsme si tím jisti. Každé tři dny jezdil do Venice nakupovat heroin. Zdálo se však, že je to pro jeho vlastní potřebu. Jestli ho prodával, nikdy k němu nepřišli žádní zákazníci. Žádní návštěvníci za celý měsíc, kdy jsem ho sledovali. Kdybychom alespoň mohli dokázat, že to prodával, sbalili bychom ho a pak už bychom ho nějak chytře nachytali, abychom si povídali o té bance."

Znovu zmlkla a pak tónem, o němž se Bosch domníval, že byl určen spíš k tomu, aby přesvědčil spíš ji samotnou než

jeho, pronesla: "Ne, drogy neprodával."

"Věřím vám," řekl.

"Povíte mi, kvůli čemu jedeme do Hollywoodu?"

"Hledáme svědka. Potenciálního svědka. Jak žil Meadows během toho měsíce, kdy jste ho sledovali? Chci říct z finančního hlediska. Kde bral peníze na to, aby jezdil do Venice?"

"Pokud nám bylo známo, bral sociální podporu a dostával invalidní penzi od Úřadu pro veterány. To bylo všechno."

"Proč jste sledování po měsíci odvolali?"

"Nic jsme nezjistili, a dokonce jsme si ani nebyli jistí, jestli s tím má něco společného. My..."

"Kdo to zarazil?"

"Rourke. Nemohl..."

"No jo, administrátor."

"Nechte mě domluvit. Nemohl prostě zdůvodnit náklady na sledování, které nemělo žádné výsledky. Byla to jen intuice, nic víc. Teď se na to díváte z retrospektivy. Ale uplynuly skoro dva měsíce od vloupání a my neměli nic, co by ho mohlo usvědčit. Ve skutečnosti jsme jistou dobu jen předstírali činnost. Mysleli jsme si, že ti praví pachatelé jsou už dávno v Monaku či v Argentině. Nekupovali by si přece heroin po malých dávkách na pláži ve Venice a nebydli by v nuzném bytě v Údolí. V té době vypadalo podezření na Meadowse nesmyslně. Sledovačku odvolal Rourke a já byla téhož názoru. Teď mám zato, že jsme to zvorali. Jste spokojený?"

Bosch neodpověděl. Věděl, že Rourke jednal správně, když odvolal dohled. Zpětný pohled se nikde nevyplácí víc, než při policejní práci. Změnil téma.

"Proč ta loupež padla právě na tuhle banku, přemýšlela jste o tom někdy? Proč zrovna WestLand National? Proč ne Wells Fargo nebo trezor v bance v Beverly Hills? V každém případě je asi víc peněz v bankách v Beverly Hills. Říkala jste, že ty tunely vedou všude."

"Vedou. Na to nedokážu odpovědět. Možná si vybrali banku v centru města, aby měli celé tři dny na otevření schránek, protože věděli, že banky v centru nejsou v sobotu otevřené. Co hledáme v téhle čtvrti? Ve vašem hlášení není ani slovo o nějakém potenciálním svědkovi. Svědkovi čeho?"

Byli v té čtvrti. Ulici lemovaly upadající motely, které vyhlížely depresivně už v den, kdy je dostavěli. Bosch ukázal na jeden z nich, na Modrý zámek, a řekl, aby zastavila. Motel působil skličujícím dojmem, stejně jako všechny ostatní v této ulici. Betonové bloky, design z počátku padesátých let. Natřeny byly na bleděmodro a z tmavě modrých rámu oken a dveří se olupoval lak. Dvoupodlažní objekt obkličoval dvůr a skoro v každém otevřeném okně visely ručníky a šaty. Bosch věděl, že interiér tohoto podniku může svou hrůzností směle soutěžit s exteriérem. Podnik, kde v jednom pokoji přespává osm až deset dětí na útěku. Ty nejsilnější na postelích, ostatní na podlaze nebo ve vaně. Podniky jako tento se nacházely v mnoha blocích poblíž Hollywoodského bulváru. Vždycky byly a vždycky budou.

Zatímco seděli ve federálním automobilu a dívali se na motel, Bosch jí pověděl o nedokončené barevné čmáranici, které si všiml na potrubí u nádrže, a o anonymním telefonátu na linku devět set jedenáct. Řekl jí, že si myslí, že hlas patří sprejerovi Edwardu Niesemu, alias Sharkeymu.

"Tyhle děti na útěku tvoří pouliční party," řekl Bosch, když vystupovali z auta. "Ne přímo gangy. Nejde o rozdělení rajónů a jejich kontrolu. Jde o ochranu a podnikání. Podle údajů informačního systému CRASH se Sharkeyho parta posledních pár měsíců zdržuje tady, v Zámku."

Když Bosch zavíral dveře auta, všiml si vozu, který půl bloku za ním zastavil u chodníku. Krátce na něj pohlédl, ale nepoznal ho. Měl dojem, že v něm vidí dvě osoby, ale bylo to příliš daleko, než aby si mohl být jist, že to jsou Lewis s Clarkem. Po chodníku vydlážděném brídicí zamířil ke vstupním dveřím motelu pod pokaženou neonovou reklamou a vstoupil do haly s kanceláři.

V kanceláři za pultem, za prosklenou přepážkou s otáčecím táckem, spatřil Bosch sedícího staršího muže. Muž studoval zelený list dostihových sázek ze Santa Anity. Nezvedl oči, dokud Bosch s Wishovou nestáli před ním.

"Ano, důstojníci, co pro vás mohu udělat?"

Byl to sešlý starý muž, jehož oči už nezajímalo nic než sázky na tříleté koně. Poznal policajty dřív, než stačili otevřít své plácačky. A taky jim bez velkých cavyků ochotně poskytl, co chtěli.

"Kluk jménem Sharkey," zeptal se Bosch, "ktej má pokoj?"

"Sedmičku, ale mám dojem, že je pryč. Když je tady, stojí jeho motorka obvykle tamhle v hale. Teď tam žádná není. S největší pravděpodobností je pryč."

"S největší pravděpodobností. Je v sedmičce ještě někdo?"

"Určitě. Vždycky je tam někdo."

"Je to přízemí?"

"Jo."

"Jsou tam zadní dveře nebo okno?"

"Obojí. Posuvné dveře vedou dozadu. Bylo by příliš nákladné odstranit je."

Stařec se natáhl k věšáku na klíče a sundal jeden, označený sedmičkou, z háčku. Položil ho na tácek pod přepážkou a přisunul ho k Boschovi.

Detektiv Pierce Lewis našel v peněžence lístek z automatické váhy a šťoural se jím v zubech. Měl dojem, že mu někde v ústech zůstal ještě kousek páru od snídaně. Strkal si papírovou kartičku sem a tam mezi zuby, dokud se mu nezdály čisté. Pak vydal ústy mlaskavý, nespokojený zvuk.

"Co je?" zeptal se detektiv Don Clarke. Znal zvláštnosti partákovy chování. Šťourání v zubech a mlaskání bylo znamením, že mu něco dělá starosti.

"Myslím, že si nás všiml, to je všechno," řekl Lewis, když vyhodil kartičku oknem na ulici. "Ten bleskový pohled do

ulice, když vystupovali z vozu. Byl to sice jen okamžik, ale myslím, že nás viděl."

"Neviděl. Kdyby nás viděl, přišel by sem, napadl nás a vyvolal nějaký rozruch či hádku. Tak to policajti dělají. Udělal rozruch a pak podal žalobu. A měli bychom na krku Policejní ochranný svaz. Říkám ti, policajti jsou poslední, kdo si všimnou sledovačky."

"No..., já nevím," řekl pochybovačně Lewis.

Pro tenhle okamžik to nechal plavat, ale starosti si dělal dál. Nechtěl nic pokazit. Už jednou Bosche nachytil, ale ten mu uklouzl, protože ta létající čelist Irving Lewise s Clarkem odvolal. Tentokrát se to ale nesmí stát, sliboval si v duchu Lewis. Tentokrát půjde Bosch k zemi.

"Děláš si poznámky?" zeptal se ho partner. "Co myslíš, že dělají v tomhle ksindlu?"

"Něco hledají."

"Ty mě sereš. Vážně si to myslíš?"

"Panebože, co to dneska s tebou je?"

Lewis pohlédl zpátky z motelu na Clarka s rukama složenýma v klíně a se sedadlem sklopeným v šedesátistupňovém úhlu. Přes zrcadlové brýle, které mu zakrývaly oči, se nedalo říct, je-li vzhůru, nebo ne."

"Tak děláš si poznámky, nebo ne?" pronesl Lewis hlasitě.

"Jestli chceš nějaký poznámky, proč si je neuděláš sám?"

"Protože já řídím. Tak je to vždycky rozdělený. Nechceš řídit, tak musíš dělat poznámky a fotky. A teď něco zapiš, ať máme co ukázat Irvingovi. Jinak vypíše jedna osmdesát jedna na nás a můžeš zapomenout na Bosche."

"Je to jedna, tečka, osmdesát jedna. Žádný zkratky, ani v našem jazyce."

"Trhni si nohou."

Clarke se zařehnal a vytáhl z náprsní tašky zápisník a z kapsy košile zlaté pero značky Cross. Když se Lewis ujistil, že parták zapisuje poznámky, a pohlédl zpět k motelu, spatřil teenagera s blond copánky dvakrát zakroužit po silnici na žluté motorce. Chlapec zastavil těsně u vozu, z kterého právě před chvílí, jak Lewis viděl, vystoupili Bosch a ta žena z FBI. Chlapec si zastínil oči a okénkem se díval na místo řidiče.

"Kdopak to je?"

"Nějaký kluk," řekl Clarke, když vzhlédl od poznámek. "Kouká po stereu, aby je ukradl. Co uděláme, jestli se o to pokusí? Vykašleme se na sledovačku pro záchranu magnetáku nějakému pitomci?"

"Neuděláme nic. A on se taky o nic nepokusí. Vidí vysílačku Motorolu. Ví, že je to policejní vůz. Už maže pryč."

Chlapec znovu nastartoval motorku a udělal další dvě kolečka po ulici. A zatímco kroužil, pozoroval průčelí motelu. Pak projel bočním parkovištěm a vrátil se zpět na ulici. Zastavil za starým mikrobusem Volkswagen, zaparkovaným u chodníku, který ho skryl před pohledy z motelu. Zdálo se, že okny omšelého mikrobuse pozoruje vchod do Zámku. Dvou mužů z oddělení Vnitřního vyšetřování ve voze zaparkovaném o půl bloku za sebou si nevšiml.

"Tak maž, mládenče, vypadni," řekl Clarke. "Nechci na tebe volat hlídku, pitomej delikvente."

"Vem si foťák a vyblejskni ho," řekl Lewis. "Člověk nikdy neví. Něco se může semlít a třeba se bude hodit. A přitom se podívej na číslo na vývěsním štítu motelu. Později tam zavoláme a zjistíme, co tam Bosch s tou holkou z FBI dělali."

Lewis by byl mohl lehce dosáhnout na fotoaparát ze svého sedadla a snímky udělat sám, ale byl by to nebezpečný precedent, který by mohl poškodit delikátní rovnováhu pravidel sledovačky. Řidič řídí. Spolujezdce píše a vykonává všechny ostatní úkony.

Clarke zvedl poslušně foťák vybavený teleobjektivem a nacvakal snímky kluka na motorce.

"Udělej jednu s číslem motorky," dodal Lewis.

"Vím, co dělat," zabručel Clarke, když odkládal fotoaparát.

"Máš to číslo motelu? Budeme tam muset zavolat."

"Mám. Už si je píšu. Hele, co se tam tak důležitýho může díť? Bosch si to rozdává s nějakou kostí. S hezkou federální kostí. Až tam zavoláme, tak se možná dozvíme, že si pronajali pokoj."

Lewis sledoval Clarka, zda skutečně zapisuje číslo do deníku sledování.

"Anebo to nezjistíme," řekl Lewis. "Právě se seznámili a v každém případě pochybuju, že by byl tak pitomej. Šli tam, protože někoho hledají. Možná nějakýho svědka."

"Ale v tom svazku vraždy nestojí nic o nějakým svědkovi."

"Nechal si to pro sebe. To je celý Bosch. To je styl jeho práce." Clarke mlčel. Lewis se znovu rozhlédl po ulici a Zámku. Všiml si, že kluk je pryč. Po motocyklu nebylo ani památky.

Bosch čekal minutu, aby Eleanor Wishové dopřál čas dostat se za Zámek a hlídat zadní posuvné dveře pokoje číslo sedm. Předklonil se, položil ucho na dveře a měl dojem, že zaslechl jakýsi šelestivý zvuk a občas i nějaké zamumlání. V pokoji někdo byl. Když nastala správná chvíle, zabušil silně na dveře. Uslyšel za dveřmi zvuk pohybu - rychlé kroky na koberci -, ale nikdo se neozval. Zaklepal znovu a čekal, až uslyšel dívčí hlas.

"Kdo je to?"

"Policej," řekl Bosch. "Chceme mluvit se Sharkeym."

"Není tu."

"No tak, chci tedy mluvit s vámi."

"Nevím, kde je."

"Otevřete dveře, prosím."

Slyšel hluk, jako by někdo vrážel do nábytku. Dveře však stále nikdo neotvíral. Potom uslyšel rachotivý zvuk, otvírání posuvných prosklených dveří. Vsunul klíč do zámku a otevřel dveře právě včas, aby zachytil letmý pohled muže, procházejícího zadními dveřmi a seskakujícího z verandy na zem. Nebyl to Sharkey. Zvenku uslyšel hlas Wishové, prikazující tomu muži, aby zůstal stát. Bosch udělal rychlou inventuru pokoje. Vstupní chodbička s šatnou

vlevo a koupelnou vpravo, obojí prázdné, až na rozházené šatstvo po podlaze šatny. Dvě široké dvojité postele přiražené k protilehlým stěnám, toaletka se zrcadlem na stěně, žlutohnědý koberec s prošlapanými cestičkami kolem postelí a do koupelny. Děvče - malá, snad sedmnáctiletá blondýnka - sedělo zahalené prostěradlem na okraji jedné z postelí. Bosch si všiml tvaru jejích prsních bradavek rysujících se pod zapraným, kdysi bílým plátnem. Pokoj páchl po levném parfému a potu.

"Boschi, jste tam v pořádku?" volala Wishová zvenku. Neviděl ji kvůli prostěradlu zakrývajícimu posuvné dveře místo závěsu.

"V pořádku. Vy?"

"V pořádku. Co máme?"

Bosch došel k posuvným dveřím a vyhlédl ven. Wishová stála za mužem, který měl zvednuté paže a rukama se opíral o zadní stěnu motelu. Bylo mu kolem třicítiky a v obličeji byl bleďý jako někdo, kdo si právě odseděl měsíc v okresním vězení. Kalhoty měl vpředu rozepnuté a kostkovanou košili nesprávně zapnutou. Díval se k zemi vytřeštěnýma očima člověka, kterému chybí vysvětlení a naléhavě by nějaké potřeboval. Bosche na okamžik zarazilo mužovo zdánlivé rozhodnutí zapnout si košili dřív, než kalhoty.

"Je neozbrojený," řekla, "ale nicméně se poněkud zadýchal."

"Vypadá jako muž vyžadující pohlavní styk s nedospělou, pokud tím chcete ztrácet čas. Jinak ho vykopněte."

Pak se Bosch obrátil k děvčeti na posteli.

"Žádný kec. Kolik je ti let a co ti zaplatí? Nejsem tady kvůli tomu, abych tě zabásl."

Chvilí váhala, ale Bosch z ní nespustil očí.

"Skoro sedmnáct," řekla otráveným bezbarvým hlasem. "Nezaplatil mi nic. Řek, že zaplatí, ale ještě k tomu nedošlo."

"Kdo vede vaši partu? Sharkey? Řek ti vůbec někdy, aby sis vzala nejdřív prachy?"

"Sharkey tu pořád není. A jak jste se dověděl jeho jméno?"

"Někde jsem je slyšel. Kde je dneska?"

"Už jsem řekla, že nevím."

Muž v kostkované košili vešel předními dveřmi do pokoje, následován Wishovou. Ruce měl spoutané za zády.

"Sbalím ho. Chci ho sbalit. Tohle je zvrácenost. Ona vypadá..."

"Tvrdila mi, že jí je osmnáct," zaprotestovala Kostkovaná košile.

Bosch k němu přistoupil a prstem mu rozhalil košili. Na prsou se objevil vytetovaný modrý orel s rozepjatými křídly. V drápech držel dýku a nacistický hákový kříž. Pod tím byl nápis: Jeden národ. Bosch věděl, co to znamená: Arijský národ, bělošský rasistický vězeňský gang. Pustil košili z prstů.

"Jak dlouho jsi seděl?" zeptal se.

"Hele, kámo," řekla Kostkovaná košile. "To jsou kec. Sbalila mě na ulici. A nechte mě, abych si aspoň zapnul ty pitomý kalhoty. To jsou ale blbiny."

"Dej mi my prachy, ty čuráku," zaječela dívka.

Vyskočila z postele, prostěradlo nechala spadnout na podlahu a nahá zaútočila na kapsy kalhot svého zákazníka.

"Nepouštějte ji ke mně, nepouštějte ji," křičel muž a uhýbal jejím rukám. "Vidíte, teď to sami vidíte! Měli byste sbalit ji, ne mě."

Bosch se do toho vložil, roztrhl je od sebe a děvče odstrčil zpátky k posteli. Postavil se za muže a řekl Wishové.

"Půjčte mi svůj klíč."

Když nereagovala, sáhl do kapsy a vytáhl svůj klíček k poutům. Všechny jsou stejné. Odemkl pouta a odvedl Kostkovanou košili přes pokoj ke vstupním dveřím. Otevřel je a vystrčil ho ven. Na chodbě se muž zastavil, aby si zapnul kalhoty. Bosch využil příležitosti, položil svou nohu muži na zadek a strčil do něho. "Koukej vypadnout, ty jeden slepejší," vyštěkl za mužem klopýtajícím po chodbě. "Dneska máš šťastnej den."

Když se Bosch vrátil do pokoje, bylo děvče opět zabalené do špinavého prostěradla. V očích Wishové spatřil vztek. Věděl, že se netýkal jen muže v kostkované košili. Podíval se na děvče a řekl: "Seber si šaty a běž se do koupelny obléknout." Když se nehýbala, vykřikl: "Okamžitě maž!"

Když si posbírala šaty z podlahy u postele, nechala ze sebe spadnout prostěradlo na zem a odešla do koupelny, Bosch se obrátil k Wishové.

"Máme moc jiný práce," začal. "Strávila byste zbytek odpoledne výsledkem a zatčením toho chlapa. Ve skutečnosti jde o porušení státního zákona, takže bych ho musel zatknout já. A přitom není jistý, o co jde; může to být trestnej čin, stejně jako přestupek. A když se okresní návladní jen mrkne na tu holku, bude zázrak, jestli toho chlapa vůbec obviní. Nestojí to za to. Takovej je život, agentko Wishová."

Pohlédla na něho planoucímá očima, stejně jako když ji uchopil za zápěstí, aby ji zabránil odejít z restaurace.

"Boschi, rozhodla jsem, že to stálo za to. Tohle mi už nikdy nedělejte."

Stáli proti sobě a jeden druhého se snažil přinutit odvrátit zrak, dokud se dívka nevrátila z koupelny. Měla na sobě vyšisované džínsy rozedrané na kolenou a černý top na ramínka. Byla bosa a Bosch si všiml, že má nehty na nohou nalakované na červenou. Beze slova se posadila na postel.

"Potřebujeme najít Sharkeyho," řekl jí Bosch.

"Kvůli čemu? Nemáte cigaretu?"

Vytáhl krabičku cigaret a jednu pro ni vyklepl. Pak jí podal zápalky, aby si sama zapálila.

"Kvůli čemu?" zeptala se znovu.

"Kvůli sobotní noci," řekla Wishová úsečně. "Nechceme ho zatknout. Nechceme ho buzerovat. Chceme mu jenom položit pár otázek."

"A co bude se mnou?" řeklo děvče.

"Co by s tebou mělo být?" zeptala se Wishová.

"Nebudete mě buzerovat?"

"Ptáš se, jestli tě nepředáme Péči o mládež, že?" Bosch se podíval po Wishové a snažil se uhodnout, jak bude reagovat. Nic nezjistil. Řekl tedy: "Ne, nezavoláme POM, jestli nám pomůžeš. Jak se jmenuješ? Chceme znát tvý pravý jméno."

"Bettijane Felkerová."

"V pořádku, Bettijane. Nevíš, kde je Sharkey? Chceme s ním jenom mluvit."

"Vím jenom, že pracuje."

"Co tím myslíš? Kde?"

"V Boytownu. Pravděpodobně se stará o kšeft s Arsonem a Mojem."

"To jsou další členové party?"

"Jo."

"Řekli, kam půjdou v Boytownu?"

"Ne, to neřikali. Hádám, že chodí tam, kde jsou teplouši. Znáte to."

Děvče buď nechťelo, nebo nemohlo být konkrétnější. Bosch usoudil, že to nevádí. Měl adresy ze záznamů ze šťár a věděl, že Sharkeyho najde někde na bulváru Santa Monica.

"Děkuju," řekl děvčeti a zamířil ke dveřím. Byl už v půli chodby, když Wishová teprve vyšla z pokoje a kráčela za ním rázným rozzlobeným krokem. Než promluvila, zastavil se u telefonního automatu v recepci u kanceláře. Z kapsy vytáhl malý telefonní seznam, který nosil stále u sebe, vyhledal v něm číslo Péče o mládež a vytiskl ho. Musel čekat dvě minuty, než ho operátor přepojil na automatický záznamník, na který nadiktoval datum, čas a místo, kde se nachází Bettijane Felkerová podezřelá z útěku z domova. Zavěsil a uvažoval, kolik dní bude trvat, než vyslechnou jeho vzkaz, a za kolik dní pak najdou Bettijane.

Celou cestu do Západního Hollywoodu na Boulevard Santa Monica se Wishová stále ještě zlobila. Bosch se snažil obhájit své jednání, ale uvědomil si, že nemá šanci. Proto zmlkl a naslouchal jí.

"Je to zkrátka věc důvěry," řekla Wishová. "Je mi jedno, jak dlouho nebo krátce spolu pracujeme. Jestli chcete zůstat u těch svých individualistických manýrů, nemůže mezi námi nikdy vzniknout vzájemná důvěra, kterou potřebujeme, abychom uspěli."

Zadíval se do zpětného zrcátka po pravé straně vozu, které nastavil tak, aby mohl pozorovat vůz, který vyjel od chodníku a sledoval je od Modrého zámku. Ted už si byl jistý, že to jsou Lewis s Clarkem. Za volantem poznal Lewise s tlustým krkem a vlasy ostříhanými na ježka, když auto za nimi přibrzdl na vzdálenost tří vozů u světel. Neřekl Wishové, že jsou sledováni. A pokud zaznamenala, že mají společnost, nezmínila se o tom. Ted ji zajímalo něco jiného. Seděl, pozoroval vůz, který je sledoval, a naslouchal jejím stížnostem na svou špatnou práci.

Nakonec promluvil: "Meadowse našli v neděli. Dneska je úterý. Při vyšetřování vražd je nezvratným faktem, že šance, pravděpodobnost jejich vyřešení klesá s tím, jak ubíhá čas. A tak lituju. Nemyslím si, že by nám pomohlo, kdybychom promarnili den zatýkáním nějakýho blbce, kterýho pravděpodobně do motelového pokoje nalákala děvka, ať už šestnáctiletá nebo třicetiletá. Nemyslím si taky, že by stálo za to čekat, až si POM pro to děvče přijede, protože klidně vsadím měsíční plat, že POM už to děvče zná a ví, kde je, kdyby je chtěla najít. Stručně řečeno, chci pohnout s naším případem. A práci, která patří jinejm, jim nechat a dělat si svou. To znamená dělat to, co teď děláme. Zastavte tady, u Ragtime. Je to jedno z míst, který jsou v záznamech ze šťár."

"Přece si to přejeme vyřešit oba, Boschi. Netvařte se tedy tak nemožně blahosklonně, jako byste byl tímhle vznešeným posláním pověřen jenom vy a já tu byla jen na výletě. Jedeme v tom oba. Nezapomínejte na to."

Zabrzdl před kavárenskou zahrádkou, kde muži ve dvojicích seděli na bílých kovových židlích u stolků se skleněnými deskami a popíjeli ledový čaj s plátkem pomeranče napichnutým na okraji orosených sklenic. Pár mužů pohlédlo na Bosche a pak se zase bez zájmu odvrátilo. Přelétl zrakem prostor restaurace, ale Sharkeyho nespátřil. Když se vůz znovu rozjel, nahlédl do postranní uličky, kde postávala dvojice mladíků příliš starých na to, aby jedním z nich mohl být Sharkey.

Dalších dvacet minut strávili objížděním barů a restaurací gayů hlavně na bulváru Santa Monica, ale chlapce nespátřili. Bosch pozoroval, jak se vůz Vnitřního vyšetřování drží za nimi, nikdy však ne dál než o jeden blok. Wishová se o něm ani jednou nezmínila. Bosch věděl, že policejní důstojníci jsou obvykle poslední, kdo si všimnou sledovačky, protože je vůbec nenapadne, že by mohli být sledováni. Jsou přece lovci, nikoli kořisti.

Bosch si lámal hlavu, co vlastně mají Lewis s Clarkem za lubem. Čekají snad, že poruší nějaký zákon nebo policejní pravidla s agentkou FBI v závěsu? Začal uvažovat, jestli se oba detektivové z Vnitřního vyšetřování ve volném čase jen tak nepředvádějí. Možná chtějí, aby je viděl. Možná jde o jistý druh psychického nátlaku. Řekl Wishové, aby zajela k chodníku před bufetem Barnie's a vyskočil ven, aby použil telefonní automat vedle starých síťovaných dveří baru. Vytočil tajné číslo Vnitřního vyšetřování, které znal z paměti, protože na ně musel volat dvakrát denně, když byl před rokem postaven mimo službu. Nějaká žena, policistka ve službě, zvedla telefon.

"Jsou tam Lewis nebo Clarke?"

"Ne, pane, nejsou. Chcete jim něco vzkázat?"

"Ne, díky. Tady je poručík Pounds, Hollywoodští detektivové. Jsou jen mimo kancelář? Potřebuju si u nich něco ověřit."

"Myslím, že až do odpolední směny mají volno."

Zavěsil. Do čtyř hodin mají volno. Buď švindluje, nebo jim Bosch tentokrát nakopal moc do koulí a oni teď po něm jdou i ve svém volnu. Vrátil se do auta a řekl Wishové, že volal do kanceláře kvůli vzkazům. Přesně ve chvíli, kdy se chtěla zařadit do proudu aut, spatřil žlutou motorku opřenou o parkovací hodiny asi půl bloku od Barnie's. Byla

zaparkovaná před omeletovou restaurací.

"Tamhle," řekl a ukázal na motorku. "Jeďte kolem a já se podívám na číslo. Je-li to jeho, pohlídáme si ji."

Byla to Sharkeyho motorka. Bosch porovnal její poznávací značku se svými výpisky z klukova svazku z CRASHe. Po chlapci však nebylo ani stopy. Wishová objela blok a zaparkovala před Barnie's na stejném místě, kde stáli předtím.

"Teď tedy budeme čekat," řekla. "Protože si myslíte, že ten kluk by mohl být svědek."

"Správně, myslím si to. Ale nemusíme mařit čas oba. Jestli chcete, můžete mě tu nechat. Půjdu do bufetu, dám si pivo a miskou chilli a budu se oknem koukat ven."

"To je v pořádku. Zůstanu tu."

Bosch se na to čekání pohodlně uvelebil na svém sedadle. Vytáhl cigarety, ale Wishová ho zarazila dřív; než stačil jednu vytáhnout z krabičky.

"Slyšel jste někdy o odhadu rizikové dávky?" zeptala se. "O čem?"

"O sekundárním cigaretovém kouři. Je smrtelný, Boschi. Úřad pro ochranu životního prostředí to oficiálně potvrdil minulý měsíc. Prohlásil, že je to karcinogen. Tvrdí, že tři tisíce lidí dostává ročně rakovinu plic z pasivního kouření. Zabijíte sebe i mě. Prosím, nedělejte to."

Vrátil cigarety do kapsy kabátu. Mlčeli a pozorovali motorku připoutanou řetězem se zámkem k parkovacím hodinám. Bosch párkrát mrkl do bočního zrcátka, ale vůz oddělení Vnitřního vyšetřování neviděl. Taky občas zašilhal po Wishové, když se domníval, že to nevidí. Jak kulminoval dopravní ruch, bulvár Santa Monica se postupně zaplňoval auty. Wishová měla okno na své straně zavřené, aby do vozu nevnikalo tolik kyslíčnicku uhelnatého. Ve voze bylo za chvíli strašlivé vedro.

"Proč po mně stále pokukujete?" zeptala se Bosche asi po hodině pozorování.

"Po vás? Nevím o tom, že bych po vás pokukoval."

"Díval jste se po mně. A stále se díváte. Copak jste nikdy neměl za parťáčku ženu?"

"Ne. Ale kvůli tomu bych se na vás nekoukal, kdybych se byl koukal."

"A proč tedy? Kdybyste se byl koukal?"

"Snažil bych se uhádnout něco o vás. Proč jste tady a proč děláte právě tohle. Vždycky jsem si myslel, či spíš slyšel, že do bankovních skupin v FBI se dávají dinosauři a blbci, agenti příliš staří nebo příliš pitomí na to, aby používali počítače a byli schopní přijít v papírech na zisky nějaké spodiny bílých límečků. A najednou se tam objevíte vy. V takové těžkopádné skupině. Nejste ani dinosaurus a něco mi říká, že nejste ani blbec. A něco mi napovídá, že jste prvotřídní klasa, Eleanor."

Chvilí byla zticha a Bosch měl dojem, že se jí na rtech mihl úsměv. Potom zase zmizel, pokud tam vůbec byl.

"Předpokládám, že to měl být negativní kompliment," řekla.

"Pokud ano, tak děkuji. Mám své důvody, proč jsem si vybrala místo právě v Úřadě. A věřte mi, umím si vybírat. Pokud jde o ostatní členy naší skupiny, rozhodně bych je necharakterizovala tak, jako vy před chvílí. Myslím, že tenhle postoj, který, jak se zdá, sdílí řada vašich kolegů..."

"Tamhle je Sharkey," ukázal Bosch.

Chlapec s blond copánky vyšel z postranní uličky mezi restaurací specializovanou na omelety a minimarketem. Byl s ním nějaký starší muž v tričku s nápisem "Gayové devadesátých let se vracejí!" Bosch s Wishovou zůstali v autě a pozorovali je. Sharkey si s tím mužem vyměnil pár slov, pak vyndal něco z kapsy a podal to muži. Ten listoval něčím, co vypadalo jako hromádka hracích karet. Pár si jich vybral a zbytek mu vrátil. Potom podal Sharkeymu jedinou zelenou bankovku.

"Co to dělá?"

"Kupuje si dětské pornofotky."

"Cože?"

"Je to pedofil."

Starší muž odcházel po chodníku a Sharkey zamířil ke své motorce. Sehnul se k řetězu se zámkem.

"Jdeme," řekl Bosch a vystoupili z auta.

#

Pro dnešek by to mohlo stačit, pomyslel si Sharkey. Je načase to zabalit. Zapálil si cigaretu a sklonil se nad sedadlo motorky, aby nastavil kombinaci zámků Master. Copánky mu spadly do očí a ucítil kokosovou vůni něčeho, co si dal na vlasy předchozí večer v domě toho chlápka s Jaguárem. Poté, co Arson přerazil chlápkově nos a všude bylo plno krve. Narovnal se a chtěl si omotat řetěz kolem pasu, když je uviděl přicházet. Policajti. Byli příliš blízko a na útěk bylo příliš pozdě. Snažil se předstírat, že je nevidí, a v duchu bleskově provedl inventuru všeho, co měl po kapsách. Kreditky byly pryč, už je prodal. Peníze mohly pocházet odkudkoli a některé taky pocházely. Byl v pořádku. Ten divnej člověk ho mohl poznat jedině při policejní identifikaci, pokud by ji policie zorganizovala. Sharkeyho překvapilo, že ten muž podal udání. Nikdo před ním to nikdy neudělal.

Sharkey se usmál na blížící se policisty, ale muž zvedl magnetofon. Magnetofon? Co je zase tohle? Muž stiskl tlačítko PLAY a za pár okamžiků Sharkey uslyšel svůj vlastní hlas. Pak si uvědomil, kdy to nahráli. Tohle se netýkalo chlápka s Jaguárem. Šlo o potrubí.

Sharkey se zeptal: "Takže?"

"Takže," opakoval ten muž, "chceme, abys nám o tom něco pověděl."

"Heleďte, já s tím nemám nic společného. To na mě ne - počkat! Vy jste ten chlap z policejní stanice. jo, viděl jsem vás tam tu další noc. Nedonutíte mě přiznat se, že jsem udělal to svinstvo tam nahoře."

"Zabrzdí, Sharkey," řekl muž. "Víme, žeš to neudělal. Chceme jen vědět, cos viděl. To je všechno. Zamkni si zase motorku. Dovezeme tě zpátky."

Muž mu řekl své jméno i jméno té ženy. Bosch a Wishová. Řekl mu, že ona je z FBI, což Sharkeyho poněkud mátllo. Chlapec zaváhal, ale pak se sehnul a znovu zamkl motocykl.

Bosch řekl: "Vezmeme tě jen na projíždku na Wilcox. Chceme ti položit pár otázek a možná nakreslit obrázek."

"Čeho?" zeptal se Sharkey.

Bosch neodpověděl. Rukou mu jen naznačil, že ho má následovat, a pak ukázal na zaparkovaný šedý Caprice. Byl to vůz, který Sharkey viděl před Zámkem. Při chůzi položil Bosch svou ruku Sharkeymu na rameno. Sharkey dosud nedorostl Boschovy výšky, ale oba měli stejnou šlachovitou postavu. Chlapec měl na sobě purpurové a žlutě batikovanou košili. Černé protisluneční brýle mu visely na krku na oranžové šňůrce. Dal si je na oči, když se přiblížili ke Caprice.

"Oukej, Sharkey," řekl Bosch u auta. "Znáš postup. Musíme tě prohledat, než nastoupíš. Pak už tě nebudeme muset na cestu spoutat. Polož všechno na kapotu."

"Vždyť jste říkal, že nejsem podezřelý," protestoval Sharkey. "Tohle nemusím dělat."

"Řek jsem ti, že je to běžná procedura. Dostaneš všechno zpátky, kromě obrázků. Ty ti vrátit nemůžeme."

Sharkey se podíval z Bosche na Wishovou a pak začal strkat ruce do kapes svých odřených džinsů.

"Vím o fotkách," ujistil ho Bosch.

Chlapec položil čtyřicet šest dolarů pětadesát centů na kapotu vedle balíčku cigaret a krabičky zápalek, kapesní nožik na řetízku s klíči a štůsek fotografií z Polaroidu. Byly to fotografie Sharkeyho a dalších členů party. Na každé pózoval model v různém stadiu pohlavního vzrušení. Když jimi Bosch listoval, Wishová se mu podívala přes rameno, ale pak rychle odvrátila zrak. Vzala krabičku cigaret a podívala se dovnitř. Mezi coolkami našla jednu s trávou.

"Mám dojem, že tu ti taky budeme muset zabavit," řekl Bosch.

Rozjeli se na policejní stanici na Wilcoxu, protože dostat se do federální budovy ve Westwoodu v dopravní špičce by jim zabralo nejméně hodinu. Když dorazili do kanceláře detektivů, bylo už po šesté a zelo to tu prázdnotou. Všichni již odešli domů. Bosch zavedl Sharkeyho do jedné z hoven velké dva a půl krát dva a půl metru. Byl tam malý, cigaretami propálený stůl, tři židle a na jedné stěně ručně vyvedený nápis: Neřukat! Bosch usadil Sharkeyho na klouzačku - dřevěnou židli s hladkým sedákem a předníma nohama zkrácenýma o půl centimetru. Sklon nebyl takový, aby si ho někdo všiml, ale zároveň stačil na to, aby se lidé, kteří na židli seděli, cítili nepohodlně. I nejzatvrzelejší případy opřené o opěradlo pomalu klouzaly dolů a jedině, co pak mohly udělat, bylo naklonit se dopředu, přímo do tváře vyslychajícího. Bosch řekl chlapci, aby se ani nehnul, vyšel na chodbu domluvit se s Wishovou na strategii a zavřel za sebou dveře. Okamžitě je otevřela.

"Je nezákonné nechávat nezletilého v zavřené místnosti bez dozoru," prohlásila.

Bosch dveře znovu zavřel.

"Nestěžuje si," řekl. "Musíme si promluvit. Jaký z něho máte dojem? Chcete ho vyslechnout sama, nebo to mám udělat já."

"Nevím," odpověděla.

To rozhodlo. Znamenalo to ne. Úvodní rozhovor se svědkem, navíc neochotným, vyžadoval důmyslnou kombinaci podvádění, mámení a kladení otázek. Jestli to neumí, tak se do toho nepustí.

"Říká se o vás, že jste expert na výslechy," řekla hlasem, v němž Bosch cítil výsměch. "Aspoň podle vašeho osobního svazku. Nevím, zda to znamená používat mozek nebo fyzickou sílu, ale ráda bych viděla, jak se to dělá."

Přikývl a ignoroval to rýpnutí. Sáhl do kapsy pro chlapcovy cigarety a zápalky.

"Běžte a dejte mu to. Dojdu si ke svému stolu pro vzkazy a zapnout magnetofon." Když spatřil, jak se zatvářila na cigarety, dodal: "První pravidlo vyšetřování praví: Zařídte, aby si objekt myslel, že má pohodlí. Dejte mu cigarety. A nedýchejte, jestli se vám to nebude líbit."

Než odešel, ještě se ho zeptala: "Boschi, co dělal s těmi fotkami?"

Tak tohle ji trápilo, pomyslel si: "To je tak. Před pěti lety by kluk jako on šel s tím mužem a udělal kdovíco. Dnes mu místo toho prodá fotky. Existuje tolik zabijáků - nemocí a tak dále - a tak jsou tihle kluci mnohem mazanější. Je přece bezpečnější prodávat pornosnímky než vlastní tělo."

Otevřela dveře do hovorny a vešla dovnitř. Bosch prošel kanceláří skupiny a zkontroloval vzkazy nabodnuté na chromovaných kolících na stole. Advokát se konečně ozval. A zavolal i Bremmer z Timesů pod pseudonymem, na němž se předtím dohodli. Bosch nechtěl, aby nějaký čmuchal u jeho stolu zjistil, že mu volal tisk.

#

Bosch nechal vzkazy na kolících, došel ke skříni se zásobou kancelářských pomůcek a svou identifikační kartou odsunul západku dveří. Vzal novou devadesátiminutovou kazetu a vložil ji do magnetofonu uloženého na dolní polici skříně. Zapnul přístroj a ujistil se, že funguje. Pak se vrátil na chodbu a tlustému mládenci sedícímu za přijímacím pultem řekl, aby objednal pizzu. Dal mu desetidolarovku a požádal ho, aby mu pak pizzu přinesl do hovorny spolu s třemi coca-colami.

"S čím chcete tu pizzu?" zeptal se mladík.

"Co ty rád?"

"Klobásy a papriky. Nemám rád ančovičky."

"Tak objednej ančovičky."

Vrátil se do kanceláře detektivů. Když přišel zpět do malé hovorny, Wishová i Sharkey mlčeli. Měl pocit, že toho spolu moc nenamluvili. Kluk v ní vzbuzoval pramalé sympatie. Seděla po Sharkeyho pravici. Bosch se posadil vlevo. Jediným oknem v místnosti bylo malé zrcadlové sklo ve dveřích. Jím bylo vidět dovnitř, ven však ne. Bosch se rozhodl jednat s hochem od začátku otevřeně. Byl to ještě nedospělý mladík, ale patrně chytřejší než většina mužů, která kdy před ním seděla na klouzačce. Kdyby nabyl dojmu, že ho chtějí podvést, začal by určitě odpovídat jednoslabičně.

"Sharkey, nahrajeme si náš rozhovor, protože nám pomůže, když si ho později budeme moci znovu poslechnout," řekl Bosch. "Jak jsem ti řekl, nejsi podezřelý, a proto si nedělej starosti s tím, co nám povíš, samozřejmě, pokud by ses nepřiznal, žeš to spáchal ty."

Chlapec zaprotěstoval: "Právě tohleto jsem měl na mysli. Já věděl, že s tím přijdete a zapnete magneták. Ksaku, v takovýhle cinře nejsem poprvý."

"Hele, my na tebe nešíjeme žádnou boudu. Ale potřebujeme, abys nám všechno řekl do protokolu. Já jsem Harry Bosch z Losangeleského policejního sboru a toto je Eleanor Wishová z FBI. Ty jsi Edward Niese, řečený Sharkey. Chci začít s..."

"Co je to za blbost? Byl to snad prezident, koho zatáhli do toho potrubí? Co tu dělá FBI?"

"Sharkey!" okřikl ho Bosch hlasitě. "Uklidni se. Jde jen o výměnný program. Jako když jsi chodil do školy a přijely tam děti z Francie nebo odjinud. Myslí si, že je z Francie. Bude se jenom pěkně koukat a učit se od profíků." Usmál se a mrkl na Wishovou. Sharkey se na ni podíval a taky se trochu usmál. "První otázka, Sharkey. Vyřešme ji, abychom se dostali k podstatnějším věcem. Sejmul jsi toho chlapa tam u přehrady?"

"Do prdele, ne. Viděl..."

"Počkejte okamžik, počkejte minutku," přerušila ho Wishová. Podívala se na Bosche. "Můžeme jít na chvíli ven?"

Bosch vstal a vyšel ven. Následovala ho a tentokrát zavřela dveře hovorny ona.

"Co to děláte?" zeptal se.

"Co to děláte vy? Vy tomu klukovi ani nepřetete jeho práva? Nebo chcete ten výsledek pokazit na samém začátku?"

"O čem to mluvíte? Vždyť nic neudělal. Není podezřelý. Položil jsem mu tu otázku, protože se snažím vymezit rámec výsledku."

"Vždyť nevíme, jestli není vrah. Myslím, že bychom mu měli přednést jeho práva."

"Přečteme mu práva a on si začne myslet, že ho pokládáme za podezřelého, nikoli za svědka. Uděláme to a budeme se moct tak akorát vrátit dovnitř a mluvit do zdi. Nevzpomene si na nic." Bez dalšího slova se vrátila do hovorny. Bosch šel za ní a pokračoval tam, kde byl přerušen, aniž by se zmínil o něčích právech.

"Oddělals toho chlapa v potrubí, Sharkey?"

"V žádném případě. Viděl jsem ho, to je všechno. Byl už mrtvej."

Když to říkal, díval se vpravo na Wishovou. Potom se povytáhl na židli.

"Oukej, Sharkey," pravil Bosch. "Mimochodem, jak jsi starý, odkud pocházíš a tak, pověz mi něco o sobě."

"Je mi skoro vosumnáct, takže jsem volnej," odpověděl chlapec a díval se na Bosche. "Máma bydlí v Chatsworthu, ale já se snažím u ní nebydlet - ale to všechno už máte v jednom z těch svých malej poznámkových bloků."

"Seš teplouš, Sharkey?"

"V žádném případě," zaprotěstoval chlapec a zíral na Bosche nepřátelsky. "Prodávám jim fotky, to jo, je to fantastickéjšeft. Ale nepatřím k nim."

"Děláš ještě něco kromě toho, že jim jenom prodáváš fotky? Trochu je taky oholiš, když to jde, že jo? Klepneš je a sebereš jim prachy. Kdo by si šel stěžovat? Je to tak?"

Ted' se Sharkey ohlédl na Wishovou a zvedl otevřenou ruku. "Takový blbosti nedělám. Myslel jsem, že budeme mluvit vo tom mrtvým chlapovi."

"Budeme, Sharkey," řekl Bosch. "Chci si jenom ujasnit, s kým jednáme, to je všechno. Tak se do toho pusť hezky od začátku. Pověz nám tu historku. Objednal jsem pizzu a nějaký cigarety máme taky. Máme dost času."

"Nepotřebuju moc času. Nic jsem neviděl kromě té mrtvolky. Doufám, že ta pizza nebude s ančovičkama."

Když to říkal, díval se na Wishovou a narovnával se přitom na židli. Vytvořil si stereotyp, pomyslel si Bosch. Bude se dívat na mě, když bude mluvit pravdu, a na Wishovou, když se začne vytáčet nebo otevřeně lhát. Podvodníci to vždycky hrají na ženské.

"Sharkey," upozornil ho Bosch, "jestli chceš, můžeme tě odvézt do Sylmaru a nechat tě tam přes noc. Můžeme začít znovu ráno, až se ti paměť možná trochu..."

"Mám strach vo motorku, někdo by mi ji moh sbalit."

"Zapomeň na motorku," řekl Bosch a naklonil se blíž ke klukovi, aby vnikl do jeho osobní sféry. "Nic jsme ti neudělali, Sharkey, a tys nám prozatím nic neřek. Začni povídat a pak se postaráme o motorku."

"Tak oukej, oukej. Všechno vám řeknu."

Chlapec se natáhl ke stolu pro cigarety, Bosch se opřel o opěradlo židle a jednu si vzal taky. Techniku přibližovat obličej a zase ho vzdalovat se Bosch naučil, když v těchhle malých místnostech trávil čas, který mu připadal jako celá věčnost. Naklonit se a vniknout do onoho půlmetru jejich osobní sféry. Opřít se dozadu, když jste dosáhli, co jste chtěli. Jde o oblast podprahového vnímání. Většina toho, co se děje při policejním výslechu, nemá nic společného s tím, o čem se mluví. Jde o interpretaci, o nuance.

A někdy i o to, co zůstalo nevyřčeno. Zapálil cigaretu nejprve Sharkeymu. Když vydechli modrý kouř, Wishová se na židli zaklonila.

"Vy si nezakouříte, agentko Wishová?" zeptal se Bosch.

Zavrtěla hlavou na znamení nesouhlasu.

Bosch se se Sharkeym na sebe podívali a v tom pohledu mezi nimi přeskočila jiskřička vzájemného porozumění. Ten pohled říkal: My dva jsme pašáci. Chlapec se usmál. Bosch na něho kývl, aby se pustil do vyprávění, a Sharkey začal. Stálo to za to.

"Občas tam jezdím, abych si oddech," začal Sharkey. "Když zrovna nenajdu nikoho, kdo by mi vypomoh sehnat prachy na motel a tak. Pokoj mý party v motelu bejvá někdy moc plnej a já musím vypadnout. Tak jedu k přehradě a přespím v potrubí. V noci je tam většinou teplo. Není to špatný. Tehdy to byla jedna z těch nocí. Tak jsem se tam

rozjel..."

"Kolik bylo hodin?" zeptala se Wishová.

Bosch vrhl pohled vpravo od sebe. Znamenal: Nech toho, otázky si schovej, až dokončí vyprávění. Ale chlapec se zachoval docela dobře.

"Muselo bejt hezky pozdě," odpověděl Sharkey. "Tři, možná čtyři hodiny. Nemám hodinky. Přijel jsem tam, zalez do potrubí a uviděl mrtvého chlapa. Prostě tam ležel. Vylez jsem hned ven a zdrhnul. Nechtěl jsem tam zůstat s mrtvolou. Když jsem sjel z kopce, zavolał jsem na devět jedna jedna."

Pohlédl z Wishové na Bosche.

"Tak to bylo," řekl. "Můžete mě dovézt zpátky k mý motorce?"

Nikdo neodpověděl. Sharkey si proto zapálil další cigaretu a posunul se zpět na židli.

"Je to pěkný výmysl, Edwarde, ale my potřebujeme znát všechno," řekl Bosch. "A taky potřebujeme, aby to bylo pravda."

"Co tím chcete říct?"

"Chci říct, že to zní, jako by si to vymyslel nějaký blbeček. To chci říct. Jak to, žeš to tělo v potrubí viděl?"

"Měl jsem baterku," vysvětlil Wishové.

"Ne, neměl. Měl jsi zápalky, jednu jsme tam našli." Bosch se předklonil, až měl svůj obličej sotva třicet centimetrů od chlapcova. "Sharkey, jak myslíš, že jsme přišli na to, žeš volal právě ty? Myslíš si snad, že operátorka okamžitě poznala tvůj hlas? Hele, vždyť je to náš Sharkey. Je hrozně hodnej, že nám zavolał o tó mrtvole..." Mysli trochu, Sharkey. Napsals tam na rouru svý jméno - či jeho polovinu. A máme tvý otisky z plechovky s barvou. A taky víme, žeš vlez do potrubí jen na půl cesty. Pak ses vyděsil a vylez zase ven. Nechals po sobě stopy."

Sharkey zíral upřeně před sebe, jen občas zvedl oči k zrcadlovému okénku ve dveřích.

"Tys věděl, že tam to tělo je ještě dřív, než jsi vlezl dovnitř. Tys viděl někoho, jak ho táhne do potrubí, Sharkey. Podívej se na mě a pověz mi, jak to bylo doopravdy."

"Neviděl jsem nikomu do obličeje. Byla strašná tma," odpověděl kluk Boschovi. Eleanor vzdychla. Bosche napadlo, jestli jí nemá říct, že může odejít, když si myslí, že s klukem ztrácí čas.

"Schovával jsem se," řekl Sharkey. "Protože jsem si nejdřív myslel, že jdou po mně. Neměl jsem s tím nic společného. Proč mě do toho zatahujete?"

"Máme mrtvého, Edwarde. Musíme zjistit proč. My se nestaráme o obličeje. To je v pořádku. Řekni nám, cos viděl a budeš z toho venku."

"A bude to všechno?"

"Bude to všechno."

Bosch se zaklonil a zapálil si druhou cigaretu.

"Tak jo, byl jsem tam, a protože jsem nebyl nijak zvlášť utahanej, pustil jsem se do tó svý malovánky. Pak jsem ale najednou uslyšel příjždět auták. Nekecám. Bylo mi divný, že byl slyšet dřív, než vidět. Neměl totiž rozsvícený světla. Tak jsem se honem zdekoval do keřů u potrubí. Na místo, kde si schovávám motorku, když tam přespávám."

Chlapec jakoby ožil, gestikuloval rukama, potřásl hlavou a většinou se teď díval na Bosche.

"Do prdele, myslel jsem si, že ti chlápci jdou po mně, že třeba někdo zavolał poldy kvůli tomu, že mě tam viděl sprejovat ten tag. Proto jsem se radši schoval. A fakticky, když tam dojeli, jeden chlap vylez ven a řek tomu druhýmu, že cítí barvu. Ale ukázalo se, že mě neviděli. Zastavili u potrubí kvůli tó mrtvole. A nebyl to ani normální auták. Byl to džíp."

"Všiml sis poznávací značky?" zeptala se Wishová.

"Nechte ho vyprávět," řekl Bosch, aniž by se na ni podíval.

"Ne, neviděl jsem žádnou blbou značku. Do prdele, vždyť měl zhasnutý světla a byla hrozná tma. V každým případě byli tři, když tedy započítáte i toho mrtvého chlápka. Jeden chlap, byl to řidič, vylez ven a vytáh toho mrtvého rovnou ven zezadu, z nějaký deky nebo z něčeho podobnýho. Otevřel malý zadní dveře, co mají džípy, a vytáh ho na zem. Byl vám to úplnej horor. Poznal jsem, že je to vopravdovský, chci říct vopravdovská mrtvola, už podle toho, jak žuchla na zem. Fakt jako mrtvola. Žuchlo to jako lidský tělo. Ne jako v televizi. Pak ho vodtáh do toho potrubí. Ten druhej chlápek mu nepomáhal. Zůstal v džípu. Ten první frajer do udělal sám."

Sharkey si dal pořádného šluka ze své cigarety a pak ji zamáčkl v malém popelníčku, i tak plném popela a starých špačků. Vydechl kouř nosem a podíval se na Bosche, který na něho jen kývl, aby pokračoval. Chlapec se narovnal na židli.

"Tak jsem tam čekal a ten chlap vylez z potrubí asi za minutu. Určitě ne za dyl. Když byl venku, rozhlídl se, ale neviděl mě. Došel až ke keřům blízko místa, kde jsem se schovával, a ulomil větev. Pak se na chvíli vrátil do potrubí. Slyšel jsem, jak tam tou větví něco zametá. Potom vypad ven a vodjeli. No, nejdřív zacouval a rozsvítil zadní světla. Pak náramně rychle motor vypnul. Slyšel jsem ho mluvit vo tom, že nemůžou couvat kvůli světlům. Někdo by je moh vidět. Proto se rozjeli dopředu bez světla. Jeli po cestě, přes přehradu a po druhým břehu jezera. Když jeli kolem malýho domku na přehradě, rozbili žárovku. Viděl jsem, že zhasla. Zůstal jsem schovanej, až už nebylo slyšet motor. Potom jsem vylez."

Sharkey na chvíli přerušil vyprávění a Wishová se zeptala: "Promiňte, ale nemohli bychom otevřít dveře a vyvětrat trochu ten kouř?"

Bosch se natáhl a otevřel dveře, aniž by vstal, či se snažil zakrýt svou rozmrzelost. "Pokračuj, Sharkey," bylo vše, co řekl.

"Takže když byli pryč, šel jsem k potrubí a zavolał dovnitř na toho člověka. Znáte to, něco jako: 'Hej, vy tam, jste v pořádku?' Ale nikdo neodpovídal. Položil jsem tedy motorku na zem, aby světlo svítilo dovnitř, a kousek jsem tam vlez. Taky jsem škrtnl zápalkou, jak jste říkal. Viděl jsem ho tam, ale vypadal úplně jako mrtvej. Měl jsem chuť si to ověřit, ale

bylo to moc strašidelný. Vylez jsem ven, sjel dolů a zavola poldům. To je všechno, co jsem udělal. Tak ňák to všechno bylo."

Bosch se domníval, že kluk chtěl okrást mrtvolu, ale v půli cesty se polekal. Nevadí, tohle si kluk může nechat pro sebe. Pak si ale vzpomněl na větev ulomenou z keře a použitou mužem, jehož Sharkey viděl zahlazovat stopy a známky po vlečení mrtvého potrubím. Uvažoval, proč uniformovaní policisté nepřišli během prohlídky místa nálezu mrtvolu buď na odhozenou větev, nebo na polámaný keř. Dlouho se tím však nezdržoval, protože znal odpověď. Ledabylost a lenost. Nebylo to poprvé, ani naposled, kdy se leccos přehlédlo.

"Půjdeme zjistit, co je s tou pizzou," řekl Bosch a vstal. "Za pár minut jsme zpátky."

Když vyšli z hovorny, přemohla Bosche zlost a řekl: "Moje chyba. Měli jsme se líp domluvit, jak budeme postupovat, než jsme ho začali vyslýchat. Dávám přednost tomu vyslechnout nejdřív všechno, co mají na srdci, a teprve pak klást otázky. Byla to moje chyba."

"Nic se nestalo," odsekla Wishová. "V každém případě to stejně nemá moc velkou cenu."

"Možná." Chvilí uvažoval. "Snad bychom se tam měli vrátit a ještě si s ním trochu popovídat. Možná mu ukázat identikit. A pokud se mu nezlepší paměť, mohli bychom použít hypnózu."

Bosch si netroufl předvídat, jakou reakci u ní tenhle nápad vyvolá. Pronesl to jakoby mimochodem a napůl doufal, že to projde bez povšimnutí. Kalifornské soudy rozhodly, že hypnotizování svědka znehodnocuje jeho pozdější svědectví před soudem. Kdyby Sharkeyho zhypnotizovali, nikdy by se nemohl stát svědkem v žádném procesu před soudem, který by vyplynul z vyšetřování Meadowsovy vraždy.

Wishová se zamračila.

"Já vím," řekl Bosch. "Ztratili bychom ho pro soud. Ale s tím, co nám doposud řekl, bychom se stejně k soudu nemuseli nikdy dostat. Sama jste právě řekla, že to za moc nestojí."

"Já jen nevím, zda už teď lámat hůl nad užitečností jeho svědectví. Tak brzy v průběhu vyšetřování."

Bosch došel ke dveřím hovorny a podíval se zrcadlovým sklem na chlapce. Kouřil další cigaretu. Po chvíli ji položil na popelníček a vstal. Pohlédl k okénku ve dveřích, ale Bosch věděl, že ho nemůže vidět. Pak rychle v tichosti vyměnil svou židli za tu, na které předtím seděla Wishová. Bosch se zasmál a řekl: "Chytřej mládenec. Možná ještě o něčem ví, ale nedozvíme se to, pokud se nepokusíme dostat to z něho. Myslím, že to stojí za to."

"Nevěděla jsem, že jste jedním z hypnotizérů Losangeleského policejního sboru. Musela jsem to ve vašem osobním svazku přehlédnout."

"Jsem si jistě, že jste toho přehlídla víc," odpověděl Bosch. Za okamžik dodal. "Mám dojem, že jsem taky jeden z posledních. Potom, co to Nejvyšší soud zakous, sbor přestane své lidi v hypnotizování školit. Byla nás jen jedna třída a já patřil k nejmladším. Většina ostatních kolegů už odešla do důchodu."

"V žádném případě si nemyslím," řekla, "že bychom to měli zkusit hned teď. Ještě si s ním promluvíme a počkejme pár dní, než ho jako svědka diskvalifikujeme."

"Dobrá, ale kde bude za pár dnů kluk jako Sharkey?"

"Jste přece vynalézavý. Tentokrát jste ho našel. Najdete ho znovu."

"Nechcete to teď zkusit vy?"

"Ne, děláte to dobře, jen dovolu, abych se mohla ptát, když mě něco napadne."

Zasmála se a on se usmál na ni. Vrátili se do hovorny, páchnoucí kouřem a potom Bosch znovu nechal otevřené dveře, aby místnost vyvětrala. Wishová ho o to tentokrát nemusela žádat.

"Žádný jídlo?" zeptal se Sharkey.

"Je na cestě," odpověděl Bosch.

Bosch s Wishovou nechali Sharkeyho převyprávět ten příběh ještě dvakrát, ale soustředili se na pár drobných detailů. Pracovali jako tým, jako partáci, kteří si vyměňují významné pohledy, skrytá přikývnutí, dokonce i úsměvy. Bosch si několikrát všiml, jak Wishová sklouzává po sedáku židle, a zdálo se mu, že spatřil záblesk úsměvu na Sharkeyho klukovské tváři. Když konečně přivezli pizzu, zaprotestoval Sharkey proti ančovičkám, ale stejně jí snědl tři čtvrtiny a vypil dvě coca-coly. Bosch s Wishovou ani nemrkli.

Sharkey jim pověděl, že džíp, který přivezl Meadowsovo tělo, byl špinavě bílý nebo béžový a měl na boku nějaký znak, který však nedokázal popsat. Bosch si pomyslel, že s tím znakem měl džíp vypadat jako vozidlo Odboru vod a energií. Možná to bylo skutečně vozidlo tohoto odboru. Teď už byl rozhodnutý chlapce hypnotizovat, ale nezmínil se o tom. Počká, až Wishová sama přijde na to, že je třeba to udělat.

Sharkey vyprávěl, že člověk, který zůstal sedět v džípu, zatímco mrtvola byla vlečena do potrubí, nepronesl ani slovo za celou dobu, co ho chlapec pozoroval. Byl menší než řidič. Sharkey tvrdil, že viděl jen nezřetelný obrys jeho postavy, pouze náznak siluety proti světlu měsíce, stojícího nad hustým borovým lesem lemujícím obvod nádrže.

"Co ten druhý člověk dělal?" zeptala se Wishová.

"Jen pozoroval, řek bych, že hlídal. A protože ani neřídil auto, myslím si, že to byl velitel nebo něco takového."

Chlapec měl dobrý výhled na řidiče, ale ne takový, aby mohl popsat jeho obličej nebo dokázat najít markanty obličejové na identikitu, který Bosch přinesl do hovorny. Řidič byl běloch s tmavými vlasy. Sharkey buď nemohl, nebo ho nechtěl popsat přesněji. Řidič měl na sobě přiléhavou tmavou košili a kalhoty nebo overal. Sharkey ještě dodal, že měl taky nějaký opasek na nástroje nebo truhlářskou zástěru. Tmavé prázdné kapsy na náradí mu vlály na zadku, stejně jako zástěra na bocích. Boschovi to připadalo poněkud kuriózní, a tak kladl Sharkeymu různé otázky, aby to nějak objasnil, ale lepší popis z něho nedostal.

Po hodině skončili. Nechali Sharkeyho v zakouřené místnosti, zatímco se znovu radili na chodbě. Wishová řekla: "Teď už nám jenom zbývá najít ten džíp a tu příkrývku, provést mikroanalýzu a identifikovat vlasy. Jenomže v tomhle státě určitě existuje několik milionů bílých či béžových džípů. Chcete, abych vydala bulletin o hledaném předmětu,

nebo to zvládnete sám?"

"Podívejte, před dvěma hodinami jsme nevěděli nic. Teď už víme dost. Souhlasíte, abych toho kluka zhypnotizoval? Kdoví, třeba se dovíme poznávací značku, lepší popis řidiče, možná si vzpomene na nějaký jméno, který vyslovili, anebo bude schopný popsat znak na dveřích."

Bosch obrátil ruce dlaněmi vzhůru. Přednesl nabídku, kterou již jednou odmítl. Teď to zkusil znovu.

"Ještě ne, Boschi. Nechte mě promluvit si s Rourkem. Možná zítra. Nechci to uspěchat, aby se nám to nakonec nevymstilo. Oukej?"

Přikývl a nechal klesnout své ruce.

"Takže co teď?" zeptala se.

"No, kluk se už najed. Co kdybychom ho odvezli zpátky a pak se šli sami najíst? Znáš jeden podnik..."

"Nemohu," řekla.

"...v Overlandu."

"Na dnešní večer už mám něco domluveného, je mi líto. Možná bychom to mohli odložit na jindy."

"Jistě." Došel ke dveřím hovorny a nahlédl do ní okénkem. Chtěl udělat něco, aby mu neviděla do obličeje. Cítil se trapně, že to s ní vzal tak hákem. Pobídl ji: "Jestli spěcháte; běžte. Strčím ho na noc někam do útulku. Nemusíme ztrácet čas oba dva."

"Jste si tím jistý?"

"Jo, postarám se o něho. Zařídím, aby nás odvezla hlídka. Jeho motorku vyzvedneme cestou. Vysadí mě u mého auta."

"To je hezké. Myslím to, že zajedete pro jeho motorku a postaráte se o něho."

"Tak jsme se s ním přece dohodli, vzpomínáte si?"

"Vzpomínám, ale vy o něho máte starost. Pozorovala jsem, jak jste s ním jednal. Vidíte v něm tak trochu sám sebe, že?"

Otočil se od okénka a zadíval se na ni.

"Ne, ani ne," odpověděl. "Je to jen svědek, kterýho je třeba vyslechnout. Dneska si o něm myslíte, že je to malej lump, ale počkejte za rok. Počkejte, až mu bude devatenáct dvacet, jestli se toho dožije. Potom se z něho stane netvor. Bude lovit lidi. Tohle není naposledy, co sedí v týhle místnosti. Celej život bude střídavě venku a zase tady, dokud někoho nezabije, nebo dokud nezabijou jeho. I tady platí Darwinův zákon: Přežije nejschopnější. A on má na to, aby přežil. Nemám tedy o něho žádnou starost. Strčím ho do útulku, protože chci vědět, kde ho najdu. Budeme-li ho ještě potřebovat. To je všechno."

"Krásný projev, ale myslím, že to tak není. Mám vás přečteného, Boschi. Vy se o něho skutečně staráte. Způsob, jak jste mu dal večeri a ptal se ho..."

"Podívejte, je mi jedno, kolikrát jste četla můj svazek. Myslíte si, že to znamená, že o mně něco víte? Říkám vám, že jsou to kecy."

Přistoupil k ní blíž, až měl tvář sotva třicet centimetrů od její. Dívala se však jinam, dolů do svého zápisníku, jako by to, co si do něho poznamenala, mělo něco společného s tím, co říkal.

"Podívejte," řekl, "můžeme na tomhle případu pracovat společně. Možná dokonce zjistíme, kdo zabil Meadowse, jestli budeme mít ještě párkrát takovou kliku jako s tím klukem dneska. Ale ve skutečnosti partáky nebudeme a jeden druhého nepoznáme. Takže bychom měli radši jednat tak jako doposud. Nevykládejte mi o svým bratříčkovi s vojenským sestřihem, že vypadal jako já, protože nevíte, jak jsem vypadal já. Hromada papírů a fotek v nějakém svazku nemůže o mně nic podstatného vypovědět."

Zavřela zápisník a uložila si ho do kabelky. Potom se na něho konečně podívala. Z hovorny se ozvalo zaklepání. Sharkey se na sebe díval v zrcadlovém okénku ve dveřích. Oba ho však ignorovali a Wishová provrtávala Bosche očima.

"Vždycky se takhle chováte, když nějaká žena odmítne vaše pozvání na večeri?" zeptala se klidně.

"To s tím nemá nic společného a vy to dobře víte."

"Jistě, že to vím." Měla se k odchodu, ale ještě se zeptala: "Zítra se sejdeme, dejme tomu v devět ráno zase v Úřadu?"

Neodpověděl, a tak zamířila ke dveřím kanceláře detektivní skupiny. Sharkey znovu zabouchal na dveře. Bosch se podíval okénkem dovnitř a viděl, jak si chlapec před zrcadlem na dveřích vymačkává uhry na obličeji. Wishová se ještě jednou otočila.

"Nemluvila jsem o mém malém bratříčkovi," řekla. "Byl to můj starší bratr. A mluvila jsem o dávné minulosti. O tom, jak vypadal, když jsem byla malá holka a on na čas odjížděl do Vietnamu."

Bosch se na ni ne díval. Nemohl. Uvědomil si, co přijde.

"Pamatuju si, jak tehdy vypadal," řekla, "protože to bylo naposled, co jsem ho viděla. To se vryje do paměti. Byl jedním z těch, kteří se nevrátili."

Pak odešla.

Harry dojedl poslední kousek pizzy. Byla studená, ančovičky nenáviděl a měl pocit, že si to zasloužil. S coca-colou to bylo stejné, zteplala. Potom usedl ke stolu vražd a telefonoval tak dlouho, dokud nenašel volné lůžko či spíš volný prostor v jednom útulku poblíž bulváru, kde se nikdo nikoho na nic nevyptával. V zařízeních 'Home Street Home' se nepokoušejí posílat uprchlíky tam, odkud přišli. Vědí, že ve většině případů je domov horší noční můrou než ulice. Poskytnou prostě dětem bezpečné místo na přespaní, ale pak se snaží poslat je pryč, co nejdál od Hollywoodu.

Bosch si půjčil neoznačený vůz a odvezl Sharkeyho k jeho motorce. Nevešla se do kufru, a tak spolu uzavřeli dohodu, že Sharkey pojede na motorce před Boschovým vozem do útulku. Až tam dojedou a Sharkey se přihlásí,

Bosch mu vrátí peníze, peněženku a cigarety. Fotky a marjánku však ne. Ty skončily v popelnici. Sharkeymu se to nelíbilo, ale poslechl. Bosch mu řekl, aby se pár dní zdržoval blízko útulku, přestože věděl, že kluk hned ráno zmizí.

"Jednou jsem tě našel. Když budu potřebovat, dokážu to znovu," řekl, když kluk před domovem zamykal motorku.

"Já vím, já vím," zabručel Sharkey.

Bylo to plané vyhrožování. Bosch si uvědomoval, že Sharkeyho našel, protože chlapec netušil, že ho někdo hledá. Něco jiného by bylo, kdyby se někde schoval. Bosch mu dal jednu ze svých levných vizitek, aby zavolal, kdyby si myslel, že by mohl nějak pomoci.

"Pomocť vám, nebo mně?" zeptal se Sharkey.

Bosch neodpověděl. Vrátil se k autu a odjel zpátky na stanici na Wilcoxu. Při jízdě pátral ve zpětném zrcátku po známých sledování. Ničeho si nevšiml. Když vrátil auto, šel si vzít ze svého psacího stolu svazky z FBI. Pak odešel do strážnice, odkud mu poručík ve službě zavolal jeden z hlídkových vozů, aby Bosche odvezl do federální budovy. Hlídkový důstojník, Asijec, byl mladý policista s vlasy ostříhanými na ježka. Bosch se na stanici doslechl, že se jmenuje Gung Ho. Celých dvacet minut do federální budovy jeli mlčky.

Domů se Harry dostal kolem deváté hodiny. Červené světlo na záznamníku blikalo, ale žádný vzkaz na něm nebyl, jen zvuk, jak někdo zavěsil. Pustil si rádio s reportáží ze zápasu Dodgerů, ale hned je vypnul, protože byl unavený lidskými řečmi. Založil do sterea cédéčko se Sonny Rollinsem, Frankem Morganem a Branfordem Marsalisem a raději se zaposlouchal do zvuků saxofonu. Na stole v jídelně rozložil svazky a otevřel si láhev piva. Alkohol a džez a spaní v šatech, pomyslel si, když se napil. Jsi zkrátka ukázkovej policajt, Boschi. Úplně průzračnej. Vůbec se nelišíš od desítek dalších cvoků, kteří si každý den musí nabít hubu. Nedokážeš se odtrhnout od práce, kterou máš před sebou. A nemáš ani naději na něco jiného. Otevřel Meadowsův svazek a pečlivě studoval každou stránku, zatímco ve voze s Wishovou ho jen prolistroval.

Meadows byl pro Bosche tajemstvím. Polykač pilulek, heroinista, ale zároveň voják, který si dobrovolně prodlužoval pobyt ve Vietnamu. Zůstal tam dokonce i poté, co ho převezli z tunelů. V sedmdesátém roce, po dvou letech v tunelech, byl zařazen do jednotky vojenské policie přidělené americkému velvyslanectví v Saigonu. Už nikdy se nezúčastnil žádné bojové akce, ale zůstal tam až do samého konce války. Po uzavření smlouvy a evakuaci v roce devatenáct set sedmdesát tři byl propuštěn. Stále ještě tam však zůstal, tentokrát jako jeden z civilních poradců při velvyslanectví. Každý se vracel domů, jen Meadows ne. Neodjel až do pádu Saigonu třicátého dubna devatenáct set sedmdesát pět. Létal v helikoptérách a později i v letadlech, které odvážely ze země uprchlíky do Spojených států. To byla jeho poslední práce pro vládu: zajištění bezpečnosti velkého transportu uprchlíků na Filipíny a odtamtud do Států.

Podle záznamů zůstal Meadows po návratu v Jižní Kalifornii. Jeho dovednosti se však omezovaly na vojenskou policii, tunelového zabijáče a drogového dealera. Ve svazku byla jeho přihláška k Losangeleskému policejnímu sboru opatřena poznámkou, že byl odmítnut. Neprošel drogovým testem. Ve svazku následoval Meadowsův výpis z rejstříku v počítači Národní kriminální rozvědky. K jeho prvnímu zatčení pro držení heroinu došlo roku devatenáct set sedmdesát osm. Dostal volnou vazbu. Následující rok byl zatčen znovu, tentokrát pro držení drogy s úmyslem ji prodat. Hájl se tím, že šlo jen o prosté držení, ale dostal osmáct měsíců ve Wayside Honor Rancho. Odseděl si deset. Další dva roky byly poznamenány četnými zadrženími kvůli vpichům - čerstvé stopy po injekční jehle jsou přestupkem, který lze potrestat šedesáti dny vězení v okresní věznici. Vypadalo to, že se Meadows pohyboval mezi okresním vězením a svobodou až do roku devatenáct set osmdesát jedna. Tehdy na delší dobu zmizel. Byl uvězněn za poklus o loupež, tedy za federální trestný čin. Ve výpisu nebylo řečeno, zda se jednalo o bankovní loupež, ale Bosch si domyslel, že o ni muselo jít, když v případě figurovali federálové. Podle výpisu byl Meadows odsouzen na čtyři roky do Lompocu a odseděl si dva.

Byl na svobodě jen pár měsíců, než byl znovu zatčen pro bankovní loupež. Chytili ho při činu. Přiznal se a dostal pět let v Lompocu. Byl by propuštěn na svobodu za tři roky, ale ve druhém roce trestu byl chycen při pokusu o útěk. Dostal dalších pět let a přeložili ho do Terminal Islandu.

Z Terminal Islandu propustili Meadowse do volné vazby roku devatenáct set osmdesát osm. Tolik roků v base, pomyslel si Bosch. Nic o něm nevěděl, nikdy se mu neozval. Co by byl Bosch udělal, kdyby se o něm doslechl? Chvilí o tom přemýšlel. Léta v kriminále změnila Meadowse pravděpodobně víc než válka. Byl poslán do volné vazby v přeškolovacím zařízení, do 'domu na půl cesty' mezi vězením a svobodou pro vietnamské vysloužilce. Zařízení se jmenovalo Rota Charlie a nacházelo se asi pětasedesát kilometrů od Los Angeles, na farmě severně od Ventury. Tam zůstal skoro rok.

Podle Meadowsova rejstříku pak už nedošlo k jeho dalším kontaktům s policií. Stopy vpichů, které ho přinutily zavolat před rokem Boschovi, se nestaly předmětem řízení. Nebyly zaznamenány v rejstříku, což znamenalo, že neměl žádný další známý kontakt s policií od propuštění z vězení.

Ve svazku byl ještě další, rukou psaný list a Bosch odhadoval, že čistý, úhledný rukopis patří Wishové. Byly na něm údaje o Meadowsově zaměstnání a bydlišti. Jednotlivé údaje shromážděné pomocí rešerše v záznamech sociálního zabezpečení a Úřadu pro válečné vysloužilce běžely svísele dolů po levé straně listu. Byly v nich však mezery. Nezapočtená časová období. Když se Meadows vrátil z Vietnamu, pracoval nejdříve pro Jihokaliifornský vodní okrsek. Byl inspektorem ropovodů. O práci přišel po čtyřech měsících pro soustavné pozdní příchody do práce a pro pracovní neschopnost. Od té doby se patrně snažil uplatnit své schopnosti při prodeji heroinu, protože další legální zaměstnání bylo zaznamenáno až po propuštění na svobodu z Wayside v roce devatenáct set sedmdesát devět. Tehdy šel pracovat k Odboru vod a energií jako podzemní inspektor oddělení bouřkových kanálů. Práci ztratil o půl roku později ze stejných důvodů jako ve vodním okrsku. Potom měl ještě několik dalších kratších zaměstnání. Když odešel z Roty Charlie, uchytil se na pár měsíců u zlatokopecské společnosti v Santa Clarita Valley. Jinak nic.

Zaznamenáno bylo téměř deset adres, většinou v činžovních bytech v Hollywoodu. Před rokem devatenáct set

sedmdesát devět byl mezi nimi také dům v San Pedro. Jestli byl v té době Meadows dealerem, řekl si Bosch, dostával zřejmě zboží v přístavu v Long Beach. Byt v San Pedru se mu patrně hodil.

Bosch se dozvěděl, že v bytě v Sepulvedě bydlel Meadows od opuštění Roty Charlie. O tomhle přeškolovacím zařízení, ani o tom, co tam Meadows dělal, nebyly ve svazku žádné údaje. Bosch našel jméno Meadowsova sociálního kurátora na kopiích jeho půlročních zpráv. Daryl Slater, pracující ve Van Nuysu. Bosch si to zapsal do notesu. Poznamenal si i adresu Roty Charlie. Potom si před sebou rozložil rejstřík trestů, přehled zaměstnání, seznam bydlíšť a zprávy o volné vazbě. Na čistý list papíru začal vypisovat chronologii začínající Meadowsovým odsouzením do federálního vězení roku devatenáct set osmdesát jedna.

Když skončil, řada mezer se zaplnila. Meadows si odseděl celkem šest a půl roku ve federálním vězení. Do volné vazby byl propuštěn, když získal podporu z programu Roty Charlie. Strávil deset měsíců v tomto programu, než se odstěhoval do bytu v Sepulvedě. Zpráva o volné vazbě ukazovala, že získal zaměstnání jako vrtač ve zlatém dole v Santa Clarita Valley. Volná vazba mu skončila v únoru devatenáct set osmdesát devět a zaměstnání opustil den poté, co ho jeho sociální kurátor odepsal. Od toho okamžiku neměl podle Úřadu pro sociální zabezpečení žádné zaměstnání. A podle berního úřadu Meadows nepodal daňové přiznání od roku devatenáct set osmdesát osm.

Bosch si došel do kuchyně pro pivo a udělal si sendvič se šunkou a sýrem. Stál u dřezu, jedl a snažil si v hlavě uspořádat myšlenky o případu. Došel k názoru, že Meadows začal pletichařit od okamžiku, kdy se dostal buď z Terminal Islandu nebo aspoň z Roty Charlie. Patrně měl nějaký plán. Po dobu volné vazby pracoval v legitimním zaměstnání. Pak okamžitě odešel a začal realizovat svůj plán. Bosch si tím byl jist. A ze stejného důvodu ho napadlo, že pravděpodobně buď ve vězení, nebo v přeškolovacím zařízení se Meadows spojil s muži, kteří vykradli banku s ním. A pak ho zavraždili.

U dveří zazněl zvonek. Bosch se podíval na hodinky a viděl, že je jedenáct. Došel ke dveřím a podíval se špehýrkou. Viděl, že se na něho dívá Eleanor Wishová. Ustoupil zpět, mrkl do zrcadla v předsíni a spatřil muže s tmavými unavenými očima. Uhladil si vlasy a otevřel dveře.

"Ahoj," řekla. "Příměří?"

"Příměří. Jak víte, kde - no, neví. Pojdte dál."

Měla stejné šaty jako předtím; nedostala se tedy dosud domů. Viděl, že si všimla svazků a papírů na stole.

"Ještě pracuju," řekl. "Studuju jistý věci v Meadowsově svazku."

"V pořádku. Byla jsem náhodou poblíž, a tak jsem chtěla... Přišla jsem, abych vám řekla, že my... Ano, byl to doposud hrozně namáhavý týden. Pro nás oba. Možná, že zítra začne naše partáctví poněkud líp."

"Ano," odpověděl. "A poslyšte, je mi líto, co jsem řek... A je mi líto vašeho bratra. Snažila jste se mi říct něco milého, a já... Nechcete se tu pár minut zdržet a dát si pivo?"

Šel do kuchyně a vzal dvě čerstvé lahve. Jednu jí podal a posuvnými dveřmi ji zavedl na verandu. Venku bylo chladno, ale chvílemi zavál teplý vítr vzhůru po svazích z temného kaňonu. Eleanor Wishová hleděla na světla v Údolí. Reflektory z Universal City klouzaly opakovaně po obloze.

"Je tu nádherně," řekla. "Nikdy jsem nebyla v podobném domě. Říká se mu konzolový?"

"Ano."

"Při zemětřesení to ale musí být hrozné."

"Hrozný je, když kolem jede vůz na odpadky."

"Jak jste přišel k tomuhle bydlení?"

"Jistí lidé, tam zdola s bodovými reflektory, mi jednou dali hromadu peněz, aby mohli použít můj jméno a můj tak zvaný technický rady v jednom televizním seriálu. Nenapadlo mě nic jiného, co s těmi penězi udělat. Když jsem vyrůstal v Údolí, vždycky jsem si představoval, jaký by to bylo bydlet v nějakém takovém domě. Proto jsem ho koupil. Předtím patřil jednomu filmovému scénáristovi. Pracoval tu. Je to tu dost malý, má to jen jednu ložnici. Myslím si, že víc vlastně nepotřebuju."

Opřela se o zábradlí a hleděla dolů do strže. Ve tmě se jen nejasně rýsoval obrys dubu, který tam rostl. Opřel se taky a bezmyšlenkovitě odlupoval kousíčky zlaté staniolové etikety z pivní láhve a pouštěl je dolů. Zlato se blýskalo ve tmě, když se pomalu snášelo dolů a mizelo v nedohlednu.

"Mám pár otázek," řekl. "Chtěl bych zajet do Ventury."

"Nemohli bychom si o tom promluvit až zítra? Nepřišla jsem si probírat svazky. Čtu si je už skoro rok."

Přikývl a zmlkl, rozhodnutý nechat na ní, aby se dostala k tomu, co ji sem přivedlo. Po chvíli řekla: "Musíte být velice naštvaný kvůli tomu, co jsme vám provedli. Vyšetřovali jsme vás, prověřovali. A pak kvůli tomu, co se stalo včera. Je mi to líto."

Upila trochu z láhve a Bosch si uvědomil, že se jí zapomněl zeptat, nechce-li sklenici. Delší chvíli nechal její slova viset ve tmě.

"Ne," řekl nakonec. "Nejsem naštvanej. Pravda je, že ve skutečnosti nevím, kdo jsem."

Otočila se a podívala se na něho. "Předpokládali jsme, že to vzdáte, když vám Rourke způsobí problémy u vašeho poručíka. Jistě, znal jste se s Meadowsem, ale to bylo hrozně dávno. A tady došlo k něčemu, co nechápu. Pro vás to prostě není jen tak nějaký obyčejný případ. Ale proč? Musí v tom být ještě něco. Něco z Vietnamu? Proč to pro vás tolik znamená?"

"Myslím, že pro to mám své důvody. Důvody, který nemají nic společného s případem."

"Věřím vám. Ale není podstatné, jestli vám věřím. Snažím se pochopit, o co tu jde. Potřebuju to vědět."

"Jak vám chutná pivo?"

"Je výborné. Prozradte mi to, detektive Boschi."

Podíval se dolů a pozoroval kousíček potlačeného staniolu, jak mizí v temnotě.

"Nevím," odpověděl. "Zároveň vím i nevím. Mám dojem, že to souvisí s těmi tunely. Se společnými zážitky. Nejde o to, že by mi byl třeba zachránit život, nebo já jemu. Tak jednoduché to není. Mám ale pocit, že mám vůči němu nějakou povinnost. Bez ohledu na to, co udělal, nebo jak se z něho stal později. Možná jsem měl pro něho udělat víc, než jen těch pár telefonátů loni. Nevím."

"Nebudte naivní," řekla. "Když vám loni zavola, byl už pěkně namočený do té lumpárny. Tehdy vás jen zneužil. Stejně, jako vás zneužívá teď, přestože je už mrtvý."

Stanislav k odlupování mu došel. Otočil se a zády se opřel o zábradlí. Jednou rukou vylovil z kapsy cigaretu, dal si ji do úst, ale nezapálil si ji.

"Meadows," řekl a zavrtěl při vzpomínce na toho muže hlavou, "Meadows byl jinej.... Tehdy jsme byli prostě parta kluků, kteří se báli tmy. A v těch tunelech byla přímo příšerná tma. Meadows se jí však nebál. Soustavně se dobrovolně hlásil a hlásil a hlásil. 'Pryč z azuru do tmy', tak to nazýval, když se chystal na akci do tunelu. My říkali, že jdeme za 'černou ozvěnou'. Připadalo nám, že jdeme do pekla. Tam dole pod zemí cítil každý jen strach. Být tam dole bylo stejné, jako být mrtvej."

Pomalu se k sobě obraceli, až stáli proti sobě. Pátral v její tváři a spatřil něco, o čem se domníval, že je to sympatie. Nevěděl však, zda je to přesně to, po čem touží. Tohle už měl dávno za sebou, ale co ve skutečnosti chce, nevěděl.

"Proto jsme si my všichni, vystrašený mladý kluci, dali slib. A pokaždý, když šel někdo z nás dolů do tunelů, jsme si ho zopakovali. Slíbili jsme si, že ať už by se tam dole stalo cokoli, nikoho tam nenecháme. I kdyby dole někdo z nás zahynul, nesměli jsme ho tam nechat. Protože Vietnamci prováděli hrůzný věci. Asi jako naši psychopati. Fungovalo to. Nikdo tam dole nechtěl skončit - ať mrtvej, či živej. Jednou jsem čet v nějaký knize, že je jedno, jestli ležíte pod mramorovým náhrobkem na kopci, nebo na dně nějaký olejový nádrže. Když jste mrtvej, tak jste mrtvej."

Ale ten, kdo to napsal, tam nebyl s námi. Je-li člověk živ, ale blízko smrti, přemýšlí o těchhle věcech. A začne mu na tom záležet... A proto jsme složili ten slib."

Bosch věděl, že to nic nevysvětluje. Řekl tedy, že dojde pro další pivo. Odpověděla, že už nebude pít. Když se vrátil zpět, usmála se na něho a mlčela.

"Chtěl bych vám vyprávět jeden příběh o Meadowsovi," řekl. "Pracovali jsme tak, že dva, někdy tři z nás, tunelových kry, byli vysláni na akci do terénu s nějakou rotou. Když rota narazila na tunel, vlezli jsme dovnitř, prohledali ho, zaminovali, prostě udělali, co bylo třeba."

Lokl si důkladně čerstvého piva.

"Jednou, mohlo to být v sedmdesátém roce, jsme se vlekli na konci jedné hlídky. Byli jsme v pevnosti Vietkongu prošpikovaný tunely. Byli jsme asi čtyři, snad půl kilometru od vesnice jménem Nhuan Luc, když se nám ztratila čelní hlídka. Dostala - promiňte, neuvědomil jsem si, že to asi nebudete chtít poslouchat. Kvůli bratrovi..."

"Chci to slyšet. Prosím."

"Čelní hlídku zasáhl odstřelovač ukrytý v pavoučí díře. Tak jsme říkali malým vchodům do tunelové sítě. Někdo toho odstřelovače zlikvidoval a potom jsme já a Meadows museli vlézt dolů do díry a zkontrolovat ji. Vlezli jsme tam a hned jsme se museli rozdělit. Byla to rozsáhlá síť. Šel jsem jedním směrem, on druhým. Řekli jsme si, že půjdeme patnáct minut, položíme nálože s dvacetiminutovým zpožděním a na zpáteční cestě položíme další... Vzpomínám si, že jsem tam dole našel ošetřovnu. Čtyři prázdná lůžka z trávy, skříňku se zásobami, všechno jen tak uvnitř toho tunelu. Vzpomínám si, že jsem si pomyslel: Ježíši Kriste, co je tohle za šílenost? Udivilo mě, že se ti lidé zakopali pod zem... Navíc tam byl malý oltář a na něm hořelo kadidlo. Ještě hořelo. Věděl jsem, že tam někde pořád ještě jsou Vietnamci a to mě vyděsilo. Položil jsem nálož, schoval ji za oltář a pak jsem vystartoval zpátky, tak rychle, jak jsem jen mohl. Cestou jsem položil ještě další dvě nálože načasované tak, aby všechny vybuchly naráz. Když jsem dorazil zpět k místu našeho srazu, tedy k první pavoučí díře, Meadows tam nebyl. Čekal jsem pár minut, ale blížilo se to. Nechcete zůstat dole, když C-4 vybuchne. Některé tunely jsou až sto let starý. Nemoh jsem nic dělat, a tak jsem vylez ven. Nebyl ani venku."

Zmlkl, napil se trochu piva a přemýšlel o tom příběhu. Napjatě ho pozorovala, ale nepobízela ho, aby pokračoval.

"O pár minut později moje nálože vybuchly a tunel, přinejmenším ta část, kde jsem byl, se zhroutila. Kdo byl uvnitř, byl mrtvej a pohřbenej. Čekali jsme pár hodin, až se kouř a prach usadí. Zapnuli jsme větrák Mighty Mite a začali vhánět vzduch do vstupního otvoru. Pak bylo vidět, jak v džungli všude kolem dokola stoupá kouř z dalších pavoučích děr."

Když se všechno vyčistilo, já a další muž jsme vlezli dovnitř hledat Meadowse. Mysleli jsme si, že je mrtvej, ale složili jsme ten slib. Za každou cenu ho dostaneme ven a pošleme domů. Ale nenašli jsme ho. Zbytek dne jsme strávili hledáním pod zemí, ale našli jsme jen mrtvé Vietnamce. Většina z nich byla zastřelená, někteří měli podříznuté krk. A všichni měli uřezané uši. Když jsme vylezli, bylo nám řečeno, že už nemůžeme dýl čekat. Dostali jsme rozkaz. Odešli jsme a já tehdy porušil slib."

Bosch zíral nepřítomně do noci a před ním se jen odvíjel příběh, který vyprávěl.

"O dva dny později byla jiná rota ve vesnici Nhuan Luc a někdo našel v jedné chýši vstup do tunelu. Poslali tam své kry, aby ho prohlédly, a ty ani ne po pěti minutách narazily v tunelu na Meadowse, sedícího jako Buddha v jedné z chodeb. Neměl u sebe žádnou municí. Blábolil něco, co nedávalo smysl, ale byl v pořádku. Když se ho však snažili přesvědčit, aby šel s nimi nahoru, nechtěl. Nakonec ho spoutali a přivázali k lanu, aby ho hlídka nahoře mohla vytáhnout. Na denním světle spatřili, že má náhrdelník z lidských uší navlečený na šňůrce se psími známkami."

Dopil pivo a odešel z balkonu do domu. Šla za ním do kuchyně, kde si bral další láhev piva. Postavila svou, z poloviny vypitou, na kuchyňskou linku.

"Tak tohle je ten příběh. Takovej byl Meadows. Pak odjel do Saigonu odpočinout si a zrekreovat se, ale vrátil se zase zpátky. Nemoh existovat bez tunelů. Nicméně po tomhle zážitku už nebyl, co dřív. Řek mi, že tam dole zkrátka zabloudil a ztratil se. Pokračoval stále nesprávným směrem a zabíjel každého, kdo mu přišel do cesty. Šla fáma, že na tom

náhrdelníku měl třiatřicet uší. Kdosi se mě zeptal, proč Meadows nechal jednomu Vietnamci druhý ucho. Víte, divil se tomu lichému počtu. A já mu odpověděl, že to druhý ucho nechal přece Meadows všem."

Zavrtěla hlavou. On pokýval svou.

"Byl bych si přál, abych ho našel, když jsem ho tehdy tam dole hledal. Ale já ho tam nechal."

Oba chvíli stáli a dívali se do země, na kuchyňskou podlahu. Bosch vylil zbytek svého piva do dřezu.

"Jen ještě jednu otázku o Meadowsově rejstříku a potom už žádná práce," řekl. "V Lompocu se zapletl do pokusu o útěk. Potom ho poslali do Terminal Islandu. Víte o tom něco?"

"Ano. Šlo o tunel. Pokládali ho za spolehlivého a nechali ho pracovat v prádelně. Plynové sušičky měly podzemí větrací otvory, které ústily z budovy ven. Kopal pod jedním z nich. Ne déle než hodinu denně. Říkalo se, že trvalo nejméně šest měsíců, než se na to přišlo. Postřikovače používané v létě na hřišti promáčely půdu a ta se propadla."

Přikývl. Myslel si, že šlo o tunel.

"Zúčastnili se toho ještě další dva trestanci," řekla. "Drogový dealer a bankovní lupič. Ještě pořád sedí. Neexistuje souvislost s tímhle případem."

Znovu přikývl.

"Myslím, že bych už měla jít," prohlásila. "Zítra nás čeká spousta práce."

"Mám spoustu otázek."

"Pokusím se je zodpovědět, budu-li moci."

Protáhla se kolem něho úzkým prostorem mezi kuchyňskou linkou a chladničkou a vykročila k předsíni. Ucítil vůni jejích vlasů, když ho mýjela. Jablková vůně, pomyslel si. Všiml si, že si prohlíží reprodukce na stěně naproti zrcadlu v předsíni. Byly to tři samostatně zarámované části triptychu, malby Zahrada rozkoší z patnáctého století. Autorem byl nějaký Holandán.

"Hieronymus Bosch," řekla, když se podívala na děsivou krajinu na obraze. "Když jsem zjistila, že je to vaše plné jméno, napadlo mě, zda..."

"Žádný příbuzenský vztahy," řekl. "Moji matce se prostě líbily jeho obrazy. Myslím, že kvůli příjmení. Jednou mi poslala tuhle reprodukcí. Napsala mi, že jí připomíná L. A., všechny ty šílence v něm. Mým adoptivním rodičům se nelíbila, ale já už ji mám řadu let. Pověsil jsem ji sem hned, jakmile jsem si koupil tenhle dům."

"Ale líbí se vám, když vám říkají Harry."

"Jo, Harry se mi líbí."

"Dobrou noc, Harry. A díky za to pivo."

"Dobrou noc, Eleanor... Díky za společnost."

4

STŘEDA 23. KVĚTNA

Kolem desáté ráno byli na venturské dálnici, která přetíná údolí San Fernando a vede ven z města. Bosch řídil auto. Provoz v protisměru byl sporadický. Mířili na severozápad k okresu Ventura. Za zády nechali příkrov smogu ležící nad Údolím jako špinavá smetana v míse.

Cílem jejich cesty byla Rota Charlie. Před rokem podrobil FBI tamější Meadowsův pobyt jen zběžné prověrce. Wishová Boschovi vysvětlila, že ji nepokládala za důležitou, protože Meadows odtamtud odešel téměř rok před tunelovou krádeží. Řekla, že Úřad požádal o kopii Meadowsova spisu, ale neproověřil jména ostatních vězňů, kteří se rehabilitačního programu zúčastnili ve stejné době jako on. Bosch to však považoval za chybu. Řekl Wishové, že Meadowsův výkaz zaměstnání naznačuje, že bankovní krádež mohla být součástí dlouhodobého záměru. Nápad na krádež v bance se mohl zrodit právě v Rotě Charlie.

Než odjeli, zavolal Bosch Meadowsovu sociálnímu kurátorovi Darylu Slaterovi a získal od něho stručnou informaci o Rotě Charlie. Podle něho šlo o zeleninovou farmu, kterou vlastní a řídí armádní plukovník, který znovu ožil po odchodu do výslužby. Ten uzavřel se státními a federálními věznicemi smlouvu, že od nich převezme předčasně propouštěné vězně za jediné podmínky - že to budou veteráni z bojových jednotek z Vietnamu. Slater poznamenal, že to nebyla nijak nepřekonatelná podmínka, protože stejně jako v ostatních státech se i kalifornské věznice hemží vysloužilci z Vietnamu. Gordon Scales, plukovník ve výslužbě, nehledí na to, za co byli tito veteráni odsouzeni. Chce jim jen pomoci, aby se znovu postavili na vlastní nohy. Zařízení má včetně Scalese tříčlenný štáb a nepřijímá najednou více než čtyřicet mužů. Průměrná doba pobytu je devět měsíců. Pracuje se na zeleninových polích od šesti ráno do tří odpoledne, s jedinou přestávkou na oběd. Po skončení pracovní doby se koná hodinová seance zvaná 'duchovní hovory', pak následuje večere a televize. Před večerkou je další náboženská hodinka. Slater řekl, že Scales využívá svých konexí k umístění veteránů do zaměstnání, jakmile jsou připraveni na vnější svět. Za šest let vykazuje Rota Charlie pouze jedenáctiprocentní recidivu. A to je tak záviděníhodně nízké číslo, že se o Scalesovi pochvalně zmínil i prezident při své poslední návštěvě státu v rámci své předvolební kampaně.

"Ten člověk je hrdina," prohlásil Slater, "nejen kvůli svým válečným zásluhám, ale kvůli tomu, co dokázal potom. Když z takového zařízení, kterým ročně projde třicet, možná čtyřicet lidí, se jen jediný z nich znovu ocitne v úzkých, pak se dá mluvit o mimořádném úspěchu. Scales se těší přízni federálních i státních výborů pro podmíněné propuštění, stejně jako poloviny ředitelů věznic v tomto státě."

"Znamená to, že si může vybírat, koho přijme do Roty Charlie?" zeptal se Bosch.

"Možná je nevybírá, ale dává konečný souhlas," odpověděl sociální kurátor. "Věhlas toho muže je takový, že jeho jméno znají v každém vězeňském oddělení, kde je zavřený nějaký veterán. Ti lidé se na něho obracejí. Posílají mu dopisy, bible, telefonují mu, prosí, aby navázal kontakt s jejich obhájci. Chtějí získat Scalesovu podporu."

"Meadows se tam dostal taky tak?"

"Pokud vím, tak ano. Byl už na cestě tam, když mi byl přidělen. Měl byste zavolat do Terminal Islandu a požádat je,

aby se podívali do svých spisů. Nebo si promluvit se Scalesem."

Během cesty Bosch informoval Wishovou o tom, co se dověděl. Jinak to byla dlouhá jízda s dlouhými odmlkami. Bosch musel neustále přemýšlet o všem, co se stalo včera, o její návštěvě. Když překročili hranice okresu Ventura, jeho myšlenky se znovu vrátily k případu a začal jí klást otázky, které ho napadly včera večer při studiu spisu.

"Proč vlastně nevykradli hlavní trezor? Ve WestLandský bance jsou přece dva trezory. Bezpečnostní schránky a pak ještě hlavní bankovní trezor na peníze v hotovosti a na schránky pokladníků. Hlášení z místa činu říká, že oba trezory jsou naprosto stejné. Zdá se tedy, že se Meadows se svými partnery mohl stejně dobře prokopat do hlavního trezoru, vlezl dovnitř, sebrat všechno, co v něm bylo, a vypadnout. Bez rizika, že by uvnitř museli strávit celý víkend. A ani by byli nemuseli strkat nos do každé bezpečnostní schránky."

"Možná nevěděli, že jsou stejné. Třeba si mysleli, že by bylo obtížnější dostat se do hlavního trezoru."

"My ale předpokládáme, že měli jisté znalosti o uspořádání trezoru s bezpečnostními schránkami ještě předtím, než s tím vůbec začali. Proč by je neměli mít i o druhém trezoru?"

"V hlavním trezoru se nedá provést průzkum. Není přístupný veřejnosti. Předpokládáme, že jeden z nich si pronajal schránku v trezoru s bezpečnostními schránkami a tak se dostal dovnitř, aby si ho prohlédl. Uvedl pochopitelně falešné jméno. Jak vidíte, mohli si prohlédnout jen jeden z obou trezorů. Možná, že to je ten důvod."

Bosch přikývl a zeptal se: "Kolik peněz bylo v hlavním trezoru?"

"Nevím to z paměti. Musí to být někde v záznamech, které jsem vám dala. A jestli ne, je to v dalších spisech u nás v kanceláři."

"V každém případě tam bylo určitě víc, je to tak? V hlavním trezoru byly, dejme tomu, nějaký dva tři miliony v hotovosti, tedy víc, než byla hodnota věcí, který sebrali z bezpečnostních schránek."

"Asi máte pravdu."

"Chápete, co chci říct? Kdyby vnikli do hlavního trezoru, kořist by už byla připravená na hromádkách a ve vacích, jen ji odnést. Bylo by to mnohem jednodušší. Pravděpodobně by s menší námahou sbalili víc peněz."

"Ale, Harry, po bitvě je každý generálem. Kdovíco vlastně věděli, když na to šli? Je docela možné, že se domnívali, že toho ve schránkách najdou víc. Vsadili a prohráli."

"Nebo možná vyhráli."

Pohlédla se na něho s překvapením.

"Třeba v těch schránkách bylo něco, o čem dosud nevíme. Možná někdo neohlásil ztrátu, možná tam bylo něco, co udělalo z trezoru s bezpečnostními schránkami lepší cíl. Něco, proč byl cennější než hlavní trezor."

"Máte-li na mysli drogy, pak je odpověď negativní. Přemýšleli jsme i o nich. Požádali jsme lidi ze Správy pro potírání drog, aby přivedli jednoho ze svých psů a nechali ho prohledat otevřené schránky. Bezvýsledně. Ani stopa po drogách. Potom pes čenichal kolem schránek, které zloději neotevřeli, a zaznamenal jeden nález. Malý."

Chvilí se smála a pak řekla: "Nakonec jsme tedy tu schránku odvrátili a pes se mohl uštěkat. Našel pět gramů kokainu v sáčku. A ten nešťastník, co si schovával tuhle zásobíčku v bance, měl pak problémy jenom proto, že někoho napadlo vytunelovat trezor."

Wishová se znovu zasmála, ale Boschovi to připadalo spíš nucené. Příběh nebyl zas tak směšný. Pokračovala: "Stíhání zaráží náměstek návladního Spojených států, protože náš postup byl nezákonný. Porušili jsme práva toho muže, když jsme odvrátili jeho schránku bez soudního příkazu."

Bosch sjel z dálnice do města Ventura a zamířil k severu. "Bez ohledu na toho psa si pořád myslím, že mohlo jít o drogy," řekl po čtvrtroce mlčení. "Tihle psi nejsou neomylní. Kdyby bylo zboží dobře zabalené a zloději ho odnesli, nemusela by tam zůstat žádná stopa. Stačilo by ale pár schránek s kokainem a krádež by začala být zajímavá."

"Vaše další otázka se bude určitě týkat seznamu zákazníků, že?"

"Správně."

"No, na tom jsme udělali pořádný kus práce. Prověřovali jsme všechny a zašli dokonce tak daleko, že jsme pátrali, jakým způsobem byly získány věci, o nichž zákazníci tvrdili, že je měli ve svých schránkách. Nezjistili jsme sice, kdo spáchal tu krádež, ale pravděpodobně jsme zachránili bankovním pojišťovacím společenstvem pár milionů, které by byly musely zaplatit za věci ohlášené jako ztracené, jež ale ve skutečnosti nikdy neexistovaly."

Bosch zajel k benzinové pumpě, aby vytáhl silniční atlas uložený pod sedadlem a našel v něm cestu do Roty Charlie. Wishová dál hájila postup FBI při vyšetřování.

"Správa pro potírání drog prošla všechna jména na seznamu majitelů schránek, ale nic nezjistila. Potom jsme prohnali seznam Národním počítačovým trestním rejstříkem. Zachytili jsme pár věcí, ale nic vážnějšího a většinou to bylo staré." Znovu se krátce a neupřímně zasmála. "Majitel jedné z největších schránek byl v sedmdesátých letech odsouzený za dětské porno. Odseděl si dva roky v Soledadu. Po vykradení banky byl kontaktován, ale oznámil, že se mu nic neztratilo, protože nedávno svou schránku vyprázdnil. Jenomže se tvrdí, že tito pedofilové se nikdy nevzdají svých materiálů, fotografií, filmů, a dokonce prý ani dopisů o dětech. V bance neměli žádný záznam o návštěvě trezoru v posledních dvou měsících před krádeží. Předpokládali jsme proto, že měl tu schránku pronajatou na svou sbírku. Nicméně to stejně nemělo nic společného s tou krádeží. A tak to bylo se vším, na co jsme náhodou narazili."

Bosch našel na mapě cestu a vyjel od čerpací stanice. Rota Charlie ležela v zalesněné krajině. Přemýšlel o její historce o pedofilovi a něco mu na ní vadilo. Vrtalo mu to v hlavě, ale nedocházelo mu proč. Vzdal to a přešel k další otázce.

"Proč se dosud nic nenašlo? Taková spousta šperků, cenných papírů a akcií a vůbec nic se nenašlo, až na jedinej náramek. Dokonce ani něco bezcenného z těch ukradených věcí."

"Sedí na tom, dokud si nebudou jisti, že jsou mimo podezření," řekla Wishová. "To je důvod, proč zabili Meadowse. Nedodržel dohodu a zastavil náramek dřív, než měl. Možná dřív, než se všichni dohodli, že jsou čistí. Zjistili, že ho prodal. Nechtěl říct, co s ním udělal, a tak ho vyslýchali, dokud jim to neřekl. Potom ho zabili."

"A náhodou jsem ten případ vyfasoval já."

"To se stává."

"S tou historkou není něco v pořádku," řekl Bosch. "Začněme s tím, jak do Meadowse pouštějí šťávu a mučí ho. Když jim řekne, co chtějí, napumpují mu pořádnou dávku do paže a jdou vybrat ten náramek do zastavárny. Oukej?"

"Oukej."

"A teď si všimněte, že tu něco nehraje. Zástavní lístek jsem přece našel já. Byl schovanej. A protože jim ho nedal, museli se vloupat se do zastavárny a náramek ukrást. Aby zamaskovali tuhle krádež, sebrali přitom spoustu dalších krámů. Když jim ale nedal zástavní lístek, jak mohli vědět, kde ten náramek je?"

"Myslím, že jim to řekl," namítla Wishová.

"To si nemyslím. Nedovedu si představit, že by jim byl prozradil jedno, a druhé ne. Přece nemohl nic získat tím, že si nechá ten lístek. Jestli z něho dostali název té zastavárny, dostali by i ten lístek."

"Chcete naznačit, že zemřel dřív, než jim vůbec něco řekl, a že oni už věděli, kde je náramek zastavený?"

"Přesně tak. Mučili ho, aby dostali ten lístek, ale on se nechtěl vzdát. Nezlomili ho, a tak ho oddělali. Potom se zbavili mrtvoly a obrátili mu kvartýr naruby. Ale zástavní lístek stejně nenašli. Proto vykradli tu zastavárnu jako nějakí druhořadí zlodějkové. Otázka zní: Jestliže jim Meadows neřek, kde ten náramek zastavil, a oni nenašli lístek, jak mohli vědět, kde tedy je?"

"Harry, tohle je spekulace na druhou."

"To právě policajti dělají."

"Fakt nevím. Existuje tolik jiných možností. Třeba na Meadowse nasadili sledovačku, protože mu nedůvěřovali a viděli, jak jde do té zastavárny. Mohlo to být i úplně jinak."

"Třeba měli někoho, dejme tomu policajta, kterej viděl ten náramek na měsíčním seznamu zastavených věcí a řekl jim o tom. Tyhle seznamy se posílají na všechny policejní sbory v okrese."

"Obávám se, že takovéhle spekulace jsou unáhlené."

Byli u cíle. Bosch přibrzdil na šterkované cestě pod dřevěnou tabulí s obrázkem zeleného orla a nápisem Rota Charlie. Brána byla otevřená, a tak pokračovali. Po obou stranách cesty se táhly blátivé zavodňovací příkopy. Cesta procházela poli, kde vpravo rostla rajčata a vlevo cosi, co vonělo jako paprika. Před nimi na návrší stála velká stodola z hliníkového plechu a rozlehlý dům ve stylu ranče. Za nimi Bosch spatřil avokádový sad. Dojeli na kruhové parkoviště před rančem a Bosch vypnul motor.

#

Ke dveřím s drátěnou sítí přistoupil muž v bílé zástěře zářivě čisté jako jeho hladce vyholená hlava.

Bosch se zeptal: "Je tu pan Scales?"

"Chcete říct plukovník Scales? Ne, není tu. Ale je skoro čas na žvanec. To se vrátí z pole."

Muž je nepozval do stínu, a tak se Bosch s Wishovou vrátili zpátky do auta. Za pár minut přijel bílý pickup. Na dveřích u řidiče byl namalovaný orl uprostřed velkého písmene C. Tři muži vystoupili z kabiny a šest dalších sesákalo zezadu. Rychle zamířili k ranči. Mohlo jim být něco mezi čtyřicátkou až padesátkou. Na sobě měli zelené vojenské kalhoty a bílá trička prosáklá potem. Žádný z nich neměl ani šátek na hlavě, ani brýle proti slunci či srolované rukávy. A žádný neměl vlasy delší než půl centimetru. Běloši byli opálení do hněda, jako mořené dřevo. Muž, který řídil, měl stejnou uniformu, ale byl nejméně o deset let starší než ostatní. Zvolnil krok a nechal ostatní vejít dovnitř. Když se k nim blížil, Bosch mu hádal jen něco málo přes šedesát, ale postavu měl skoro tak pevnou, jako by mu bylo dvacet. Na jeho lesknoucí se lebce bylo možno spatřit zbytek bílých vlasů. Plet měl ořechově hnědou. Na ruku měl pracovní rukavice.

"Můžu vám nějak pomoci?" zeptal se.

"Plukovník Scales?" zeptal se Bosch.

"Ano. Vy jste policisté?"

Bosch přikývl a představil je. Nezdálo se, že by to na Scalese udělalo dojem, stejně jako zmínka o FBI.

"Vzpomínáte si, že před sedmi osmi měsíci vás z FBI požádali o jisté informace o Williamu Meadowsovi, který zde strávil nějakou dobu?" otázala se Wishová.

"Samozřejmě si vzpomínám. Vždycky si pamatuju, když někdo od vás zavolá, nebo se přijde zeptat na některého z mých hochů. Zlobí mě to, a proto si to pamatuju. Chcete další informace o Billym? Má nějaké potíže?"

"Ne, už nemá," odpověděl Bosch.

"Co to znamená?" zareagoval Scales. "To vypadá, jako byste chtěl říct, že je mrtvý."

"Vy jste to nevěděl?" zeptal se Bosch.

"Pochopitelně, že ne. Povězte mi, co se mu stalo."

Bosch měl dojem, že v Scalesově tváři spatřil opravdové překvapení a nato záblesk smutku. Zpráva ho ranila.

"Před třemi dny byl nalezen mrtvý v L. A. Byl zavražděn. Domníváme se, že vražda souvisí se zločinem, na kterém se podílel v loňském roce a o němž jste možná slyšel při minulém kontaktu s FBI."

"S tím tunelováním? V bance v L. A.?" zeptal se. "Vím to, co mi řekli z FBI. To je všechno."

"Výborně," řekla Wishová. "Potřebujeme od vás úplnější informaci o tom, kdo zde byl ve stejné době jako Meadows. Už jsme to procházeli, ale teď to znovu kontrolujeme a hledáme něco, co by nám pomohlo. Jste ochoten s námi spolupracovat?"

"Vždycky s vámi spolupracuju, přestože se mi to nelíbí, protože to obvykle zvoráte. Většina mých hochů se už nenamočí, když odsud odejdou. Máme dobré výsledky. Jestli Meadows udělal to, co říkáte, je výjimkou."

"Chápeme to," řekla. "Bude to přísně důvěrné."

"Dobrá, pojdte tedy ke mně do kanceláře a můžete se ptát."

Když vešli hlavními dveřmi, spatřil Bosch dva dlouhé stoly v místnosti, která pravděpodobně bývala obývacím pokojem ranče. Asi dvacet mužů sedělo u talířů s jídlem, které vypadalo na smažené kuřecí řízky s kopcem zeleniny. Nikdo se ani nepodíval na Eleanor Wishovou. Pravděpodobně proto, že se potichu se skloněnými hlavami, zavřenýma očima a sepjatýma rukama modlili. Bosch viděl skoro na každé paži tetování. Když se domodlili, sbor vidliček zaútočil na talíře. Pár mužů se uznale podívalo po Eleanor. Muž v zástěře, který předtím přišel k sítovým dveřím, stál teď na prahu kuchyně.

"Pane plukovníku, budete dnes jíst s mužstvem?" zeptal se.

Scales přikývl a řekl: "Přijdu za pár minut."

Prošli chodbou a prvními dveřmi vstoupili do kanceláře, původně ložnice. Byl tu psací stůl stejně velký jako dveře. Scales ukázal na dvě židle před stolem a Bosch s Wishovou usedli. Sám se posadil do čalouněného křesla za stolem.

"Aby bylo jasné, vím přesně, co vám musím podle zákona poskytnout a o čem se s vámi vůbec nemusím bavit. Ale budu se snažit udělat i víc, jestli to pomůže a jestli si budeme rozumět.

Pokud jde o Meadowse, v hloubi duše jsem věděl, že skončí tak, jak jste řekli. Modlil jsem se k Pánu Bohu, aby ho vedl, ale věděl jsem to. Pomohu vám. V civilizovaném světě by neměl být nikdo připraven o život. Naprosto nikdo."

"Pane plukovníku," začal Bosch. "Oceňujeme vaši pomoc. Chci vás ujistit, že víme, jakou práci zde děláte. Víme, že si vás lidé váží a že vás podporují jak státní, tak federální úřady. Ale naše vyšetřování Meadowsovy smrti nás vede k závěru, že byl zapleten do spiknutí s dalšími muži, kteří měli stejné zkušenosti jako on a..."

"Chcete říct, že to byli vysloužilci," přerušil ho Scales, který si mezitím nacípával dýmku tabákem z plechovky na psacím stole.

"Možná. Ještě jsme je neidentifikovali, a proto si tím nemůžeme být zcela jistí. Ale pokud tomu tak je, napadlo nás, že se účastníci tohoto spiknutí mohli setkat zde. Zdůrazňuji slovo ‚mohli‘. Z toho důvodu bychom po vás chtěli dvě věci. Možnost podívat se na jakékoli záznamy, které ještě o Meadowsovi máte, a na seznam všech mužů, kteří zde byli během těch deseti měsíců s ním."

Scales si nacípával dýmku a zdálo se, jako by nevěnoval pozornost tomu, co bylo právě řečeno. Potom promluvil: "Žádný problém, pokud jde o Meadowsovy záznamy - je mrtvý. Pokud jde však o váš druhý požadavek, domnívám se, že bych měl zavolat svého advokáta, abych se ujistil, že to smím udělat. Realizujeme tady úspěšný program. A zelenina, peníze od státu, ani od federálních orgánů ho nestačí financovat. Musím objíždět sponzory a prosit o podporu. Jsme závislí na desátkách od obce, občanských organizací a podobně. Špatná publicita by vysušila tyto zdroje rychleji než vítr Santa Ana. Ale pomohu vám, risknu to. Druhým rizikem je však ztráta důvěry mužů, kteří sem přicházejí, aby začali znova. Podívejte se, většina těch, kteří tu byli současně s Meadowsem, už vede nový život. Už to nejsou zločinci. Kdybych prozradil jejich jména každému policajtovi, který se tu objeví, neprospělo by to příliš mému programu, nemyslíte?"

"Plukovníku Scalesi, nemůžeme čekat, až se na to podívají advokáti," namítl Bosch. "Vyšetřujeme případ vraždy. Tu informaci potřebujeme. Víte, že ji můžeme dostat, obrátíme-li se na státní a federální resort vězeňství, ale to by mohlo trvat ještě déle než váš advokát. Mohli bychom ji taky dostat pomocí soudní obsílky, ale domníváme se, že vzájemná spolupráce by byla lepší. Budeme se snažit postupovat co nejcitlivěji, jestliže získáme vaši podporu."

Scales se nepohnul a znovu se zdálo, že neposlouchá. Nad hlavičkou dýmky se mu jako nějaký duch vznášel obláček kouře.

"Chápu," řekl konečně. "Tak abych si tedy vzal ty spisy, že ano?" Potom vstal a přistoupil k řadě běžových registračních skříněk u stěny za psacím stolem. Otevřel jednu ze zásuvek a po krátkém hledání vytáhl tenkou mapu ze žlutého kartonu. Položil ji na stůl blízko Bosche. "Tohle je Meadowsův svazek," vysvětlil. "A teď se podívám, co by se ještě dalo najít."

Přistoupil k první zásuvce, která neměla v okénku na přední straně žádné označení. Prohraboval se spisy, aniž by některý vytáhl. Nakonec našel jeden, s nímž se posadil ke stolu.

"Můžete si prohlédnout tenhle svazek a já vám udělám kopii všeho, co z něho budete potřebovat. Je to můj hlavní přírůstkový seznam osob, které tudy prošly. Mohu vám udělat seznam všech osob, s nimiž se tady Meadows mohl setkat. Předpokládám, že budete potřebovat data narození a vězeňská identifikační čísla."

"To by nám pomohlo, děkujeme," řekla Wishová.

K prohlédnutí Meadowsova svazku stačila Boschovi pouhá čtvrt hodinka. Začínal korespondenci se Scalesem rok před propuštěním z Terminal Islandu. Přimlouval se za něho kaplan a přijímací poradce, který Meadowse pověřeného úklidem vězeňské přijímací a rozmišťovací kanceláře znal. V jednom ze svých dopisů popisoval Meadows tunely, v nichž bojoval ve Vietnamu, i to, jak ho jejich temnota přitahovala.

"Většina ostatních měla strach chodit tam dolů," napsal, "já tam ale chodit chtěl. Tehdy jsem nevěděl proč, ale dnes se domnívám, že jsem si chtěl vyzkoušet meze svých možností. Avšak uspokojení, které mi to dávalo, bylo falešné. Byl jsem vyprahlý jako půda, na které jsme bojovali. Uspokojení, které mám nyní, je v Ježíši Kristu a ve vědomí, že On je se mnou. Kdybych dostal šanci, s Jeho pomocí bych tentokrát dokázal dělat správná rozhodnutí a zanechat navždy za sebou tyto mříže. Chci se dostat z jalové půdy na posvěcenou."

"Trochu laciné, ale zdá se, že dost upřímné," poznamenala Wishová.

Scales vzhledl od stolu, kde vypisoval jména, data narození a vězeňská identifikační čísla na list žlutého papíru. "Byl upřímný," pronesl tónem, který naznačoval, že neexistuje jiná možnost. "Když odtud Billy Meadows odcházel, myslel jsem si, věřil jsem, že je připravený na to, co ho čeká venku, a že už zpřetrhal spojení s drogami a zločiny. Patrně těmto pokusem podlehl znovu. Pochybují však, že vy dva tady najdete, co hledáte. Dám vám ta jména, ale nepomohou vám."

"Uvidíme," řekl Bosch. Scales se vrátil k psaní a Bosch ho pozoroval. Byl příliš zaslepený svou vírou a loajalitou, než

aby si uvědomil, že by mohl být zneužit. Bosch věřil, že Scales je dobrý člověk, který však může příliš rychle uvěřit, že jeho vlastní víru a naději převzal někdo jiný, třeba někdo takový, jako byl Meadows.

"Plukovníku," zeptal se Bosch, "co z toho vlastně máte?" Tentokrát odložil pero, upravil si dýmku v ústech a sepjál ruce na stole. "Nejde o to, co z toho mám já. Jde o to, co z toho má Bůh." Chopil se znovu pera, ale pak ho napadla další myšlenka. "Víte, tihle chlapi byli poznamenáni různým způsobem, když se vrátili zpátky. Já vím, je to stará historie a každý o ní slyšel, každý ji viděl ve filmu. Ale tihle chlapi s tím musí žít. Tisíce z nich se sem vrátili a rovnou odpochovali do vězení. Jednou jsem o tom četl a napadlo mě, co kdyby nebyla válka a tito chlapi by nikam neodešli. Prostě by zůstali v Omaze, Los Angeles, Jacksonvillu, New Iberii či jinde. Skončili by taky ve vězení? Stali by se z nich bezdomovci, tuláci, případy pro psychiatry? Nebo feťáci? U mnoha z nich o tom pochybuju. Byla to válka, která to zavinila, která je nasměrovala na špatnou cestu." Dlouze popotáhl z vyhaslé dýmky. "Všechno, co dělám s pomocí pudy a několika modlitebních knih, je, že se snažím vrátit je tam, odkud je vietnamské zážitky vyrvaly. A docela mi to jde. Proto vám dám tenhle seznam a nechám vás nahlédnout do tohoto spisu. Ale neničte to, čeho jsme tu dosáhli. To, co se tady děje, ve vás dvou vzbuzuje podezření, ale to je v pořádku. Pro lidi ve vašem postavení je to normální. Neuškodte však tomu, co je tu dobré. Detektive Boschi, vypadáte, že máte ten správný věk, byl jste tam také?"

Bosch přikývl a Scales řekl: "Pak víte, o co jde." Vrátil se k dokončení seznamu. Aniž zvedl hlavu, zeptal se: "Nechcete se s námi naobědvat? Na stole je nejčerstvější zelenina v celém okrese."

Odmítl, a když Scales předal Boschovi seznam čtyřiaadvaceti jmen, která vybral, měli se k odchodu. Ve dveřích kanceláře Bosch zaváhal, otočil se a zeptal se: "Plukovníku, vadilo by vám, kdybych se vás zeptal, jaká další vozidla máte na farmě? Viděl jsem ten pickup."

"Nevadí, že se ptáte, protože není co skrývat. Máme dva podobné pickupy, dva Johnny Deeresy a jeden terénní vůz."

"Jaký druh terénního vozu?"

"Džíp."

"Jaké barvy?"

"Bílý. O co jde?"

"Jen bych si chtěl něco ujasnit. Řekl bych, že ten džíp má na dveřích znak Roty Charles stejně jako pickup."

"Správně. Všechna naše vozidla jsou tahle označena. Když jedeme do Ventury, jsme hrdí na to, co jsme dokázali. Chceme, aby lidé věděli, odkud zelenina pochází."

Bosch si prohlédl jména na seznamu, teprve když nastoupili do auta. Žádné z nich neznal, ale všiml si, že Scales k osmi ze čtyřiaadvaceti připsal písmena PS.

"Co to znamená?" zeptala se Wishová, když se naklonila, aby také nahlédla do seznamu.

"Purpurové srdce," vysvětlil Bosch. "Myslím, že je to další jemné upozornění, abychom byli opatrní."

"Co s tím džípem?" zeptala se. "Řekl, že byl bílý a měl znak na boku."

"Viděla jste, jak špinavý byl ten pickup. Špinavý bílý džíp může vypadat jako béžový. Pokud je to ten správný džíp."

"Na Scalese to ale nesedí. Zdá se, že je v pořádku."

"Možná je. Možná někomu ten džíp půjčuje. V tomhle jsem na něho nechtěl tlačit, dokud se nedovíme víc."

Bosch nastartoval a zamířili po šterkované cestě k bráně. Stáhl okénko. Obloha měla barvu vybělených džínsů, vzduch se ani nepohnul a voněl po čerstvých zelených paprikách. Bohužel ne nadlouho, pomyslel si Bosch. Vracíme se do hnusného světa.

Cestou do města se Bosch vyhnul venturské dálnici a zamířil k jihu kaňonem Malibu k Tichému oceánu. Pojedou zpátky o něco déle, ale čistý vzduch byl jako droga. Chtěl ho dýchat co nejdéle.

"Chtěl bych vidět ten seznam okradených," řekl, když projeli klikaticím se kaňonem a spatřili před sebou v oparu modrou hladinu oceánu. "Na té historce o pedofilovi, o které jste se zmínila, mi něco vadí. Proč by tomu chlápku ukradli sbírku dětského porna?"

"Harry, neblázněte, přece nemyslíte vážně, že ti chlapi celé týdny kopali tunel a potom odstřelili vchod do trezoru jen proto, aby ukradli nějakou sbírku dětského porna?"

"Pochopitelně, že ne. Ale právě proto to vyvolává otázku: Proč to odnesli?"

"Třeba to chtěli. Možná byl jeden z nich pedofil a líbilo se mu to. Kdoví?"

"Anebo to možná bylo součástí maškarády. Vybrat všechno ze všech schránek, které odvrtili, aby zakryli fakt, že ve skutečnosti chtěli obsah jen jediný. Zamaskovat to vykradením desítek schránek. A přitom cílem celou dobu bylo pouze něco v jedné schránce. Stejný princip jako při krádeži v zastavárně. Sebrali spoustu šperků, aby zamaskovali, že šli jen po tom náramku."

Z trezoru však chtěli něco, o čem věděli, že to nebude nahlášeno jako krádež. Něco, co nelze přiznat, protože by to majitele dostalo do pěkné bryndy. Jako toho pedofila. Když mu ukradli jeho sbírku, co mohl říkat? To, po čem šli tihle tuneláři, bylo něco mnohem cennějšího. Něco, kvůli čemu bylo atraktivnější vykrást trezor s bezpečnostními schránkami než vykrást hlavní trezor banky.

Šlo o něco, kvůli čemu bylo nutné zavraždit Meadowse, protože ohrozil celou akci, když dal do zastavárny náramek."

Seděla tiše. Bosch na ni pohlédl, ale oči měla schované pod slunečními brýlemi a výraz její tváře byl proto nevyzpytatelný.

"Zdá se mi, že zase uvažujete o drogách," řekla po chvíli. "Ale pes přece potvrdil, že tam žádné nebyly. Správa pro potlačování drog nenašla na seznamu okradených žádnou známou firmu."

"Možná to byly drogy, možná ne. A proto se musíme znovu podívat na seznam všech, kdo měli pronajatou schránku. Chci se na ten seznam podívat sám. Chci zkusit, zda mě přitom něco nenapadne. A začnu s lidmi, kteří neoznámili žádné ztráty."

"Opatřím ten seznam. Stejně nemáme nic dalšího na práci."

"No, máme k prověření ta jména od Scalese," připomněl Bosch. "Myslel jsem, že vytáhneme policejní fotografie a ukážeme je Sharkeymu."

"To by možná stálo za to. Bylo by to víc, než se spoléhat na pouhé náznaky."

"Nevím. Mám dojem, že ten kluk něco tají. Možná tehdy v noci přece jen viděl nějaké obličej."

"Nechala jsem Rourkemu záznam o té hypnóze. Pravděpodobně nám kvůli tomu zavolá dnes nebo zítra."

Vydali se po Pacifické pobřežní dálnici kolem zátoky. Smog odnesl vítr do vnitrozemí, a tak bylo natolik jasno, že za bílými hřebínky vln vykukoval ostrov Catalina. Zastavili se na oběd v restauraci Alice, a protože už bylo dost pozdě, našel se i volný stůl u okna. Wishová si objednala ledový čaj a Bosch pivo.

"Když jsem byl malej kluk, chodíval jsem na tohle molo," řekl. "Vozili nás sem autobusem. Tamhle na konci byl obchod s návnadou. Lovil jsem ryby se žlutým ocasem."

"Děti z Odboru péče o mládež?"

"No, vlastně ne. Tehdy se tomu říkalo Odbor veřejných služeb. Teprve před pár lety přišli na to, že by byl třeba zvláštní odbor jenom pro děti, a tak utvořili Odbor péče o mládež."

Oknem restaurace pohlédla k molu a usmála se jeho vzpomínkám. Zeptal se, odkud jsou ty její.

"Odnikud," řekla. "Otec byl voják. Na jednom místě jsem strávila maximálně pár let. Moje vzpomínky se vlastně netýkají míst. Týkají se lidí."

"Byli jste si s bratrem hodně blízcí?" zeptal se Bosch.

"Ano, vzhledem k tomu, že byl otec často pryč a bratr byl stále doma, než se přihlásil do armády a odešel nadobro."

Na stole se objevily saláty. Trochu jedli, trochu si povídali a mezitím, co číšnice sebrala ze stolu talíře od salátu a přinesla jim hlavní jídlo, mu začala vyprávět příběh o svém bratrovi.

"Každý týden mi odtamtud psal a týden co týden opakoval, že má strach a že by se chtěl vrátit domů," řekla. "Tohle bylo něco, co nedokázal fikt ani otci, ani matce. Neměl tam nikdy odjet. Odešel kvůli otci, aby ho nezlamal. Nebyl dost statečný, aby mu to řekl, ale dost statečný na to, aby tam odjel. Nedává to smysl. Slyšel jste někdy něco tak hloupého?"

Bosch neodpověděl, protože znal podobné příběhy, včetně svého vlastního. Zdálo se, že domluvila. Bud nevěděla, co se tam s jejím bratrem stalo, nebo nechtěla vyprávět žádné podrobnosti.

Po chvíli se zeptala: "Proč jste tam šel vy?"

Věděl, že se zeptá, ale nikdy nebyl schopen na tuhle otázku pravdivě odpovědět, dokonce ani sobě ne.

"Nevím. Myslím, že jsem neměl na vybranou. Institucionalizované život, jak jste o mě řekla. Nechtěl jsem jít studovat na vysokou. A nikdy mě vážně nenapadlo utýct do Kanady. To by bylo pro mě těžší, než se prostě nechat odvést a odjet do Vietnamu. V šedesátém osmém jsem málem vyhrál v odvodní loterii. Moje číslo na tom bylo tak špatné, že jsem věděl, že budu muset jít. Tak jsem si vymyslel, že je podvedu tím, že se přihlásím dobrovolně, že si sám napíšu povolávací lístek."

"A jak to dopadlo?"

Bosch se krátce zasmál, stejně nuceně jako se zasmála předtím ona. "Nastoupil jsem, prošel základním výcvikem a všemi těmi nesmysly, a když nastal čas něco si zvolit, vybral jsem si pěchotu. Dodnes si nedovedu vysvětlit proč. V tom věku se snadno nadchnete pro cokoli, víte? Cítil jsem se nepřemožitelný. A jakmile jsem tam přijel, přihlásil jsem se dobrovolně do tunelových skupiny. Bylo to něco podobného, jako když Meadows napsal Scalesovi. Chcete si vyzkoušet, co dokážete. Děláte věci, který nikdy nepochopíte. Chápete, co tím chci říct?"

"Myslím, že ano," odpověděla. "Ale co Meadows? Měl možnost odejít a nikdy to neudělal, nikdy, až do úplného konce. Proč by tam někdo zůstal, přestože nemusel?"

"Takovejch bylo víc," odpověděl Bosch. "Myslím, že to nebylo ani obvyklé, ani neobvyklé. Někteří prostě to místo nechtěli opustit. Meadows byl jedním z nich. Možná to bylo nějaké obchodní rozhodnutí."

"Máte na mysli drogy?"

"No, já jen vím, že tam užíval heroin. A ví se, že po návratu drogy užíval i prodával. Možná se tam zapletl do obchodu s nimi a nechtěl odejít od dobrého kšeftu. Ukazuje na to řada skutečností. Byl přeložen do Saigonu, když ho odveleli z tunelů. Saigon byl to správné místo, obzvlášť s povolením k volnému pohybu, jako měl on coby vojenský policista. Saigon bylo město hříchu. Prostitutky, hašiš, heroin - zkrátka volný trh. Spousta lidí na to skočila. Heroinem mohl vydělat pořádné prachy, zejména našel-li způsob, jak dopravit jisté množství sem."

Vidličkou postrkovala po talíři kousky červené mořské kajmanky, které se jí nechtělo jíst.

"To není fěr," řekla. "Nechtěl se vrátit, zatímco jiní domů chtěli, ale nikdy k tomu nedostali příležitost."

"Ano. Tam nebylo fěr vůbec nic."

Bosch se otočil a zadíval se na oceán. Po vlnách klouzali čtyři surfaři v zářivých mokřých oblecích.

"Po válce jste se stal policistou."

"No, chvíli jsem se potloukal a pak jsem nastoupil k policejnímu sboru. Jak dneska říká Scales, vypadá to, že většina veteránů, které jsem znal, šla buď k policii, nebo do vězení."

"Nevím, Harry. Připadáte mi jako samotář, jako soukromý detektiv, ne jako muž, který by byl ochotný přijímat rozkazy od lidí, které nerespektuje."

"Žádní soukromí detektivové už neexistují. Každý dostává rozkazy... Ale to všechno je o mně ve spisech. Vždyť to všechno víte."

"Ne všechno se dá o člověku napsat na papír. Neříkal jste to?"

Usmál se, když číšnice odnášela nádobí ze stolu. Zeptal se: "A co vy? Jaká je vaše historie z Úřadu?"

"Naprostou jednoduchá, vážně. Hlavní studijní zaměření trestní spravedlnost, vedlejší zaměření účetnictví. Pro FBI

získána na Pensylvánské univerzitě. Dobrý plat, dobré výsledky. Ženy vysoce oceňovány a váženy. Nic originálního."

"Ale proč právě bankovní loupeže? Myslel jsem, že snaží kariérou jsou antiterorismus, zločiny bílých límečků, možná dokonce i drogy. Ale ne těžká kriminalita."

"Pět let jsem se zabývala bílými límečky. Tak jsem byla ve Washingtonu, na tom nejsprávnějším místě. Problém je v tom, že císař je nahý. Všechno bylo k uzoufání nudné, nudné až k smrti." Usmála se a zavrtěla hlavou. "Pochopila jsem, že chci být prostě policistkou. Tak jsem se jí stala. Požádala jsem o přeložení do první dobré místní jednotky, kde bude volné místo. L. A. je hlavním městem bankovních loupeží. Když se tu uvolnilo místo, odvolala jsem se na své známky a dosáhla přeložení. Říkejte mi dinosaur, jestli chcete."

"Na to jste příliš krásná."

I přes její tmavé opálení si Bosch všiml, že ji ta poznámka uvedla do rozpaků. I on byl v rozpacích, že to řekl.

"Promiňte," omluvil se.

"Ne, bylo to hezké. Děkuji vám."

"Jste vdaná, Eleanor?" zeptal se a okamžitě zrudl, okamžitě litoval, že byl tak netaktní. Usmála se jeho rozpakům.

"Byla jsem, ale to už je dávno."

Bosch přikývl. "A nemáte někoho... Co Rourke? Vy dva, jak se zdá..."

"Cože? Děláte si legraci?"

"Promiňte."

Společně se rozesmáli a pak se na sebe usmívali. Rozestřelo se mezi nimi dlouhé příjemné ticho.

Po obědě se vydali po molu k místu, kde Bosch kdysi stával s prutem a navijákem. Teď tu nikdo nerybařil. Na konci mola stálo jen několik opuštěných budov. Na hladině poblíž jednoho z pylonů zahlédli duhový třpyt. Bosch si všiml, že surfaři zmizeli. Možná jsou všechny děti ve škole, pomyslel si. Nebo tu už nikdo nerybaří. Možná se všechny ryby vyhýbají téhle otrávené zátoce.

"Nebyl jsem tady už dlouho," řekl a opřel se lokty o dřevěné zábradlí mola pořezané tisíci noži na návnady.

"Všechno je jinak."

Když se vrátili do federální budovy, bylo ke třetí hodině. Wishová zadala jména a vězeňská identifikační čísla, která jim dal Scales, Národnímu počítačovému trestnímu rejstříku a počítačovým databázím státního resortu spravedlnosti a objednala si faxem vězeňské fotografie z různých věznic státu. Bosch si vzal seznam jmen a zavolal do vojenského archivu Spojených států v St. Louis. Požádal o spojení s Jessie St. Johnovou, stejnou úřednicí, s kterou už jednal v pondělí. Řekla mu, že spisy Williama Meadowse, o které požádal v pondělí, jsou již na cestě. Bosch jí neprozradil, že jejich kopii už viděl v FBI. Místo toho ji požádal, aby si vyvolala na svém monitoru další jména a řekla mu základní údaje o průběhu služby všech těchto mužů. V St. Louis bylo sedmáct hodin, a tak už měla po směně, ale prohlásila, že jí to nevadí a že mu ráda pomůže.

Kolem páté hodiny losangeleského času měli Bosch s Wishovou dvacet čtyři policejních fotografií a odpovídajících přehledů z trestních rejstříků a výkazů vojenské služby. Na psacím stole Wishové se však neobjevilo nic, co by jednomu nebo druhému bylo něčím nápadné. Patnáct z těchto mužů sloužilo ve Vietnamu ve stejnou dobu, kdy tam byl Meadows. Jedenáct z nich bylo v armádě. Nikdo z nich nebyl tunelovou krysou, přestože čtyři byli v prvním pěším pluku spolu s Meadowsem během jeho prvního turnusu. Pak tam byli ještě dva, kteří sloužili u vojenské policie v Saigonu.

Soustředili se na záznamy z Národního počítačového trestního rejstříku týkající se šesti vojáků, kteří sloužili v prvním pěším pluku nebo u vojenské policie. Pouze vojenští policisté měli v rejstříku záznamy o bankovních loupežích. Bosch probral policejní fotografie a našel fotografie těch dvou. Zadíval se na jejich tváře a málem čekal, že z těch ztuhlých, lhostejných pohledů, které nabídli objektivu, získá potvrzení svého podezření. "Ti dva se mi líbí," prohlásil.

Jmenovali se Art Franklin a Gene Delgado. Oba bydleli v Los Angeles. Ve Vietnamu strávili turnusy v Saigonu, byli přiděleni k různým jednotkám vojenské policie, nikoli však k jednotce na velvyslanectví, ve které sloužil Meadows. Oba byli demobilizováni roku devatenáct set sedmdesát tři, ale stejně jako Meadows zůstali ve Vietnamu coby civilní poradci pro vojenské otázky. Setrvali tam až do konce, do dubna devatenáct set sedmdesát pět. Bosch neměl pochyb. Všichni tři muži - Meadows, Franklin a Delgado - znali jeden druhého ještě předtím, než se setkali v Rotě Charlie v okrese Ventura.

V rámci státní jurisdikce se Franklin po roce devatenáct set sedmdesát pět zapletl do série loupeží v San Francisku a byl odsouzen na pět let. Pak byl odsouzen za federální trestný čin - za bankovní loupež v Oaklandu v roce devatenáct set osmdesát čtyři a byl v Terminal Islandu ve stejné době jako Meadows. Propuštěn byl podmíněčně do volné vazby v Rotě Charlie dva měsíce předtím, než odtud Meadows odešel na svobodu. Delgado byl čistě státní případ. Měl na svědomí tři pokusy o krádeže v L. A., za něž si odseděl tresty v okresním vězení, a dále pokus o bankovní loupež v Santa Ana roku devatenáct set osmdesát pět. Na základě dohody s federální prokuraturou byl souzen před státním soudem. Dostal se do Soledadu a odtud ven roku devatenáct set osmdesát osm, kdy přišel do Roty Charlie, tři měsíce před Meadowsem. Rotu opustil den poté, co přišel Franklin.

"Jediný den," řekla Wishová. "To znamená, že všichni tři byli v Rotě Charlie společně pouze jediný den."

Bosch pohlédl na jejich fotografie a doprovodné popisy. Franklin byl největší - sto osmdesát dva centimetry vysoký, vážil osmdesát šest kilogramů a měl tmavé vlasy. Delgado byl hubený, měřil sto šedesát sedm centimetrů a vážil šedesát tři a půl kilogramu. Bosch zíral na fotografie velkého a malého muže a myslel na popisy mužů z džipu, kteří odstranili Meadowsovo tělo.

"Pojďme se podívat po Sharkeym," řekl po chvíli.

Zavolal do Home Street Home a dověděl se, co už věděl předem: Sharkey byl pryč. Bosch to zkusil v Modrém zámku, ale unavený starý hlas mu sdělil, že Sharkeyho parta vypadla v poledne. Sharkeyho matka zavěsila, jakmile zjistila, že

nejde o zákazníka. Bylo skoro sedm večer. Bosch řekl Wishové, že by měli vyrazit znovu do ulic, aby ho našli. Prohlásila, že bude řídit. Další dvě hodiny strávili v Západním Hollywoodu, hlavně v okolí bulváru Santa Monica, ale po Sharkeym, ani jeho motorce obvykle připoutané k parkovacím hodinám nebylo ani stopy. Zastavili i několik hlídek z šerifova úřadu a řekli jim, koho hledají, ale ani ty jim nepomohly. Pak zaparkovali u chodníku před psem Okim a Bosche napadlo, že se chlapec možná vrátil do bytu své matky a ona zavěsila, aby ho chránila.

"Chcete podniknout výlet do Chatsworthu?" zeptal se.

"Přestože bych ráda spatřila tu čarodějnici, která je podle vás Sharkeyho matkou, myslím, že bude lepší navštívit ji ve dne. Můžeme hledat Sharkeyho zítra. Co ta večere, na kterou jsme nešli včera?"

Bosch by býval chtěl najít Sharkeyho, ale příjemný večer ve dvou by se mu zamlouval víc. Má - pravdu zítra to bude stačit.

"Myslím, že je to dobrý nápad," prohlásil. "Kam byste chtěla jít?"

"Ke mně."

Eleanor Wishová měla byt v činžovním domě dva bloky od pláže v Santa Monice. Zaparkovali u chodníku před domem. Cestou dovnitř mu vysvětlovala, že ačkoli bydlí tak blízko oceánu, pokud by ho chtěl skutečně spatřit, musel by vyjít na balkon její ložnice, vyklonit se a podívat se v ostrém úhlu podél bulváru Ocean Park. Potom by uviděl úzký proužek Pacifiku mezi dvěma věžáky družstevních bytů stojících na stráži u pobřeží. Z téhož úhlu, jak poznamenala, by rovněž uviděl do ložnice jejího souseda, bývalého televizního herce, který se stal malým drogovým dealerem a jehož ložnicí prochází nekonečné procesí žen. Odvádí to prý do jisté míry pozornost od výhledu na moře. Řekla Boschovi, aby se posadil v obýváku a ona že zatím půjde připravit večeři. "Máte-li rád džez, tamhle jsou cédéčka, která jsem si koupila, ale ještě jsem neměla čas si je poslechnout," pobídla ho.

Došel ke stereu, které stálo na polici vedle několika knihoven, a vzal do ruky nové CD. Bylo to Rollinsovo Zamilovat se do džezu a Harry se v duchu usmál, protože ho měl doma taky. Milá shoda. Otevřel přístroj, pustil hudbu a začal se rozhlížet po pokoji. Byly tu pastelové koberce a světle čalouněný nábytek. Knihy o architektuře a časopisy o bytové kultuře ležely na skleněné desce konferenčního stolku před světle modrou pohovkou. Byt byl úzkostlivě čistý. Zarámovaná výšivka na stěně u vstupních dveří hlásala 'Vítejte u nás'. Drobnými písmenky bylo v rohu vyšito 'EDS 1970' a Bosch přemýšlel, co to poslední písmeno znamená.

Další duševní spřízněnost s Eleanorou Wishovou zjistil, když se otočil a pohlédl na stěnu nad pohovkou. Visela tam v černém dřevěném rámu reprodukce obrazu Noční dravec od Edwarda Hoppera. Bosch sice neměl tuhle reprodukcí doma, ale obraz znal dobře a čas od času o něm dokonce přemýšlel, když příliš zabředl do nějakého případu, nebo při sledovačce. Originál viděl v Chicagu, zastavil se před ním a podrobně si ho prohlížel téměř hodinu. Nenápadný, nevýrazný muž sedí u pultu v malé jídelně. Dívá se na druhého hosta, jemu velmi podobného, který je tu však s nějakou ženou. Bosch se z neznámých důvodů s oním prvním mužem ztotožňoval. Jsem samotář, říkal si. Jsem noční dravec. Uvědomil si, že se tahle reprodukce se strohými temnými barvami a stíny do tohoto bytu nehodí. Její temné ladění bylo v rozporu s pastelovými tóny pokoje. Proč ji tu Eleanor má? Co v ní vidí?

Rozhlížel se po zbytku pokoje. Chyběla tu televize. Byly tu jen hudba ze sterea, časopisy na stolku a knihy v knihovnách u stěny naproti pohovce. Přistoupil blíž a přes sklo knihoven si podrobně prohlížel výběr knih. V horních dvou regálech byly většinou intelektuální 'knihy měsíce' - detektivky od autorů jako Crumley, Willeford a dalších. Některé z nich četl. Otevřel prosklené dveře a vyndal knihu s názvem Zamčené dveře. Slyšel o ní, ale nikde na ni nenarazil, aby si ji mohl koupit. Otevřel ji, aby se podíval, kdy byla vydaná, a přitom rozluštil tajemství posledního písmene z ruční výšivky. Na první straně bylo černým razítkem vytištěno: Eleanor D. Scarlettiová - 1979. Zřejmě si po rozvodu ponechala manželovo jméno, pomyslel si Bosch. Vrátil knížku zpět do knihovny a zavřel ji.

Knihy na dolních dvou policích představovaly odbornou literaturu o kriminalitě, historické studie o válce ve Vietnamu a příručky FBI. Byla tam dokonce učebnice vyšetřování vražd Losangeleského policejního sboru. Řadu těchhle knih Bosch četl. V jedné z nich byla o něm dokonce zmínka. Byla to kniha, kterou napsal reportér Timesů Bremmer o tak zvaném Řezači ze salonů krásy. Muž jménem Harvard Kendal, řezač, zavraždil během jediného roku v údolí San Fernando sedm žen. Všechny byly majitelkami nebo zaměstnankyněmi salonů krásy. Pokaždé si vytipoval salon, sledoval oběť domů a zabil ji tak, že jí podřezal hrdlo nabroušeným pilníčkem na nehty. Bosch s parťákem našli Kendala pomocí poznávací značky jeho auta, kterou si sedmá oběť zapsala do bloku v salonu večer předtím, než byla sama zavražděna. Nikdy se jim nepodařilo zjistit, proč to udělala, ale detektivové se domnívali, že viděla Kendala, jak pozoruje podnik ze své dodávky. Napsala si číslo jako bezpečnostní pojistku, ale už ji nenapadlo, že by neměla jít domů sama. Bosche a jeho partnera to číslo dovedlo až ke Kendalovi. Zjistili, že strávil pět let ve folsonské věznici za sérii žhářství v salonech krásy u Oaklandu v šedesátých letech. Později přišli na to, že když byl malý, pracovala jeho matka jako manikérka v saloně krásy a svou zručnost si cvičila na nehtech malého Kendala. Psychiatři se domnívali, že tohle nikdy nepřekonal. Bremmerova kniha se stala bestsellerem. A když podle ní Universal natočil film týdne, studio vyplatilo Boschovi a jeho partnerovi za užití jejich jmen a technickou pomoc. Honorář se nakonec zdvojnásobil, protože podle filmu vznikl i seriál. Parťák odešel od policie a přestěhoval se do Ensenady. Bosch zůstal a investoval svou výhru do domu na chůdách na kopci, shlížejícího dolů na studio, které mu ty peníze vyplatilo. Bosch v tom vždycky spatřoval nevysvětlitelnou symbiózu.

"Četla jsem tu knihu dřív, než se vaše jméno objevilo při vyšetřování. Součást rešerše to nebyla."

Eleanor přišla z kuchyně se dvěma sklenicemi červeného vína. Harry se usmál.

"Nechtěl jsem vás podezřívát," řekl. "A kromě toho to není o mně. Je to o Kendalovi. Stejně to celé byla klika. Ale přesto z toho vznikla kniha, televizní film a seriál. Nevím, co vaříte, ale voní to nádherně."

"Máte rád těstoviny?"

"Mám rád špagety."

"Budeme je mít. V neděli jsem uvařila velký hrnec omáčky. Moc ráda trávím čas v kuchyni a přitom nemyslím na nic jiného. Je to dobrá terapie proti stresu. Omáčka vydrží dlouho, stačí ji ohřát a uvařit nějaké těstoviny."

Bosch usrl víno a znovu se rozhlédl kolem sebe. Stále ještě se neposadil, ale bylo mu s ní velice dobře. Na tváři mu zahrál úsměv. Ukázal na Hopperovu reprodukcí: "Líbí se mi. Ale proč tu máte něco tak tmavého?"

Podívala se na reprodukcí a zvedla obočí, jako by to bylo poprvé, co o tom uvažuje.

"Nevím," řekla. "Vždycky se mi ten obraz líbil. Něco mě na něm uchvacuje. Žena je s mužem. To znamená, že to nejsem já. Domnívám se, že pokud mě tedy někdo zajímá, pak je to muž, který sedí u kávy. Je zcela sám a pozoruje ty dva, kteří jsou spolu."

"Viděl jsem ten obraz jednou v Chicagu," řekl Bosch. "Jeho originál. Jel jsem tam kvůli jedné extradicí a vybyla mi hodina, kterou jsem potřeboval nějak zabít, než jsem si mohl vyzvednout tělo. Tak jsem zašel do Malířského institutu a zrovna tam visel tenhle obraz. Celou tu hodinu jsem strávil tím, že jsem se na něj koukal. Něco v něm je - jak jste řekla. Už si nevzpomínám na ten případ, ani na to, koho jsem odtamtud přivez zpátky. Ale na ten obraz si pamatuju."

Po jídle seděli u stolu a téměř hodinu si povídali. Vyprávěla mu dál o svém bratrovi i o tom, jak těžko v sobě přemáhala zlost z jeho ztráty. Ještě po osmnácti letech se toho stále marně snaží zbavit, prohlásila. Bosch jí řekl, že i on je na tom stejně. Čas od času se mu zdá o tunelech, ale mnohem častěji zápasí s nespavostí. Vyprávěl jí, jak byl po návratu dezorientovaný a jak tenká byla hranice či volba mezi tím, co potom dělal on a co Meadows. Mohlo to dopadnout úplně jinak, řekl a ona přikývla. Zdálo se, že mu dává zapravdu.

Později se Bosche zeptala na případ Panenkáře a na odchod z Loupeží a vražd. Byla v tom víc než zvědavost. Cítil, že na tom, co jí řekne, závisí něco důležitého. Chystala se udělat o něm nějaké rozhodnutí.

"Předpokládám, že znáte základní fakta," začal. "Někdo škrtil ženy, většinou prostitutky, a potom jim udělal mejkap - napudroval je, rty jim namaloval rudou rtěnkou, tvář silně růží a oči výraznými černými linkami. Pokaždý stejně. Mrtvá těla navíc vykoupal. My o nich ale nikdy neřekli, že to vypadá, jako by z nich chtěl udělat panenky. Někakej blbec - myslím, že to byl chlapek od koronera jménem Sakai - někomu prozradil, že společným znakem je ten mejkap. Potom se v tisku začaly šířit ty řeči o Panenkáři. Myslím ale, že jako první s tím přišel Čtvrtý kanál. Tam to začalo. Mně to spíš připadalo jako dílo nějakého pohřebáka. Pravda je, že jsme si nevedli moc dobře. Žádný hák jsme na toho chlapa neměli, dokud se nedostal k dvojčífernému číslu."

Hmotnejší důkazů bylo minimálně. Všechny oběti byly odloženy na náhodných místech po celý Westside. Věděli jsme podle vlasů nalezených na několika obětech, že ten člověk pravděpodobně nosí paruku, přičesek, falešný vousy nebo něco podobného. U žen, který unesl z ulice, jsme byli schopni určit čas i místo jejich posledního kšeftu. Chodili jsme po hodinových hotelech, ale na nic jsme nepřišli. Proto nás napadlo, že je ten člověk naloží do auta a odveze jinam, třeba k sobě domů nebo na nějaký bezpečný místo, kde je pak zavraždí. Začali jsme pozorovat bulvár a další vykičený zóny, kde pracují prostitutky. Určitě jsme jim zkazili nejméně tři stovky kšeftů, než jsme konečně na něco kápeli. Jednou brzy k ránu volala na zvláštní skupinu děvka jménem Dixie McQueenová a tvrdila, že právě utekla Panenkáři a jestli je za to nějaká odměna, když ho shodí. Takový telefonáty jsme pochopitelně dostávali celej tejden. Chci tím říct, že když máte jedenáct zavražděných ženských, začnou se z ničeho nic objevovat lidi s falešnejma stopama. Město propadne panice."

"Pamatuju se na to," řekla Wishová.

"Ale Dixie byla jiná. Měl jsem tehdy noční službu ve zvláštní jednotce a přijal ten telefonát. Šel jsem si s ní promluvit. Řekla mi, že kořen, kterýho nabalila v Hollywoodu u Spar Row poblíž sídla scientologů, ji vzal do svého bytu s garáží v Silver Lake. Když se ten chlap svlíkal do naha, chtěla jít na záchod. Vešla dovnitř a mezitím, co splachovala, podívala se do skříňky pod umyvadlem. Pravděpodobně aby zjistila, jestli tam není něco, co by se dalo ukrást. A uviděla tam nejrůznější lahvičky, pudry, prostě dámskou kosmetiku. Jakmile se na to koukla, dala si to dohromady. Prostě ji to trklo: Tohle musí být ten chlap! Padla na ni hrůza a vycouvala ven. Vyšla z koupelny a chlap už ležel v posteli. Na nic nečekala a vypadla předními dveřma."

Důležitý bylo, že jsme neuvolnili všechny informace o tom mejkapu. Nebo spíš, že ten blbec, co to vyžvanil médiím, přece jen nevykecal všechno. Šlo o to, že ten chlap si nechával některý věci svých obětí. Oběť se vždycky našla se svou kabelkou, ale chyběla v ní kosmetika - rtěnka, pudr a ostatní cerepetičky. Když mi Dixie pověděla, co bylo v té skříňce v koupelně, zpozorněl jsem. Věděl jsem, že mluví pravdu.

A v té chvíli jsem to zvorál. Byly asi tři hodiny ráno, když jsem mluvil s Dixie. Všichni ze zvláštní jednotky už odešli domů a já tam zůstal sám. Napadlo mě, že si ten chlap mohl uvědomit, že ho Dixie shodila a že zdrhne. Proto jsem tam vyrazil sám. Chci říct, že Dixie jela se mnou, aby mi ukázala, kde to je, ale z vozu vůbec nevystoupila. Když jsme tam dorazili, uviděl jsem světlo nad garáží, která byla za tím rozpadlým barákem za Hyperionem. Zavolal jsem si policejní hlídku jako zálohu, a zatímco jsem na ni čekal, uviděl jsem za oknem stín toho muže, jak přechází sem a tam. Něco mi říkalo, že se chystá zdrhnout a vzít ty věci ze skříňky s sebou. A nám po těch jedenácti mrtvejch nezůstanou žádné důkazy. Ty věci ze skříňky v koupelně jsme potřebovali. Napadlo mě ještě, jestli tam u něho někdo není, nějaká náhrada za Dixie. Proto jsem tam šel sám. A zbytek už znáte."

Wishová promluvila: "Vešel jste dovnitř bez příkazu k domovní prohlídce a zastřelil ho, když sahal pod polštář na posteli. Později jste vypověděl střelecké inspekci, že jste se domníval, že šlo o mimořádnou situaci, protože měl dost času jít ven a opatřit si jinou prostitutku. Tvrdil jste, že vás to opravňovalo vstoupit dovnitř bez soudního příkazu. Řekl jste, že jste vystřelil, protože jste se domníval, že podezřelý sahá po zbraní. Byl to jediný výstřel do hrudníku ze vzdálenosti čtyři a půl nebo šest metrů, pokud si to pamatuju z hlášení. Jenomže Panenkář byl v bytě sám a pod polštářem leželo jenom jeho tupé."

"Jenom jeho tupé," potvrdil Bosch. Potřásl hlavou na znamení, že se už nedalo nic dělat. "Tým, který vyšetřoval oprávněnost střelby, mi dal za pravdu. Pomocí vlasů z jeho tupé jsme dokázali spojitost se dvěma těly obětí a vypátrali

jsme, že mejkap z koupelny patřil osmi z obětí. Nebylo pochyb. Byl to on. Byl jsem čistej, ale pak se do toho vložili detektivové z Vnitřního. Lewis a Clarke. Vrhli se na Dixie a donutili ji podepsat prohlášení, podle kterýho mi prý řekla předem, že si dal pod polštář to tupé. Nevím, co na ni vytáhli, ale dovedu si to představit. Vnitřní vyšetřování na mě mělo vždycky pífku. Nemají rádi nikoho, kdo stoprocentně nezapadne do policejní rodiny. V každém případě jsem se hned potom dověděl, že proti mně vznesli vnitřní obvinění. Chtěli mě vyhodit a předvést Dixie k velké porotě, aby mě mohli obžalovat ze zločinu. Byli jako dva tlustí bílí žraloci se vodě, kde teče krev."

Zastavil se, ale Eleanor pokračovala. "Detektivové z oddělení Vnitřního vyšetřování však posoudili situaci špatně, Harry. Nepochopili, že veřejné mínění bude při vás. Byl jste znám v novinách jako policista, který vyřešil případy Řezače ze salonů krásy i Panenkáře. Stal jste se postavou z televizního seriálu. Nemohli vás zlikvidovat bez značné pozornosti veřejnosti a bez toho, že by policejní sbor měl potíže."

"Někdo shora zasáhl a zarazil návrh týkající se velké poroty," pokračoval Bosch. "Museli se spokojit s mým suspendováním a přeložením na vraždy k detektivům do Hollywoodu."

Bosch držel v prstech stopku své prázdné skleničky na víno a roztržitě jí otáčel na stole.

"Někdo se s někým dohodl," řekl po chvíli. "Ale ti dva žraloci z Vnitřního vyšetřování nepřestali kroužit kolem mě a čekají, až mě budou moci zakousnout."

Potom chvíli seděli tiše. Čekal, až vysloví otázku, kterou mu již jednou položila. Lhala ta děvka? Nevyslovila ji, jen se na něho chvíli dívala a usmívala se. Měl pocit, jako by právě absolvoval nějaký test. Potom začala sklízet nádobí ze stolu. Bosch jí pomohl v kuchyni, a když byli s prací hotovi, stáli vedle sebe, utírali si ruce do stejné utěrky a letmo se políbili. A pak, jako by byli poslušni stejných tajných signálů, se k sobě přitiskli a líbali se s hladovou touhou, jakou pociťují osamělí lidé.

"Chtěl bych tu zůstat," řekl Bosch, když se od ní na okamžik odtrhl.

"Chtěla bych, abys tu zůstal," odpověděla.

#

V Arsonových vzrušených lesknoucích se očích se odrážela světla večerních neonů. Šlukl zhluboka coolku a zadržel cenný kouř v plicích. Cigareta byla namočená do PCP. V obličejí se mu kmitl úsměv, když mu paprsky kouře stoupaly z nosních dírek. Řekl: "Seš jedinej žralok, o kterým jsem kdy slyšel, že by se používal jako návnada. Je ti to jasný?"

Zasmál se a dal si ještě jednou pořádného šluka, než předal cigaretu Sharkeymu, který ji ale odmítl, protože už měl dost. Vzal si ji tedy Mojo.

"Jo, tyhle blbiny mě už unavujou," prohlásil Sharkey. "Taky byste mě mohli pro jednu vystřídat."

"Zabrzdi, člověče, seš přece jedinej, kdo to zvládne, vole. Mojo ani já to prostě nedokážeme tak dobře sehrát jako ty. Mimoto máme každéj svou úlohu. Ty nejseš dost velkej, abys ty teplouše dokázal klepnout."

"Dobrý, tak proč nejdem zase k 7-Eleven?" zeptal se Sharkey. "Nemám rád, když nevím, kdo je kdo. Líbí se mi u 7-Eleven. Tam si můžu vybírat já své maso, a ne oni mě."

"V žádným případě," ozval se náhle Mojo. "Půjdeme tam a přitom nevíme, jestli to ten poslední kořen neshodil šerifovi. Nějakou dobu se tam nesmíme ukázat. Pravděpodobně budou hlídat ten flek ze stejného parkoviště jako my."

Sharkey věděl, že mají pravdu. Jen si myslel, že vydat se na teploušskej štrych mimo Santa Moniku znamená dostat se moc blízko do reálu. Měl strach, že příště tihle dva feťáci nebudou mít chuť tam včas vpadnout. Budou od něho chtít, aby to dotáhl až do konce a sehnal tak prachy. Věděl, že pak se s nimi rozejde.

"Oukej," řekl a odcházel z chodníku. "Nepodrazte mě."

Přecházel už ulici, když za ním Arson vykřikl: "BMW nebo něco lepšího!"

Jako by mi to musel připomínat, pomyslel si Sharkey. Kráčel půl bloku k La Brea a pak se opřel o dveře zavřeného obchodu s reprodukcemi

Byl ještě půl bloku od Hot Rod's, knihkupectví pro dospělé, které nabízelo pětadvaceticentové, výhradně pánské porno. Byl však dost blízko, aby zachytil pohled každého, kdo odtamtud vycházel. Pokud se díval. Podíval se opačným směrem a viděl zářící body cigaret ve tmě na příjezdové cestě, kde seděli Arson a Mojo na motorkách.

Sharkey tam stál sotva deset minut, když nějaké auto, nový Grand Am, přibrzdlilo u chodníku a elektricky ovládané okno se spustilo dolů. Sharkey se na ně málem vykašlal, protože si pamatoval 'BMW nebo něco lepšího', dokud nepostřehl zlatý záblesk, a tak přistoupil blíž. Hladina adrenalinu mu stoupla o řád výš. Záěstí ruky řidiče, kterou měl na volantu, zdobily Rolexky Presidential. Pokud byly pravé. Arson věděl, kde by za ně dostal tři tisíce babek. Tisícovka pro každého, a to nepočítal, co by ten kořen mohl mít ještě doma nebo v náprsní tašce. Sharkey si muže dobře prohlédl. Vypadal slušně, jako obchodník. Tmavé vlasy, tmavý oblek, něco přes čtyřicítka, ne moc velký. Sharkey by ho možná mohl zvládnout sám. Muž se na Sharkeyho usmál a řekl: "Hej, jak to jde?"

"Docela fajn. Copak je?"

"Aní nevím. Jen jsem si tak vyjel. Nechceš se projet?"

"A kam?"

"Nic zvláštního. Znáš místo, kam můžeme zajet a být sami."

"Máte u sebe stovku?"

"Ne, ale mám padesát dolarů na večerní baseball."

"Házet nebo chytat?"

"Jsem házeč. Mám s sebou vlastní rukavici."

Sharkey zaváhal a mrkl k příjezdové cestě, kde viděl zářící body coolek. Teď zmizely. Asi jsou připraveni ke startu. Podíval se znovu po hodinkách.

"Tak dobrý," řekl a nastoupil do auta.

Vůz zamířil na západ a minul příjezdovou uličku. Sharkey se měl na pozoru, aby se tam ohlédl, ale připadalo mu, že

slyší túrování a štěkavý zvuk jejich motocyklů. Sledovali je.

"Kam jedeme?" zeptal se.

"Podívej kamaráde, nemůžu s tebou domů, ale znám místo, kam můžem zajet a kde nás nikdo nebude rušit.

"Dobrá."

Zastavili u světél ve Flores, což Sharkeymu připomnělo muže z minulého večera. Byli blízko jeho domu. Měl dojem, že ho Arson udeřil silněji, než bylo třeba. Bude toho muset brzy nechat, nebo někoho nakonec zabijou. Doufal, že se muž s Rolexkami vzdá pokojně. Nedalo se odhadnout, co by ti dva byli schopni udělat. Výhecovaní PCP budou připraveni na rvačku i krev.

Vůz náhle prolétl křižovatkou a Sharkey si všiml, že ještě svítila červená.

"Co se děje?" zeptal se úsečně.

"Nic. Unavilo mě čekat."

Sharkey si pomyslel, že by teď nebylo podezřelé podívat se dozadu. Otočil se a viděl na křižovatce jenom čekající vozy. Žádné motorky. Ti lumpové, pomyslel si. Ucítil, jak mu na hlavě vyrazí pot, pocítil první záchvěv strachu. Vůz odbočil doprava za Barnie's Beanery a dal se vzhůru po Sunsetu. Pak jeli na východ do Highlandu a muž s Rolexkami znovu odbočil na sever.

"Nebyli jsme už někdy spolu?" zeptal se muž. "Připadáš mi nějak povědomý. Nevím, možná že jsme se jenom někde potkali."

"Ne, já jsem nikdy... Nemyslím."

"Podívej se na mě."

"Co?" řekl Sharkey poplašený otázkou a mužovým přísným tónem. "Proč?"

"Podívej se na mě. Znáš mě? Viděls mě už někdy?"

"O co jde? Říkám, že ne."

Muž sjel vozem z ulice na východní parkoviště u hollywoodského stadionu. Bylo prázdné. Jel rychle a beze slova k temnému severnímu konci. Sharkey si pomyslel: jestli je tohle tvoje malý tichý místečko, tak ani ty Rolexky na zápěstí nejsou pravý, kamaráde.

"Hele a co tady jako budem dělat?" zeptal se Sharkey. Uvažoval, jak se z toho dostat. Byl si jistý, že nadrátkování Arson a Mojo zabloudili. Ocítil se s tím mužem sám a chtěl to nějak skrečovat.

"Stadion je zavřený," řekl chlap s Rolexkami, ale mám klíč od šaten, chápeš? Projdeme jenom tunelem pod Cahuengou a před jeho koncem projdeme úzkým průchodem. Nikdo tam není. Pracuju tady. Znáš to tu."

Na okamžik Sharkeyho napadlo, nemá-li se do toho muže pustit sám, ale potom se rozhodl, že ne, pokud by se nenaskytla příležitost nějak ho překvapit. Uvidí. Muž vypnul motor a otevřel dveře na své straně. Sharkey otevřel svoje, vystoupil a rozhlédl se po temné ploše prázdného parkoviště. Hledal světla dvou motocyklů, ale žádná nespátřil. Rozhodl se, že se toho muže na druhé straně vozu přece jen zbaví. Zvládne to sám. Bud ho udeří a uteče, nebo prostě uteče.

Zamířili k nápisu Rychlý průchod pro pěší. Byl tam betonový přístřešek s otevřeným vchodem a za ním vedlo dolů schodiště. Když scházeli po bílých umytých schodech, muž s Rolexkami položil Sharkeymu ruku na rameno a pak ho otcovsky poplácal po krku. Sharkey ucítil chladný kov náramkových hodinek.

"Viš určitě, že se neznáme, Sharkey? Třeba jsme se někde viděli?" zeptal se muž.

"Určitě ne, už jsem vám to říkal. Nikdy jsem s vámi nebyl."

Došli už do poloviny tunelu, když si Sharkey uvědomil, že tomu muži neřikal, jak se jmenuje.

5

ČTVRTEK 24. KVĚTNA

Trvalo mu to dlouho. V Eleanořině ložnici byl Harry Bosch neobratný, jako bývají přehnaně sebevědomí muži, kteří vyšli z praxe. Jako vždy poprvé to nebylo moc dobré. Pomáhala mu rukama i šepotem. Nakonec měl pocit, že by se měl omluvit, ale neudělal to. Drželi se v náručí a podřimovali, on s vůní jejích vlasů na tváři. Se stejnou jablečnou vůní jako v jeho kuchyni minulý večer. Uchvacovala ho a byl by chtěl dýchat vůni jejích vlasů věčně. Po chvíli ji polibkem probudil a milovali se znovu. Tentokrát už nepotřeboval žádné pokyny, ani ona své ruce. Když skončili, Eleanor mu zašeptala: "Myslíš, že můžeš být na světě sám, aniž by ses cítil osamělý?"

Chvilí neodpovídal, a tak se zeptala: "Jsi sám, nebo jsi osamělý, Harry Boschi?"

Nějakou dobu o tom přemýšlel, zatímco mu prsty něžně přejížděly po tetování na rameni.

Nakonec zašeptal: "Nevím, co jsem. Člověk přivykne tomu, co je. A já byl vždycky sám. Myslím, že to způsobovalo mou osamělost. Až doteďka."

Potmě se na sebe usmáli a pak se políbili. Brzy uslyšel, jak ve spánku zhluboka oddychuje. Mnohem později vstal Bosch z postele, natáhl si kalhoty a vyšel si na balkon zakouřit. Na bulváru Ocean Park utichl provoz a zblízka byl slyšet hukot oceánu. V sousedním bytě se nesvítilo. Svítilo se jen na ulici. Všiml si, že palisandry u chodníku shazují květy: Padaly jako fialový sníh na zem a na auta zaparkovaná u chodníku. Bosch se naklonil přes zábradlí a vyfoukl kouř do studeného nočního větru.

Když kouřil druhou cigaretu, uslyšel, že se dveře za ním posunuly a otevřely, pak ucítil její ruce kolem svého pasu, jak ho ze zadu objala.

"Není něco v pořádku, Harry?"

"Nic, jen přemýšlím. Měla by ses mít na pozoru! Nebezpečí rakoviny! Neslyšelas nikdy o riziku pasivního kouření?"

"O čem přemýšlíš? Takhle vypadá většina tvých nocí?"

Bosch se otočil v její náručí a políbil ji na čelo. Měla na sobě krátký župan z růžového hedvábí. Palcem jí mnul týl nahoru a dolů. "Skoro žádná noc není jako tato. Nemohu prostě spát. Přemýšlel jsem o spoustě věcí."

"O nás?" Políbila ho na bradu.

"Taky."

"No a?"

Položil jí ruku na tvář a přejel prsty po jejím obrysu.

"Přemýšlel jsem, jak jsi přišla k té jizvičce."

"Ach..., to jsem byla ještě malá holka. Jeli jsme s bratrem na kole a já seděla na řídítkách. Když jsme jeli z kopce po Highland Avenue - bydleli jsme tehdy v Pensylvánii -, přestal ovládat řízení a kolo začalo kličkovat. Hrozně jsem se bála, protože jsem věděla, že se vybouráme. A v okamžiku, kdy k tomu opravdu došlo a my padali, vykřikl: 'Ellie, nic se ti nestane!' Jenom tohle. A dopadlo to tak, jak řekl. Rozbila jsem si bradu, ale vůbec jsem neplakala. Vždycky jsem si říkala, jak to od něho bylo hezké, že se mě snažil uklidnit, místo aby se v takovém okamžiku staral sám o sebe. Takový byl můj bratr."

Bosch sundal své ruce z jejího obličeje a řekl: "A taky jsem přemýšlel o tom, že to, co se mezi námi stalo, bylo moc hezké." "Taky si to myslím, Harry. Krásné pro párek nočních dravců. Pojď zpátky do postele."

Vrátili se dovnitř. Bosch nejdřív odešel do koupelny, aby si vyčistil zuby. Místo kartáčku použil svůj prst. Pak vlezl zpátky k ní pod prostěradlo. Modré světýlko digitálního budíku na nočním stolku ukazovalo dvě hodiny dvacet šest minut a Bosch zavřel oči.

Když je znovu otevřel, byly na budíku tři hodiny čtyřicet šest minut a někde v pokoji se ozýval nepříjemný cvrlikavý zvuk. Uvědomil si, že není doma ve svém pokoji. Rozpomněl se, že je v ložnici Eleanor Wishové. Když se konečně zorientoval, spatřil její postavu, nejasně se rýsující u postele, jak se prohrabuje hromádkou jeho šatů.

"Kde je ten krám?" zeptala se. "Nemohu ho najít."

Bosch se natáhl pro kalhoty, jel rukama po opasku, až nahmatal pípátko a vypnul je, aniž by ho musel hledat. Tohle už dělal potmě snad tisíckrát.

"Panebože," otfásla se. "Tohle bylo drsné."

Bosch spustil nohy přes pelest postele, omotal si prostěradlo kolem pasu a posadil se. Zív a pak ji upozornil, že rozsvítí. Řekla: "Jen tak dál," a když se světlo rozsvítilo, bylo to jako oslepující rána mezi oči. Když se rozkoukal, stála před ním Eleanor nahá a dívala se na digitální displej pípátka v jeho ruce. Bosch se konečně podíval na číslo, ale nepoznal ho. Podal si telefon stojící na noční stolku a položil si ho do klína. Potom vytýkal číslo a rukou pátral v šatech po cigaretě, kterou si dal mezi rty, ale nezapálil ji.

Eleanor si uvědomila, že je nahá, a šla si vzít z křesla v hale župan. Když si ho oblékla, vešla do koupelny a zavřela za sebou dveře. Bosch uslyšel téct vodu. Na druhém konci linky někdo zvedl telefon v polovině prvního zazvonění. Jerry Edgar se neohlásil žádným 'haló', ale pouhým: "Harry, kde jsi?"

"Nejsem doma. Co je?"

"Tys našel toho kluka, kterýho jsi hledal? Toho z linky devět set jedenáct?"

"Jo, ale teď ho hledáme znovu."

"Kdo, my? Ty a ta žena z FBI?"

Eleanor vyšla z koupelny a posadila se vedle něho na pelest postele.

"Jerry, proč mi voláš?" zeptal se Bosch. Cítil, že se mu znovu zavírají oči.

"Jak se ten kluk jmenuje?"

Bosch začal klimbat. Už řadu měsíců nespál tak tvrdě a teď byl vytržen ze spánku. Nemohl si vzpomenout na Sharkeyho pravé jméno a nechtěl se ptát Eleanor, protože by to Edgar mohl uslyšet a dovědět se tak, že jsou spolu. Harry se podíval na Eleanor, a když začal mluvit, dotkl se prstem jejích rtů a zavrtěl hlavou.

"Je to Edward Niese?" řekl Edgar do ticha. "Jmenuje se tak ten kluk?"

Bylo po spaní. Boschovi se zdálo, že neviditelnou pěstí dostal ránu do žeber, žaludku a srdce.

"Správně," potvrdil. "To je jeho jméno."

"Dals mu svou vizitku?"

"Ano."

"Harry, už ho nemusíš hledat."

"Pověz mi o tom."

"Přijď sem a uvidíš. Jsem venku na stadioně. Sharkey je v tunelu pro pěší pod Cahuengou. Zaparkuj na východní straně. Uvidíš tam auta."

Východní parkoviště Hollywoodského stadionu by mělo být o půl páté ráno prázdné. Když však Bosch s Wishovou přijeli po Highlandské ulici k ústí Cahuengského průsmyku, spatřili, že na severním konci parkoviště stojí obvyklá skupina úředních automobilů a dodávek, která signalizuje násilné, nebo přinejmenším náhlé ukončení nějakého života. Žlutá plastová páska označující místo činu byla natažená do čtverce a bránila přístupu ke schodišti vedoucímu do podechodu pro pěší. Bosch rychle ukázal svůj odznak a řekl své jméno uniformovanému policistovi, který měl na podložce seznam důstojníků přítomných na místě činu. Když s Wishovou podlezli pásku, přivítal je řev motoru vycházející z ústí tunelu. Bosch podle zvuku poznal, že je to generátor vyrábějící proud pro reflektory, které osvětlovaly místo činu. Na horním schodu, než se vydali dolů, se Bosch obrátil k Eleanor a řekl: "Nechceš tady počkat? Nemusíme tam jít oba."

"Proboha, vždyť jsem policajtko," odpověděla. "Už jsem viděla mrtvé. Začneš mi teď dělat chůvu, Boschi? Něco ti povím: Nechceš, abych tam šla já a ty počkal tady?"

Překvapila ho náhlá změna její nálady, a tak neodpověděl. Zmateně se na ni zadíval. Pak se vydal dolů, pár schodů před ní, ale okanzitě se zastavil, jakmile se z tunelu vynořila Edgarova rozložitá postava a začala stoupat po schodišti. Edgar spatřil Bosche a ten si všiml, jak Edgar zvedl oči a podíval se na Eleanor Wishovou.

"Ahoj, Harry," řekl. "Tohle je tvůj nový parták? Patrně vám to jde spolu výborně."

Bosch se na něho jen upřeně zadíval. Eleanor byla ještě o tři schody pozadu a pravděpodobně tu poznámku nezaslechla.

"Promiň, Harry," řekl Edgar tentokrát tak hlasitě, aby ho bylo slyšet i v hluku, který vycházel z tunelu. "Nechtěl jsem být impertinentní. Mám špatnou noc. Hádej, koho jsem dostal za nového partáka. Neschopného blbce, kterého mi přidělil Osmadevadesátka Pounds."

"Myslel jsem, že dostaneš..."

"Vůbec ne. Představ si, že Pounds mě dal dohromady s Porterem z dopravky. Ten chlap je notorické ožrala."

"Já vím. Jaks ho vůbec dostal z postele?"

"Nebyl v posteli. Vypátral jsem ho až u Papouška v Severním Hollywoodu. Je to jeden z těch soukromých alkoholických klubů. Porter mi dal číslo, když nás seznámili coby partáky, a řekl mi, že tam tráví většinu večerů. Tvrdil, že se tam stará o bezpečnost. Jenže já si zavolał do kanceláře pro povolování mimoslužební činnosti v Parkerově středisku a tam mi řekli, že o tom nemají žádný záznam. Tak vím, že tam chodí akorát nasávat. Když jsem mu zavolał, musel být prakticky v limbu. Barman říkal, že Porterovi začalo u pasu cvrlikat pípátko, ale že je vůbec neslyšel. Harry, tak si myslím, že kdybychom ho teď nechali dejchnout do trubičky, nevydržela by to."

Bosch přikývl, zamračil se na požadované tři sekundy a potom nechal potíže Jerryho Edgara plavat. Cítil, že Eleanor je už krok za ním, a tak ji představil Edgarovi. Stiskli si ruce, usmáli se a Bosch se zeptal: "Co jste našli?"

"No, tak tohle měl u sebe," řekl Edgar a zvedl do výšky průhledný plastový obal. Byla v něm nepříliš rozsáhlá kolekce snímků z Polaroidu. Další fotky nahého Sharkeyho. Nemamíl čas a vybavil se znovu. Edgar obrátil obal a tam byla Boschova úřední vizitka.

"Zdá se, že se ten kluk zabýval podvody v Boytownu," řekl Edgar, "ale jestli jsi ho už jednou sbalil, tak to víš. V každém případě jsem uviděl tvou vizitku a napadlo mě, že by to moh být ten kluk z telefonátu na devět set jedenáct. Jestli se chcete jít podívat dovnitř, jste mými hosty. Místo činu jsme už zpracovali, tak si můžete sáhnout, na co chcete. Ale neuslyšíte tam vlastní slovo. Někdo tudy prošel a rozbil v tunelu všechna světla. Zatím jsme nezjistili, jestli to udělal pachatel, nebo jestli ta světla byla rozbítá už předtím."

V každém případě jsme museli přitáhnout vlastní osvětlení. Neměli jsme dost dlouhý kabely, abychom nechali generátor venku. Teď tam řve jako hladovej kojenec."

Otočil se a chtěl se vrátit zpátky do tunelu, ale Bosch se natáhl a chytil ho za rameno.

"Jede, jak jste na to přišli?"

"Anonym. Nebyla to linka devět set jedenáct, takže se to nenahrálo, a nic se tedy nevypátralo. Zavolał rovnou službě v Hollywoodu. Byl to prej nějaký mužskej. A to je všechno, co nám byl schopnej říct tlustej skaut, co ten telefonát vzal."

Edgar se znovu otočil k podchodu. Bosch s Wishovou ho následovali. Byla to dlouhá chodba, která se stáčela vpravo. Podlaha byla ze špinavého betonu a bílé omítnuté stěny byly úplně pokryté graffiti. Nic než kus městské reality, když odcházíte z koncertu v amfiteátru, pomyslel si Bosch. V tunelu byla tma, až na jasnou skvrnu světla přibližně v jeho polovině, které ozařovalo místo činu. Tam Bosch spatřil lidské tělo ležící na zádech. Sharkey. Viděl muže, kteří stáli ve světle a pracovali. Při chůzi nechal Bosch prsty své pravé ruky klouzat po omítnuté stěně. Uklidňovalo ho to. Starý vlhký zápach tunelu se mísil s novým z benzínu a výfukových plynů generátoru. Bosch cítil, jak mu na hlavě a pod košilí vyrazí pot. Dech měl rychlejší a povrchnější. Po deseti metrech minuli v tunelu generátor a ocitli se asi deset metrů od místa, kde pod neúprosným světlem reflektorů ležel na zemi Sharkey.

Chlapcova hlava se v nepřírodném úhlu opírala o stěnu tunelu. Zdál se menší a mladší, než jak si ho Bosch pamatoval. Měl napůl otevřené oči se známým skelným leskem nevidoucího. Na sobě měl oblečené černé tričko s nápisem Guns'n'Roses, prosáklé vlastní krví. Kapsy vyšisovaných džinsů měl obrácené naruby a prázdné. Vedle něho stála plechovka sprejové barvy v igelitovém sáčku předmětu doličného. Na stěně nad jeho hlavou byl namalovaný nápis 'RIP Sharkey', tedy 'Requiescat in pace', neboli 'Odpočívej v pokoji'. Černou barvu nanasla na stěnu nezkušená ruka a použila jí víc, než bylo třeba. Tlusté čírky barvy stékaly po stěně dolů, některé Sharkeymu do vlasů.

Když Edgar zakřičel, aby přehlušil generátor: "Chceš to vidět?", Bosch věděl, že má na mysli smrtelnou ránu. Sharkey měl hlavu skloněnou dopředu, a tak rána na hrdle nebyla vidět. Jenom krev. Bosch odmítavě zakroutil hlavou.

Pak si Bosch všiml stříkanců krve na stěně a na podlaze asi metr od těla. Ožrala Porter srovnával tvary kapek se vzory na kapkových kartách, které měl zavěšeny na ocelovém kroužku. Technik místa činu Roberge skvrny fotografoval. Na podlaze vytvořily skvrny kruh. Na stěnách měly elipsovité tvar. Na to, aby se poznalo, že chlapec byl zabit přímo zde v tunelu, nebylo třeba kart se vzorky kapek.

"Vypadá to tak," řekl Porter nahlas, aniž se obrátil na někoho konkrétně, "že ho tu napadl někdo zezadu, podřízl ho a strčil tamhle ke zdi."

"Máš jen poloviční pravdu, Portere," řekl Edgar. "Jak by ho mohl někdo nepozorovaně napadnout zezadu v takovémhle tunelu? Byl s někým a ten někdo to udělal. Nešlo o přepadení ze zálohy, Portere."

Porter strčil karty se vzory kapek do kapsy a omluvil se: "Lituju, partáku."

Nic jiného už neřekl. Byl tlustý a vyřízený, jako tolik jiných policajtů, když u své profese zůstali déle, než měli. Porter sice stále ještě mohl nosit opasek číslo třicet čtyři, ale nad ním mu přepadávalo obrovské břicho jako nějaký baldachýn. Na sobě měl tvídové sportovní sako s rozedřenými lokty. Z vyzáblého obličeje bledého jako mouka na tortillu mu vystupoval široký, znetvořený a bolestně rudý opilecký nos.

Bosch si zapálil cigaretu a ohořelou zápalku strčil do kapsy. Předklonil se jako baseballový chytač vedle mrtvého, zvedl sáček s plechovkou barvy a potěžkal ji. Byla skoro plná a to mu potvrdilo, co už věděl a čeho se obával. Byl to on, kdo zabil Sharkeyho. Alespoň do jisté míry. Bosch ho vypátral a udělal z něho cenného či potenciálně cenného

svědka v jejich případě. Někdo to nemohl připustit. Bosch si sedl na bobek, lokty se opřel o kolena a s cigaretou v ústech si pozorně prohlížel mrtvého, aby si byl jist, že na něho nezapomene.

Meadows byl součástí této záležitosti - kruhu navzájem propojených událostí, které vedly k jeho vraždě. Ale Sharkey nikoli. Byl to bezcenný pouliční pól a jeho smrt možná zachránila život někomu, kdo byl na řadě. Ale nezasloužil si to. Pokud šlo o jejich případ, byl nevinný. Znamenalo to, že se věci vymkly kontrole a že pro obě strany začala platit nová pravidla. Bosch ukázal rukou na Sharkeyho krk a koronerův vyšetřovatel odtáhl tělo od stěny. Bosch se jednou rukou opřel o zem, aby udržel rovnováhu, a dlouho upřeně hleděl na zpustošený krk. Chtěl si vryt do paměti každý jednotlivý detail. Sharkeyho hlava přepadla dozadu a zející rána v krku se rozevřela. Bosch neuhnul očima.

Když Bosch konečně zvedl oči od těla, zjistil, že Eleanor už není v tunelu. Vstal a pokynul Edgarovi, aby šel ven a aby si promluvili. Harry nechtěl překřikovat hluk generátoru. Když vyšli z tunelu, spatřil Eleanor sedící samotnou na horním schodě. Prošli kolem ní a Harry jí položil ruku na rameno. Měl pocit, že při jeho dotyku ztuhlo.

Když se s bývalým partákem dostatečně vzdálili od hluku, zeptal se Bosch: "Tak na co přišli technici?"

"Moc toho není," odpověděl Edgar. "Jestli je to záležitost gangů, pak je to ta nejčistší, jakou jsem kdy viděl. Žádné celej, ani částečné otisk prstů. Plechovka se sprejem je taky čistá. Žádná vražedná zbraň. Žádní svědci."

"Sharkey měl partu a do dnešního dne bydlel v motelu u bulváru, ale nepatřil k žádnému gangu," řekl Bosch. "Je to v kartotékách. Byl to podvodník. Obchodoval s pornosnímky, okrádal homosexuály a tak podobně."

"Říkáš, že je v kartotékách gangů a přitom že v žádném nebyl?"

"Jo, přesně tak."

Edgar přikývl a řekl: "Ale pořád ještě by ho moh sejmout někdo, kdo si myslel, že k nějakému gangu patří."

Wishová k nim došla, ale mlčela.

"Ty dobře víš, Jede, že tohle není záležitost gangů," řekl mu Bosch.

"Že to vím?"

"Jo, víš to. Kdyby byla, nezůstala by tam ta plná plechovka barvy. Žádné příslušník gangu by tam něco takového nenechal. A navíc ten, kdo psal po zdi, to neuměl. Barva stékala. Ať to udělal kdokoli, sprejovat neuměl."

"Pojď sem na vteřinku," řekl Edgar.

Bosch se podíval po Eleanor a kývl, že je to v pořádku. S Edgarem poodešli pár kroků a zastavili se u pásky ohraničující místo činu.

"Co vám ten kluk řek? Jak to že se motal na svobodě, jestli byl součástí případu?" zeptal se.

Bosch mu vyložil základní údaje i to, že nevěděli, zda je Sharkey pro případ důležitý. Ale někdo to zřejmě věděl a nechtěl riskovat, že se na to přijde. Během své promluvy se díval vzhůru ke kopcům a viděl, jak první paprsky úsvitu kreslí siluety vysokých palem na vrcholcích. Edgar ustoupil o krok a zvedl hlavu také tím směrem. Ale nedíval se na oblohu. Měl zavřené oči. Nakonec se obrátil zpět k Boschovi.

"Harry, víš, co je příští víkend?" zeptal se ho. "Je to víkend Pamětního dne. To je nejlepší třídenní víkend na předvádění nemovitostí za celej rok. Začátek letní sezóny. Loni jsem o tom víkendu prodal čtyři domy a vydělal skoro tolik, co jsem bral jako policajt za celej rok."

Bosch byl zmatený náhlým obratem hovoru. "O čem to mluvíš?"

"Ber věci asi takhle... Já si nebudu na tomhle případě trhat triko. Nenechám si jím zmravit příští víkend jako ten minulej. Chci tedy říct, že jestli souhlasíš, půjdu za Poundsem a povím mu, že ty a FBI chcete ten případ převzít, protože souvisí s případem, na kterým už děláte. Jinak bych na tom mkal jako na obyčejný věci."

"Řekni Poundsovi, co chceš, Jede. To není moje věc."

Bosch zamířil k Eleanor, ale Edgar ho zarazil: "Ještě něco. Kdo věděl, že jste našli toho kluka?"

Bosch se zastavil a pohlédl na Eleanor. Aniž by se otočil, odpověděl: "Sebrali jsme ho na ulici a vyslyšeli ho ve Wilcoxu. Hlášení šlo do Úřadu. Co chceš, abych ti řek, Jede?"

"Nic," odpověděl Edgar. "Ale stejně, Harry, možná byste si ty i FBI měli dávat lepší pozor na svy svědky. Třeba byste mi ušetřili trochu času a tomu klukovi život."

Bosch s Wishovou šli tiše zpátky k autu. Jakmile nastoupili, Bosch se zeptal: "Kdo to věděl?"

"Co myslíš?" řekla.

"To, na co se ptal Edgar: Kdo věděl o Sharkeym?"

Chvilí přemýšlela. Potom odpověděla: "Pokud jde o mě, dostává Rourke souhrnná denní hlášení a dostal i interní sdělení o hypnóze. Hlášení jdou do archivu a pořizují se kopie pro staršího zvláštního agenta. Páska z výsledku, kterou jsi mi dal, je zamčená v mém stole. Nikdo ji neslyšel, ani nebyla přepsána. Tudíž se domnívám, že souhrnná hlášení mohl vidět kdokoli. Přece si ale nemyslíš něco takového, Harry... To není možné."

"Podívej se, věděli, že jsme našli toho kluka a že by moh bejt důležitý. Co ti to říká? Musejí mít někoho uvnitř."

"Harry, to je spekulace. Mohlo to být jakkoli. Sám jsi řekl Edgarovi, že jsme Sharkeyho sebrali na ulici. Kdokoli to mohl vidět. Jeho přátelé, to děvče, kdokoli mohl prozradit, že hledáme Sharkeyho."

Bosch si vzpomněl na Lewise a Clarka. Museli vidět, jak sebrali Sharkeyho. Jakou hru vlastně hrají? Nic nedávalo smysl. "Sharkey byl malej tvrdej lotr," řekl. "Myslíš, že by byl šel jen tak s někým do toho tunelu? Obávám se, že neměl na vybranou. Ale na to by bylo třeba člověka se služebním odznakem."

"Anebo někoho s penězi. Víš, že by šel s každým, kdo by měl prachy."

Nenastartovala. Zamyšleně seděli v autě. Nakonec Bosch řekl: "Sharkey byl vzkaz."

"Cože?"

"Vzkaz pro nás. Copak to nevidíš? Nechali u něho mou vizitku. Zavolali na nesledovatelnou linku. A oddělali ho v tunelu. Chtějí, abychom věděli, že to udělali oni. Chtějí, abychom věděli, že mají někoho uvnitř. Vysmívají se nám."

Nastartovala. "Kam pojedeme?"

"Do Úřadu."

"Harry, buď opatrný s tím nápadem o člověku uvnitř. Jestli se to pokusíš prodat a nebude to pravda, mohl bys dát svým nepřátelům všechno, co potřebují, aby tě odrovnali."

Nepřátelé, pomyslel si Bosch. Kdo je to tentokrát?

"Nechal jsem toho kluka zabít," prohlásil. "To nejmenší, co teď mohu udělat, je najít toho, kdo to spáchal."

Bavlněnými záclonami v čekárně se Bosch díval dolů na hřbitov veteránů a Eleanor Wishová mezitím odemykala dveře do kanceláří Úřadu. Přizemní mlha nad polem náhrobků se dosud nezvedla a shora vypadala jako tisíce duchů vystupujících naráz ze svých schránek. Bosch viděl i tmavý zářez vykopaný na hřebeni kopce na severní straně hřbitova, ale stále nemohl přijít na to, o co jde. Dlouhý příkop vyhloubený v kopci, velká zející rána, připomínal masový hrob. Vykopaná hlína byla zakrytá černými plastovými plachtami.

"Chceš kávu?" ozvala se mu za zády Wishová.

"Samozřejmě," odpověděl. Odstoupil od závěsů a následoval ji dovnitř. Kanceláře byly prázdné. Zašli do kuchyňky. Pozoroval, jak sype balíček mleté kávy do košíčku s filtrem a zapíná kávovar. Stáli tam tiše a dívali se, jak káva pomalu odkapává do kulaté skleněné konvice na topné podložce. Bosch si zapálil cigaretu a snažil se myslet jen na připravovanou kávu. Odháněla kouř rukou, ale neřekla, aby cigaretu uhasil.

Když byla káva hotová, Bosch si ji dal bez mléka. Zasáhla jeho organizmus jako blesk. Nalil si druhý šálek a odnesl oba do kanceláře skupiny. Když došel ke svému dočasnému psacímu stolu, zapálil si druhou cigaretu od nedopalku první.

"Bude poslední," slíbil, když viděl, že ho pozoruje.

Eleanor si nalila sklenici vody z láhve, kterou vytáhla ze své zásuvky na spisy.

"To ti ta voda nikdy nedojde?" zeptal se jí.

Ignorovala jeho otázku. "Harry, nemůžeme se obviňovat kvůli Sharkeymu. Kdybychom si to měli vyčítat, museli bychom nabídnout ochranu každému, s kým promluvíme. Měli bychom jít, sebrat jeho matku a zařadit ji pod ochranu svědků? A co to děvče v motelovém pokoji, které ho znalo? To by bylo přece šílené. Sharkey byl Sharkey. Když žiješ na ulici, tak na ní i zemřeš."

Bosch nejdříve mlčel. Potom se ozval: "Ukaž mi ta jména." Vytáhla svazky o případu WestLandské banky. Prohrabala se jimi, vytáhla počítačovou sjetinu o několik stránkách, složenou jako harmonika, a hodila ji na psací stůl před něho.

"Tohle je hlavní seznam," řekla. "Jsou v něm všichni, kdo měli schránky. U některých jmen jsou připsané poznámky, ale pravděpodobně nejsou podstatné. Většinou se týkají toho, jestli jsme si mysleli, že chtějí podvést pojišťovnu, nebo ne."

Bosch začal sjetinu rozkládat a zjistil, že je to jeden dlouhý a pět kratších seznamů, označených písmeny A až E. Zeptal se, co to znamená. Eleanor obešla stůl a podívala se mu přes rameno. Ucítil jablkovou vůni jejích vlasů.

"Jak jsem říkala, v tom dlouhém seznamu jsou uvedeni všichni, kdo měli pronajatou schránku. Je to úplný seznam. Dále jsme zpracovali pět výpisů - seznamy A až E. První, tedy A - je výpis týkající se schránek, které byly pronajaty tři měsíce před krádeží. Do seznamu B jsme zařadili majitele schránek, kteří v souvislosti s krádeží oznámili, že jim nic ukradeno nebylo. Seznam C představuje slepé uličky - majitele schránek, kteří zemřeli, nebo které jsme nemohli najít kvůli změnám adresy či proto, že uvedli při pronájmu falešné údaje.

Čtvrtý a pátý výpis jsou výsledky vzájemného porovnání prvních tří. V seznamu D je každý, kdo si pronajal schránku v posledních třech měsících a zároveň neohlásil žádnou ztrátu. V seznamu E jsou všichni ze seznamu slepých uliček, kteří se vyskytují také na tříměsíčním seznamu. Chápeš?"

Chápal. Úvaha FBI spočívala v tom, že trezor musel být vytipován před vloupáním, a to bylo s největší pravděpodobností provedeno tak, že někdo zkrátka přišel do banky a pronajal si schránku. Tím si zajistil legitimní přístup do trezoru. Člověk, který si schránku pronajal, mohl vstoupit do trezoru a rozhlížet se tam kdykoli během bankovních hodin. Existovala tudíž dost velká šance, že seznam osob, které si pronajaly schránku v období tří měsíců před krádeží, zahrnuje i tohoto průzkumníka.

Za druhé, bylo pravděpodobné, že tento průzkumník na sebe nechtěl po loupeži upoutat pozornost, takže nemusel ohlásit žádnou ztrátu ve své schránce. Tak by se dostal do seznamu D. Pokud by však neudělal vůbec žádné oznámení, nebo pokud by byl uveden při pronájmu falešné informace, pak by se jeho jméno ocitlo na seznamu E.

Na seznamu D bylo pouze sedm jmen a pět jich bylo na seznamu E. Jedno jméno ze seznamu E bylo zakroužkováno. Frederic B. Isley z Park La Brea, což byl muž, který koupil tři terénní Hondy v Tustinu. Za ostatními jmény byly značky o prověření.

"Pamatuješ?" zeptala se Eleanor. "Řekla jsem, že se nám to jméno objeví ještě jednou."

Harry přikývl.

"Isley," opakovala. "Domníváme se, že to byl ten průzkumník. Pronajal si schránku devět týdnů před krádeží. Záznamy v bance ukazují, že uskutečnil celkem čtyři návštěvy trezoru během dalších sedmi týdnů. Ať už to byl kdokoli, po vloupání se už neobjevil, ani nepodal trestní oznámení. Když jsme se ho pokoušeli kontaktovat, zjistili jsme, že adresa je falešná."

"Máte jeho popis?"

"Ne takový, aby nám byl nějak užitečný. Malý, snědý a možná i hezký, to je tak všechno, co o něm dokázali říct zřízení z trezoru. Domnívali jsme se, že tenhle člověk by mohl být oním průzkumníkem ještě předtím, než jsme přišli na ta terénní auta. Když se chce nějaký nájemce podívat do své schránky, zřízenec ho zavede dovnitř, odemkne malé dveře a doprovodí ho do jedné z prohlížečích místností. Když skončí, uloží společně schránku zpět a zákazník podepíše svou kartu iniciálami. Podobně jako v knihovně. Když jsme se pak podívali na kartu toho chlapíka, spatřili jsme iniciálky: FBI. Nemáš rád náhody. My taky ne. Domnívali jsme se, že si z nás někdo dělá legraci. Později, když jsme se

dostali po stopách těch terénních vozů do Tustinu, se to potvrdilo."

Harry usrkával kávu.

"Nebylo nám to k ničemu," řekla. "Nepodařilo se nám ho objevit. Po vloupání jsme našli v trezoru jeho schránku. Hledali jsme na ní i na dveřích otisky prstů. Nic tam nebylo. Ukázali jsme zřízcům z trezoru několik policejních fotografií - včetně Meadowse -, ale nepodařilo se jim nikoho poznat."

"Můžeme za nimi zajít znovu s Franklinem a Delgadem a kouknout se, jestli Isley nebyl náhodou jeden z nich."

"Ano, to bychom mohli. Hned se vrátím."

Vstala a odešla. Bosch se vrátil ke kávě a studiu seznamu. Přečetl všechna jména a adresy těch, kteří měli pronajaté bezpečnostní schránky, ale nikoho kromě hrstky známých osobností, politiků a podobně mu to nepřipomnělo. Pročítal seznam podruhé, když se Eleanor vrátila. Přinesla list papíru, který mu položila na stůl.

"Prohlédla jsem Rourkovu kancelář. Odeslal již do archivu většinu papírů, které jsem mu předala. Ale tohle interní sdělení o hypnóze bylo ještě v jeho přihrádce došlé pošty, takže je dosud neviděl. Sebrala jsem je. Ted' už nemá význam a možná bude lépe, když je neuvidí."

Harry mrkl na interní sdělení a potom list přeložil a strčil si ho do kapsy.

"Upřímně řečeno," řekla, "nemyslím si, že by některé z hlášení bylo dost dlouho volně přístupné... Chci říct, že se mi to prostě nezdá. A pokud jde o Rourka..., je to technokrat, ne vrah. Jak to řekli o tobě v Quanticu? Nepřekročil by meze kvůli penězům."

Bosch se na ni podíval a uvědomil si, že by jí rád řekl něco, co by jí udělalo radost, aby si ji znovu získal. Ale nic ho nenapadlo a nemohl pochopit, odkud se znovu vzal ten chlad v jejím chování.

"Zapomeň na to," řekl, pak se zahleděl do seznamu a dodal: "Jak dalece jste prověřovali lidi, kteří oznámili, že se jim nic neztratilo?"

Pohlédla na sjetinu, na které Bosch zakroužkoval seznam B. Bylo na něm sedmáct jmen.

"Každé jméno jsme prověřili v trestním rejstříku," začala. "Kontaktovali jsme všechny telefonicky a později i osobně. Když měl některý agent divný dojem nebo se mu něčí historka nezdála pravděpodobná, nahradil ho při dalším pohovoru bez ohlášení jiný agent. Chtěli jsme znát názor někoho dalšího. Nezúčastnila jsem se toho. Měli jsme druhou skupinu, která se starala o většinu pohovorů v terénu. Pokud je tam nějaké jméno, které by tě speciálně zajímalo, mohu najít záznamy o pohovorech."

"A co ty vietnamské jména na seznamech? Vidím, že je tu třicet čtyři držitelů schránek s vietnamskými jmény, čtyři na seznamu nepoškozených a jeden na slepejch uličkách."

"Vietnamci? Když to začneš zkoumat z tohoto hlediska, tak tam najdeš Číňany, Korejce, bělochy, černochoy i Latince. Pravděpodobnost, že proto jsou to bankovní lupiči, je asi stejná."

"To jo, ale už u Meadowse se vám ukázalo spojení na Vietnam. A teď se nám do toho možná zapletli i Franklin a Delgado. Všichni tři byli ve Vietnamu u vojenské policie. A Rota Charlie v tom možná hraje nějakou roli, a možná taky ne. Když se tedy stal z Meadowse podezřelý a vy jste začali vytahovat vojenský záznamy tunelových krys, pokračovali jste i v prověrkách těch Vietnamců ze seznamu?"

"Ne - vlastně ano. Jména cizích státních příslušníků jsme předložili Imigrační a naturalizační službě, abychom zjistili, jak dlouho tady jsou a zda jsou tu legálně. Ale to bylo všechno." Chvilí byla zticha. "Chápu, oč ti jde. Chceš říct, že jsme na to šli špatně. Podívej, my jsme na Meadowse jako na potenciálního podezřelého přišli až několik týdnů po vloupání. V té době se už uskutečnily pohovory s většinou těchto lidí. Nemyslím, že bychom se poté, co jsme se začali zabývat Meadowsem, vrátili k tomu, zda s ním některé ze jmen na seznamu nějak souvisí. Myslíš, že by s tím mohl mít něco společného někdo z těch Vietnamců?"

"Nejsem si jistý, co si myslím. Jenom hledám nějaký spojitosti. Náhody, který nejsou náhodama."

Bosch vyndal z kapsy svého saka zápisník a začal si opisovat seznam jmen, data narození a adresy vietnamských držitelů schránek. Čtyři, kteří oznámili, že se jim nic neztratilo, a jméno ze seznamu slepých uliček si zapsal na první místo. Právě když dopsal seznam a sklápěl zápisník, vešel do kanceláře skupiny Rourke s vlasy ještě mokrémi od ranní sprchy. V ruce držel hrnek kávy s nápisem 'Boss'. Spatřil Bosche a Wishovou a podíval se na hodinky.

"Jak to, že začínáte tak brzy?"

"Ukázalo se, že zavraždili našeho svědka," řekla Wishová s ledovou tvář.

"Panebože. Kde? A mají někoho?"

Wishová zavrtěla hlavou a pohlédla na Bosche s výrazem, který ho varoval, aby si nic nezačínal. Rourke se na něho taky podíval.

"Má to nějaký vztah k našemu případu?" zeptal se. "Jsou pro to nějaké důkazy?"

"Domníváme se, že ano," odpověděl Bosch.

"Ježíši!"

"Jak jste řekl," zareagoval Bosch.

"Měli bychom převzít případ od Losangeleského policejního sboru a připojit ho k vyšetřování Meadowsovy vraždy?" zeptal se Rourke a díval se přitom na Wishovou. Bosch zde nebyl členem týmu, který by mohl přijímat rozhodnutí. Neodpověděla, a tak Rourke dodal: "Neměli jsme mu nabídnout ochranu?"

Bosch se neudržel: "Před kým?"

Pramen vlhkých vlasů spadl Rourkevi do čela. Zrudl v obličeji.

"Co to k čertu znamená?"

"Jak jste věděl, že ten případ má Losangeleský policejní sbor?"

"Cože?"

"Právě jste se zeptal, zda bychom ten případ neměli převzít od Losangeleského policejního sboru. Jak jste věděl, že

ho má právě on? My o tom nemluvíli."

"Jen jsem to předpokládal. Boschi, jsem dotčen tím, co z toho vyplývá; i tím, že s tím přicházíte vy. Chcete snad naznačit, že já nebo někdo... Jestli chcete tvrdit, že v tomto případě došlo k úniku informací, požádám okamžitě o vnitřní vyšetřování. Ale říkám vám rovnou, že pokud došlo k nějakému úniku, tak to nebylo z tohoto Úřadu."

"Tak k sakru odkud? Co se stalo s hlášeními, který jsme vám dali? Kdo je viděl?"

"Harry, nebuďte směšný. Chápu vaše pocity, ale uklidněme se a přemýšlejme chvíli. Svědka jste sebrali na ulici, vyslyšeli na Hollywoodské stanici a potom jste ho nechali ve veřejném útulku pro mládež."

A navíc vás sledovali z vašeho vlastního policejního sboru, detektive. Je mi líto, ale zřejmě vám nedůvěřují ani vaši lidé."

Bosch zrudl. V jistém smyslu se cítil zrazený. Rourke se o sledovače mohl dovědět jenom od Wishové. Odhalila Lewise a Clarka. Proč mu to neřekla, ale pověděla o tom Rourkovi? Bosch se na ni podíval, ale koukala se do stolu. Pohlédl zpět na Rourke, který pokyvoval hlavou, jako by ji měl na pružině.

"Ano, odhalila sledovačku první den." Rourke se rozhlédl po prázdné kanceláři skupiny a zjevně zatoužil po větším publiku. Přenášel váhu z nohy na nohu jako boxer, čekající netrpělivě ve svém koutě ringu na začátek dalšího kola, aby mohl knokautovat potácejícího se soupeře. Wishová seděla dál tiše u stolu. A v tom okamžiku přepadl Bosche pocit, že uplynulo milion let od chvíle, kdy se objímali v její v posteli. Rourke pronesl: "Možná byste se měl nejdřív podívat na sebe a na vlastní policejní sbor, než začnete někoho lehkomylně obviňovat."

Bosch neřekl nic. Jen vstal a zamířil ke dveřím.

"Harry, kam jdeš?" zvolala Eleanor od svého stolu.

Otočil se, chvíli se na ni díval a pak pokračoval v chůzi.

Lewis s Clarkem zachytili Boschův Caprice, jakmile vyjel z garáže federální budovy. Clarke řídil a Lewis pečlivě zaznamenával čas do deníku sledování.

"Asi ho bodla vosa, bude líp, když se k němu víc přiblížíš," řekl Lewis. Bosch odbočil na západ po Wilshirském bulváru a zamířil na čtyřistapětku. Clarke šlápl na plyn, aby se mu v ranní špičce neztratil.

"Byl bych taky pořádně nasranej, kdybych právě přišel o svého jediného svědka," řekl Clarke. "Kdyby mi ho voddělali."

"Jak to myslíš?"

"Viděls to přece. Strčil kluka do útulku a šel se bavit. Nevím, co ten kluk viděl nebo co jim řekl, ale byl pro něho zřejmě tak důležitý, že ho musel někdo zlikvidovat. Bosch si měl dávat víc bacha. Měl ho strčit pod zámek."

Jeli po čtyřistapětce na jih. Bosch byl deset vozů před nimi a jel nyní v pomalém pruhu. Dálnice byla přečpaná smrdící dýmající masou pohybující se oceli.

"Myslím, že jede na desítku," pravil Clarke. "Do Santa Moniky. Možná k ní do bytu, protože si tam zapomněl kartáček na zuby. Nebo přijde ona za ním, aby si to rozdali v polední přestávce. Víš co? Měli bysme ho nechat plavat, vrátit se a popovídat si s Irvingem. Mám dojem, že by se nějak dalo využít tý věci se svědkem. Možná zanedbání povinností. Určitě by to stačilo na administrativní řízení. Přinejmenším by ho vyrazili z vražd, a kdyby Harry Bosch nesměl zůstat na vraždách, sbalil by to a vypadl. Další bod pro nás."

Lewis přemýšlel o partákově nápadu. Nebyl špatný. Mohlo by to vyjít. Ale nechtěl přerušit sledovačku bez Irvingova souhlasu.

"Drž se ho," řekl. "Až se někde zastaví, obětuju čtvrták a uvidím, co chce dělat Irving. Když mi dneska ráno volal o tom klukovi, zdálo se, že má docela dobrou náladu. Asi se věci vyvíjejí dobře. Tak toho nechci nechat bez jeho souhlasu."

"Jak chceš. Hele, mimochodem, jak se Irving tak rychle dověděl, že toho kluka někdo sejmul?"

"Nevím. Dávej pozor. Odbočuje na desítku."

Vjeli za šedým Capricem na santamonickou dálnici. Vzdalovali se teď od města, kam všichni spěchali za prací, a ocitli se ve slabším provozu. Ale Bosch jel dál plnou rychlostí. Projel kolem výjezdů Clover Field i Lincoln, vedoucích k bytu Eleanor Wishové, a zůstal na dálnici, dokud neodbočila do tunelu a nevynořila se z něho pod pobřežními pahorky jako Pacifická pobřežní dálnice. Mířil na sever podél pobřeží se zářícím sluncem nad hlavou a náznakem hor Malibu zahalených do neprůhledné mlhy v dáli před sebou.

"Co teď?" zeptal se Clarke.

"Nevím. Drž se trochu zpátky."

Na Pacifické pobřežní dálnici nebyl provoz příliš veliký, a bylo tedy obtížné jet tak, aby mezi nimi a Boschem zůstal stále nějaký další vůz. Přestože Lewis věřil, že většina policistů se nikdy neobtěžuje zkontrolovat si, zda je někdo nesleduje, dnes u Bosche udělal výjimku ze své teorie. Zavraždili mu svědka, a tak by si mohl instinktivně myslet, že ho někdo sledoval nebo ho dosud sleduje.

"Drž se zpátky. Nikam nespěcháme, ani my, ani on."

Bosch dalších šest a půl kilometru dodržoval rychlost a pak odbočil na parkoviště u restaurace Alice u mola Malibu. Lewis s Clarkem jeli dál. Po kilometru udělal Clarke nedovolený obrát do protisměru a vrátil se. Když dojeli k parkovišti, Boschův vůz tam dosud stál, ale jeho neviděli.

"Zase tahle restaurace?" řekl Clarke. "Musí se mu to tady líbit."

"Dokonce ještě není tak brzy otevřeno."

Oba se začali rozhlížet na všechny strany. Na konci parkoviště stály čtyři vozy a nosiče na jejich střeších napovídaly, že patří skupince surfařů, kteří se vynořovali a zase mizeli na vlnách jižně od mola. Nakonec Lewis uviděl Bosche a ukázal na něho. Byl v polovině mola a kráčel se sklopenou hlavou a vlasy vlajícími do všech stran k jeho konci. Lewis chtěl sáhnout po fotoaparátu, ale uvědomil si, že ho má ještě v kufří. Z přihrádky palubní desky vytáhl

dalekohled a zamířil ho na Boschovu zmenšující se postavu. Pozoroval ho, dokud nedošel na konec prkenné podlahy a neopřel se lokty o zábradlí.

"Co tam dělá?" zeptal se Clarke. "Nech mě, ať se podívám."

"Ty řídíš. Já pozoruju. Stejně nedělá nic. Jen se tam opírá o zábradlí."

"Něco dělá."

"Přemejšlí, jasný...? Teď si zapaluje cigaretu. Seš spokojenej? Něco dělá... Okamžik, počkej."

"Cože?"

"Do prdele. Měli bysme mít připravenej foťák."

"Jakýpak my, k sakru? Dneska je to tvůj džob. Já řídím. Co dělá?"

"Zahazuje něco do vody."

Dalekohledem Lewis viděl Boschovo tělo unaveně opřené o zábradlí. Díval se dolů do vody. Pokud Lewis dobře viděl, na molu nebyl nikdo kromě Bosche.

"Co to zahodil? Viděls to?"

"Jak mám sakra vědět, co zahodil? Nevidím odtud na hladinu. Chceš, abych tam došel a poslal jednoho z těch surfařů, aby se na to kvůli nám zajel podívat? Nevím, co zahodil."

"Nerozčiluj se. Jen jsem se zeptal. Pamatuješ si barvu toho, co zahodil?"

"Bylo to bílý jako míček. Ale jako by se to vznášelo."

"Myslel jsem, žeš říkal, že nevidíš na hladinu."

"Viděl jsem to, když to padalo dolů. Asi to byl kus hadru nebo papíru."

"Co dělá teď?"

"Stojí jen tak u zábradlí a dívá se do vody."

"Hryže ho svědomí. Třeba skočí do vody a my budeme moct na celou tuhle pitomost zapomenout."

Clarke se zachechtal svému chabému vtipu. Lewis nikoli.

"Jo, to určitě. Jsem si jistej, že právě to se stane."

"Dej mi to kukátko a běž telefonovat. Zjisti, co chce Irving dělat."

Lewis mu podal dalekohled a vystoupil. Nejprve šel ke kufru, otevřel ho a vyndal z něj Nikon. Nasadil na něj teleobjektiv a pak obešel vůz a levým předním okénkem ho podal Clarkovi.

"Vyfoť ho, jak tam stojí, ať máme něco pro Irvinga."

Potom Lewis odklusal do restaurace k telefonu. Vrátil se ani ne za tři minuty. Bosch se stále ještě opíral o zábradlí na konci mola.

"Šéf říkal, že za žádnéh okolností nemáme přerušit sledovačku," vychrlil ze sebe Lewis. "A ještě prohlásil, že naše hlášení jsou na hovno. Chce víc podrobností a víc fotek. Vyfotils ho?"

Clarke byl příliš zaměstnán pozorováním Bosche, než aby odpověděl. Lewis uchopil dalekohled a díval se. Bosch se stále nehýbal. Lewis si to nedovedl vysvětlit. Co to dělá? Přemejšlí? To jel takovou cestu, jen aby tu přemejšlel?"

"Zasranej Irving, co si myslí?" vybuchl náhle Clarke a hodil foťák partákovi do klína. "Jo, udělal jsem dost fotek, aby moh bejt Irving šťastnej. Jenže Bosch nic nedělá. Jen se tam opírá."

"Už ne," prohlásil Lewis s dalekohledem u očí. "Startuj. Padáme."

Bosch se vracel zpátky po molu poté, co zmačkané interní sdělení o hypnóze hodil do vody. Plulo po hladině jako květ hozený do špinavého oceánu. Několik okamžiků se papír držel na vodě, ale pak se potopil a zmizel z dohledu. Boschovo odhodlání najít Meadowsova vraha nyní ještě zesílilo. Teď hledal spravedlnost i pro Sharkeyho. Když kráčel po starých prknech mola, uviděl, jak Plymouth, který ho sledoval, vyjíždí z parkoviště u restaurace. To jsou oni, pomyslel si. Nevadí. Nestaral se o to, co viděli, či si mysleli, že vidí. Teď začala platit nová pravidla a Bosch měl s Lewisem a Clarkem své úmysly.

Výjel po desítce na východ směrem do centra. Vůbec se neobtěžoval tím, aby ve zpětném zrcátku kontroloval černý vůz, protože věděl, že tam bude. Chtěl, aby tam byl.

Když se dostal na Los Angeles Street, zaparkoval v zóně zákazu stání před budovou federálních správních úřadů. Ve druhém patře prošel jednou z přeplněných čekáren Imigrační a naturalizační služby. Páchlo to tam jako ve vězení - potem, strachem a zoufalstvím. Za zasunovacím skleněným okénkem seděla znuděná žena a luštila křížovku v Timesech. Okénko bylo zavřené. Na parapetu ležel plastový strojek na přidělování papírových lístků s pořadovými čísly, jaký se používá v řeznictvích. Teprve za chvíli se podívala na Bosche. Držel v ruce svůj služební odznak.

"Znáte slovo o šesti písmenech, označující muže, kterého neustále trápí smutek a samota?" zeptala se, když odsunula sklo a prohlédla si nehet, jestli si ho přitom nepoškodila.

"Bosch."

"Cože?"

"Detektiv Harry Bosch. Pusfte mě dovnitř. Chci mluvit s Hectorem V."

"Nejdřív se ho musím zeptat," prohlásila s výrazem nevole. Zaseptala něco do telefonu, potom se natáhla k Boschovu pouzdru s odznakem a položila prst na jméno na identifikační kartě. Pak zavěsila.

"Řek, abyste šel dozadu." Stiskla tlačítko vedle okénka a elektrický zámek otevřel se zabzučením dveře. "Říkal, že cestu znáte." Bosch si potřásl ruku s Hectorem Villabonou v zaplněné společné kanceláři, mnohem menší, než byla Boschova.

"Chci od tebe laskavost. Potřebuju nějaký počítačovej čas."

"Jdeme na to."

Právě tohle se Boschovi na Hectoru V. líbilo. Nikdy se neptal co nebo proč dřív, než se rozhodl. Byl to typ člověka 'jde-se-na-to'. Bosch na něho nemusel nic hrát, jak to podle jeho zkušeností dělá málem každý policajt. Hector popojel v

křesle k počítači IBM, který stál na stole u zdi, a vložil své heslo. "Chceš překontrolovat nějaký jména, vid? Kolik?"

Bosch ho nechtěl balamutit. Ukázal mu seznam třiceti dvou jmen. Hector tiše hvízdal a řekl: "Dobrý, projedeme to, ale jsou to Vietnamci. Jestli jejich případy nebyly zpracovávány zdejší kanceláří, jejich spisy tady nebudou. Mohu jen zjistit, co je v počítači. Data vstupu, doklady, občanství, prostě to, co tam je. Víš, o co jde, Harry."

Bosch to věděl. A taky věděl, že Jižní Kalifornie je místo, které si většina vietnamských uprchlíků nakonec vybere za svůj domov. Hector začal dvěma prsty vytvářet jména a za dvacet minut se Bosch díval na vytištěný výpis z počítače.

"Co hledáme, Harry?" zeptal se Hector, který studoval seznam zároveň s ním."

"Nevím. Vidíš něco neobvyklého?"

Uplynulo pár okamžiků a Bosch se už domníval, že Hector prohlásí, že na výpisu není nic neobvyklého. Slepá ulička. Mýlil se však.

"Oukej, u tohohle bys moh najít nějaký kontakt."

Jméno znělo Ngo Van Binh. Boschovi to neřeklo nic jiného, než že pochází ze seznamu B; Binh oznámil, že se mu z jeho bezpečnostní schránky nic neztratilo.

"Kontakt?"

"Měl nějaký beking," vysvětlil Hector. "Hádám, že bys to označil za politický kontakt. Podívej se, číslo jeho případu má předponu GL. Jsou to věci, který zpracovává naše kancelář pro zvláštní případy ve Washingtonu. Ten se obvykle nestará o obyčejný lidi z ulice. Jde vždycky o vysoce politický záležitost. Má na starosti lidi, jako je třeba iránské šach, Marcosové nebo ruští emigranti, když to jsou vědci nebo primabaleríny. Zkrátka tenhle druh lidí, o jaký já ani nezavádím."

Pokýval hlavou a položil prst na výtisk.

"No, a navíc tu jsou data, co jdou podezřele blízko za sebou. Řešilo se to hrozně rychle a to mi jasně říká, že to byla protekční záležitost. Moc toho člověka neznám, ale vím, že má konexe. Podívej se na datum vstupu - čtvrtý květen devatenáct set sedmdesát pět. Přesně čtyři dny potom, co opustil Vietnam. A teď počítej: První den letěl do Manily a poslední den do Států. Zbyly mu dva dny na Manile, aby si sehnal povolení a rezervaci k cestě na pevninu. Přitom v té době, člověče, jich do Manily přijížděly plné lodi. Bylo absolutně nemožné zvládnout to za dva dny bez protekce. To tedy znamená, že ten člověk, ten Binh, už to povolení měl. Byl v kontaktu. To nebylo nijak neobvyklé, protože v kontaktu s námi bylo dost lidí. Bylo jich dost, když se to tam posralo. Spousta jich patřila k elitě. A řada jich měla dost prachů, aby se mezi ni dostala."

Bosch se podíval na datum, kdy Binh opustil Vietnam. Třicátý duben devatenáct set sedmdesát pět. Stejný den, kdy Meadows naposledy opustil Vietnam. Toho dne severovietnamská armáda obsadila Saigon.

"A co tohle datum - čtrnáctý květen?" zeptal se Villabona a ukázal na další jméno. "To vypadá taky moc brzy na sehnání dokladů. Znamená to, že dostal vstupní vízum za deset dnů. Na průměrného Joa, nebo v tomhle případě na průměrného Ngoa, je to příliš rychlé."

"Tak co si tedy myslíš?"

"Těžko říct. Moh by to být agent. Nebo by to moh prostě být někdo, kdo měl dost prachů, aby se dostal do nějakých helikoptér. O té době dodnes koluje spousta fám. Řada lidí rychle zbohatla. Místo ve vojenskéch transportech přišlo na desetitisíce dolarů. A vízum bylo určitě ještě dražší. Pochopitelně ti to nikdo nepotvrdí."

"Můžeš vytáhnout spis na toho chlapa?"

"Jo, až budu v D. C."

Bosch se po něm jen podíval a Hector konečně řekl: "Tam jsou totiž všichni GL, Harry. Protože tam jsou osoby, na který byli tihle lidi napojení, chápeš?"

Bosch nic neřekl.

"Neblázni, Harry. Udělám, co mohu. Musím si někam zavolat. Zastavíš se tu později?"

Bosch mu dal číslo na FBI, ale neřekl mu, že je to FBI. Potom si znovu potřásl rukama a Bosch odešel. Ze vstupní haly v přízemí vyhlédl ven dveřmi z kouřového skla a pátral po Lewisovi a Clarkovi. Konečně spatřil, jak se černý Plymouth vynořil zpoza rohu, když detektivové z Vnitřního vyšetřování dokončovali další kolečko kolem bloku. Vyšel ven, po schodech sešel ke svému vozu a na samém okraji svého zorného pole uviděl, jak vůz Vnitřního vyšetřování přibírá a míří k chodníku, aby vyčkal, než Bosch nastoupí a vyjede.

Bosch udělal, co si přál, protože i on si to přál. Woodrow Wilson Drive se stáčí dokola proti směru hodinových ručiček a vede pak vzhůru do Hollywoodských kopců. Je to rozbitá, vyspravovaná asfaltka, nikde dost široká na to, aby se dva vozy mohly míjet, aniž by nemusely z opatrnosti zpomalit. Při jízdě nahoru domy vlevo od silnice šplhají kolmo do svahu. Jsou starší, solidní a bezpečné, se španělskými taškami na střeších a štukovou omítkou. Vpravo od silnice visí místnosti novějších domů nebojácně na dřevěných rámech nad hnědými křovinami strží a kopretinami v kaňonech. Balancují na pylonech a naději a drží se nejistě na okraji srázu, stejně jako jejich majitelé na svých místech ve filmových studiích dole pod kopcem. Boschův dům byl čtvrtý od konce na pravé straně.

Když projel poslední zatáčkou, otevřel se mu výhled na dům. Spatřil tmavý les, dům ve tvaru krabice na boty a hledal známku nějaké změny - jako by exteriér domu mohl signalizovat, že je něco v nepořádku s jeho interiérem. Pak zkontroloval zpětné zrcátko a uviděl předek černého Plymouthu, jak vyjíždí ze zatáčky. Bosch vjel do přístřešku pro auto vedle svého domu a vystoupil. Vešel do domu, aniž by se ohlédl na vůz, který ho sledoval.

Na molo odjel, aby přemýšlel o tom, co mu řekl Rourke. A přitom si vzpomněl, jak mu někdo volal a zavěsil, aniž by něco řekl, což se nahrálo na záznamník. Ted' šel do kuchyně a znovu si ten záznam přehrál. První na něm byl telefonát z úterý, kdy někdo zavěsil, a potom vzkaz od Jerryho Edgara z dnešního rána ještě před úsvitem, kdy ho Edgar sháněl, aby přijel na hollywoodský stadion. Bosch převínil pásku, aby si znovu poslechl to první zavolání, a v duchu si

nadával, že nepochopil jeho význam, když ho slyšel poprvé. Někdo zavolal, vyslechl jeho nahraný vzkaz a po pípnutí zavěsil. A zvuk toho, jak zavěsil, byl na pásce. Většina těch, kteří nechtějí zanechat žádný vzkaz, prostě okamžitě zavěsí, jakmile uslyší z pásky Boschův hlas oznamující, že není doma. Anebo, pokud si myslí, že doma je, ho po doznění signálu osloví jménem. Ale ten člověk vyslechl jeho vzkaz a potom nezavěsil, až do pípnutí. Proč? Bosch si toho původně nevšiml, ale teď usoudil, že to zavolání byla zkouška odposlechu.

Došel ke skřínce u dveří a vyndal z ní dalekohled. Potom přistoupil k oknu v obýváku a mezerou mezi závěsy se zadíval na černý Plymouth. Stál o půl bloku výš na kopci. Lewis s Clarkem projeli kolem jeho domu, pak se otočili a zaparkovali u chodníku předkem dolů z kopce, připraveni pustit se za Boschem, kdyby chtěl odjet. Bosch dalekohledem rozeznal Lewise za volantem, jak pozoruje dům. Clarke měl hlavu opřenou o podpěrku sedadla a oči zavřené. Nezdálo se, že by některý z nich měl sluchátka na uších. Harry však chtěl mít jistotu. Aniž by odložil dalekohled, natáhl se ke vstupním dveřím, na deset centimetrů je otevřel a pak zase zavřel. Muži ve voze Vnitřního vyšetřování nijak nereagovali, nijak je to nevzrušilo. Clarkovy oči zůstávaly zavřené. Lewis se dál rýpal v zubech vizitkou.

Bosch dospěl k závěru, že pokud mu nasadili štěnici do domu, vysílá na dálkově ovládaný magnetofon. Je to bezpečnější způsob. Půjde pravděpodobně, o zvukem aktivovaný minimagnetofon ukrytý někde venku na domě. Počkají, až odjede, a pak jeden z nich vyskočí z auta, rychle sebere kazetu a nahradí ji prázdnou. Potom ho dohoní dřív, než sjede z kopce na dálnici. Odešel od okna a prohlédl rychle obývací i kuchyni, zkontroloval stoly zespodu a elektrické spotřebiče, ale štěnici nenašel. Ani to nepředpokládal. Věděl, že nejvhodnějším místem je telefon, a tak si ho nechal nakonec. Je v něm zdroj elektřiny, a když se tam štěnice umístí, zachytí zvuky z nejbližšího okolí interiéru domu i telefonáty zvenku.

Bosch zvedl sluchátko a malým kapesním nožíkem, který měl zavěšený u klíčů, odklopil kryt mluvítko. Nebylo tam nic, co by tam nepatřilo. Potom otevřel kryt sluchátka. Bylo to tam. Nožem opatrně nadzvedl amplion. Na něm byl zezadu malým magnetem připevněn plochý kruhový vysílač velký asi jako čtvrtedolar. K přístroji, o němž věděl, že se aktivuje zvukem a nazývá se T-9, vedly dva drátky. Jeden byl ovinutý kolem jednoho z drátků přijímače telefonu a odebíral z něj energii pro štěnici. Druhý drátek vedl do válečkovitého držadla sluchátka. Bosch ho opatrně vytáhl. Na jeho konci byl zálohový zdroj energie: malá plochá krabička s jedinou baterií. Štěnice byla zásobována elektrinou z telefonu, ale pokud by byl telefon odpojen, tahle baterie mohla poskytnout energii možná ještě na dalších osm hodin provozu. Bosch odpojil zařízení od telefonu. Teď fungovalo na baterii. Díval se na ně a uvažoval, co udělat. Bylo to standardní odposlechové zařízení používané policejním sborem. Přijímací rozsah mělo do nějakých pěti šesti metrů a bylo určeno k zachycení všeho, co bylo proneseno v místnosti. Vysílací vzdálenost byla minimální, nějakých dvaadvacet metrů; závisela na množství kovu v domě.

Bosch se šel znovu podívat oknem v obýváku na ulici. Lewis s Clarkem dosud neprojevovali žádné známky neklidu, ani se nezdálo, že by věděli o objevení štěnice. Lewis se šťoural v zubech.

Bosch zapnul stereo a pustil cédečko s Wayne Shorterem. Potom vyšel bočními dveřmi z kuchyně do přístřešku pro auto. Sem z auta Vnitřního vyšetřování nebylo vidět. Magnetofon našel na prvním místě, na které se šel podívat - ve skřínce s pojistkami pod elektroměrem na zadní stěně přístřešku. Dvě pěticentimetrové cívky se otáčely a nahrávaly Shorterův saxofon. Magnetofon Nagra, podobně jako T-9, byl připojený na síť, ale měl i bateriovou zálohu. Bosch ho odpojil a odnesl dovnitř, kde ho položil na stůl vedle jeho protějšku.

Shorter končil „Blues 502“. Bosch se posadil do pohodovostního křesla, zapálil si cigaretu a díval se na přístroj. Pokoušel se vymyslet nějaký plán. Natáhl se, převínl pásku a stiskl tlačítko Play. První, co uslyšel, bylo jeho vlastní sdělení, že není doma, a nato vzkaz Jerryho Edgara o Hollywoodském stadionu. Následovaly zvuky dvojího otevírání a zavírání dveří a saxofon Wayne Shortera. Vyměnili kazetu přinejmenším jednou od okamžiku, kdy provedli zkoušku. Potom si uvědomil, že se nahrála i návštěva Eleanor Wishové. Přemýšlel o tom a napadlo ho, zda štěnice zachytí jejich rozhovor na zadní verandě - Boschovo vyprávění o sobě a o Meadowsovi. Naštval se při myšlence na tu indiskrétnost a na to, že byl okraden o intimní chvíle těmi dvěma chlapci z černého Plymouthu.

Oholil se, vysprchoval a převlékl do čistých šatů, světlehnědého letního obleku a růžové košile s modrou vázankou. Potom šel do obývacího štěnici s magnetofonem si dal do kapes saka. Opět se mezerou mezi závěsy podíval dalekohledem na vůz Vnitřních záležitostí: Stále ještě v něm nezaregistroval žádný pohyb. Vyšel znovu ven postranními dveřmi a opatrně slezl z náspu k patě kovové traverzy prvního pylonu. Opatrně si razil cestu svahem pod svým domem. Všiml si přitom, že vyschlá strž je poseta kousky zlatého staniolu z etikety pивní lahve, kterou trhal a házel z verandy, když tam stál s Eleanor.

Když došel na druhou stranu své parcely, pokračoval napříč svahem pod dalšími třemi visutými domky. Když minul třetí z nich, vyškřábal se na svah a skryt za jeho předním rohem se rozhlédl ulicí. Teď už byl za černým Plymouthem. Vytřepal si kamínky z manžet kalhot a pak nenuceně vykročil k silnici.

Bosch došel nepozorovaně až k levým předním dveřím. Okno bylo spuštěné a těsně předtím, než dveře jedním rázem otevřel, měl dojem, že z vozu uslyšel chrápání.

Clarke měl otevřená ústa a oči dosud zavřené, když se Bosch otevřenými dveřmi naklonil dovnitř a uchopil oba muže za hedvábné kravaty. Pravou nohu si dal na práh dveří, aby měl oporu, a přitáhl si oba muže k sobě. Přestože byli dva, ve výhodě byl on. Clarke byl naprosto dezorientovaný a Lewis rovněž nechápal, co se děje. To, že je Bosch vlekl za kravaty, jim znemožňovalo jakkoli se vzepřít či odporovat, protože je přiskrcovaly a znemožňovaly jim dýchat. Vypadli z vozu téměř dobrovolně, jako psi na vodítku, a přistáli u palmy rostoucí asi metr od chodníku. Obličejové měli rudé a poslintané. Ruce jim vylétly ke krku a tápaly po uzlu vázanky, jak se snažili rychle nadýchnout. Boschovy ruce sáhly k jejich opaskům a vyškubly jim pouta. Zatímco oba detektivové z Vnitřního vyšetřování otevřenými ústy lapali po vzduchu, podařilo se Boschovi připoutat Lewisovu levou ruku ke Clarkově pravé. Potom na druhé straně kmenu stromu zachytil Lewisovu pravačku do druhých pout. Clarke si však uvědomil, co Bosch dělá, a pokusil se vstát a

vytrhnout se mu. Bosch ho popadl znovu za kravatu a mocně jí škulbl. Clarkova hlavou s sebou trhla dopředu a obličejem narazila na palmu. Na okamžik ho to omráčilo a Bosch zaklapl poslední náramek pout na jeho zápěstí. Oba detektivové se váleli na zemi připoutaní jeden k druhému s palmou uprostřed kruhu vytvořeném jejich rukama. Bosch jim vytáhl pistole z pouzder a potom ustoupil, aby sám popadl dech. Pistole pak hodil na přední sedadlo auta.

"Seš mrtvej," zaskřehotal nakonec Clarke opuchlým krkem.

Podářilo se jim vstát, palmu mezi sebou. Vypadali jako dva dospělí, kteří si hrají kolo, kolo mlýnský.

"Dvojnásobný napadení kolegy důstojníka," řekl Lewis. "Nevhodný chování. Můžeme ti teď přišít půl tuctu dalších věcí, Boschi." Silně zakašlal a hlen přistál na Clarkově saku. "Odpoutej nás a možná na to zapomeneme."

"V žádném případě. Nezapomeneme ani na jednu tvou zasranou lumpárnu," řekl Clarke svému partnerovi. "Poletí, jako by mu hořela koudel u prdele."

Bosch vytáhl z kapsy štěnici a držel ji na zvednuté dlani, aby na ni dobře viděli. "Kdo že vyletí?" zeptal se.

Lewis se podíval na štěnici, poznal, o co jde, a řekl: "O tomhle my nic nevíme."

"Pochopitelně, že ne," řekl Bosch. Potom vytáhl z druhé kapsy magnetofon a taky ho zvedl do výšky: "Zvukem aktivovaná Nagra, tu přece používáte při všech legálních i ilegálních akcích, že? Našel jsem ji ve svém telefonu. Už jistou dobu si všímám, že mě vy dva blbečkové sledujete po celém městě. Nemám si tedy myslet, že jste mi taky strčili domů štěnici, abyste mě mohli sledovat i poslouchat?"

Lewis ani Clarke neodpověděli a Bosch to ani nečekal. Všiml si, že Clarkovi u jedné nosní dírky visí kapička krve. Nějaké auto, které je míjelo, zvolnilo, proto Bosch vytáhl odznak a zvedl ho do výšky. Vůz pokračoval v jízdě. Detektivové z Vnitřního vyšetřování nezačali volat o pomoc, a tak Bosch nabyl dojmu, že se nemá čeho obávat. Tohle bude jeho hra. Policejní sbor si vysloužil tak špatnou pověst kvůli nezákonným odposlechům policistů, aktivistů za lidská práva a v minulosti dokonce filmových hvězd, že tihle dva z toho nebudou chtít dělat žádný případ. Zachránit si vlastní kůži bude pro ně důležitější než stáhnout kůži z Bosche.

"Máte soudní rozhodnutí, že mi smíte nasadit štěnici?"

"Poslouchej, Boschi," začal Lewis. "Já ti řek, že..."

"Myslím, že ho nemáte. K tomu, abyste dostali takový soudní rozhodnutí, byste museli mít důkaz o zločinu. Aspoň tak jsem to vždycky slyšel. Jenomže Vnitřní vyšetřování se obvykle takovejma prkotinama nepará. Víš, jak to dopadne s tou tvou žalobou o napadení, Clarku? Zatímco vy dva mě poženete na Komisi pro práva a budete mě chtít vyhodit za to, že jsem vás vytáhl z autáku a nadělal vám na vašich vyleštěných prdelích fleky od trávy, já pěkně dotáhnu vás oba, vašeho šéfa Irvinga, celý oddělení Vnitřního vyšetřování, policejního šéfa a celý posraný město k federálnímu soudu a zažaluju vás pro porušení Čtvrtého dodatku. Pro nezákonnou prohlídku a zadržení. Hodím to i na starostu. Co vy na to?"

Clarke si uplivil do trávníku, Boschovi k nohám. Kapička krve z nosu mu skanula na bílou košili. Řekl: "Nedokážeš, že jsme ti ji tam dali my, protože my to nebyli."

"Boschi, o co ti vlastně jde?" vyhrkl Lewis s tváří zrudlou vztekem, červenější než kravata, kterou měl uvázanou kolem krku jako oprátku. Bosch je začal pomalu obcházet dokola, a tak za ním museli neustále otáčet hlavu, nebo se nahýbat přes kmen palmy, aby ho viděli.

"O co mi jde? Přestože vámi oběma pohrdám, ve skutečnosti netoužím po tom dovléct vaše zadky před soud. Stačilo, když jsem je táh po chodníku. Chci..."

"Boschi, měl by sis dát vyšetřit tu svou pitomou palici," vybuchl Clarke.

"Drž hubu, Clarku," řekl Lewis.

"Ty drž hubu," vrátil mu to Clarke.

"De facto jsem si ji už dal vyšetřit," zareagoval Bosch. "A pořád mám radši tu svou než ty vaše. Vy byste potřebovali spíš specialistu na konečníky, ktere by vám vyšetřil hlavu."

Řekl to, když těsně míjel Clarka. Pak o pár kroků poodstoupil a znovu začal chodit kolem nich. "Víte co? Chci na tohle všechno zapomenout. Všechno, co po vás požaduju, je odpovědět mi na pár otázek. Pak si budem kvít a já vás pustím. Koneckonců patříme přece všichni k jedné Rodině, ne?"

"Jaký otázky, Boschi?" zeptal se Lewis. "O čem to mluvíš?"

"Kdy jste mě začali sledovat?"

"V úterý ráno, od chvíle, kdy jsi odcházel z FBI," řekl Lewis.

"Neříkej mu ani hovno, kámo," rozčilil se Clarke na partáka.

"Stejně to ví."

Clarke se podíval na Lewise a zavrtěl hlavou, jako by nemohl věřit tomu, co slyší.

"Kdy jste mi strčili do telefonu tu štěnici?"

"Nestrčili," odpověděl Lewis.

"Kecáš, ale nevádi. Viděli jste mě, že mluvím s tím klukem v Boytownu." To bylo konstatování, nikoli otázka. Bosch chtěl, aby si mysleli, že většinu toho ví a že si jen potřebuje vyplnit mezery.

"Jo," řekl Lewis. "To bylo ten první den. Takže tys nás odhalil? No a co?"

Harry viděl, jak Lewis sune ruku ke kapse svého saka. Rychle k němu přiskočil a strčil tam dřív svou. Vytáhl klíče na kroužku včetně klíčku od pout. Hodil je do auta. Za Lewisovi zády se zeptal: "Komu jste o tom řekli?"

"Řekli?" podíval se Lewis. "O tom klukovi? Nikomu. Nikomu jsme se o tom ani nezmínili, Boschi."

"Každý den píšete sledovací deník, ne? A děláte fotky, že? Vsadil bych se, že aparát je na zadním sedadle tohohle autáku. Pokud jste na něj ovšem nezapomněli a nenechali ho v kufru."

"Pochopitelně, že jo."

Bosch si zapálil cigaretu a začal je zase obcházet. "Kam všude posíláte hlášení?"

Než Lewis odpověděl, uplynula nějaká chvíle. Bosch si všiml, že očima navázal kontakt s Clarkem. "První deník a film jsme odevzdali včera. Dali jsme ho šéfovi do schránky. Jako vždycky. Ani nevíme, jestli se na to už díval. To je jediný papír, který jsme zatím napsali. Tak nám sundej ty pouta, Boschi. Je to trapný. Dívají se po nás lidi. Můžeme mluvit i pak."

Bosch si stoupl mezi ně, vyfoukl kouř a řekl, že pouta budou mít nasazená až do konce hovoru. Pak se naklonil ke Clarkovu obličejí a zeptal se: "Kdo ještě dostával kopie?"

"Záznamů o sledovačce? Nikdo nedostával kopie, Boschi," odpověděl Lewis. "To by bylo proti služebním předpisům."

Bosch se zachechtal a potřásl hlavou. Věděl, že nepřiznají ani nic nezákonného, ani porušení interních pravidel. Začal odcházet zpět ke svému domu.

"Počkej minutu, počkej chvíli, Boschi," zavolal Lewis. "Posílali jsme kopie tvému poručíkovi. V pořádku? Vrat' se."

Bosch poslechl a Lewis pokračoval: "Chtěl být informovaný. Museli jsme to udělat. Zástupce šéfa Irving to schválil. Dělal jsme jenom, co nám bylo řečeno."

"Co bylo v hlášení o tom klukovi?"

"Nic. Prostě nějaký kluk, to je všechno... No; Objekt navázal rozhovor s nějakým nezletilým. Nezletilý byl transportován na Hollywoodskou stanici k formálnímu výslechu," něco v tom smyslu."

"Identifikovali jste ho v hlášení?"

"Nebylo tam jméno. My jeho jméno ani neznali. Čestně, Boschi. Jenom jsme tě sledovali. Teď nám sundej pouta."

"A co Home Street Home? Viděli jste mě, jak jsem ho tam přived. Bylo to v hlášení?"

"Jo, v deníku."

Bosch se k nim znovu přiblížil. "A teď přijde hlavní otázka. Jak to, že mě Vnitřní vyšetřování sleduje dál, když Úřad stáhl svou stížnost? Z FBI přece volali Poundsovi a stížnost odvolali. Ale vy se tváříte, jako by vás nikdo neodvolal. Proč?"

Lewis začal něco blekotat, ale Bosch ho přerušil. "Chci, aby mi to vysvětlil Clarke. Ty si moc vymejšíš, Lewisi."

Clarke neřekl ani slovo.

"Clarku, ten kluk, kterého jste viděli se mnou, je po smrti. Někdo ho sejmul proto, že se mnou mluvil. A jediný lidi, co věděli, že se mnou mluvil, jsi byl ty a tvůj parták. Něco tu smrdí, a jestli se nedozvím, co potřebuju, tak to prostě všechno zveřejním. A uvidíte, že se inspekce začne zajímat o vaše zadky."

Clarke pronesl svá první tři slova za posledních pět minut: "Trhni si nohou."

Lewis mu skočil do řeči.

"Koukej, tak já ti to řeknu, Boschi. FBI ti dál nedůvěřuje. V tom to je. Řekli, že tě sice k tomu případu přizvali, ale zároveň nám naznačili, že si sebou nejsou jistí. Že prý ses jim do té věci naboural násilím, a tak tě chtěli hlídat a zajistit si, že na ně nechystáš nějaký podraz. To je všechno. Proto nám řekli, že se máme držet zpátky, ale hlídat tě dál. Tak jsme to dělali. A to je fakt všechno. A teď nás pusť. Nemůžu dejchat a začínají mě bolet zápěstí od těch pout. Utáh jsi je moc těsně."

Bosch se obrátil na Clarka. "Kde máš klíček k poutům?"

"V pravý přední kapse," odpověděl. Zachoval přitom klid a neobtěžoval se podívat Boschovi do očí. Bosch ho obešel a oběma rukama ho objal kolem pasu. Vytáhl mu z kapsy kroužek s klíči a zašeptal mu do ucha: "Clarku, jestli mi ještě jednou vlezleš do mého domu, zabiju tě."

Pak strhl detektivovi kalhoty i s boxerskými trenýrkami ke kotníkům a odcházel. Klíčky hodil do auta.

"Ty lumpo!" zařval Clarke. "Já tě zabiju dřív, Boschi."

Dokud měl štenici a Nagru, byl si Bosch naprosto jistý, že Lewis s Clarkem proti němu nevnesou interní obvinění. Přišli by o víc než on. Soudní proces a veřejný skandál by překazily jejich kariéru při výstupu do šestého patra. Bosch si vzal vůz a odjel zpátky do federální budovy.

Když se snažil zhodnotit situaci, uvědomil si, že o Sharkeym vědělo nebo mělo možnost vědět příliš mnoho lidí. Jednoduchá metoda, jak objevit zrádce uvnitř, neexistovala. Lewis s Clarkem viděli kluka a předali informaci Irvingovi, Poundsovi a kdoví komu ještě. Stejně tak o něm věděli Rourke a úředníci v archivu FBI. A to výčet jmen ještě nezahrnoval lidi z ulice, kteří mohli vidět Sharkeyho, jak mluví s Boschem, nebo se doslechnout, že ho Bosch hledá. Bosch věděl, že by měl počkat, jak se věci vyvinou.

Ve federální budově ho rudovlasá vrátná za skleněným okénkem v patře FBI nechala čekat a sama mezitím telefonovala do Skupiny 3. Znovu hleděl průhlednými záclonami na hřbitov a viděl, jak několik lidí pracuje v příkopu na kopci. Pokládali na zem černé kamenné desky, od kterých se odrážely ostré bílé sluneční paprsky. Bosch se dovtipil a konečně pochopil, co to dělají. Za zády se mu ozval bzučák u dveří a Bosch zamířil zpět. Bylo půl jedné a výjezdní skupina, až na Eleanor Wishovou, byla venku. Seděla za stolem a jedla sendvič s vajíčkem a salátem, jaký se prodává v plastových trojúhelníkových krabicích v bufetu v každé vládní budově, v jaké kdy byl. Vyměnili si krátké ahoj. Bosch měl dojem, že se jejich vztah změnil, ale nevěděl nakolik.

"Bylas tady celé dopoledne?" zeptal se.

Odpověděla, že ne. Řekla, že vzala policejní fotografie Franklina a Delgada a ukázala je úředníkům z trezoru WestLandské národní banky. Jedna z úřednic pozitivně identifikovala Franklina jako Frederica B. Isleye, majitele schránky v trezoru, toho průzkumníka.

"Stačí to na zatykač, ale Franklin je nezvěstný," řekla. "Rourke poslal pár lidí na adresy jeho i Delgada, které měl odbor pro veterány. Před malou chvílí volali. Bud se odstěhovali, nebo na těch místech nikdy nebydleli. Vypadá to, že zmizeli."

"Tak co tedy dál?"

"Nevím. Rourke uvažuje o tom, že pátrání omezíme na náš úřad, dokud je nechytíme. Ty se pravděpodobně vrátíš ke svému psacímu stolu. Až jednoho z nich dopadneme, pozveme tě, abys ho vyslechl o Meadowsově vraždě."

"Sharkey byl taky zavražděný, nezapomínejte na to."

"To taky."

Bosch přikývl. Skončilo to. Úřad je připraven to uzavřít.

"Mimochodem, máš tu vzkaz," řekla. "Někdo ti volal a říkal, že se jmenuje Hector. To je všechno."

Bosch se posadil ke stolu a vytukal přímou linku Hectora Villabony. Ozval se po dvou zazvoněních.

"Tady Bosch."

"Hele, co děláš v Úřadě?" zeptal se. "Volám na číslo, cos mi dal, a tam se ohlásí FBI."

"Jo, to je dlouhá historie. Povím ti ji někdy jindy. Přišels na něco?"

"Na moc ne, Harry, a asi už na nic nepřijdu. Spis nemůžu dostat. Tenhle Binh, ať už se jedná o kohokoli, má určitý známosti. Předpokládal jsem to. Jeho spis je stále utajený. Brkl jsem tam jednomu známému a požádal ho, aby mi ho poslal. Ale zavolal mi zpátky a řekl, že nemůže."

"Proč by to mělo být stále ještě utajený?"

"Kdo ví, Harry? Prostě proto je to utajený. Tak se o tom lidi dozví hovno."

"No, tak díky. Stejně to vypadá, že už to nemá žádné význam."

"Kdybys měl nějaký kontakt na Státní department, na někoho, kdo má oprávnění zacházet s tajnými spisy, možná bys měl víc štěstí než já. Já jsem jenom malej úředník v odboru, kde se sčítají fazole. Ale poslouchej, jedna věc tomu mému známému přece jen uklouzla."

"Co?"

"Hele, když jsem mu řekl Binhovo jméno a on mi volal zpátky, řekl: 'Lituju, ale spis kapitána Binha je tajnej.' Nazval ho kapitánem. Takže ten chlap musel být voják. Pravděpodobně proto ho sem dostali tak rychle. Jestli to byl voják, tak mu určitě zachránili prdel."

"Jo," odpověděl Bosch, poděkoval Hectorovi a položil sluchátko.

Obrátil se k Eleanor a zeptal se, nemá-li nějaký kontakt na Státní department. Zavrtěla hlavou, že ne. "Ani na vojenskou rozvědku, CIA nebo něco podobného?" pokračoval Bosch. "Na někoho, kdo má přístup k tajným počítačovým kartotékám?"

Chvilí přemýšlela a potom řekla: "Jo, je tu jeden člověk na patře expozitury Státního departmentu. Trochu ho znám z Washingtonu. Ale co se děje, Harry?"

"Nemohla bys mu zavolat a říct mu, že bys od něho potřebovala laskavost?"

"Nechce mluvit do telefonu, ani o služebních věcech. Musíme tam dolů jednoduše zajít."

Vstal. Vyšli z kanceláře, a zatímco čekali na výtah, Bosch Eleanor řekl o Binhovi, jeho hodnosti a o tom, že opustil Vietnam stejný den jako Meadows. Dveře výtahu se otevřely, proto nastoupili a Wishová stiskla sedmičku. Byli sami.

"Celou dobu jsi věděla, že nás sledují lidé z Vnitřního vyšetřování," řekl Bosch.

"Viděla jsem je."

"Ale vědělas to dřív, než jsi je spatřila, že?"

"Je v tom nějaký rozdíl?"

"Myslím, že ano. Proč jsi mi to neřekla?"

Chvilí mlčela. Výtah se zastavil.

"Nevím," řekla. "Je mi to líto. Nejdřív jsem ti to zamlčela a později, když jsem ti to chtěla říct, jsem už nemohla. Bála jsem se, že všechno pokazím. Myslím, že se to stejně pokazilo."

"A proč jsi to neudělala hned na začátku, Eleanor? Protože o mně stále existovaly nějaké pochybnosti?"

Dívala se do rohu nerez výtahu. "Zpočátku ano, nebyli jsme si sebou jistí. Nechci ti nic nalhávat."

"A co později?"

Dveře se otevřely v sedmém patře. Eleanor prošla ven a řekla: "Zůstáváš tu přece dál, ne?"

Bosch vystoupil za ní. Chytil ji za paži a přinutil, aby se zastavila. Stáli tam tak do chvíle, kdy dva muži v téměř stejných šedých oblecích nastupovali do výtahu.

"Ano, ještě jsem tady, ale tys mi o nich neřekla."

"Harry, nemůžeme si o tom promluvit později?"

"Jde o to, že nás viděli se Sharkeym."

"Ano, taky si myslím."

"Dobrá, tak proč jsi mi nic neřekla, když jsem mluvil o vnitřním informátorovi, když jsem se tě ptal, komu jsi řekla o tom klukovi?"

"Nevím."

Bosch se zadíval na špičky svých bot. Měl dojem, že je jediný na téhle planetě, kdo nechápe, co se děje.

"Mluvil jsem s nimi," řekl. "Tvrdí, že nás s tím klukem jenom pozorovali a že už dál nezjišťovali, o co běží. Říkají, že neznali jeho totožnost. A v jejich hlášeních prý nebylo Sharkeyho jméno."

"A ty jim věříš?"

"Nikdy jsem jim nevěřil. Ale nezdá se mi, že by byli zapleteni do téhle věci. Prostě mi to nesedí. Jdou zkrátka po mně a udělali by všechno možné, jen aby mě dostali. Ale svědka by nezlíkvidovali. To je šílený."

"Třeba předávají informace někomu, kdo je do toho zapletený, a prostě o tom nevědí."

Bosch znovu pomyslel na Irvinga a Poundse.

"Možný to je. Podstatný je, že existuje nějaký vnitřní informátor. Někde existuje. Ted' to víme. A může být na mé straně, nebo na vaší. Proto bychom měli být velice opatrní na to, s kým mluvíme a co děláme."

Po chvíli se jí podíval přímo do očí a zeptal se: "Ty mi věříš?"

Trvalo jí delší čas, než nakonec přikývla. Řekla: "Nemohu přijít na to, jak si vysvětlit, co se stalo."

Eleanor došla k recepci, Bosch se však držel trochu zpátky. Po pár minutách vyšla ze zavřených dveří mladá žena a několika chodbami je dovedla do malé kanceláře. Za stolem nebyl nikdo. Posadili se na židle před stolem a čekali.

"Koho vlastně jdeme navštívit?" zašeptal Bosch.

"Představím tě a on ti o sobě řekne, co uzná za vhodné," odpověděla.

Bosch se chtěl zeptat, co to znamená, když vtom se otevřely dveře a dovnitř vstoupil muž. Vypadal na padesátníka, měl pečlivě učesané stříbrné vlasy a silnou postavou pod modrým blejzrem. Mužovy šedé oči byly matné, jako staré spálené dřevěné uhlí. Posadil se, ale nedíval se na Bosche. Očima visel jen na Eleanor Wishové.

"Ellie, to je dobře, že tě zase vidím," řekl. "Jak se máš?"

Odpověděla, že výborně. Vyměnili si pár zdvořilostních frází a pak mu představila Bosche. Muž vstal a přes stůl natáhl ruku ke stisku.

"Bob Ernst, druhý náměstek pro obchod a rozvoj. Rád vás poznávám. Přišla jsi tedy na oficiální návštěvu, nikoli jen podívat se na starého přítele?"

"Ano. Je mi líto, Bobe, ale na něčem pracujeme a potřebujeme pomoc."

"Udělám, co bude v mých silách, Ellie," odpověděl Ernst. Přestože ho Bosch znal sotva minutu, byl mu protivný.

"Bobe, potřebujeme údaje o někom, jehož jméno se nám objevilo v případě, na kterém pracujeme," řekla Wishová.

"Myslím, že v tvém postavení bys nám mohl bez větších potíží a časových ztrát pomoci získat tu informaci."

"To je náš problém," dodal Bosch. "Jde o případ vraždy. Nemáme dost času, abychom použili obvyklý služební postup a čekali, až nám to pošlou z Washingtonu."

"Jde o cizího státního příslušníka?"

"O Vietnamce," odpověděl Bosch.

"A kdy přijel sem?"

"Čtvrtého května devatenáct set sedmdesát pět."

"Aha, hned po pádu Saigonu, chápu. Povězte mi, na jaké vraždě, která se týká tak staré záležitosti a dokonce záležitosti cizí země, by mohla pracovat FBI společně s losangeleskou policií?"

"Bobe," začala Eleanor, "myslím..."

"Ne, neodpovídej," zarazil ji Ernst. "Myslím, že máte pravdu. Bude lépe udržovat informace v rámci útvarů."

Ernst několika pohyby urovnal na stole podložku a další pomůcky. Ve skutečnosti bylo všechno v naprostém pořádku.

"Jak brzy tu informaci potřebujete?" řekl konečně.

"Ihned," odpověděla Eleanor.

"Počkáme," dodal Harry.

"Uvědomujete si samozřejmě, že zejména v tak krátké lhůtě nemusím na nic přijít?"

"Jistě," řekla Eleanor.

"Dejte mi to jméno."

Ernst posunul list papíru po podložce. Eleanor napsala Binhovo jméno a přistrčila papír zpět. Ernst se na něj chvíli díval, aniž by se ho dotkl.

"Podívám se, co mohu udělat," řekl a opustil místnost.

Bosch se podíval po Eleanor.

"Ellie?"

"Nedovolím nikomu, aby mě takhle oslovoval. Proto jsem nerada, když mi volá, a neodpovídám mu."

"Chceš říct, až do teďka. Teď jsi mu zavázaná."

"Pokud něco zjistí. A ty budeš taky."

"Řekl bych, že mu budu muset dovolit, aby mě oslovoval Ellie."

Nezasmála se tomu.

Bosch řekl: "Pravděpodobně nás právě teď poslouchá." Rozhlédl se po místnosti, přestože věděl, že jakékoli odposlouchávací zařízení by bylo dobře ukryté. Vytáhl cigarety, když si všiml černého popelníčku na stole.

"Nekuř, prosím tě," řekla Eleanor.

"Jen půlku."

"Seznámila jsem se s ním, když jsme byli oba ve Washingtonu. Už si nevzpomínám kvůli čemu. Byl tehdy nějakým druhým náměstkem pro něco nebo něčeho na Státním departmentu. Párkrát jsme šli spolu na drink, to je všechno. Když mě tady potkal ve zdviži a zjistil, že mě sem přeložili, začal mi volat."

"Zřejmě je ze CIA, je to tak? Nebo z něčeho podobného."

"Více méně. Nezáleží na tom, odkud je, jestli nám zjistí, co potřebujeme."

"Více méně. Za války jsem poznal hajzly jako on. Bez ohledu na to, co nám dneska řekne, si určitě ještě něco nechá pro sebe. Pro tenhle typ lidí znamenají informace totéž co prachy. Nikdy se z nich nevydají úplně. Jak říkal, všechno udržují v rámci příslušných útvarů. Radši by tě zabili, než aby ti řekli všechno."

"Nemůžeme teď přestat mluvit?"

"Jistě..., Ellie."

Bosch si krátil čas kouřením a rozhlížel se přitom po holých stěnách. Ten člověk se vůbec nesnažil, aby to tu vypadalo jako ve skutečné kanceláři. Žádná vlajka v koutě. Dokonce ani portrét prezidenta. Ernst se vrátil za dvacet minut a v té době byl Bosch v půlce své druhé cigarety. Když druhý náměstek pro obchod a rozvoj došel dlouhými kroky a s prázdnými rukama ke svému psacímu stolu, řekl: "Detektive, byl byste tak laskav a nekouřil? V uzavřené

místnosti to pokládám za nepříjemné."

Bosch zamáčkl špaček v malé černé misce v rohu jeho stolu.

"Lituju," řekl. "Viděl jsem popelníček. Myslel jsem..."

"To není popelníček, detektive," pravil Ernest ponurým hlasem. "To je tři sta let stará miska na rýži. Přivezl jsem si ji jako památku na své působení ve Vietnamu."

"Tam jste tehdy taky dělal do obchodu a rozvoje?"

"Promiňte, Bobe, našel jste něco?" zasáhla Eleanor. "V souvislosti s tím jménem?"

Ernstovi trvalo delší chvíli, než odtrhl upřený pohled od Bosche.

"Našel jsem toho velice málo, ale to, co jsem našel, by mohlo být užitečné. Ten muž, Binh, je bývalý saigonský policejní důstojník. Kapitán... Boschi, vy jste veterán z toho konfliktu?"

"Myslíte z války? Ano."

"Pochopitelně, že jste," řekl Ernst. "Povězte mi, tato informace vám nic neříká?"

"Nic moc. Většinu času jsem byl v džungli. Ze Saigonu jsem moc neviděl, kromě yankeeskejších barů a tetovacích salonů. Ten muž byl policejní kapitán. Mělo by to něco pro mě znamenat?"

"Předpokládám, že ne. Povím vám to tedy. Jako kapitán řídil Binh policejní odbor pro mravnostní delikty."

Bosch nad tím zauvažoval a řekl: "Oukej, byl pravděpodobně zkorumpované stejně jako všechno ostatní, co souviselo s touhle válkou."

"Vzhledem k tomu, že jste byl v džungli, nepředpokládám, že víte něco o tom, jak věci fungovaly v Saigonu," pravil Ernst.

"Co kdybyste nám o tom pověděl? Zdá se, že to byl váš džob. Můj byl snažit se zůstat naživu."

Ernst ignoroval jeho nářek. Stejně se už rozhodl Bosche ignorovat. Když mluvil, díval se výhradně na Eleanor.

"Fungovalo to docela jednoduše, opravdu," řekl. "Když jste podnikali ve zboží, lidském mase, sázkách, v čemkoli na černém trhu, vyžadovalo se od vás, abyste platili místní tarif, tak říkajíc odváděli domácí desátek. Ten poplatek vybírala místní policie. Prakticky to byla záruka, že vaše podnikání nebude narušováno v jistých mezích. Otravovat vás mohla jenom americká vojenská policie. Pochopitelně se i ta dala podplatit, jak předpokládám. Aspoň se to pořád tvrdilo. V každém případě tento systém přetrvával celá léta, od samého začátku války, ale i po americké evakuaci. Mám ten dojem, že až do třicátého dubna devatenáct set sedmdesát pět, kdy padl Saigon."

Eleanor přikývla a čekala, až bude pokračovat.

"Hlavní americká vojenská angažovanost trvala déle než jedno desetiletí. Předtím tam byli Francouzi. Hovoříme o mnoha, mnoha letech zahraniční intervence."

"O milionech," řekl Bosch.

"Co tím chcete říct?"

"Hovoříte o milionech dolarů v úplatcích."

"Ano, absolutně. O desítkách milionů, když sečtete všechny ty roky."

"A jak do toho zapadá kapitán Binh?" zeptala se Eleanor.

"Podívejte," řekl Ernst, "Podle našich informací z té doby byla korupce saigonského policejního sboru řízena či kontrolována triádou zvanou Dábelská trojka. Buď jste zaplatili, nebo jste nepodnikali. Bylo to naprosto jednoduché."

"Náhodou, nebo spíš nikoli náhodou, měla saigonská policie tři kapitány, jejichž - tak říkajíc - sféra působnosti odpovídala sféře působnosti triády. Jeden kapitán pro oblast mravnostních deliktů. Jeden pro narkotika a jeden pro hlídkování. Naše informace říká, že tito tři kapitáni tvořili ve skutečnosti onu triádu."

"Stále říkáte 'naše informace.' Byla to informace týkající se obchodu a rozvoje? Kde jste k ní přišli?"

Ernst udělal pohyb, jako by chtěl znovu urovnat věci na svém stole, a pak se chladně zadíval na Bosche: "Detektive, přišel jste si ke mně pro informace. Chcete-li znát jejich zdroj, zmýlil jste se. Obrátil jste se na nesprávnou osobu. Tomu, co vám říkám, můžete věřit, nebo nemusíte. Pro mě to nemá žádný význam."

Jeden druhému se díval do očí, ale už nepromluvili.

"A co se s nimi stalo?" zeptala se Eleanor. "Se členy té triády?" Ernst odvrátil oči od Bosche a řekl: "Stalo se to, že po evakuaci amerických vojenských sil v roce devatenáct set sedmdesát tři zdroje příjmů triády důkladně vysychaly. Když tohle triáda viděla, začala jako každá jiná odpovědná podnikatelská jednotka hledat způsob, jak zdroje příjmů nahradit. A podle našich poznatků z té doby triáda podstatně změnila své zaměření. Počátkem sedmdesátých let se posunula od zabezpečení ochrany obchodních operací s drogami v Saigonu k přímé účasti na těchto operacích. Prostřednictvím politických i vojenských kontaktů - a pochopitelně policejní moci - upevnila své postavení zprostředkovatelů obchodu s veškerým hnědým heroinem, pocházejícím z vysočiny a odesílaným do Spojených států."

"Ale to dlouho nevydrželo," poznamenal Bosch.

"Ne, pochopitelně, že ne. Když v dubnu devatenáct set sedmdesát pět padl Saigon, musela se triáda dostat pryč. Vydělala miliony, podle odhadu každý patnáct až osmnáct milionů amerických dolarů. Ty by v novém Ho-či-minově městě neměly žádnou cenu a v žádném případě by tihle pánové nezůstali naživu, aby se z nich mohli radovat. Triáda musela uprchnout, nebo stanout před popravčí četou Severovietnamské armády. A bylo třeba uprchnout i s penězi..."

"Jak to tedy udělali?" zeptal se Bosch.

"Byly to špinavé peníze. Peníze, které by žádný vietnamský policejní kapitán nemohl nebo neměl mít. Předpokládám, že by se byly daly telegraficky uložit v Curychu, ale nesmíte zapomenout, že máme co dělat s vietnamským folklorem zrozeným ze zmatků a nedůvěry. Z války. Ti lidé nevěřili dokonce ani bankám ve své vlasti. A kromě toho už nešlo o peníze."

"Cože?" zeptala se udiveně Eleanor.

"Peníze soustavně proměňovali. Víte, jak vypadá osmnáct milionů dolarů? Naplnily by patrně celou místnost. Proto vynalezli způsob, jak je zhutnit. Alespoň tak si to myslíme."

"Drahé kameny," řekl Bosch.

"Diamanty," potvrdil Ernst. "Tvrdí se, že pravé diamanty v hodnotě osmnácti milionů dolarů se snadno vejdou do dvou krabic od bot."

"A do bezpečnostní schránky," dodal Bosch.

"To je možné, ale prosím, nechci vědět, co vědět nemusím."

"Binh byl jedním z těch kapitánů," řekl Bosch. "Kdo byli ti druzí dva?"

"Bylo mi řečeno, že jeden z nich se jmenoval Van Nguyen, a předpokládá se, že je mrtev. Nikdy neopustil Vietnam. Byl zabit dvěma zbývajícími, nebo možná Severovietnamskou armádou. Nicméně se nikdy nedostal ven. Potvrdili to naši agenti v Ho-či-minově městě po jeho obsazení. Ti druzí dva se odtamtud dostali a přijeli sem. Oba měli pasy získané prostřednictvím známostí a peněz, jak předpokládám. V tom vám nemůžu pomoci... Byl to Binh, kterého jste patrně našli, a druhý byl Nguyen Tran. Přijel s Binhem. Kam se poděli a co tady dělají, s tím vám nemůžu pomoci. Je to patnáct let. Po jejich příjezdu sem to už nebyla naše starost."

"Proč jste jim povolili, aby se sem dostali?"

"Kdo říká, že jsme jim to povolili? Musíte si uvědomit, detektive Boschi, že většina těchto informací byla získána až dodatečně."

Ernst pak povstal. Byly to veškeré informace, které byl pro dnešek ochoten uvolnit v rámci příslušného útvaru.

Bosch se nechtěl vracet do Úřadu. Ernstovy informace na něho zapůsobily jako amfetamin. Potřeboval se projít. Potřeboval se vymluvit, vyvztekat se. Když vešli do zdviže, stiskl tlačítko do přízemí a řekl Eleanor, že musí na vzduch. Úřad byl jako akvárium, a on potřeboval větší prostor.

Při každém vyšetřování se mu zdálo, že informace přicházejí nejdříve pomalu jako zrnka písku propadající zúženým hrdlem přesýpacích hodin, ale v jistém okamžiku, kdy jich je na dně víc, začne se písek shora sypat rychleji, až nakonec propadne otvorem všechen náraz. Teď se v tomto bodě ocitli s Meadowssem a vloupáním do banky s celou tou záležitostí. Věci se začaly spojovat.

Vyšli ven přední halou k trávníku, kde osm amerických vlajek s jednou státní kalifornskou líně vlálo na stožárech stojících v půlkruhu. Dnes tu nebyli žádní manifestující. Vzduch byl teplý a vzhledem k roční době příliš vlhký.

"Musíme jít ven?" zeptala se Eleanor. "Raději bych zůstala nahoře blízko telefonů. Mohli bychom si dát kávu."

"Chci si zakouřit."

Kráčeli k severu k Wilshirskému bulváru.

Bosch řekl: "Představ si, že je rok devatenáct set sedmdesát pět a Saigon stojí na pokraji průšvihů. Policejní kapitán Binh podplácí lidi, aby ho dostali i s jeho podílem diamantů ven ze země. Koho podplatí, nevíme. Ale víme, že se s ním celou cestu zachází jako s velice důležitou osobností. Většina lidí odjíždí lodí, ale on odlétá. Čtyři dny trvá cesta ze Saigonu do Států. Doprovází ho americký civilní poradce, kterej mu pomáhá překonat různé potíže. A tím poradcem je Meadows..."

"Možná měl doprovod," řekla. "Zapomněls jen na slůvko ‚možná‘."

"Nejsme u soudu. Mluvím, jak mi připadá, že to mohlo být, jasný? Jestli se ti to nelíbí, můžeš to říct jinak."

Zvedla paže na znamení, že se vzdává, a Bosch pokračoval.

"Tak tedy, Meadows s Binhem byli spolu. V pětasedmdesátém Meadows se staral o bezpečnost uprchlíků nebo něco takovýho. Všimni si, že on se vlastně taky dekoval. Moh, ale taky nemusel znát Binha ze svý bývalý vedlejší činnosti, z kšeftování s heroinem. Existuje šance, že ho znal. Ve skutečnosti pro Binha pravděpodobně pracoval. No, a tehdy mohl, nebo nemusel vědět, co s sebou Binh veze do Států. Lze předpokládat, že o tom měl přinejmenším určitou představu."

Bosch se zastavil, aby si uspořádal myšlenky, a Eleanor váhavě pokračovala.

"Binh si s sebou vzal i folklorní neochotu či nedůvěru k ukládání peněz do rukou bankéřů. A měl navíc ještě jeden problém. Jeho peníze nebyly košer. Nepřiznal je, nevědělo se, že je vlastní, a legálně je ani vlastnit nesměl. Nemohl je ani přiznat, ani uložit jako normální depozitum, protože by si toho někdo mohl všimnout a pak by byl nucen podat vysvětlení. Proto uložil své movité bohatství nejjednodušším možným způsobem: do bezpečnostní schránky. K čemu to směřuje?"

Bosch neodpověděl. Příliš se zahloubal do svých myšlenek. Došli na Wilshire. Když se na přechodu rozsvítila zelená, pokračovali v chůzi vlečení davem. Na druhé straně ulice se pak obrátili na západ a šli podél živého plotu, který lemoval hřbitov veteránů. Bosch si vzal slovo.

"Oukej, takže Binh uložil svůj podíl do bezpečnostní schránky a začal prožívat svůj velký americký sen jako uprchlík. Jako bohatý uprchlík. Mezitím se po válce vrátil Meadows a nemoh zapadnout do kolejí skutečného života, nemoh se zbavit svých návyků a začal krást, aby je uživil. Nebylo to tu tak snadný jako v Saigonu. Chytili ho a strávil nějaký čas v base. Dostal se ven, znovu se vrátil do lapáku, pak byl zase venku a nakonec si musel odsedět pořádné flastr od federálního soudu za pár bankovních loupeží."

V živém plotě byla mezera, u které začínal cihlový chodník. Bosch se vydal po něm. Zastavili se při pohledu na rozlehlý hřbitov s řadami stejných, počasím vyleštěných bílých kamenů v moři trávy. Vysoký živý plot tlumil zvuky z ulice. Byl tu najednou nesmírný klid.

"Vypadá to tu jako park," řekl Bosch.

"Je to hřbitov," zašeptala. "Pojďme odtud."

"Nemusíš šeptat. Projďme se kolem. Je tu ticho."

Eleanor zaváhala, ale pak ho následovala, když zamířil po cihlách k dubu, vrhajícímu stín na hroby skupiny veteránů

z první světové války. Dohnala ho a pokračovala v hovoru.

"Máme tedy Meadowse v Terminal Islandu. Nějak se dozví o té Rotě Charlie. Naváže kontakt s bývalým vojákem a svérázným kazatelem, který ten podnik řídí, získá jeho podporu a podaří se mu, aby byl předčasně propuštěn z vězení. V Rotě Charlie se sejde se dvěma kámoši z války. Nebo to lze alespoň předpokládat. S Delgadem a Franklinem. Až na to, že jsou všichni tři společně v Rotě Charlie pouze jediný den. Jen jeden den. Chceš mi tvrdit, že celou tu záležitost upekli právě ten den?"

"Nevím," řekl Bosch. "Bylo by to možný, ale pochybuju o tom. Mohlo to být naplánované až později, když se znovu sešli po tom setkání na farmě. Důležitý je, že byli spolu nebo blízko sebe v Saigonu roku devatenáct set sedmdesát pět. A teď je máme znovu pohromadě v Rotě Charlie. Potom je Meadows propuštěnej a vezme pár krycích zaměstnání, dokud mu neskončí podmínka. Pak vypadne a zmizí z dohledu."

"Dokdy?"

"Až do vloupání do WestLandský banky. Vniknou tam a pustí se do schránek, až najdou tu Binhovu. Nebo možná už vědí, která je jeho. Určitě ho sledovali, aby akci naplánovali a zjistili, kam schoval zbytek svého podílu na diamantech. Musíme se vrátit k záznamům z trezoru a podívat se, jestli Frederic B. Isley navštívil někdy trezor ve stejnou dobu jako Binh. Vsadím se, že zjistíme, že ano. A tak viděl, která schránka patří Binhovi, protože byl v trezoru ve stejné době s ním."

V průběhu vloupání do trezoru otevrou jeho schránku, pak všechny ostatní a seberou šmahem všechno jako kamufláž. Geniální na tom je, že věděli, že Binh nemůže přiznat, co mu bylo ukradeno, protože to právně neexistuje. Věděli to. Bylo to perfektní. A to proto, že sebrali všechno ostatní, aby zamaskovali svůj skutečný cíl. Diamanty."

"Dokonalý zločin," řekla, "až do chvíle, kdy Meadows zastavil náramek s delfíny z jantaru, což vedlo k jeho vraždě. A nás to přivádí zpět k otázce, kterou jsme si položili už před několika dny: Proč? A ještě jedna věc nedává smysl: Proč Meadows bydlel v té díře, když pomáhal vykrást ten trezor? Byl boháč, ale nechoval se jako boháč."

Bosch se chvíli mlčky procházel. O odpovědi na tuhle otázku přemýšlel už od poloviny schůzky s Ernestem. Myslel na Meadowsův jedenáctiměsíční nájem zaplacený předem. Kdyby zůstal živ, příští týden by se vystěhoval. Jak se tak procházeli zahradou s bílými kameny, zdálo se mu, že všechno do sebe zapadá. V horní polovině přesýpacích hodin již nezbýval žádný písek. Konečně promluvil.

"Protože to byla jen polovina dokonalého zločinu. Tím, že příliš brzy zastavil náramek, Meadows zločin vyrazil. Proto musel zmizet a oni museli ten náramek dostat zpátky."

Zastavila se a podívala se na něho. Stáli na cestě, která vedla do oddělení druhé světové války. Bosch viděl, jak kořeny dalšího starého dubu vytlačily několik větrem a deště ošlehaných kamenů z řady. Vypadaly jako zuby čekající na zubařovy ruce.

"Vysvětlí mi, cos právě řekl," požádala ho Eleanor.

"Vybrali další schránky, aby zamaskovali, že jediné, po čem ve skutečnosti šli, bylo v Binhově schránce. Chápeš?"

Přikývla. Dosud ještě stála na místě.

"Dobrá. Co by tedy logicky bylo třeba udělat, aby se tohle krytí zachovalo? Zbavit se veškerého materiálu z ostatních schránek tak, aby se už vůbec nikdy neobjevil. Tím nemyslím někde ho schovat. Myslím tím zbavit se ho, zničit ho, utopit ho, na věky ho zakopat někde, kde by ho nikdo nikdy nenašel. Jakmile by se totiž objevil jedinej šperk nebo stará mince či nějaká akcie, policie by se to mohla dozvědět, měla by stopu a šla by po ní."

"Takže ty si myslíš, že Meadows zabili proto, že zastavil ten náramek?" zeptala se.

"Jenom kvůli tomu asi ne. Bude v tom ještě něco. Proč by Meadows, jestliže měl podíl na Binhových diamantech, zastavoval náramek, který měl cenu pár tisíc babek? A proč by žil, jak žil? Nedává to smysl."

"Ty mě mateš, Harry."

"Matu sám sebe. Ale podívej se na to na okamžik asi takhle: Dejme tomu, že oni - Meadows a ti druzí - věděli, kde jsou Binh a ten druhý policejní kapitán Nguyen Tran a kam oba zašili to, co zbylo z diamantů, který si přivezli s sebou. Dejme tomu, že existují dvě banky a že diamanty byly ve dvou trezorech. A dejme tomu, že chtějí vykrást obě. Takže nejdříve vyberou Binhovu banku a teď se chystají do Tranovy."

Přikývla, že ho sleduje. Bosch cítil, jak v něm vzrůstá vzrušení.

"Dobrá. Tyhle věci vyžadují čas na naplánování, vymyšlení strategie a vytipování doby, kdy je banka zavřená celé tři dny, protože tolik času potřebují k otevření dostatečného počtu schránek, aby to vypadalo přesvědčivě. A navíc ještě potřebují čas na vykopání tunelu."

Zapomněl si zapálit cigaretu. Uvědomil si to až teď a strčil si ji do úst. Začal však mluvit dřív, než si ji zapálil.

"Stačíš mě sledovat?"

Přikývla. Zapálil si cigaretu.

"Dobrá, co by tedy bylo nejlepší v období po vykradení první banky a před vyloupením té druhé? Být pěkně zticha a neprozradit se sebemenším projevem života. A zbavit se veškerého materiálu, který si vzali na zamaskování, zkrátka zbavit se veškerého materiálu z ostatních schránek. Nic si nenechat. A sedět na diamantech z Binhovy schránky. Ne je začít prodávat, protože by to na ně mohlo upoutat pozornost a zmařilo by to tu druhou akci. Binh pravděpodobně vystrčil tykadla a slídl po svezích diamantech. Chci říct, že je během let postupně prodával a seznámil se se sítí prodejců s kradenými šperky. A ti si taky kvůli němu dávali pozor."

"Takže Meadows porušil pravidla," řekla. "Něco si nechal. Náramek. Partneri na to přišli a klepli ho. Potom se vloupali do zastavárny a znovu ten náramek ukradli." Zavrtěla hlavou v obdivu nad tím plánem. "Bylo by to bývalo dokonalé, kdyby do to nezasáhl Meadows."

Bosch přikývl. Stáli, dívali se jeden na druhého a potom se rozhlíželi po hřbitově. Bosch zahodil cigaretu a zašlápl ji. V tom okamžiku se podívali na pahorek a spatřili černé stěny památníku vietnamských veteránů.

"Co to tam dělají?" zeptala se.

"Nevím. Je to replika, ale poloviční. Z umělého mramoru. Myslím, že ji stěhují po Státech pro případ, že by se na ni chtěl podívat někdo, kdo nemůže jet do Washingtonu."

Eleanor prudce vydechla a otočila se k němu zády.

"Harry, tohle pondělí je Pamětní den."

"Já vím. Banky budou mít zavřeno dva, některý i tři dny. Musíme najít Trana."

Obrátila se zpět k Úřadu. Bosch vrhl poslední pohled na památník. Dlouhá stěna z umělého mramoru se všemi vyrytými jmény stála na svahu kopce. Muž v šedé uniformě před ní zametal chodník. Ležela na něm spousta fialových květů z palisandrových stromů.

Harry a Eleanor mlčeli, dokud nevyšli ze hřbitova a nepřešli opět Wilshirský bulvár k federální budově. Pak mu položila otázku, která Boschovi už dlouho vrtala hlavou. O níž přemýšlel, ale nenacházel na ni rozumnou odpověď.

"Proč až teď? Proč po tolika letech? Vždyť je to už patnáct let."

"Nevím. Možná, že teď nastala ta pravá chvíle a to je všechno. Třeba čas od času dojde ke zvláštní konstelaci lidí, věcí a neviditelných sil. To si myslím. Kdoví? Možná že Meadows dávno zapomněl na všechno, co se týkalo Binh, než ho jednou náhodou spatřil na ulici a dostal nápad. Vymyslel dokonalejší plán. Možná to byl plán někoho jiného, nebo byl skutečně vymyšlený ten den, kdy se ti tři setkali v Rotě Charlie. Všechno jsou to samý proč, na který se nikdy nedovíš odpověď. Tobě musí stačit jen jak a kdo."

"Poslouchej, Harry, jestli jsou někde venku v akci, nebo bych spíš měla říct někde pod zemí a kopou nový tunel, tak nám zbývají už jen necelé dva dny, abychom je našli. Musíme poslat nějaké lidi do podzemí a hledat je."

Vyslat mužstvo do městské kanalizace, aby hledalo potenciální vstup do zločineckého tunelu, mu připadalo zcela beznadějně. Řekla, že jenom pod samotným L. A. je skoro dva a půl tisíce kilometrů tunelů. Nenašli by tunel banditů, ani kdyby na to měli měsíc. Klíčem byl Tran. Bylo třeba najít posledního policejního kapitána a pak jeho banku. Tam najdou ty bandity a vrahy Billyho Meadowse i Sharkeyho.

Zeptal se: "Myslíš, že nám Binh prozradí Trana?"

"Nepřiznal, že mu byl jeho majetek ukraden z trezoru. Nevypadá tedy ani na člověka, který by nám řekl o Tranovi."

"To je pravda. Myslím, že bychom se měli pokusit najít si ho sami dřív, než půjdeme k Binhovi. Binh bude naše poslední možnost."

"Začnu na počítači."

"Správně."

Ani počítač FBI, ani počítačové sítě, do kterých měl přístup, neprozradily, kde se nachází Nguyen Tran. Bosch s Wishovou o něm nenašli ani zmínku v databázích veteránů, imigračních úřadů, berního úřadu, ani sociálního pojištění. Nic nebylo ani v kartotéce přezdívek v archivu okresu Los Angeles, žádná zmínka v záznamech Odboru vod a energií, v seznamech voličů či daňových přiznání. Bosch zavolal Hectoru Villabonovi a ověřil si, že Tran přijel do Spojených států stejný den jako Binh, ale žádný další záznam neexistoval. Po třech hodinách soustředěného sledování jantarových písmenek na monitoru počítače ho Eleanor vypnula.

"Nic," konstatovala. "Užívá nějaké jiné jméno. Ale legálně si je nezměnil, přinejmenším ne v tomto okrese. Nikdo o něm nic neví."

Seděli sklíčeně a mlčeli. Bosch dopil poslední lok kávy z plastového šálku. Bylo pět pryč a kancelář skupiny se vyprázdnila. Rourke odjel domů poté, co ho informovali o posledním vývoji a co rozhodl, že se nikdo do podzemí posílat nebude.

"Víte, kolik kilometrů podzemních kontrolních kanalizačních tunelů v L. A. je?" zeptal se. "Stejně jako dálnic na povrchu. Ti chlapi, pokud jsou opravdu někde dole, mohou být naprosto kdekoli. Jenom bychom tápali ve tmě. Byli by ve výhodě a někdo z nás by to mohl odskákat."

Bosch i Wishová věděli, že má pravdu. Nepřeli se s ním a pustili se do hledání Trana. Bezúspěšně.

"Tak teď půjdeme po Binhovi," řekl Bosch, když dopil kávu. "Myslíš, že bude spolupracovat?" zeptala se. "Pochopí, že když chceme Trana, víme i o jejich minulosti. A o diamantech."

"Nevím, co udělá," řekl. "Půjdu ho navštívit zítra. Máš hlad?"

"Půjdeme ho navštívit zítra," opravila ho a usmála se. "Ano, mám hlad. Vypadneme odtud."

Najedli se v grilu na Broadwayi v Santa Monice. Podnik vybrala Eleanor, protože byl blízko jejího bytu. Bosch měl skvělou náladu a cítil se uvolněně. Na dřevěném pódiu v rohu hrálo trio, ale cihlové stěny restaurace zkreslovaly hudbu tak, že se skoro nedala poslouchat. Po jídle Harry s Eleanor pili espresso a setrvali v příjemném mlčení. A poznenáhlu v tom mlčení byla jakási vřelost, kterou Bosch cítil, ale nedokázal si ji vysvětlit. Tu ženu, která seděla proti němu, neznal. Stačil jediný pohled do jejích tvrdých hnědých očí. Rád by byl jimi pronikl. Milovali se spolu, ale on by se byl chtěl zamilovat. Zatožil po ní.

Zeptala se ho, jako by vždycky předem věděla, o čem přemýšlí: "Půjdeš se mnou dnes večer domů?"

Lewis s Clarkem byli v prvním patře vícepodlažního parkoviště na druhé straně ulice, asi půl bloku od Broadway Bar & Grill. Lewis vystoupil z vozu. Skrčil se za zábradlím a podíval se do hledáčku fotoaparátu stojícího na stativu. Půlmetrový teleobjektiv byl zaměřený na vchod restaurace vzdálené odtud sto metrů. Doufal, že světla nad dveřmi u stanoviště vrátného postačí k expozici. V aparátu měl vysoce citlivý film, avšak blikající červený bod v hledáčku signalizoval, že nemá exponovat. Stále nebylo dost světla. Rozhodl se, že to nicméně zkusí. Pokusí se udělat snímek z ruky.

"To nedokážeš," řekl za ním Clarke. "Při tomhle osvětlení ne."

"Nech mě dělat mou práci. Když se to nepovede, tak se to nepovede. Koho to bude zajímat?"

"Irvinga."

"Tak se na něho vyser. Řek nám, že chce víc dokumentace. Tak ji dostane. Snažím se jen dělat, co ten chlap chce."

"Měli bychom sejít dolů a pokusit se dostat se blíž k tomu lahůdkářství..."

Clarke zmlkl a otočil se, protože zaslechl zvuk kroků. Lewis měl oko u fotoaparátu a čekal, až bude moci udělat snímek restaurace. Blížil se k nim muž v modré uniformě bezpečnostní služby.

"Smím se vás zeptat, co tu děláte?" řekl strážný.

Clarke mu ukázal služební odznak a odpověděl: "Máme tu práci."

Strážný, mladý černoch, přistoupil blíž, aby se podíval na odznak a identifikační kartu, a zvedl ruku, aby si ji přidržel. Clarke mu ji vytrhl a dal ji z jeho dosahu.

"Nesahej na to, brácho. Nikdo se nesmí dotknout mého odznaku."

"Tam je napsaný Losangeleský policejní sbor. Ohlášili jste se u Santamonického policejního sboru? Vědí, že jste tady?"

"Kdo se o to sakra stará? Prostě nás nech bejt."

Clarke se obrátil. Když strážný neodcházel, znovu se otočil a zeptal se: "Potřebuješ něco, mladej?"

"Tahle garáž je můj revír. Můžu bejt, kde chci."

"Seber se a vypadni odtud. Můžu..."

Clarke uslyšel cvaknutí závěrky fotoaparátu a zvuk automatického převíjení filmu. Obrátil se k Lewisovi, který se narovnával a spokojeně se usmíval.

"Mám to - mám momentku," pravil narovnávací se Lewis. "Jsou v pohybu, jedeme."

Lewis zasunul teleskopické nožky stativu a rychle se posadil na pravé přední sedadlo šedého Caprice, který nahradil černý Plymouth.

"Ahoj, brácho," řekl Clarke strážnému. Posadil se za volant.

Vůz zacouval a donutil strážného uskočit z cesty. Clarke se podíval s úsměvem do zpětného zrcátka, když se rozjel k výjezdové rampě. Viděl, jak strážný něco říká do přenosné vysílačky.

"Vykládej si, co chceš, kamaráde," řekl.

Vůz Vnitřního vyšetřování zastavil u budky u výjezdu. Clarke podal muži v budce parkovací lístek a dva dolary. Ten si je vzal, ale černobíle pruhovanou trubku, která sloužila jako závora, nezvedl.

"Benson říkal, abych vás tady zadržel," řekl muž v budce.

"Cože? K sakru, kdo je to ten Benson?" zeptal se Clarke.

"Bezpečák. Řek, že tu bude za minutku."

V tom okamžiku oba důstojníci Vnitřního vyšetřování spatřili, jak Bosch s Wishovou projíždějí kolem garáže a jedou dál po Čtvrté ulici. Právě je ztráceli. Clarke zvedl odznak a ukázal ho vrátnému.

"Jsme ve službě. Okamžitě otevři tu pitomou závoru!"

"Hned tu bude. Musím dělat, co říká, jinak bych přišel o flek."

"Otevři tu závoru, nebo ho fakt ztratíš, ty čuráku," zařval Clarke.

Šlápl na plyn, až se motor rozeřval, aby ukázal, že má v úmyslu projet násilím.

"Hele, proč si myslíš, že jsme si sem dali trubku místo křehkého dřeva? Prosím, můžeš jet, ale ta roura ti rozmlátí přední sklo. Dělej, co chceš, ale on už je tady."

Clarke viděl ve zpětném zrcátku strážného, jak schází po rampě. Na obličeji mu vztekem vyrazily rudé skvrny. Ucítil na paži Lewisovu ruku.

"Neblbni, parťáku," uklidňoval ho Lewis. "Když odcházeli z restaurace, drželi se za ruce. Neztratíme je. Jeli jen k ní domů. Vsadím se s tebou o týdenní řízení auta, že je tam spolu zastihneme."

Clarke setřásl jeho ruku a dlouze vydechl. To mu patrně vrátilo do obličeje přirozenější barvu. Řekl: "Je mi to fuk. Strašně toho hajzla nenávidím."

Na bulváru Ocean Park našel Bosch místo k zaparkování přímo naproti Eleanorině bytu. Zastavil, ale neměl se k tomu, aby vystoupil z vozu. Díval se na ni a byl přitom stále ještě plný šťastných pocitů posledních minut, ale nebyl si jistý, jak se to všechno vyvine. Zdálo se, že i ona to ví a možná i cítí. Položila mu ruku na hlavu a naklonila se k němu, aby ho políbila. Pak zašeptala: "Pojď se mnou dovnitř."

Vystoupil a obešel auto na její stranu. Už vystoupila, a proto zabouchl dveře. Obešli předek vozu, postavili se vedle sebe a čekali, až přejede blížící se auto. Mělo rozsvícená dálková světla, avšak Bosch se rychle odvrátil k Eleanor. Proto si reflektorů, které se řítily přímo na ně, všimla nejdřív ona.

"Harry?"

"Co je?"

"Harry!" Tehdy se Bosch obrátil k přijíždějícímu autu a spatřil, jak se k nim blíží světla - přesněji čtyři kužely světla dvou dvojic čtvercových čelních reflektorů. V těch několika málo zbývajících sekundách si Bosch bleskově uvědomil, že vůz nevybočil náhodou, ale že na ně míří záměrně. Neměli čas, ale přitom se zdálo, jako by se čas zpomalil. Boschovi se zdálo, že se zvolna otočil vpravo k Eleanor. Ale ta nepotřebovala žádnou pomoc. Naráz společně vyskočili na kapotu Boschova vozu. Bosch se skutálel přes Eleanor a oba se svezli směrem k chodníku v okamžiku, kdy se jeho vůz prudce naklonil a zazněl vysoký pronikavý zvuk trhajícího se plechu. Na samém okraji svého zorného pole spatřil Bosch spršku modrých jisker. Potom dopadl na Eleanor na úzkém pruhu trávníku mezi krajnicí a chodníkem. Viděl, že jsou oba v pořádku. Vyděšení, ale prozatím v pořádku.

Vstal, vytrhl pistoli a uchopil ji pevně oběma rukama. Vůz, který po nich šel, se nezastavil. Byl již skoro padesát metrů od nich, ujížděl na východ a nabíral rychlost. Bosch vypálil jednu ránu, ale měl dojem, že se kulka odrazila od zadního skla. Na takovou vzdálenost byla příliš slabá, než aby ho rozbila. Po svém boku slyšel dvakrát vystřelit Eleanorinu pistoli, ale nevšiml si, že by byl ujíždějící vůz útočníků nějak poškozen.

Beze slova se nasoukali pravými předními dveřmi do Boschova auta. Bosch otáčel volantem ze strany na stranu, jak nabíral rychlost. Pérování se zdálo poněkud uvolněné. Neměl představu, jak vážně je auto poškozené. Když se chtěl podívat do bočního zpětného zrcátka, zjistil, že chybí. A když zapnul světla, rozsvítil se jen pravý reflektor.

Prchající auto bylo přinejmenším pět bloků před nimi, blízko předělu, kde se stoupající bulvár Ocean Park začal svažovat a mizel z dohledu. Světla prchajícího vozu zmizela, jakmile přešel přes vrcholek kopce. Míří k Bundy Drive, pomyslel si Bosch. A odtud má jenom malý kousek na desítku. Jestli tam dojede, bude pryč a nikdy už ho nechytí. Popadl vysílačku a zavolal na frekvenci „Důstojník v nouzi“. Nemohl však sdělit popis vozu, jenom směr honičky.

"Jede na dálnici, Harry," vykřikla Eleanor. "Jsi v pořádku?"

"Jo. A ty? Nepoznalas to auto?"

"Je mi fajn. Jen jsem se polekala. Auto jsem nepoznala. Myslím, že to byla nějaká americká značka. Mělo čtvercové reflektory. Jestli se dostane na dálnici, nechytíme ho."

Mířili po bulváru Ocean Park na východ, rovnoběžně s desítkou, která byla asi o osm bloků severněji. Přiblížili se k vrcholku kopce a Bosch vypnul fungující reflektor. Když vyjeli nahoru, spatřil neosvětlený obrys prchajícího vozu projíždět osvětlenou křižovatkou s Lincolnovým bulvárem. Jel k Bundy. Na Lincolnu zahrnul Bosch vlevo a sešlápl plynový pedál až k podlaze. Znovu rozsvítil světla. Se zvyšující se rychlostí se ozvalo nějaké bouchání. Levá přední pneumatika a seřízení kol byly poškozené.

"Kam to jedeš?" zvolala Eleanor.

"Chci být na dálnici první."

Sotva to Bosch dořekl, objevily se značky vjezdu na dálnici a vůz opsal velký oblouk po rampě. Pneumatika vydržela. Rychle proletěli rampou a zařadili se do proudu vozidel.

"Jak je poznáme?" křičela Eleanor. Hluk pneumatiky byl teď velmi silný, podobal se spíš soustavnému bouchání.

"Nevím. Koukej se po čtvercových reflektorech."

V minutě dojeli k vjezdu z Bundy Drive, ale Bosch neměl představu, zda druhý vůz předjeli, nebo zda je stále ještě daleko před nimi. Někáký vůz přijížděl po rampě do zařazovacího pruhu. Byl bílý a zahraniční.

"To nebude on," prohlásila Eleanor.

Bosch sešlápl plyn znovu až k podlaze a pohnul se kupředu. Srdce mu bušilo málem tak rychle jako pneumatika, napůl vzrušením z honičky, napůl z toho, že zůstali naživu, a ne se zraněními ležet na ulici před Eleanoriným bytem. Svíral pevně volant v poloze deseti až dvou hodin a hnal auto, jako by držel uzdu tryskem pádicího koně. Řítily se řídkým provozem rychlostí skoro stopadesáti kilometrů a oba pozorovali předky vozů, které míjeli. Přitom hledali čtyři čtvercové reflektory nebo poškozenou pravou stranu karoserie.

O půl minuty později, když už Boschovi klouby prstů svírajících volant zbělely jako kost, dostihli kaštanově hnědý Ford, který jel maximálně stodesátkou v pomalém pruhu. Bosch vyrazil zezadu a držel se vedle něj. Eleanor měla v rukou pistoli, ale držela ji pod oknem, aby ji nebylo zvenku vidět. Fordku řídil běloch, který se ani neohlédl, ani nedával najevo, že by si jich všiml.

Když ho předjížděli, zvolala Eleanor: "Čtvercové reflektory vedle sebe."

"Je to ten vůz?" vykřikl vzrušeně Bosch v odpověď.

"Nemohu - nevím. Nevidím, jestli má poškozenou pravou stranu. Mohl by to být on. Ale ten člověk na sobě nedává nic znát."

Byli o tři čtvrtiny délky vozu před ním. Bosch sebral z podlahy ruční majáček a oknem ho postavil na střechu. Zapnul rotující modré světlo a začal pomalu tlačit Forda k okraji. Eleanor vystrčila ruku z okna a signalizovala vozu, aby zvolnil. Řidič zareagoval. Bosch ostře zabrzdil a nechal sjet druhý vůz ke krajnici. Potom zajel ke krajnici za něj. Když oba vozy zůstaly stát u zvukové bariéry, Bosch si uvědomil, že má velký problém. Rozsvítil dálková světla, ale fungoval stále jen pravý reflektor. Vůz před nimi byl příliš blízko zdi, než aby viděli, zda má poškozenou pravou stranu. Řidič zůstal sedět ve voze, z větší části byl skrytý ve tmě.

"Sakra," zaklel Bosch. "Tak dobrá, nechod' ven, dokud ti neřeknu, že je to v suchu, jasný?"

"Rozumím," odpověděla.

Bosch musel vrazit celou svou vahou do dveří, aby je otevřel. Vystoupil z auta s pistolí v jedné ruce a s baterkou v druhé. Držel světlo daleko od těla a zamířil jeho kužel na řidiče ve voze před sebou. Kvůli hluku projíždějících vozidel začal Bosch křičet, ale přehlušil ho klakson nějakého dieselu a tlaková vlna způsobená projíždějícím polotahačem ho postrčila vpřed. Bosch zkusil znovu zavolat na řidiče, ať vystrčí obě ruce z okna, aby na ně bylo vidět. Nic. Bosch vykřikl rozkaz ještě jednou. Stále zůstával u levého zadního blatníku kaštanově hnědého vozu a řidič ho po chvíli konečně poslechl. Bosch šlehl proudem světla do zadního okna, ale nespatriil žádného dalšího cestujícího. Zamířil světlo na řidiče a přikázal mu, aby pomalu vystoupil.

"Co to má znamenat?" protestoval muž. Byl malý, bledé pleti, měl zrzavé vlasy a řídký knír. Otevřel dveře vozu a vystoupil s rukama nad hlavou. Byl oblečený do bílé košile s knoflíčky na límce a do béžových kalhot na šlích. Hleděl na ujíždějící proud vozů, jako by pátral po nějakém svědkovi této noční mýry člověka pravidelně dojíždějícího do práce.

"Mohu vidět váš odznak?" zakoktal. Bosch k němu rychle přiskočil, otočil ho a přirazil mu tělo na bok vozu, takže měl hlavu a ramena nad střechou. Jednou rukou držel muže zezadu za krk a druhou mu přidržoval u ucha pistoli. Pak zavolal na Eleanor, že je čistý vzduch.

"Zkontroluj pravou stranu."

Zadržovaný muž zasténal jako vyděšené zvíře a Bosch cítil, jak se roztřásl. Krk mu zvlhl. Bosch z něho nespouštěl oči a ani se nepodíval po Eleanor. Najednou uslyšel její hlas přímo za sebou.

"Pust' ho," řekla. "To není on. Vůz není poškozený. Zastavili jsme jiný."

6

PÁTEK 25. KVĚTNA

Vyslychala je santamonická policie, Kalifornská dálniční stráž, Losangeleský policejní sbor i FBI. Byla povolána jednotka z inspekce, aby podrobila Bosche zkoušce na alkohol. Prošel jí bez potíží. Kolem druhé hodiny po půlnoci seděl k smrti unavený v hovorně stanice v Západním Los Angeles a přemýšlel, zda ho ještě přijde vyslýchat Pobřežní stráž a Berní úřad. Oddělili je od sebe, a tak neviděl Eleanor od chvíle, kdy sem před třemi hodinami dorazili. Dělal mu starost, že nemůže být s ní, aby ji chránil před vyšetřovateli. Do místnosti vešel poručík Harvey Osmadevadesátka Pounds a řekl Boschovi, že pro tuto noc skončili. Bosch usoudil, že Osmadevadesátka je našťvaný, a to nejen proto, že ho vytáhli v noci z postele.

"Co je to za policajta, kterej si nevšimne typu autáku, co se ho pokouší zajet?" zeptal se.

Bosche si už zvykl na dvojsmyslný tón otázek. Tak to šlo celou noc.

"Jak jsem řek všem těm chlapům před vámi, byl jsem v tý chvíli poněkud zaneprázdněnej. Snažil jsem si zachránit prdel."

"No a pak ten člověk, kterýho jste přinutili, aby zastavil," pokračoval Pounds. "Panebože, Boschi, vždyť jste ho vytlačil na okraj dálnice. Každěj blbec s palubním telefonem, kterej jel kolem, hned vytáčet devět set jedenáct a hlásil, že došlo k únosu, vraždě a kdoví k čemu ještě. Nemoh jste se zkusit podívat na pravou stranu jeho autáku, než jste ho zastavil?"

"Nešlo to. Všechno je to vysvětlený v hlášení, který jsme naklepali, poručíku. Mám dojem, že jsem to už opakoval nejmní desetkrát."

Pounds pokračoval, jako by ho neslyšel: "A ke vši směle je to navíc advokát."

"A co má bejt?" zareagoval Bosch, který pomalu ztrácel trpělivost. "Omluvili jsme se mu. Byla to chyba. Měl podobnej vůz. A jestli bude někoho žalovat, tak ať žaluje FBI. Ti nemají tak hluboko do kapsy jako my. Tak si s tím nedělejte starosti."

"Ne, žalovat bude obě firmy. To už řek. Tohle není vhodnej moment, abyste si dělal srandu, Boschi."

"A zrovna tak to není vhodnej moment, abysme se párali s tím, co jsme udělali nebo neudělali správně. Nezdá se mi, že by se někdo z těch frajerů, kteří sem přišli ze mě tahat rozumy, staral o to, že se nás někdo pokoušel oddělat. Akorát se zajímají o to, jak daleko jsem byl, když jsem vystřelil a jestli jsem neohrozil kolemjdoucí a proč jsem to auto donutil zastavit bez vážnejch důvodů. Hele, běžte s tím už do prdele. Někdo se rozhod zabít mou partáčku a mě. Promiňte mi tedy, že mi není nijak zvlášť líto nějakýho advokáta, kterému se překroutily kšandy."

Pounds se chtěl hádat.

"Boschi, podle všech důkazů, který máme k dispozici, to moh bejt jenom nějakej opilec. A co chcete říct tím výrazem ‚partáčka‘? Jste na tohle vyšetřování půjčenej jen na pár dní. A mám dojem, že po dnešní noci bude tohle zapůjčení zrušený. Strávil jste na tom případě celejch pět dnů a podle toho, co jsem slyšel od Rourka, jste stejně na nic nepřišel."

"Nebyl to žádnej opilec, Poundsi. Ten vůz evidentně mířil na nás. A bez ohledu na to, co Rourke vykládá o našich výsledcích, já tenhle případ dovedu až do konce. Možná byste se pak moh ocitnout mezi významanejmá, jestli mi přestanete házet klacky pod nohy, uvěříte jednou svejím lidem a odvoláte konečně ty blbce z Vnitřního vyšetřování, co mě sledujou."

Pounds nadzvedl obočí, takže vypadalo jako horská dráha.

"Jo, já o Lewisovi a Clarkovi vím," řekl Bosch. "A vím, že dostáváte kopie jejich hlášek. Odhaduju, že vám neřekli o tom malým pohovoru, kterej jsme měli. Přistih jsem je, jak si dávali dvacet před mým domem."

Z Poundsova výrazu bylo zřejmé, že nic neslyšel. Lewis s Clarkem mlčeli, a tak Bosch nebude mít potíže kvůli tomu, co jim provedl. Začal si však lámat hlavu, kde byli oba tihle detektivové z Vnitřního vyšetřování, když ho s Eleanor někdo málem zajel.

Pounds delší chvíli mlčel. Byl jako ryba kroužící kolem návnady, kterou mu Bosch nastražil. Věděl sice, že je v ní háček, ale přesto se domníval, že by mohl návnadu ukousnout, aniž by se na ten háček chytil. Nakonec přikázal Boschovi, aby mu poreferoval o průběhu dosavadního vyšetřování v tomto týdnu. A už visel na udici. Bosch mu vysvětloval situaci, a přestože Pounds dalších dvacet minut neproněsl jediné slovo, poznalo se na něm podle poskakujícího obočí, kdy uslyšel něco, co mu Rourke zapomněl říct.

Když výklad skončil, Pounds přestal mluvit o odvolání Bosche z případu. Přesto byl Bosch vším naprosto vyčerpaný. Chtěl se jít vyspat, ale Pounds měl ještě další otázky.

"Jestli z FBI nevyslali své lidi do tunelů, neměli bysme to udělat my?"

Bosch usoudil, že Pounds uvažuje, jako by už byl ve hře, pokud vůbec nějaká hra existovala. Kdyby poslal lidi z losangeleské policie do odtokových tunelů, FBI by je nemohla ignorovat při hodnocení zásluh o vyřešení tohoto případu. Kdyby se Poundsovi podařilo zabránit téhle ignoraci ze strany FBI, určitě by ho náčelník přátelsky poplácal po zádech.

Bosch však dospěl k přesvědčení, že Rourkova úvaha byla rozumná a korektní. Mužstvu v tunelu by hrozilo, že náhodou o zloděje zakopne a že bude pozabíjeno.

"Ne," řekl Bosch Poundsovi. "Nejdřív se pokusíme lokalizovat Trana a zjistit, kde skrývá svůj poklad. Podle toho, co víme, to nemusí být zrovna banka."

Pounds se zvedl, protože toho už slyšel dost. Boschovi řekl, že je volný. Cestou ke dveřím hovorny ještě dodal: "Boschi, nemyslím si, že byste měl mít s tím dnešním večerním incidentem nějaké problémy. Podle mého názoru jste udělal, co jste moh. Ten advokát se sice trochu čepejřil, ale to se urovná, nebo se to právě urovnává."

Bosch nic neřekl, ani se jeho lacinému vtípu nezasmál.

"A ještě něco," pokračoval Pounds. "Fakt, že se to stalo právě před bytem agentky Wishové, je poněkud zavádějící,

protože by to mohlo být pokládáno za nevhodné. To myslím jen jako radu. Chtěl jste ji přece pouze doprovodit ke dveřím jejího bytu, že?"

"Je mi úplně jedno, za co by se to mohlo pokládat," odpověděl Bosch. "Měl jsem už po službě."

Pounds se na Bosche na okamžik zadíval a zavrtěl hlavou nad tím, jak Bosch může ignorovat jeho dobře míněnou radu, a vyšel z malé místnosti ven.

Bosch našel Eleanor sedící samotnou ve vedlejší hovorně. Oči měla zavřené, hlavu v dlaních a lokty se opírala o poničenou dřevěnou desku stolu. Když vešel, otevřela oči. Usmála se a on okamžitě cítil, že z něho spadla únava, frustrace i zlost. Byl to úsměv, jakým obdaří jedno dítě druhé, když se jim podaří v něčem vyzrát nad dospělými.

"Hotovo?" zeptala se.

"Ano. A ty?"

"Se mnou už skončili před více než hodinou. Ale tebe chtěli pořádně natáhnout na skřípec."

"Jako vždycky. Rourke už odjel?"

"Už zmizel. Řekl, že chce, abych se mu zítra hlásila každou hodinu. Po tom, co se stalo dnes večer, se domnívá, že nedržel otěže vyšetřování dost pevně v rukou."

"Nebo tebe."

"Vypadá to tak. Chtěl vědět, proč jsme jeli ke mně domů. Řekla jsem mu, žeš mě prostě doprovázel ke dveřím."

Bosch se unaveně posadil na druhou stranu stolu a sáhl prstem do krabičky, aby z ní vydoloval poslední cigaretu. Dal si ji do úst, ale nezapálil ji.

"Kromě toho, že byl Rourke rozrušený nebo žárlivý kvůli tomu, co bychom spolu mohli podniknout, kdo se nás podle něho pokusil oddělat?" zeptal se. "Snad ožralej řidič, jak si zřejmě myslí moji kolegové?"

"Zmínil se taky o teorii opilého řidiče. A vyptával se mě, jestli nemám nějakého žárlivého bývalého milence. Ale jinak se nezdá, že by se zvlášť zajímal o fakt, že to mohlo souviset s naším případem."

"Nenapadlo mě, že by v tom moh bejt nějaký tvůj bývalý milenec. Cos mu na to řekla?"

"Jsi stejně impertinentní jako on," řekla a usmála se na něho nejžárlivějším úsměvem. "Řekla jsem mu, že mu do toho nic není."

"Dobry, a co řekneš mně?"

"Odpověď zní ne." Chvilí ho napíjala a pak dodala: "Znamená to, že neexistují žádní žárliví bývalí milenci. Víš co? Nemohli bychom už odtud vypadnout a vrátit se tam, kde jsme byli,..." podívala se na hodinky, "...asi tak před čtyřmi hodinami?"

Bosch se probudil v posteli Eleanor Wishové dlouho předtím, než se světlo vycházejícího slunce začalo vkrádat dovnitř podél závěsů na prosklených posuvných dveřích. Neschopný přemoci nespavost nakonec vstal a osprchoval se v dolní koupelně. Potom zapátral v kuchyňských skřínkách a chladničce a začal připravovat snídani - kávu, vajíčka a rohlíčky se skořicí a rozinkami. Slaninu se mu nepodařilo najít.

Když shora uslyšel zvuky tekoucí sprchy, odnesl nahoru sklenici pomerančového džusu a našel Eleanor před zrcadlem v koupelně. Byla nahá a splétala si vlasy rozdělené do tří silných pramenů. Uchváceně pozoroval, jak si zručně splétá vlasy do copu. Vzala si džus a nechala se dlouze políbit. Oblékla si krátký župan a šli se dolů nasnídat.

Po snídani otevřel Harry kuchyňské dveře, postavil se na práh a zapálil si cigaretu.

"Viš," řekl, "jsem moc rád, že se nic nestalo."

"Myslíš včera večer na ulici?"

"Jo, tobě. Nevím, jak bych to zvládl. Víím, že jsme se sotva poznali, ale... No, záleží mi na tobě."

"Mně na tobě taky."

Bosch se sice osprchoval, ale jeho oblek vypadal, jako by jím vytřel podlahu. Po chvíli řekl, že musí odjet domů, aby se převlékl. Eleanor se rozhodla, že pojedou do úřadu zkontrolovat důsledky události uplynulé noci a zjistit, co je v kartotékách o Binhovi. Domluvili se, že se setkají v Hollywoodské stanici na Wilcoxu, protože to bylo nejbližší k Binhovu podniku. Bosch si rozhodně musel vyměnit poškozený vůz. Doprovodila ho ke dveřím a políbili se, jako by se s ním loučila při odchodu do práce u nějaké účetnické firmy.

Když Bosch dorazil domů, nenašel žádný vzkaz na záznamníku, ani žádnou známku toho, že by byl někdo vstoupil do domu. Oholil se, převlékl si šaty a pak zamířil dolů z kopce Nicholsovým kaňonem na Wilcox. Seděl u svého stolu a aktualizoval formuláře Chronologického hlášení vyšetřovatele, když v deset hodin přišla Eleanor. Kancelář skupiny byla plná a většina detektivů přerušila to, co právě dělala, aby si ji prohlédla. S rozpačitým úsměvem usedla na kovovou židli u stolu vyhrazeného vraždám.

"Něco není v pořádku?"

"Mám dojem, že bych se radši prošla Biscailuzem," odpověděla, narážejíc na šerifovo vězení v centru města.

"No jo, tihle mládenci se dokážou koukat mlsněji, než leccajej šmírák. Nechceš sklenici vody?"

"Ne, je mi fajn. Jsi připravený?"

"Jdeme na to."

Vzali si Boschův nový vůz, který byl ve skutečnosti nejméně tři roky starý a měl najeto přes sto dvacet tisíc kilometrů. Garážmistr stanice byl trvale přidělený ke kancelářské práci poté, co přišel o čtyři prsty, když z hlouposti jednou o Halloweenu zvedl podomácku z vodovodní trubky vyrobenou bombu. Ujistil Bosche, že je to nejlepší auto, jaké má momentálně k dispozici. Rozpočtové škrtky zarazily obnovu vozového parku, přestože opravy starých aut přišly policejní sbor na mnohem víc. Po nastartování Bosch zjistil, že alespoň klimatizace vozu funguje celkem slušně. Začínal se zvedat horký suchý severozápadní vítr zvaný Santa Ana a předpověď počasí na sváteční víkend hrozila horkem neobvyklým v této roční době.

Eleanořina rešerše o Binhovi ukázala, že má kanceláře a podnik na Vermontu, nedaleko Wilshirského bulváru. V této

oblasti bylo sice víc podniků patřících Korejcům než Vietnamcům, ale snášeli se spolu. Jak se Wishové podařilo zjistit, Binh řídil jistý počet podniků, které dovážely levné oblečení, elektroniku a videokazety z Východu a pak je distribuovaly v Jižní Kalifornii a Mexiku. O spoustě těchto výrobků se turisté domnívali, že je dostanou v Mexiku levněji, a tak si je přiváželi zpět do Států, kde už jednou byly. Na papíře to všechno vypadalo úspěšně, přestože se jednalo o relativně malý objem. I tak to vynášelo dost, aby si Bosch položil otázku, zda Binh potřebuje ty diamanty a zda vůbec někdy nějaké měl.

Binh vlastnil budovu, kde byla jeho kancelář a diskontní sklad videotechniky. V třicátých letech tu býval autosalon. Později byl přestavěn, a to mnoho let předtím, než ho Binh vůbec spatřil. Průčelí tvořila nezesílená betonová stěna s velkými výkladními skříněmi, která by se zaručeně zřítla při prvním trochu silnějším zemětřesení. Ale ten, kdo dokázal přežít Vietnam a dostal se odtamtud jako Binh, pokládal patrně zemětřesení za drobnou nepříjemnost, nikoli za riziko.

Když na druhé straně ulice naproti firmě Ben's Electronics našli volné místo k zaparkování, požádal Bosch Eleanor, aby alespoň zpočátku vedla výslech ona. Vysvětlil jí, že má pocit, že Binh bude ochotněji hovořit s federály, než s místními policisty. Rozhodli se, že si s ním budou chvíli povídat, než se ho zeptají na Trana. Bosch se jí však nesvěřil, že má ještě něco v úmyslu.

"Nevypadá to právě jako podnik řízený chlápkem, který má ve své bankovní schránce krabici plnou diamantů," poznamenal Bosch, když vystupovali z auta.

"Kterou měl v bance," namítla. "A nezapomeň, že se těmi krámy nemůže chlubit. Musí se chovat jako každý jiný přistěhovalec Joe. Musí vzbuzovat dojem, že žije ze dne na den. Ty diamanty, pokud vůbec existují, jsou jen pojistkou tohoto podniku a jeho úspěchu v Americe. Musí to vypadat, že si na ně vydělal."

"Počkej vteřinku," poprosil ji Bosch, když přešli na druhou stranu ulice. Řekl Eleanor, že zapomněl požádat Jerryho Edgara, aby dnes odpoledne šel místo něho k soudu. Ukázal na telefonní automat u servisu vedle Binhovy budovy a odklusal tam. Eleanor zůstala stát a prohlížela si výkladní skříň obchodu.

Bosch zavolal Edgarovi, ale nemluvil o žádném předvolání k soudu.

"Jede, potřebuju od tebe laskavost. Ani kvůli tomu nebudeš muset vstávat."

Edgar zaváhal, jak to Bosch předpokládal.

"Co potřebuješ?"

"Takhle se to neříká. Říká se: „Jistě, Harry, co potřebuješ?“"

"Neblbni, Harry, oba víme, že jsme pod lupou. Musíme být opatrní. Řekni mi, co potřebuješ, a já ti řeknu, jestli to můžu udělat."

"Nechci nic jiného, než abys mi za deset minut zavolal pípátkem. Musím se uvolnit z jistého jednání. Prostě zapípej, a až ti zavolám, pár minut nepokládej telefon. Kdybych ti nezavolal, zopakuj pípání za pět minut. To je všechno."

"To je všechno, co potřebuješ? Jen to pípání?"

"Přesně tak. Za deset minut od téhle chvíle."

"V pořádku, Harry," odpověděl Edgar s ulehčením v hlase. "Hele, slyšel jsem o tý záležitosti z dnešní noci. Bylo to o fous. Letí tu hláška, že nešlo o žádného opilého řidiče. Tak si dávej bacha."

"To dělám pořád. Co je kolem Sharkeyho?"

"Nic. Sbalil jsem jeho partu, jaks mi řekl. Ti dva mi řekli, že ten večer byli s ním. Sháněli teplouše, aby je obrali. Tvrdí, že ho ztratili z dohledu, když nastoupil do jednoho auta. Pár hodin předtím, než služba přijala telefonát, že je v tunelu pod stadionem. Pravděpodobně ho oddělal ten člověk v autě."

"Popis?"

"Vozu? Nic moc. Tmavá barva, americkéj sedan. Něco novýho. To je všechno."

"Jakéj druh reflektorů?"

"No, ukázal jsem jim katalog autáků a oni ukazovali na různý zadní světla. Jeden tvrdil, že byly kulatý, druhý, že byly čtvercový. Ale pokud jde o reflektory, tak se shodli na tom, že..."

"Byly čtvercový, po dvou vedle sebe."

"Správně. Hele, Harry, ty si myslíš, že je to ten auťák, co chtěl zajet tebe a tu ženskou z FBI? Ježíšmarjá! Měli bysme se kvůli tomu sejít."

"Později, možná později. Prozatím mi za těch deset minut zapípej."

"Dobrý, za deset minut."

Bosch zavěsil a vrátil se k Eleanor, která si prohlížela ve výkladní skříni vystavené zesilovače, které vyřvávají v ghettech. Vstoupili do obchodu, unikli dvěma prodáváčům, prošli kolem naskládaných videokamer prodávaných po pěti stech dolarech a řekli ženě, která stála vzadu u pokladny, že přišli za Binhem. Žena na ně tupě zírala, dokud jí Eleanor nepředvedla odznak a federální identifikační průkaz.

"Vy počkat zde," pravila ta žena a zmizela dveřmi za pokladnou. Na dveřích bylo malé zrcadlové okénko, které Boschovi připomnělo hovorňu ve stanici na Wilcoxu. Podíval se na hodinky. Zbývalo mu ještě osm minut.

Muž, který vyšel ze dveří za pokladnou, vypadal asi na šedesátníka. Měl bílé vlasy. Byl malý, ale Bosch usoudil, že kdysi musel být na svou výšku fyzicky zdatný. Podsaditě nevysoké tělo měl nyní ochablé od snazšího způsobu života, než jaký vedl ve své vlasti. Měl brýle se stříbrnými obroučkami a růžově zabarvenými skly, košili s rozhalenkou a golfové kalhoty. Kapsa na prsou se mu prohýbala vahou téměř tuctu per a baterky ve tvaru tužky. Ngo Van Binh vyhlížel rezervovaně.

"Pan Binh? Jmenuji se Eleanor Wishová. Jsem z FBI. Toto je detektiv Bosch z Losangeleského policejního sboru. Rádi bychom vám položili několik otázek."

"Ano," řekl a přísný výraz jeho tváře se nezměnil.

"Jde o vloupání do banky, kde jste měl bezpečnostní schránku."

"Neohlásil jsem žádnou ztrátu, protože v mé bezpečnostní schránce byly uloženy pouze předměty, ke kterým jsem měl nějaký citový vztah."

Boschovi blesklo hlavou, že diamanty mohou stát dost vysoko na žebříčku citových hodnot. "Pane Binhu, mohli bychom zajít k vám do kanceláře a pohovořit si v soukromí?" řekl místo toho.

"Ano, ale neutrpěl jsem žádnou ztrátu. Můžete se na to podívat. Je to v hlášeníh."

Eleanor zvedla ruku a naznačila Binhovi, aby jim ukázal cestu. Prošli za ním dveřmi se zrcadlovým okénkem do obchodního domu podobnému skladišti se stovkami beden s elektronikou na ocelových regálech vysokých až do stropu. Pak prošli menší místností, kde byla opravná či montovna. Seděla tam nějaká žena u ponku s miskou polévky u úst. Ani nezvedla oči, když kolem ní procházeli. Na konci dílny byly dvojce dveře. Jedněmi prošli jako procesí do Binhovy kanceláře. Tady Binh odkládal svou image venkovana. Kancelář byla velká a luxusně zařízená, s psacím stolem a dvěma křesly vpravo a tmavou koženou pohovkou ve tvaru L vlevo. Pohovka stála na okraji orientálního koberce s obrazem trojhlavého draka chystajícího se k útoku. Naproti ní byly dvě stěny polic plných knih a stereo a video mnohem kvalitnější, než jaká viděl Bosch vpředu. Měli jsme se zastavit u něho doma, pomyslel si Bosch. Podívat se, jak bydlí, ne jak pracuje.

Bosch rychle přelétl zrakem místnost a uviděl na psacím stole bílý telefon. Vyjde to dokonale. Byl to starý typ telefonu se sluchátkem položeným nad otáčecím číselníkem. Binh zamířil ke svému stolu, ale Bosch ho rychle zarazil.

"Pane Binhu, nemohli bychom se posadit raději na pohovku? Chtěli bychom, aby to bylo co nejméně formální. Abych byl upřímný, sedíme u psacích stolů celé dny."

Binh pokrčil rameny, jako by mu to bylo jedno, protože ho obtěžují bez ohledu na to, kam se posadí. Bylo to výrazné americké gesto a Bosch usoudil, že jeho zdánlivé obtíže s angličtinou jsou pouhou fasádou, kterou používá k tomu, aby se lépe distancoval. Binh se posadil na jednu stranu pohovky ve tvaru L a Eleanor s Boschem na druhou. "Krásná kancelář," řekl Bosch a rozhlédl se kolem. Druhý telefon nikde v místnosti neviděl.

Binh přikývl. Nenabídl jim čaj, ani kávu. Žádné zdvořilostní řeči. Rovnou se zeptal: "Co si přejete, prosím?"

Bosch se podíval na Eleanor.

Začala: "Pane Binhu, my jen znovu prověřujeme náš postup. Vy jste neoznámil žádné finanční ztráty při vloupání do bankovního trezoru. My..."

"Správně. Nedošlo k žádné ztrátě."

"To souhlasí. Co jste měl ve své schránce."

"Nic."

"Nic?"

"Papíry a tak podobně. Neměly žádnou cenu. Už jsem to řekl všem."

"Ano, to víme. Je nám líto, že vás znovu obtěžujeme, ale případ zůstává stále otevřený a my se musíme vracet a zjišťovat, jestli jsme něco nepřehlédli. Mohl byste mi říct konkrétně, o jaké papíry jste přišel? Kdybychom ukradené věci našli, pomohlo by nám to při identifikaci, komu co patří."

Eleanor vyndala z kabelky malý zápisníček a pero. Binh hleděl na oba návštěvníky, jako by vůbec nechápal, jak by mohla být jeho informace nějak užitečná. Bosch dodal: "Byl byste překvapený, jak často i nějaká drobnost může..."

Ozvalo se pípátko a Bosch si ho odepnul z opasku a podíval se na číslo na displeji. Vstal a rozhlédl se kolem, jako by viděl místnost poprvé. Napadlo ho, zda to přece jen nepřehání.

"Pane Binhu, mohu použít váš telefon? Jde o místní hovor."

Binh přikývl a Bosch došel k přední straně psacího stolu, sklonil se k němu a zvedl sluchátko. Sehrál divadlo, jako by znovu kontroloval číslo na pípátku, a potom vytočil Edgarovo. Zůstal stát zády k Eleanor i Binhovi. Upřel zrak na stěnu, jako by si prohlížel hedvábnou tapiserii, která tam visela. Slyšel Binha, jak Eleanor popisuje doklady o imigraci a nabytí občanství, které byly ukradeny z jeho bezpečnostní schránky. Bosch strčil pípátko do kapsy saka a vytáhl z ní malý kapesní nůž, telefonní štěnici T-9 a malou baterii, které odpojí od svého telefonu.

"Tady je Bosch, kdo mě shání?" ohlásil se do telefonu, když Edgar zvedl sluchátko. A poté, co ho Edgar položil na stůl, Bosch řekl: "Jenom pár minut, ale řekni mu, že mám právě jednání. Děje se něco důležitýho?"

Zatímco Binh hovořil, Bosch, stále zády obrácený k pohovce, se otočil maličko doprava a sklonil hlavu, jako by si jí přidržoval sluchátko u levého ucha, kde ho Binh nemohl vidět. Měl ho však až u žaludku a nožem odklopil krytku sluchátka - zakašlal přitom - a vytáhl amplion. Jednou rukou napojil štěnici k baterii - nacvičil si to už předem při čekání na přidělení nového auta v autoparku na Wilcoxově třídě. Potom prsty zasunul štěnici s baterií do držadla sluchátka. Vrátil amplion na své místo, nasadil krytku a při každém zvuku vždy znovu nahlas zakašlal.

"Oukej," řekl Bosch do telefonu. "Dobrá, řekni mu, že se vrátím hned, jak tady skončím. Děkuju, kamaráde."

Položil sluchátko a nožik si strčil do kapsy. Vrátil se k pohovce, kde Eleanor psala do svého zápisníčku. Když skončila, podívala se na Bosche a ten věděl, že se teď rozhovor stočí jiným směrem.

"Pane Binhu," řekla, "jste si jist, že je to všechno, co jste měl ve schránce?"

"Ano, jistě, proč se mě na to pořád ptáte?"

"Pane Binhu, my víme, kdo jste a za jakých okolností jste přicestoval do této země. Víme, že jste byl policejní důstojník."

"Ach, tak? Co to má znamenat?"

"Víme také jiné věci..."

"Víme," skočil jí do řeči Bosch, "že jste měl jako policejní důstojník v Saigonu vysoký plat, pane Binhu. Víme, že za část své práce jste byl placený v diamantech."

"Co to má znamenat, o čem to mluví?" rozcítil se Binh, díval na Eleanor a rukama ukazoval na Bosche. Uchýlil se k ochranné jazykové bariéře. Teď se zdálo, že mluví anglicky hůř, než během předešlého rozhovoru.

"Znamená to přesně to, co říká," odpověděla. "Víme o diamantech, které jste sem dovezl z Vietnamu, kapitáne Binhu. Víme, že jste je měl ve své bezpečnostní schránce. Domníváme se, že právě tyto diamanty byly motivem vloupání do trezoru."

Ta zpráva ho nijak nevzrušila. Možná že to měl již promyšlené. Nehnulo to s ním. Řekl jen: "To není pravda."

"Pane Binhu, máme celej váš záznam," řekl Bosch. "Víme o vás všechno. Víme, kdo jste byl v Saigonu, co jste dělal. Víme, co jste si vzal s sebou, když jste sem jel. Nevím, co děláte teď všechno se to zdá být zákonný, ale nás to ve skutečnosti nezajímá. Jediná věc, která nás zajímá, je, kdo vykradl tu banku. A vykradli ji kvůli vám. A jako pojistku sebrali i všechno ostatní. Samozřejmě si nemyslím, že bych vám říkal něco, na co byste už sám nepřišel. Možná si myslíte, že by za tím moh být váš starý společník Nguyen Tran, protože ten věděl, co máte, a možná také věděl, kde to máte. Není to špatná úvaha, ale my si to nemyslíme. Naopak se domníváme, že je teď sám na řadě."

Na Binhově kamenné tváři se nepohnul ani sval.

"Pane Binhu, potřebujeme mluvit s Tranem," řekl Bosch. "Kde je?"

Binh hleděl skleněnou deskou konferenční stolu, který stál před ním, na trojhlavého draka na koberci. Složil ruce v klín, zavrtěl hlavou a zeptal se: "Kdo je Tran?"

Eleanor se upřeně zadívala na Bosche a pokoušela se obnovit kontakt, který s Binhem navázala, než se do toho vložil Bosch.

"Kapitáne Binhu, nemáme absolutně žádný zájem na jakémkoli vašem stíhání. Prostě chceme zabránit vyloupení dalšího trezoru, ještě než k němu dojde. Můžete nám pomoci, prosím?"

Binh neodpovídal. Díval se dolů na své ruce.

"Podívejte se, Binhu, nevím, co jste s tou věcí podnikl," řekl Bosch. "Možná máte někoho, kdo se snaží najít stejné lidi jako my. Nevím. Ale říkám vám tu na rovinu, že vy jste z toho venku. Tak nám přece řekněte, kde je Tran."

"Toho člověka neznám."

"Jste naše jediná naděje. Musíme jít za Tranem. Lidi, kteří vás okradli, jsou znovu v tunelech. Právě nyní. Jestli neseženeme Trana do tohoto víkendů, nezbude nic ani pro vás, ani pro něho."

Jak Bosch předpokládal, Binh zůstal neoblomný jako kámen. Eleanor vstala.

"Přemýšlejte o tom, pane Binhu," řekla.

"Bojujeme s časem a právě tak i váš bývalý kolega," dodal Bosch, když zamířili ke dveřím.

Když vyšli ze dveří předváděcí haly, rozhlédl se Bosch vlevo i vpravo, aby ho něco nezajelo, a přeběhl přes Vermontskou třídu k vozu. Eleanor ji přešla pomalu, a protože se zlobila, kráčela toporně a trhala rameny. Bosch nastoupil a sáhl k podlaze za předními sedadly pro Nagru. Zapnul ji a nařídil nejvyšší nahrávací rychlost. Nepředpokládal, že by musel dlouho čekat. Doufal jenom, že všechna ta elektronika v obchodě nezkrasí příjem. Eleanor došla ke svému sedadlu a začala si stěžovat.

"To bylo ohromné," prohlásila ironicky. "Teď z toho člověka už nikdy nic nedostaneme. Jednoduše zavolá Tranovi a... Co je k čertu zase tohle?"

"Jedna maličkost, kterou jsem sebral těm svejm nohsledům. Vrazili mi do telefonu štěnici. Nejstarší trik ze seznamu Vnitřního vyšetřování."

"A tys ji dal právě do..." Ukázala přes ulici a Bosch přikývl.

"Boschi, uvědomuješ si, co by se nám mohlo stát, co to znamená? Já se tam hned vrátím a..."

Otevřela dveře vozu, ale Bosch se natáhl a zase je zavřel.

"To přece neuděláš. Tohle je jedinej způsob, jak najít Trana. Binh by nám to neřek. Bez ohledu na to, jak by se vyvíjel ten rozhovor. Přestože se tváříš rozzlobeně, dobře to víš. A tak buď ryc, nebo nic. Binh bude varovat Trana a my se nikdy nedozvíme, kde je, nebo použijeme tohleto zařízení a možná ho najdem. Možná. Pravděpodobně se to dozvíme dost brzy."

Eleanor se dívala přímo před sebe a vrtěla hlavou.

"Boschi, tohle nás může připravit o práci. Jak jsi to mohl udělat, aniž by ses se mnou poradil?"

"Právě proto. Mohlo by to připravit o práci mě. Tys o tom nevěděla."

"Nikdy bych to nedokázala. Celá ta věc vypadá jako předem dohodnutá hra. Já ho zaměstnám, zatímco ty si pěkně pohraješ s telefonem."

"Byla to předem dohodnutá hra, ale tys to netušila. Kromě toho ani Binh, ani Tran nejsou objektem našeho vyšetřování. Nesbíráme důkazy proti nim, jen od nich. Tohle se nikdy neobjeví v hlášení. A jestli Binh štěnici najde, nemůže dokázat, že jsem mu ji tam dal já. Ta štěnice nemá registrační číslo. Díval jsem se na ni. Lidi z inspekce nejsou tak hloupí, aby stopy vedly k nim. My jsme čistí. Ty jsi čistá. Nedělej si starosti."

"Harry, to mě moc neuklid..."

Červeně světlo na Nagře zablikalo. Někdo zvedl sluchátko Binhova telefonu. Bosch zkontroloval; jestli běží páska.

"Eleanor, je to na tobě," řekl Bosch a zvedl magnetofon v ruce. "Vypni ho, jestli chceš. Rozhodni o tom."

Otočila se, a podívala na magnetofon a potom na Bosche. Právě v té chvíli skončilo vytáčení a ve voze se rozhostilo ticho. Na druhém konci linky začal vyzvánět telefon. Odvrátila se. Někdo odpovídal. Došlo k výměně slov se vietnamštině a pak znovu nastalo ticho. Potom se na lince ozval další hlas a začal hovor, rovněž vietnamsky. Bosch si byl jistý, že jeden z hlasů patří Binhovi. Druhý zněl jako hlas muže v Binhově věku. Byli to Binh a Tran, znovu pospolu. Eleanor zavrtěla hlavou a přinutila se ke krátkému úsměvu.

"Výborně, Harry, a kdo nám to teď přeloží? Přece o tomhle nikomu nepovíme? To si nemůžeme dovolit."

"Já to nechci přeložit." Vypnul magnetofon a přetočil pásku. "Vezni si zápisník a pero."

Bosch nastavil magnetofon na nejnižší rychlost a stiskl tlačítko play. Když začalo vytáčení čísla, bylo tak pomalé, že Bosch mohl spočítat klapnutí. Hlásil Eleanor čísla a ta je zapisovala. Získali číslo, které vytočil Binh.

Bylo z obvodu 714, okres Orange. Bosch zapnul znovu magnetofon. Rozhovor mezi Binhem a neznámým pokračoval. Vypnul ho a zvedl mikrofon vysílačky. Dal dispečerovi telefonní číslo a požádal ho o zjištění jména a adresy účastníka. Potrvá pár minut, než se někdo podívá do obráceného telefonního seznamu. Mezitím Bosch nastartoval vůz a zamířil k mezistátní dálnici číslo deset. Přejel na dálnici číslo pět a mířil do okresu Orange, když se mu ozval dispečer.

Telefonní číslo patřilo obchodu, který se jmenoval Pagoda Tan Phu ve Westminsteru. Bosch se podíval na Eleanor a ta pohled opětovala.

"Malý Saigon," řekl.

Bosch s Wishovou jeli od Binhova podniku do Pagody Tan Phu hodinu. Pagoda bylo obchodní středisko na Bolsa Avenue, kde nebyly reklamy v angličtině. Budova měla bílou omítku a skleněné výlohy půl tuctu obchodů směrem k parkovišti. Všechno to byly malé obchůdky, kde se většinou prodávají nepotřebné krámy jako elektronické spotřebiče nebo trička. Na obou koncích budovy byly konkurenční vietnamské restaurace. Prosklené dveře vedle jedné z restaurací vedly do nějaké kanceláře či obchodu, který neměl výkladní skříň. Přestože ani Bosch, ani Wishová nedokázali rozluštit nápis na dveřích, okamžitě je napadlo, že je to vstup do kanceláře obchodního střediska.

"Musíme jít dovnitř, přesvědčit se, že tohle je Tranův podnik, a zjistit, jestli tam je a jestli tam jsou další východy," prohlásil Bosch.

"Vždyť ani nevíme, jak Tran vypadá," připomněla mu Wishová.

Chvilí uvažoval. Pokud Tran neužívá své skutečné jméno, bude ho to varovat, když se po něm bude někdo ptát.

"Mám nápad," řekla Wishová. "Najdi telefonní automat a já půjdu do té kanceláře. Ty vytočíš číslo, které jsme získali z pásky, a já budu uvnitř a uslyším, jestli telefon zazvoní. Uslyším-li ho zvonit, budeme vědět, že jsme na správném místě. A zkusím se pak podívat po Tranovi a východech."

"Telefony tam můžou zvonit každých deset sekund," namítl Bosch. "Třeba je to kotelná nebo nějaká dílna. Jak poznáš, že jsem to já?"

Zůstala chvíli tiše.

"Není vyloučeno, že nebudou umět anglicky nebo alespoň ne dobře," řekla. "Takže tomu, kdo zvedne telefon, řekneš, ať mluví anglicky, nebo ať sežene někoho, kdo umí. A až přijde někdo, kdo ti bude rozumět, řekneš něco, co vyvolá očividnou reakci."

"Chceš říct, pokud telefon zazvoní na místě, které budeš vidět."

Pokřčila rameny. Bosch jí viděl na očích, že je unavená jeho soustavným odmítáním jejích nápadů. "Podívej, je to jediná věc, kterou můžeme udělat. Podívej, tamhle je telefon. Nemáme moc času."

Odjel z parkoviště o čtvrt bloku dál k telefonnímu automatu před obchodem s nápoji. Wishová se vrátila pěšky k Pagodě Tan Phu a Bosch počkal, dokud nedorazila ke dveřím kanceláře. Pak vhodil do telefonu čtvrták a vytočil číslo, které si napsal do zápisníku před Binhovým obchodem. Bylo obsazeno. Podíval se zpět na dveře kanceláře. Wishovou už nebylo vidět. Vhodil minci a znovu vytočil. Zase obsazeno. Musel to zopakovat rychle za sebou ještě dvakrát, než dostal spojení. Už si myslel, že zřejmě vytáčí špatné číslo, když na druhém konci někdo zvedl sluchátko.

"Tan Phu," řekl mužský hlas. Mladý, Asiat, málo po dvacítce, pomyslel si Bosch. Nikoli Tran.

"Tan Phu?" zeptal se Bosch. "Ano, prosím."

Bosch nevěděl, co má udělat. Zapískal tedy do telefonu. Odpověď byla slovní palba, ze které neporozuměl ani slovu nebo zvuku. Potom na druhé straně někdo udeřil sluchátkem. Bosch se vrátil do auta a odjel zpět na úzké parkoviště k obchodnímu středisku. Projížděl jím pomalu, když se Wishová objevila ve skleněných dveřích s nějakým mužem, Asiatem. Měl šedé vlasy jako Binh, skrytou sílu a uvolněné svaly. Otevřel Eleanor dveře a přikývl, když mu poděkovala. Pozoroval ji, jak odchází a pak zase zmizel uvnitř.

"Harry," zeptala se, když k němu nastoupila do auta. "Co jsi řekl tomu člověku u telefonu?"

"Ani slovo. Tak bylo to v té kanceláři?"

"Ano. Myslím, že to byl osobně náš pan Tran, kdo mě doprovodil ke dveřím. Docela hezký člověk."

"Co jsi udělala, že jste se tak rychle skamarádili?"

"Tvrdila jsem mu, že prodávám reality. Když jsem vešla dovnitř, požádala jsem, zda mohu vidět šéfa. Potom přišel ze zadní kanceláře pán se šedými vlasy. Představil se jako Jimmie Bok. Řekla jsem mu, že zastupuji japonské investory a zeptala se ho, jestli by nepřijal nabídku na prodej budovy obchodního střediska. Odpověděl, že ne. Řekl velmi pěknou angličtinou: "Já nakupuji, ale neprodávám." Potom mě vyprovodil ven. Myslím si však, že to byl Tran, něco mi to říká."

"Jo, taky jsem měl ten dojem," řekl Bosch. Potom zvedl mikrofon a požádal dispečera, aby vylustroval Jimmieho Boka v Národní počítačové síti informací o zločincích a v evidenci dopravních přestupků.

Eleanor mu popsala interiér kanceláře. Byla tam recepce a za ní chodba se čtyřmi dveřmi, z nichž ty na konci vypadaly jako východ, soudě podle dvou zámků. Žádné ženy a přinejmenším čtyři další muži mimo Boka. Dva z nich vypadali jako gorily. Zvedli se z gauče v recepci, když Bok vyšel z prostředních dveří na chodbě.

Bosch vyjel z parkoviště a objížděl blok. Projel rychle uličkou vedoucí za obchodním střediskem. Zastavil se, až když dojel na dohled k zlatému prodlouženému Mercedesu, zaparkovanému u zadního vchodu do budovy, na němž byl dvojité zámek.

"Tohle bude určitě jeho dopravní prostředek," řekla Wishová. Rozhodli se, že budou hlídat auto. Bosch je objel na konec uličky a zaparkoval za kontejnerem na odpadky. Potom si uvědomil, že je plný zbytků z restaurace. Proto se obrátil a vyjel z uličky úplně. Zaparkoval ve vedlejší ulici tak, aby pravým předním oknem viděli na zadek Mercedesu. Bosch se tak mohl zároveň dívat na Eleanor.

"No, a teď budeme zřejmě čekat," řekla.

"Asi ano. Jinak se nedá zjistit, jestli něco po Binhově varování podnikne. Třeba už něco udělal, když loni okradli Binh, a my si jenom zbytečně trháme triko."

Bosch dostal rádiem zprávu od dispečera. Jimmie Bok měl čistý záznam na dopravce. Bydlí v Beverly Hills a nemá nic v trestním rejstříku. Dalšího nic.

"Jdu zpět k telefonu," ohlásila Eleanor. Bosch se na ni podíval. "Musím se ohlásit. Řeknu Rourkovi, že jdeme po tomto člověku a podívám se, jestli by neměl někoho volného, kdo by obtelefonoval pár bank a ověřil, jestli náhodou není jejich zákazníkem. Nechám ho taky vylustrovat, pokud jde o majetek. Řekl mi: 'Kupuji, neprodávám.' Ráda bych věděla, co kupuje."

"Kdybys mě potřebovala, tak začni střílet," doporučil jí Bosch a usmál se, když otvírala dveře.

"Nechceš něco k jídlu?" zeptala se. "Myslela jsem, že bych koupila něco hotového v jedné z těch restaurací na ulici."

"Jenom kávu," řekl. Nejedl vietnamské jídlo dvacet let. Pozoroval ji, jak obchází obchodní středisko na jeho stranu do ulice. Asi deset minut potom, co odešla, si Bosch všiml, že kolem

druhé konce uličky projel nějaký vůz. Okamžitě poznal policejní auto. Byl to bílý Ford LTD s nekrytými koly, pouze s levnými talíři, jež odhalovaly bílé disky. Bylo příliš daleko, aby rozpoznal, kdo v něm sedí. Střídavě se díval na Mercedes a do zpětného zrcátka, aby viděl, zda Ford neobjíždí blok. Ale během následujících pěti minut jej už nespapřil.

Wishová se vrátila za dalších deset minut. Nesla umaštěný hnědý sáček, z něhož vytáhla jednu kávu a dvě krabice s jídlem. Dušená rýže s krabím masem, řekla. Ochutnal, co mu nabídla, a spustil okénko. Napil se kávy, kterou mu podala, a zašklebil se.

"Chutná, jako by ji uvařili v Saigonu a dodali sem lodí," řekl. "Sehnalas Rourka?"

"Jo. Nechává prověřit Boka a dá mi zprávu, jestli něco zjistí. Chce, abychom mu vysílačkou ohlásili čas, kdy se Mercedes dá do pohybu."

Utekly dobré dvě hodiny, zatímco si jen tak povídali a pozorovali zlatý Mercedes. Nakonec Bosch oznámil, že změni stanoviště a projede se kolem bloku, jen aby se trochu protáhl. Nepřiznal, že se nudí, začíná být ospalý a že se chce podívat po bílém Fordu LTD.

"Nemyslíš, že bychom měli zavolat, jestli tam stále ještě je a pak čekat, jestli vypadne?" zeptala se.

"Jestli ho Binh varoval, takový zavolání by ho mohlo vyplašit. Naznačil by mu, že se něco děje, a zvýšil by tím jeho opatrnost."

Zajel s autem až k rohu a pak před obchodní středisko. Nevšiml si ničeho neobvyklého. Objel blok a zaparkoval na stejném místě. Ford LTD nespapřil.

Jakmile se vrátili na své stanoviště, ozvalo se pípátko a Wishová odešla znovu k telefonu. Bosch se soustředil na zlatý Mercedes a pro tu chvíli zapomněl na Ford. Ale když Eleanor byla pryč už dvacet minut, začal být nervózní. Byly už tři hodiny pryč a Bok/Tran dosud proti jejich očekávání neodjel. Zdálo se, že něco není v pořádku. Ale co? Bosch se podíval na přední roh obchodního střediska, prohlížel si jej a čekal, až se u omítnuté stěny objeví Eleanor. Uslyšel jakési zvuky, něco jako tlumené rány. Dva nebo tři. Byly to výstřely? Vzpomněl si na to, co řekl Eleanor, a srdce mu naráz vyskočilo až do krku. Nebo to bylo zabouchnutí dveří auta? Pohlédl na Mercedes, ale byl s to vidět jen kufr a zadní světla. U vozu neviděl nikoho. Podíval se k čelnímu rohu budovy: Eleanor nikde. Když pohlédl zpátky na Mercedes, spatřil, že se rozsvítila brzdová světla. Bok odjížděl. Bosch nastartoval vůz a rozjel se k rohu. Zadní kola prohrábla šterk, jak rychle vyrazil vpřed. Na rohu uviděl Eleanor, jak jde směrem k němu po chodníku. Stiskl klakson a signalizoval jí, aby si pospíšila. Eleanor přiběhla k autu a nastoupila právě v okamžiku, když se Mercedes objevil v Boschově zpětném zrcátku a vjel do uličky směrem k nim.

"Schovej se," řekl a přitiskl Eleanor na sedadlo.

Mercedes proplul kolem a zahrnul na Bolsu. Uvolnil jí tlak na krk. "Co to k čertu děláš?" zeptala se, když se vztyčovala.

Bosch ukázal na Mercedes, který ujížděl pryč. "Jeli okolo nás, Poznali by tě, protože jsi u nich byla dnes v kanceláři. Co tě zdrželo tak dlouho?"

"Museli shánět Rourka. Nebyl v kanceláři."

Harry vyjel ven a začal sledovat Mercedes na vzdálenost asi dvou bloků. Když se Eleanor po delší chvíli uklidnila, zeptala se: "Je sám?"

"Nevím, neviděl jsem ho nastupovat. Díval jsem se na roh po tobě. Myslím, že jsem slyšel, jak se u vozu zavírají více než jedny dveře. Jsem si tím jistý."

"Ale nevíš, jestli byl Tran jedním z těch, kdo nastupovali?"

"Máš pravdu, nevím. Ale už je pozdě. Předpokládám, že to musí být on."

Bosch si uvědomil, že možná nalít na nejstarší lest z dějin sledovačky. Bok, nebo Tran, ať už to byl kdokoli, by mohl prostě poslat někoho ze svých lidí, aby sledovače odlákal svým stotisícidolarovým vozem.

"Co myslíš, máme se vrátit?" zeptal se.

Wishová neodpověděla, dokud se na ni nepodíval. "Ne," řekla. "Vycházejme z toho, co víme. Nekomplikujme si to. Pokud jde o čas, tak máš pravdu. Spousta bank zavírá před svátečním víkendem v pět. Musí sebou hodit. Byl varován Binhem. Myslím, že je to on."

Bosch se cítil lépe. Mercedes zahrnul na západ a potom na sever, zpět na dálnici Golden State směrem k Los Angeles. Doprava se pomalu ploužila do centra města, pak zlatý vůz odbočil na západ na Santamonicou dálnici a vyjel z ní u Robertsonu ve čtyři čtyřicet. Mířili do Beverly Hills. Bulvár Wilshire je lemován bankami od centra až k oceánu. Když Mercedes zamířil na západ, měl Bosch pocit, že cíl už musí být blízko. Řekl si, že Tran má svůj poklad v nějaké bance nedaleko od svého bydliště. Sázka vyšla. Trochu se uvolnil a nakonec se vrátil k tomu, co řekl Rourke Eleanor, když mu zavolala.

"V matričním úřadě okresu Orange potvrdili, že Jimmie Bok je Nguyen Tran. Mají kartotéku falešných jmen. Změnil si jméno před devíti lety. Měli jsme se zeptat v okrese Orange. Zapomněla jsem na Malý Saigon."

"A kromě toho," pokračovala, "pokud měl Tran diamanty, není vyloučeno, že už je utratil. Záznamy o vlastnictví praví, že má dvě další obchodní střediska jako je to, co jsme viděli. V Monterey Park a v Diamond Bar."

Bosch si řekl, že je stále ještě může mít. Diamanty by mohly být zárukou jeho nemovitého majetku. Stejně jako u Binh. Hlídal očima stále Mercedes, který byl nyní jen o blok před nimi, protože dopravní špička vrcholila a on se od něho nechtěl nechat příliš odříznout. Pozoroval černá okna vozu pohybujícího se po bohaté ulici a řekl si, že míří k diamantům.

"To nejlepší jsem si nechala nakonec," prohlásila pak Wishová. "Pan Bok, známý také jako pan Tran, řídí své četné holdingy prostřednictvím korporace. Název této korporace, podle zápisu zkontrolovaného zvláštním agentem Rourkem, nezní nikterak jinak než Diamond Holding, Incorporated."

Minuli Rodeo Drive a ocitli se v srdci obchodní čtvrti. Budovy lemující Wilshire nabraly více vznešenosti, jako by věděly, že v sobě skrývají více peněz a vyšší úroveň. V některých oblastech se doprava zpomalila a pohybovala se krokem. Bosch se dostal až na dvě délky vozu za Mercedes, protože jej nechtěl někde na světlech ztratit. Byli už skoro na bulváru Santa Monica a Bosch si začínal představovat, že směřují do Century City. Podíval se na hodinky. Bylo čtyři padesát. "Jestli ten člověk jede do nějaké banky v Century City, nemyslím, že to stihne."

A právě v té chvíli odbočil Mercedes doprava do parkovací garáže. Bosch zabrzdil u chodníku a Wishová beze slova vyskočila a vešla do garáže. Bosch odbočil na nejbližším rohu vpravo a objel blok. Z kancelářských parkingů a garáží se trousila auta a znovu a znovu mu bránila v jízdě. Když se konečně dostal zpět, Eleanor stála u chodníku na stejném místě, kde vyskočila. Zabrzdil a ona se naklonila do okénka.

"Zaparkuj," řekla a ukázala na druhou stranu ulice asi o půl bloku dál. Byla tam oblá stavba, vystupující do ulice z přízemí vysoké kancelářské budovy. Stěny půlkruhu byly skleněné. Uvnitř této enormní skleněné místnosti spatřil Bosch vyleštěné ocelové dveře trezoru. Na budově byl nápis: Beverly Hills Safe & Lock. Pohlédl na Eleanor, jež se usmívala.

"Byl Tran ve voze?" zeptal se jí.

"Pochopitelně. Neděláš takové chyby."

Oplatil jí úsměv. Pak spatřil uvolněné místo přímo před sebou. Popojel a zaparkoval.

"Od okamžiku, kdy jsme si začali myslet, že dojde k dalšímu vyloupení trezoru, orientovala jsem se výhradně na banky," řekla Eleanor Wishová. "Chápeš to, Harry? Případně ještě na spořitelny a kreditní banky. Ale kolem tohoto podniku jezdím několikrát za týden. Přinejmenším. A přitom jsem na něj vůbec nepomyslela."

Šli po Wilshire a zastavili se na druhé straně ulice naproti Beverly Hills Safe & Lock. Eleanor stála za Boschem a pozorovala budovu přes jeho rameno. Tran, nebo Bok, jak byl nyní znám, ji už předtím viděl a nemohli riskovat, aby si jí tady všiml. Chodník byl ucpaný lidmi z kanceláří, kteří proudili ven z otáčecích prosklených dveří budov a mířili do parkovacích garáží, aby získali třebas i pětiminutový náskok v dopravní špičce před svátečním víkendem.

"Ale stejně to sedí," pravil Bosch. "Přijde sem, nedůvěřuje bankám, jak o tom mluvil tvůj přítel ze Stadepu. Proto si najde trezor bez banky. Tady jej má. A má to ještě další výhodu. Máš-li dost peněz, abys zaplatila, tyhle podniky nepotřebují vědět, kdo jsi. Žádný federální bankovní zákony, protože to není banka. Najmeš si bezpečnostní schránku a identifikuješ se nějakým písmenem nebo číselným kódem."

Beverly Hills Safe & Lock vypadal navenek ve všem všudy jako banka, ale zdaleka jí nebyl. Nebyly tu ani spořicí, ani běžné účty, žádné úvěrové oddělení, žádné pokladny. Všechno, co nabízel, bylo to, co se dalo vidět v čelní výloze. Vyleštěný ocelový trezor. Byl to podnik, který chránil hodnoty, nikoli peníze. Ve městě jako je Beverly Hills to byla ceněná služba. Bohatí a slavní lidé tu ukládali své šperky, své kožesiny i své svatební smlouvy.

A to vše tu bylo pěkně každému na očích. Za sklem. Podnik byl v přízemí čtrnáctipatrové budovy J. C. Stock Building, které by si nikdo nevšiml, pokud by neměla zasklenou místnost s trezorem, která v půlkruhu vyčnívala z fasády v přízemí. Vstup do Beverly Hills Safe & Lock byl po straně budovy z Rincon Street, kde stáli připravení Mexičané v krátkých žlutých sakách postarat se o vozy klientů.

Když Bosch opustil Eleanor a objížděl blok, pozorovala Trana a jeho dva osobní strážce, jak vystupují ze zlatého Mercedesu a vcházejí do trezoru. Pokud si mysleli, že by mohli být sledováni, nedávali to najevo. Vůbec se neohlíželi. Jeden z osobních strážců nesl ocelový kufík.

Eleanor řekla: "Myslím, že jsem viděla, že přinejmenším jeden z osobních strážců něco nesl. Druhý měl pytlovitě sako. Je to on? Ano, tady je."

Tran byl doprovázen mužem v tmavomodrém bankéřském obleku do trezorové místnosti. Osobní strážce šel v jejich stopách s ocelovým kufíkem. Bosch viděl, jak oči silného muže kontrolují chodník venku, dokud Tran s mužem v bankéřské uniformě nezmizel v otevřených dveřích trezoru. Muž s kufíkem čekal. Bosch s Wishovou čekali také a pozorovali. Asi za tři minuty vyšel Tran ven, sledován mužem v bankovním obleku, který nesl kovovou bezpečnostní schránku asi tak velkou jako krabice na dámské boty. Osobní strážce se zařadil na konec a všichni tři muži odpochoďovali ze zasklené místnosti, pryč z dohledu.

"Pěkná osobní služba," řekla Wishová. "Beverly Hills se všim všudy. Pravděpodobně ho odvedl do soukromé kanceláře, aby mohl provést transfer."

"Myslíš, že bys mohla sehnat Rourka a dostat sem mužstvo, aby sledovalo Trana, až bude odjíždět?" zeptal se Bosch. "Použij pozemní spojení. Nesmíme do éteru pro případ, že ti lidi v podzemí mají někoho nahoře, kdo poslouchá na našich frekvencích."

"Předpokládám, že my zůstaneme tady u trezoru?" zeptala se, a Bosch přikývl. Chvilí přemýšlela a pak řekla: "Půjdu mu zavolat. Rád se dozví, že jsme našli to místo. Teď budeme moci vyslat lidi dolů do tunelů."

Rozhlédla se, spatřila telefonní automat u autobusové zastávky na nejbližším rohu a chtěla se tímto směrem vydat. Bosch ji uchopil za paži.

"Jdu se dovnitř podívat, co se děje. Pamatuj si, tebe znají, takže zůstavej z dohledu, dokud neodjedou."

"Co kdyby zmizeli, než se objeví posily?"

"Zůstanu u trezoru. O Trana se nestarám. Chceš klíčky? Můžeš si vzít auto a jet za ním."

"Ne, zůstanu taky u trezoru. S tebou."

Obrátila se a zamířila k automatu. Bosch přešel přes Wilshire a vešel do Safe & Lock, přičemž minul ozbrojeného strážného, který kráčet ke dveřím s kroužkem klíčů v ruce.

"Zavíráme, pane," řekl strážný, který kráčet a tvářil se mrzutě jako bývalý policajt.

"Jen na minutku," řekl Bosch, aniž se zastavil.

Muž v bankéřském obleku, který vedl Trana do trezoru, byl jedním ze tří mladých plavovlasých mužů, sedících u starožitných psacích stolů na nóbl šedém koberci v recepci. Zvedl oči od papírů na stole, odhadl Boschův vzhled a řekl mladšímu ze zbývajících dvou: "Pane Grante, věnoval byste se laskavě pánovi?"

Přestože jeho nevyslovená odpověď byla záporná, muž jménem Grant vstal, obešel stůl a s nejlepším hraným úsměvem ze svého arsenálu se přiblížil k Boschovi.

"Ano, pane?" zeptal se. "Máte v úmyslu si u nás pronajmout trezor?"

Bosch se ho chtěl právě něco zeptat, když mu ten muž podal ruku a řekl: "Jsem James Grant, ptejte se mě na cokoli. Nemáme ale moc času. Za pár minut zavíráme na víkend."

Grant si povytáhl rukáv saka, aby se podíval na hodinky a potvrdil zavírací dobu.

"Harvey Pounds," řekl Bosch a stiskl mu ruku. "Jak poznáte, že už u vás nemám bezpečnostní schránku?"

"Bezpečnost, pane Poundsi. Prodáváme bezpečnost. Znáám osobně každého našeho klienta. Stejně tak pan Avery a pan Bernard. Lehce se potočil a kývl na muže v bankéřském obleku a dalšího úředníka, který slavnostně kývl zpět.

"O víkendech není otevřeno?" zeptal se Bosch a snažil se tvářit nespokojeně.

Grant se usmál. "Ne, pane. Naši klienti patří mezi ten druh lidí, kteří mají pevný časový rozvrh a dobře naplánovaný život. Rezervují si víkendy na příjemné věci, nikoli na vyřizování záležitostí jako ti ostatní, které vidíte klusat po bankách nebo sedět u bankovních terminálů. Naši klienti jsou o třídu výš, pane Poundsi. A my také. Toho si rače všimnout."

Když to říkal, zazněl mu v hlase pohrdavý úsměv. Grant však měl pravdu. Toto místo bylo elegantní jako právnická firma, s toutéž pracovní dobou a týmiž sebevědomými postavami.

Bosch se velkopanský rozhlédl kolem. Ve výklenku vpravo, kde byla řada osmi dveří, spatřil oba Tranovy osobní strážce stojící po obou stranách třetích dveří. Bosch kývl na Granta a usmál se.

"Vidím, že máte všude strážné. Takový druh bezpečnosti hledám, pane Grante."

"Promiňte, pane Poundsi, tito muži jen prostě čekají na jednoho klienta, který je v jedné ze soukromých kanceláří. Ale ujišťuji vás, že naše bezpečnostní opatření se nedají ohrozit. Chcete si u nás pronajmout schránku, pane?"

Ten chlap je vlezlejší než kazatel. Boschovi se nelíbil ani on, ani jeho postoj.

"Bezpečnost, pane Grante, hledám bezpečnost. Chci si pronajmout schránku, ale musím se ujistit o bezpečnosti, jak zvnějška, tak zevnitř, pokud chápete, co mám na mysli."

"Jistě, pane Poundsi, ale máte nějakou představu o ceně našich služeb a o bezpečnosti, kterou poskytujeme?"

"Nemám a nestarám se o to, pane Grante. Podívejte se, peníze nehrají roli. Podstatný je duševní klid. Souhlasíte? Minulý týden vyloupili mého souseda, jen pár kroků od domu bývalého prezidenta. Poplašené zařízení nebylo pro lupiče žádnou překážkou. Odnесли si velice cenné věci. Nehodlám čekat, až se to stane mně. Dneska už opravdu není bezpečno nikde."

"To je opravdu ostuda, pane Poundsi," pravil Grant s nelíčeným tónem vzrušení v hlase. To jsem nevěděl, že se v Bel Air dějí takové věci. Ale rozhodně nemohu než souhlasit s vaším úmyslem. Posadte se k mému stolu a můžeme si pohovořit. Dáte si kávu nebo možná trochu brandy? Už je málem čas na koktejl, pochopitelně. To je jedna z našich drobných služeb, které bankovní instituce poskytovat nemohou."

Grant se pak tiše zasmál a pokýval hlavou nahoru a dolů. Bosch odmítl nabídku a úředník si přitáhl židli a posadil se. "Teď mi dovolu, abych vám sdělil zásady naší práce. Nepodléháme absolutně žádné kontrole vládní agentury. Doufám, že by se to vašemu sousedovi líbilo."

Mrkl na Bosche, který se zeptal: "Sousedovi?"

"Pochopitelně bývalému prezidentovi." Bosch souhlasně přikývl a Grant pokračoval. "Poskytujeme celou řadu bezpečnostních služeb, a to jak zde, tak u vás doma. Dokonce i ozbrojený bezpečnostní doprovod, je-li třeba. Jsme kompletní bezpečnostní poradce. My..."

"A co ten trezor?" přerušil ho Bosch. Věděl, že Tran každým okamžikem vyjde ze soukromé kanceláře. Chtěl tehdy být už v trezoru.

"Ano, jistě, trezor. Jak vidíte, je vystaven veřejnosti. Skleněný půlkruh, jak mu říkáme, je možná náš nejlepší bezpečnostní trik. Kdo by se ho pokusil rozbít? Je vystavený čtyřicet hodin denně. Přímě na bulváru Wilshire. Některý génus?"

Grant se široce triumfálně usmál. Lehce přikývl ve snaze vynutit si od posluchače souhlas.

"A co z podzemí?" zeptal se Bosch a mužova ústa zaujala znovu rovnou linii.

"Pane Poundsi, nemůžete ode mně očekávat, že vám budu popisovat naše strukturální bezpečnostní opatření, ale buďte ujištěni, že náš trezor je nedobytný. Mezi námi, v tomto městě nenajdete bankovní trezor, který má tolik betonu a oceli v podlaží, stěnách i stropě. A pokud jde o elektřinu? Promiňte mi ten výraz, ale v kruhové místnosti si nemůžete uprudit, abyste nespustil zvukový, pohybový a tepelný senzor."

"Mohu jej vidět?"

"Trezor?"

"Pochopitelně."

"Jistě."

Grant si upravil sako a vedl Bosche k trezoru. Skleněná stěna a dvojitý vchod oddělovaly polokruhovou trezorovou místnost od zbytku Beverly Hills Safe & Lock. Grant ukázal rukou na sklo a řekl: "Dvojité, temperované sklo. Vibrační poplašné pásky mezi tabulemi skla znemožňují jakoukoli manipulaci. Totéž je i na vnějších oknech. V podstatě je trezor zalit do dvou vrstev dva centimetry silného skla."

Grant znovu pozvedl ruku jako moderátor televizní soutěže ukazující ceny a ukázal na zařízení ve tvaru bedny vedle dveří do dvojitého vchodu. Bylo velké jako kancelářská fontána a do jeho horní desky byl vsazen kruh z bílého plastu. Na kruhu byla černá silueta ruky s roztaženými prsty.

"Abyste se dostal do trezorové místnosti, vaše ruka musí být v kartotéce. Struktura její kostry. Ukážu vám to."

Položil pravou ruku na černý obrys. Přístroj začal hučet a bílá plastová vložka byla osvětlena zevnitř přístroje. Pruh světla proběhl pod plastem a Grantovou rukou, jako by to byl xerox.

"Rentgenové paprsky," řekl Grant. "Mnohem jistější než otisky prstů a počítač je dokáže zpracovat za šest sekund."

Za šest sekund vydal stroj krátké zapípání a elektronický zámek na prvních dveřích dvojitého vchodu se s cvaknutím otevřel. "Vidíte, vaše ruka se tady stává vašim podpisem, pane Poundsi. Není třeba jmen. Označíte svou schránku kódem a uložíte strukturu kostry své ruky do naší kartotéky. Vše, co potřebujeme, je šest sekund vašeho času."

Bosch uslyšel za zády hlas, který poznal jako hlas muže v bankéřském obleku, kterému se říkalo Avery. "Pane Longu, skončili jsme?"

Bosch se ohlédl a uviděl Trana, který vyšel z výklenku. Nyní nesl kufřík sám. Jeden z jeho osobních strážců nesl bezpečnostní schránku. Další velký chlap se podíval zpřímá na Bosche. Bosch se obrátil zpět na Granta a zeptal se: "Můžeme jít dovnitř?"

Následoval Granta do prostoru dvojitých dveří. První dveře se za nimi zavřely. Byli nyní v místnosti ze skla a oceli asi dvakrát tak velké jako telefonní budka. Na konci byly druhé dveře. Za nimi stál další uniformovaný strážný.

"Tohle je taková drobnost, kterou jsme si vypůjčili z okresního vězení v L. A., řekl Grant. "Dveře před námi se nedají otevřít, dokud dveře za námi nejsou zavřené a zamčené. Maury, náš ozbrojený strážný, provede poslední vizuální kontrolu a otevře druhé dveře. Vidíte, že tu máme lidský i elektronický prvek, pane Poundsi." Kývl na Mauryho, který odemkl a otevřel druhé dveře. Bosch s Grantem vstoupili do trezorové místnosti. Bosch se neobtěžoval, aby upozornil na to, že právě úspěšně obešel důmyslné bezpečnostní zábrany tím, že zneužil Grantovy chtivosti a vymyslel si historku o bydlišti v Bel Air.

"A nyní do trezoru," řekl Grant a pokynul rukou jako příjemný hostitel.

Trezor byl větší, než si Bosch představoval. Nebyl široký, ale táhl se dost daleko dozadu do J. C. Stock Buildingu. Bezpečnostní schránky byly umístěny podél obou bočních stěn a v ocelové konstrukci procházející středem trezoru. Oba se dali levou uličkou a Grant vysvětloval, že střední schránky slouží na uložení větších předmětů. Bosch viděl, že jejich dveře jsou mnohem větší než u schránek na stěnách. Některé byly tak velké, že by se jimi dalo projít. Grant viděl, že Bosch na ně udiveně zírá a usmál se.

"Kožešiny," řekl. "Norci. Hodně vyděláváme tím, že ukládáme nákladné kožešiny, kožichy, cokoli máte. Dámy z Beverly Hills si je sem dávají mimo sezónu. Přináší to fantastické úspory na pojistném, nepočítaje v to duševní klid."

Bosch přestal poslouchat ty obchodnické řeči a pozorně sledoval, jak Tran vešel do trezoru, veden Averym. Tran měl stále kufřík a Bosch si všiml tenkého pruhu lesklé oceli na jeho zápěstí. Byl ke kufříku připoután. Boschovi vyskočil adrenalin na vyšší úroveň. Avery se zastavil u otevřených dveří označených číslem 237 a zastrčil dovnitř bezpečnostní schránku. Zavřel dveře a použil klíč do jednoho ze dvou zámků u dveří. Přistoupil Tran a zastrčil svůj klíč do druhého zámku a otočil jím. Potom kývl na Averyho a oba muži vyšli ven, aniž se Tran na Bosche podíval.

Jakmile Tran odešel, Bosch prohlásil, že už viděl dost a zamířil také ven. Došel k dvojitému sklu a podíval se ven na bulvár Wilshire. Uviděl Trana se dvěma silnými strážci po boku, jak odchází do parkovací garáže, kde je zaparkován jeho Mercedes. Nikdo je nesledoval. Bosch se rozhlédl kolem, ale Eleanor neviděl.

"Je něco v nepořádku, pane Poundsi?" zeptal se Grant stojící za ním.

"Ano," odpověděl Bosch. Sáhł do kapsy saka a vytáhl své pouzdro s odznakem. Zvedl si je nad rameno, aby je Grant viděl zezadu. "Sežeňte mi ředitele tohoto podniku. A už mi neříkejte pane Poundsi."

Lewis stál u telefonního automatu před restaurací otevřenou dvacet čtyři hodin denně zvanou Dar-ling's. Byl za rohem a asi blok vzdálen od Beverly Hills Safe & Lock. Čekal už minutu od chvíle, kdy důstojnice Mary Grossová zvedla telefon a řekla, že ho spojí s náměstkem velitele Irvingem. Lewis soudil, že když ten chlap chce, aby mu podávali hlášení každou hodinu - a to ještě po drátě -, tak by aspoň mohl zvedat ten pitomej telefon okamžitě. Přehodil si sluchátko ke druhému uchu a zahrabal v kapse, aby našel něco, čím by se mohl rýpat v zubech. Když se otlé zápěstím o kapsu, bolelo ho. Jenomže mýšlet na to, jak ho Bosch spoutal, ho jediné rozčílovalo, a tak se pokoušel soustředit na vyšetřování. Neměl vůbec představu, co se děje, co vlastně mají Bosch a ta ženská z FBI za lubem. Ale Irving byl přesvědčený, že na programu je nějaká lumpárna, a Clarke zrovna tak. Kdyby tomu tak bylo, Lewis si u telefonního automatu v duchu sliboval, že to bude on, kdo zaklapne pouta na Boschova zápěstí.

Nějaký starý tulák s vystrašeným pohledem a bílými vlasy se přiblížil k automatu vedle Lewisova a sáhł do zdiřky na drobné. Byla prázdná. Natáhl prst ke zdiřce telefonu, kterým volal Lewis, ale detektiv ho pleskl po ruce.

"Tam nic není, ten je můj, strejdo," pravil Lewis.

Tulák se nezalekl a zeptal se: "Nemáte čtvrták, abych se mohl najíst?"

"Trhni si nohou," odvětil Lewis.

"Co?" pronesl nějaký hlas.

"Co?" opakoval Lewis a pak si uvědomil, že hlas vychází z telefonu. Byl to Irving. "Ale ne, vy ne pane. Neuvedomil

jsem si, že jste... Ne, mluvil jsem, měl jsem tady s někým problém. Já..."

"Vy takhle mluvíte s občany?"

Lewis sáhl do kapsy kalhot a vytáhl dolarovou bankovku. Podal ji bělovlasému muži a zahnal ho.

"Detektive Lewisi, jste tam?"

"Ano, šéfe. Promiňte. Mám teď situaci pod dohledem. Chci vám podat hlášení. Dějí se tu důležité věci."

Doufal, že to poslední odvede Irvingovu pozornost od předchozí nepříjemnosti.

Irving pravil: "Řekněte mi, co se děje. Sledujete dosud Bosche?"

Uklidněný Lewis si zhluboka oddechl.

"Ano," odpověděl. "Zatímco vám podávám toto hlášení, detektiv Clarke pokračuje ve sledování."

"V pořádku, tak rychle. Je pátek večer, detektive, a rád bych se dostal v rozumnou dobu domů."

Následující čtvrt hodinu strávil Lewis informováním Irvinga o Boschově sledování zlatého Mercedesu z okresu Orange do Beverly Hills Safe & Lock. Řekl, že sledování skončilo v úschovně cenin, která se zdála být zamýšleným cílem.

"Co teď dělá Bosch a ta ženská z Úřadu?"

"Jsou dosud uvnitř. Vypadá to jako by vyslyšeli ředitele. Něco se děje. Bylo to, jako by nejprve nevěděli, kam jedou, ale jakmile se dostali do tohoto podniku, věděli, že na to káplí."

"A na co?"

"O to jde. Já nevím, ať už je to cokoli. Myslím, že ten člověk, kterého sledovali, tam něco uložil. Je tam trezor, veliký trezor za čelním oknem."

"Ano, vím, o čem mluvíte."

Irving delší dobu nepromluvil a Lewis, který skončil své hlášení, věděl, že je lépe ho nevyrušovat. Začal znovu snít o tom, jak spoutá Boschovi ruce za zády a povede ho kolem baterie televizních kamer. Slyšel, jak si Irving odkašlal.

"Nevím, jaké mají plány," řekl náměstek. "Ale chci, abyste zůstali s nimi. Jestli nepůjdou dnes večer spát, nepůjdete ani vy. Rozumíte?"

"Ano, pane."

"Jestliže dovolili, aby ten Mercedes Benz odjel, musel to být ten trezor, který chtěli najít. Budou jej hlídat. A vy zase pro změnu budete hlídat je."

"Ano, šéfe," odpověděl Lewis, přestože tomu stále nerozuměl.

Během dalších několika minut dával Irving detektivovi instrukce a vysvětloval mu svou teorii o tom, co se děje v Beverly Hills Safe & Lock. Lewis vytáhl zápisník a pero a udělal si pár stručných poznámek. Na konec tohoto jednostranného dialogu prozradil Irving Lewisovi své domácí telefonní číslo a řekl: "Nepřibližujte se k nim bez mého předchozího souhlasu. Můžete mi volat na toto číslo v kteroukoli denní či noční dobu. Rozuměl jste?"

"Ano, pane," odpověděl Lewis přičinlivě.

Irving beze slova zavěsil.

Bosch počkal v recepci, aniž řekl Grantovi a dalším zřízcům, co se děje, dokud nepřišla Wishová. Zaměstnanci stáli za svými elegantními psacími stoly s otevřenými ústy. Když Eleanor přišla ke dveřím, byly zamčené. Zaklepala a zvedla svůj služební odznak. Strážný ji pustil dovnitř a ona vstoupila do recepcce. Když zřízenec jménem Avery otevřel ústa, aby něco řekl, Bosch ho přerušil: "Toto je agentka FBI Eleanor Wishová. Je tu se mnou. Půjdeme teď do jedné z privátních kanceláří pro klienty na soukromou poradou. Jen na minutu. Jestli se tu objeví váš nadřízený, chceme s ním okamžitě hovořit."

Grant, dosud celý zmatený, jen ukázal na druhé dveře ve výklenku. Bosch vešel do třetích dveří a Wishová šla za ním. Zavřel dveře před očima všech tří zaměstnanců a zamkl je.

"Tak co vlastně víme? Nevím, co jim mám říct," zašeptal. Rozhlížel se kolem stolu a dvou židlí po nějakém útržku papíru nebo něčem jiném, co tam mohl Tran omylem zapomenout. Nebylo tam nic. Vytáhl zásuvku z mahagonového stolu. Byla v nich pera a tužky, obálky a hromádka bankovního papíru. Nic jiného. Na stole u stěny stál fax, ale nebyl zapojený.

"Budeme pozorovat a čekat," odpověděla a pokračovala velice rychle. "Rourke říká, že dává dohromady tunelovou skupinu. Půjdou a rozhlédnou se tam. Nejdřív se ale musí poradit s lidmi z Odboru vod a energií, aby zjistili, co je přesně tady pod zemí. Tak bude možné odhadnout, kde by bylo nejlepší místo pro přibližovací tunel, a tam potom půjdou. Harry, opravdu si myslíš, že je to ono?"

Přikývl. Chtěl se zasmát, ale nedokázal to. Její vzrušení bylo nakažlivé.

"Sehnal včas sledovačku na Trana?" zeptal se. "Mimoходом, tady ho znají jako pana Longa."

Na dveře někdo zaklepal a nějaký hlas pravil: "Promiňte, promiňte." Bosch a Wishová to ignorovali.

"Tran, Bok, a teď ještě Long," řekla Wishová. "O sledovačce nevím nic. Rourke řekl, že se o to pokusí. Dala jsem mu poznávací značku a řekla mu, kde byl Mercedes zaparkovaný. Zřejmě se to dozvíme později. Říkal, že taky posílá mužstvo, aby zajišťovalo dohled spolu s námi. Poradu o dohledu budeme mít v garáži naproti v osm hodin. Co říkají ti lidé tady?"

"Ještě jsem jim neřekl, co se děje."

Znovu někdo zaklepal, tentokrát silněji.

"Dobrá, pojďme se podívat na zdejšího šéfa."

Ukázalo se, že majitelem a hlavním výkonným úředníkem firmy Beverly Hills Safe & Lock je Averyho otec, Martin B. Avery III. Patřil ke stejnému druhu lidí jako většina jeho zákazníků a chtěl, aby to každý věděl. Měl soukromou kancelář vzađu ve výklenku. Na stěně za psacím stolem byla sbírka zarámovaných fotografií potvrzujících skutečnost, že to není jenom nějaký podfukář, přizivující se na bohatých. Byl jedním z nich. Byl tu Avery III s několika prezidenty, s jedním

nebo dvěma filmovými magnáty a členem anglické královské rodiny. Na jednom snímku byli Avery a princ z Walesu dokonale oblečení na polo, přestože se zdálo, že Avery je na jezdce příliš tlustý v pase a má příliš uvolněný podbradek.

Bosch a Wishová mu stručně vyložili situaci a on okamžitě zaujal skeptické stanovisko. Prohlásil, že jeho trezor je nedobytný. Řekli mu, aby si ušetřil své obchodnické řeči a ukázal jim plány. Avery III obrátil svou šedesátidolarovou psací podložku a na jejím rubu bylo přilepeno schéma trezoru. Bylo jasné, že Avery III a jeho ukecaní zaměstnanci trezor přechvalují. Z vnějšíku dovnitř tam byly dva a půl centimetru silné ocelové desky, za nimi třicet centimetrů železobetonu a potom zas dva a půl centimetru oceli. Trezor byl silnější na dně i na stropě, kde byla další šedesáticentimetrová vrstva železobetonu. Stejně jako u všech trezorů byly nejpůsobivější tlusté ocelové dveře, ale to bylo jen divadlo. Stejně jako ruční identifikační zařízení na rentgenové paprsky a zdvojený vstup. Pouhá show.

Bosch věděl, že pokud jsou tunelová bandité skutečně v podzemí pod nimi, nedá jim velkou práci prorazit si cestu nahoru na vzduch.

Avery III jim řekl, že během každé ze dvou posledních nocí došlo k poplachu, přičemž ve čtvrtek v noci nastaly dva. Pokaždé mu policie z Beverly Hills telefonovala domů. Policisté a jeho syn potom vstoupili do podniku a poplašné zařízení zapnuli znovu, když nic závadného nezjistili.

"Nenapadlo nás, že by někdo mohl být v kanálech pod námi," řekl Avery III. Řekl to tak, jako by slovo kanály bylo pod jeho úroveň. "To je k nevíře, prostě k nevíře," opakoval.

Bosch mu položil konkrétnější otázky o provozu trezoru a bezpečnostním zařízení. Aniž si uvědomil význam toho, co říká, Avery III se věcně zmínil o tom, že na rozdíl od konvenčních bankovních trezorů má tento trezor vypínací časového zámku. Měl kód, pomocí kterého mohl vstupovat do počítačového zámku a mohl jím vyrušit zadané časové souřadnice. Byl schopen otevřít trezor kdykoli.

"Musíme respektovat potřeby našich klientů," vysvětloval. "Když zavolá nějaká dáma z Beverly Hills v neděli, že potřebuje svou tiar na dobročinný ples, chci být schopen jí její tiaru vydat. Chápejte, my prodáváme služby."

"Vědí všichni vaši klienti o této víkendové službě?" zeptala se Wishová.

"Pochopitelně ne," odpověděl Avery III. "Jen několik málo vybraných. Víte, dáváme si za to pořádně zaplatit. Musíme povolat strážného, aby to udělal."

"Jak dlouho trvá vypnutí zámku a otevření dveří?" zeptal se Bosch.

"Dlouho ne. Napíšu vypínací kód na klávesnici u dveří trezorů, otočím kolem a dveře se svou vlastní vahou otevřou. Třicet sekund, možná minutu, možná méně."

To není dost rychlé, pomyslel si Bosch. Tranova schránka je umístěna blízko čela trezoru. Tam budou bandité pracovat. Viděli by a pravděpodobně i slyšeli, že se dveře trezoru otvírají. Žádný prvek překvapení.

O hodinu později seděli Bosch a Wishová zase v autě. Zajeli do prvního patra parkovací garáže na druhé straně Wilshiru, o půl bloku na východ od Beverly Hills Safe & Lock. Odtud měli otevřený výhled na trezorovou místnost. Poté, co opustili Averyho III a postavili se na stráž, sledovali, jak Avery IV a Grant zavírají velké dveře trezoru z nerezové oceli. Otočili kolem a zamkli je pomocí počítačové klávesnice. Potom v podniku zhasla všechna světla s výjimkou světla ve skleněné trezorové místnosti. Ta svítila stále jako ryzí symbol bezpečnosti, kterou firma nabízela.

"Myslíš, že tam vniknou dnes v noci?" otázala se Wishová.

"Těžko říct. Bez Meadowse jsou o jednoho slabší. Mohli by mít zpoždění za harmonogramem."

Řekli Averymu III, aby šel domů, ale aby byl připraven, že bude zavolán. Majitel souhlasil, ale ke scénáři, který před ním Bosch a Wishová rozvinuli, se i nadále stavěl skepticky.

"Musíme je dostat z podzemí," řekl Bosch a držel rukama volant, jako by řídil. "Nikdy nedokážeme otevřít ty dveře trezoru dost rychle."

Bosch se líně podíval nalevo, po Wilshiru. Spatřil bílý Ford LTD s policejními koly stát o blok dál u chodníku. Parkoval u požárního hydrantu a stály u něho dvě postavy. Pořád měl společnost.

Bosch s Wishovou stáli u vozu, který byl zaparkován v prvním poschodí garáže u ochranné stěny na jižní straně. Garáž byla již déle než hodinu prakticky prázdná, ale šedivý betonový prostor zapáchal výfukovými plyny a spálenými brzdami. Bosch si byl jistý, že zápach brzd pochází z jeho vozu. Sledování z Malého Saigona, během kterého se střídaly časté zastávky s rozjížděním, si vybralo od náhradního auta svou daň. Ze svého stanoviště viděli na druhou stranu Wilshire a o půl bloku na západ na výlohu firmy Beverly Hills Safe & Lock. V dálce nad bulvárem Wilshire byla růžová obloha a sytě oranžové zapadající slunce. Ve městě se začala rozsvěcovat večerní světla a dopravní ruch slábl. Bosch se podíval na východ po Wilshiru a spatřil bílý Ford LTD zaparkovaný u chodníku a jeho pasažéry jako stíny za tónovaným předním sklem.

V osm hodin přijel po rampě průvod tří vozů, z nichž poslední byl hlídkový vůz policie z Beverly Hills, a rozdělil se na prázdná parkovací místa, před nimiž stáli u stěny Bosch s Wishovou.

Bosch to okomentoval: "Výborně, jestli naši pachatelé mají pozorovatele v některém z těchhle věžáků a jestli si všiml téhle přehlídky, můžeš se vsadit, že už jim dal pokyn, aby vypadli."

Rourke a další čtyři muži vystoupili ze dvou neoznačených vozů. Podle obleků Bosch usoudil, že tři z nich jsou agenti. Oblek čtvrtého byl poněkud obnošenější a kapsy vyboulené jako Boschovy. Nesl trubkové pouzdro z lepenky. Harry odhadl, že by to mohl být kontrolor z Odboru vod a energií, který měl podle Wishové přijít. Z hlídkového vozu vystoupili tři uniformovaní příslušníci policie z Beverly Hills, jeden z nich s kapitánskými proužky na límci. Kapitán nesl také roli papíru.

Všichni se soustředili u Boschova vozu a použili jeho kapotu jako jednací stůl. Rourke je rychle navzájem představil. Tři muži z beverlyhillské policie tu byli proto, že k operaci docházelo na území jejich pravomoci. Rourke to nazval „meziútvarová zdvořilost“. Byli přítomni také proto, že firma Beverly Hills Safe & Lock měla zaregistrovaný plán bezpečnostních opatření u místního oddělení obchodní bezpečnosti beverlyhillské policie. Rourke prohlásil, že budou

poradu pouze pozorovat a mohou být povoláni později, kdyby bylo třeba podpory ze strany jejich policejního sboru. Dva agenti FBI, Hanlon a Houck, budou s Boschem a Wishovou zajišťovat střežení objektu přes noc. Rourke chtěl, aby firma Beverly Hills Safe & Lock byla pod dohledem přinejmenším ze dvou zorných úhlů. Třetí muž byl koordinátor protiteroristického týmu FBI. Posledním mužem byl Ed Gearson, kontrolor podzemních zařízení z Odboru vod a energií.

"Dobrá, tak proberme náš válečný plán," řekl Rourke na závěr představování. Vzal Gearsonovi bez ptaní lepenkovou trubici a vytáhl z ní stočený modrotisk. "Toto je schematický plán podzemí této oblasti Odboru vod a energií. Jsou zde všechny inženýrské sítě, tunely a podchody. Je na něm přesně to, co je dole pod námi."

Rozestřel šedavou mapu s rozmazanými modrými linkami na kapotu. Tři policisté z Beverly Hills ji zachytili rukama na koncích. V garáži se stmívalo a muž z protiteroristického týmu, agent jménem Heller, zvedl nad plán kapesní baterku s překvapivě širokým a jasným kuželem světla. Rourke vytáhl z kapsy košile pero a kroutil jím, až se změnilo v teleskopické ukazovátko.

"Dobrá, tak tedy jsme... právě..." Dříve než našel místo, natáhl Gearson ruku pod světlo a položil na mapu prst. Rourke posunul špičku ukazovátka na to místo. "Ano, přesně tady," pravil a vrhl na Gearsona pohled říkající, aby ho neštvál. Zdálo se, že ramena muže z Odboru vod a energií v obnošeném saku poněkud poklesla.

Všichni kolem auta se naklonili nad kapotu a studovali situaci. "Beverly Hills Safe & Lock je tady," řekl Rourke. "Skutečný trezor je zde. Můžeme se podívat na váš plán, kapitáne Orozco?"

Orozco, který měl postavu jako obrácená pyramida, široká ramena nad úzkým pasem, rozvinul svůj plán na mapu Odboru vod a energií. Byla to kopie výkresu, který předtím ukázal Avery III Boschovi a Wishové.

"Dvě sta osmdesát metrů čtverečních plochy trezoru," řekl Orozco a ukazoval prostor trezoru rukou. "Malé soukromé schránky podél stěn a volně stojící skříně uprostřed. Jestliže bandité jsou někde tady v podzemí, mohou prorazit podlahu kdekoli v těchto dvou uličkách. Uvažujeme tedy o prostoru o délce asi osmnácti metrů, kudy by mohli projít podlahou."

"A teď, kapitáne," řekl Rourke, "jestliže to zdvihnete a podíváme se zpět na plán Vod a energií, můžeme zakreslit tuto průnikovou zónu právě zde." Zakreslil žlutým zvýrazňovačem podlahu trezoru do mapy sítí. "Použijeme-li to jako orientační bod, můžeme vidět podzemní struktury v nejbližším okolí. Co si myslíte vy, pane Gearson?"

Gearson se naklonil blíže nad kapotu a zkoumal mapu sítí. Bosch se naklonil také. Uviděl silné čáry, které podle jeho odhadu označovaly hlavní východo-západní odtokové tunely. Takové, jaké by tunelová lupiči hledali. Všiml si, že odpovídají velkým ulicím na povrchu: Wilshiru, Olympicu, Picu. Gearson ukázal na wilshirskou linii a řekl, že běží deset metrů pod zemí a je dost velká, aby jí mohl projet nákladák. Muž z Vod a energií sledoval wilshirskou linii na východ deset bloků k Robertsonu, velkému severojižnímu bouřkovému odtokovému kanálu. Řekl, že od této křižovatky je to jenom asi jeden a půl kilometru na jih k otevřené výpusti u santamonické dálnice. Otvor do výpusti je velký jako vjezd do garáže a je uzavřen pouze vraty s visacím zámekem.

"Řekl bych, že tudy se mohli dostat dovnitř," řekl Gearson. "A potom jako by jeli po ulicích na povrchu. Pojedete robertsonským kanálem k wilshirskému. Zahnete nalevo a jste prakticky tady u vaší žluté čáry. U trezoru. Ale nedomnívám se, že by kopali svůj tunel z wilshirského tunelu."

"Ne?" zeptal se Rourke. "Jak to?"

"Je tam příliš rušno," řekl Gearson, který cítil, jak je důležitý, když na něho kolem kapoty zírá devět párů očí. "Máme v těchto hlavních podzemních tunelech stále své lidi. Kontrolují praskliny, ucpávky, problémy všeho druhu. A Wilshire je tady hlavní tunel, vedoucí z východu na západ. Jeden z nejdůležitějších. Kdyby tam někdo udělal díru do zdi, všimli bychom si toho, víte?"

"Co kdyby byli schopni ten otvor zamaskovat?"

"Narážíte na to, jak to udělali asi před rokem při tom vloupání v centru. Jo, to by se mohlo znovu podařit, možná někde jinde, ale ve wilshirském tunelu existuje velká šance, že by se na to přišlo. Teď už se po takových věcech díváme. A jak jsem říkal, ve wilshirském tunelu je dost velký provoz."

Nastalo ticho, neboť všichni přemýšleli. Motory vozů tikaly, jak chladly.

"Kde by tedy kopali, pane Gearson, aby se dostali do toho trezoru?" zeptal se nakonec Rourke.

"Tam dole je možné dostat se kamkoli. Nemyslete si, že nás sem tam něco takového nenapadne, když tam dole pracujeme. To víte, ty představy o dokonalém zločinu. Diskutovali jsme o takových věcech, zejména, když jsem četl v novinách o tom posledním případě. Pokud říkáte, že tohle je trezor, do kterého se chtějí dostat, myslím, že by to udělali tak, jak jsem už říkal. Přijdou Robertsonem a potom až sem wilshirským tunelem. Ale potom půjdou do jednoho ze servisních tunelů, aby zůstali z dohledu. Servisní tunely mají průměr metr až metr padesát. Jsou okrouhlé. Dost místa na práci a na dopravu zařízení. Propojují hlavní tunely s pouličními odtoky a kanalizací v budovách."

Položil ruku zpět na světlo a ukázal na mapě inženýrských sítí tenčí čáry, o kterých hovořil.

"Pokud to udělali" řekl, "pak postupovali takto: Dostali by se dovnitř vraty u dálnice, dovezli zařízení až na Wilshire a tudy do cílové oblasti. Vložili by materiál, ukryli ho v jednom ze servisních tunelů, jak jim říkáme, a vyvezli auto ven. Došli by zpět pěšky a dali se do práce v servisním tunelu. Mohli by tam pracovat pět šest týdnů, než bychom měli příležitost dostat se do toho konkrétního tunelu."

Boschovi to pořád připadalo příliš jednoduché.

"A co další bouřkové tunely?" zeptal se a ukázal Olympic a Pico na mapě. Na sever od těchto tunelů se táhla sít menších křížujících se servisních tunelů směrem k trezoru. "Co kdyby použili jeden z nich a dostali se vzhůru za trezor?"

Gearson se poškrábal prstem na dolním rtu a řekl. "Máte pravdu, taky by to šlo. Ale jde o to, že tyto tunely se k trezoru nepřibližují natolik jako odbočky od Wilshiru. Chápejte, proč by měli kopat stometrový tunel, když by jim stačil třicetimetrový?"

Gearsonovi se líbilo, že je centrem pozornosti, že ví víc než ti lidé v hedvábných oblecích a uniformách kolem něho. Když skončil svou řeč, zhoupnul se na patách se spokojeným výrazem ve tváři. Bosch věděl, že tento muž má pravděpodobně pravdu v každém detailu.

"A co odstraňování vykopané zeminy?" zeptal se ho Bosch. "Tito lidé kopou tunel hlinou, kamením, betonem. Co s tím udělají? Jak?"

"Boschi, pan Gearson není detektiv," namítl Rourke. "Pochybují, že by znal každou nuanci..."

"To je snadné," odpověděl Gearson. "Podlaha hlavních tunelů jako Wilshire nebo Robertson má sklon tři stupně do středu. Je v nich stále voda stékající doprostřed, dokonce i většinu dní v době sucha. Na povrchu nemusí pršet, ale voda tam přesto teče. Byli byste překvapení kolik. Buď je to únik z rezervoárů nebo splašky, nebo obojí. Kam myslíte, že odtéká voda, když hasiči hasí nějaký požár? Takže bych řekl, že když mají dost vody, mohou ji používat k odplavení zeminy nebo jak tomu chcete říkat.

"Musí jí být tuny," promluvil poprvé Hanlon.

"Ano, ale není to několik tun náraz. Říkal jste, že jim trvalo řadu dní, než to vykopali. Rozdělte si to do dnů a unikající voda to zvládne. Kromě toho, pokud jsou v jednom ze servisních tunelů, stačí, když přijdou na způsob, jak tam dostat vodu, aby protékala do hlavního tunelu. Já bych na vašem místě zkontroloval požární hydranty v této oblasti. Jestli najdete nějaký, který uchází nebo vám hlásili, že někdo jeden z nich otevřel, tak jste na správné stopě."

Jeden z uniformovaných policistů se naklonil k Orozcovu uchu a něco mu řekl. Orozco se naklonil nad kapotu a zvedl prst nad mapu. Potom jej položil dolů na modrou čáru. "Před dvěma dny nám tady nějaký vandal v noci poškodil hydrant."

"Někdo jej otevřel," řekl uniformovaný policista, který šeptal kapitánovi, "a přeštípl řetěz, kterým je připevněn závěr. Odesl si závěr s sebou a hasičům trvalo hodinu, než sehnali náhradní."

"To muselo být dost vody," řekl Gearson. "Ta by se mohla postarat o odplavení nějaké té vaší zeminy."

Podíval se na Bosche a usmál se. Bosch mu také úsměvem odpověděl. Líbilo se mu, že díky hlavolamu do sebe začínají zapadat.

Orozco se ozval: "A podívejme se, co bylo předtím. Jo, v sobotu v noci jsme tu měli žháře. Malý obchůdek za Stock Buildingem, vedle ulice Rincon."

Gearson se podíval na místo, které Orozco ukázal na mapě jako umístění obchodu. Položil svůj prst na místo požárního hydrantu. "Voda z obou těchto míst by odtékala do tří uličních hrdel, tady, tady a tady, řekl a zkušeně ukazoval rukou po šedém papíře. "Tyto dvě vedou to tohoto kanálu. Další vyústí uje zde."

Vyšetřovatelé hleděli na dvě kanalizační linie. Jedna probíhala rovnoběžně s Wilshirem, za J. C. Stock Buildingem. Druhá byla kolmá na Wilshire, přímá odbočka hned vedle této budovy.

"Jedna nebo druhá a pokaždé by šlo asi o třicetimetrový tunel?" zeptala se Wishová.

"Minimálně," odpověděl Gearson. "Pokud by mohli jít zcela přímo. Mohli by narazit na nějaké podzemní zařízení nebo na kámen a museli by se odklonit. Pochybují, že by nějaký tunel tam dole mohl být zcela přímý."

Expert z protiteroristického týmu zatahal Rourke za klopu a oba se vzdálili od skupiny kvůli rozhovoru vedenému šeptem. Bosch pohlédl na Wishovou a tiše jí řekl: "Ti dovnitř nepůjdou."

"Co tím chceš říct?"

"Tohle není Vietnam. Nikdo tam dolů chodit nemusí. Jestli Franklin a Delgado a kdokoli další je tam dole v jednom těch tunelů, neexistuje způsob, jak se tam dostat bezpečně a bez ohlášení. Budou mít všechny výhody na své straně. Budou vědět, že se přibližujeme."

Bedlivě si prohlížela jeho obličej, ale neříkala nic.

"Byl by to chybný krok," pokračoval Bosch. "Víme, že jsou ozbrojení a pravděpodobně nastražili léčky. Víme, že jsou to vrazi."

Rourke se vrátil ke shromáždění kolem kapoty auta a požádal Gearsona, aby počkal v jednom z vozů FBI, zatímco on dokončí jednání s vyšetřovateli. Muž z Vod a energii odkráčel do auta se sklopenou hlavou, nespokojený, že už dál není součástí akce.

"Nepůjdeme za nimi dovnitř," řekl Rourke, když Gearson zavřel dveře vozu. "Bylo by to příliš nebezpečné. Mají zbraně a výbušniny. Nemáme prvek překvapení. To by vedlo k těžkým ztrátám na naší straně.... Musíme je chytit do pastí. Necháme věcem volný průběh a budeme v bezpečí čekat, až vyjdou ven. Potom bude prvek překvapení působit v náš prospěch."

"Dnes večer provede protiteroristický tým rychlý průzkum ve wilshirském kanále - půjčíme si od Gearsona několik uniforem Vod a energii - a budeme hledat místo jejich vstupu. Potom se připravíme a vyčkáme v nejlepší možné pozici. Takové, jež bude z našeho pohledu nejbezpečnější."

Nastala chvíle ticha přerušovaná klaksonem z ulice, než Orozco zaprotestoval.

"Počkejte chvíli, počkejte chvíli." Počkal až se všichni podívali směrem k němu. Kromě Rourke. Ten na Orozca vůbec nepohlédl.

"Přece tu nemůže být řeč o tom, že tady budem sedět na zadku a necháme ty lidi, aby si prostříleli cestu do trezoru," prohlásil Orozco. "Že je vpustíme dovnitř a dovolíme ji otevřít pár stovek schránek a pak je necháme jednoduše odejít. Mojí povinností je chránit majetek občanů Beverly Hills, kteří pravděpodobně představují devadesát procent zákazníků této firmy. S tímhle nesouhlasím."

Rourke zasunul své ukazovátka, zastrčil si je do vnitřní kapsy saka a pak promluvil. Pořád ještě se na Orozca nedíval.

"Orozco, vaše výhrada může být zaznamenána do protokolu, ale my od vás nežádáme, abyste s tím souhlasil," pravil Rourke. Bosch si všiml, že zároveň s tím, jak neoslovil Orozca jeho hodností, odhodil Rourke veškeré zdání zdvořilosti.

"Toto je federální operace," pokračoval Rourke. "Vy jste tady jen na základě profesionální zdvořilosti. Kromě toho,

pokud je moje úvaha správná, oni otevrou jedinou bezpečnostní schránku. Když zjistí, že je prázdná, zruší svou akci a opustí trezor."

Orozco byl bezradný. Bylo to vidět na jeho obličejích. Bosch viděl, že kapitána zřejmě neseznámili s mnoha podrobnostmi vyšetřování. Bylo mu líto, jak s ním Rourke zachází.

"Existují určité skutečnosti, o kterých nemůžeme v této chvíli diskutovat," pravil Rourke. "Ale jsme přesvědčeni, že jejich cílem je jediná schránka. Máme důvod věřit tomu, že ta je nyní prázdná. Až se pachatelé probourají do trezoru, otevrou tuto konkrétní schránku a zjistí, že je prázdná, jsme přesvědčeni, že rychle ustoupí. Naším úkolem je být na to připraveni."

Bosch přemýšlel o Rourkeově předpokladu. Odejdu zloději skutečně? Nebo si budou myslet, že mají špatnou schránku, a budou odvrátat dál a hledat Tranovy diamanty? Anebo vyplení ostatní schránky v naději, že nakradou majetek dostatečně cenný, aby se jim tunelová loupež vyplatila? Bosch nevěděl. Určitě si nebyl tak jistý jako Rourke, ale zároveň věděl, že agent FBI to mohl prostě jen hrát, aby se Orozca zbavil.

"Co když neutečou?" zeptal se Bosch. "Co když budou vrtat dál?"

"Potom máme všichni před sebou dlouhý víkend," prohlásil Rourke, "protože na ně budeme čekat."

"Tak či onak, vy tuto firmu zničíte," řekl Orozco, a ukazoval směrem ke Stock Buildingu. "Jakmile se roznese, že někdo udělal díru do trezoru, který tu mají ve velké výloze, je důvěra veřejnosti pryč. Nikdo si tam už svůj majetek neuloží."

Rourke na něho jen zíral. Kapitánův protest směřoval k hluchým uším.

"Jestli je dokážete chytit po vloupání, proč ne před ním?" zeptal se Orozco. "Proč to neotevřít, nedat tam sirénu, neudělat nějaký hluk, nepostavit před budovu hlídkový vůz? Udělat něco, čím jim dáme na vědomí, že jsme tady a že o nich víme. To je vyplaší dřív, než se vloupají dovnitř. Chytíme je a zachráníme ten podnik. I kdybychom je nechtyli, máme pořád podnik a je chytíme někdy jindy."

"Kapitáne," řekl Rourke, už bez jakékoli hrané příjemnosti, "jestli jim dáte na vědomí, že jsme tady, připravíte nás o naši jedinou výhodu - překvapení - a dáte zelenou k přestřelce v tunelech a možná i nahoře na ulici, ve které se nebudou ohlížet na to, kdo bude zraněn a kdo zabít. A to včetně jich samotných a možná nevinných kolemjdoucích. Jak potom vysvětlíme veřejnosti a dokonce sami sobě, že jsme to provedli tímto způsobem jen proto, že jsme chtěli zachránit nějaký podnik?"

Rourke vyčkal chvíli, aby jeho slova došla tam, kam mají, a pak pokračoval: "Podívejte se, kapitáne, nehodlám slevit z bezpečnosti této operace. Nemohu. Ti muži, kteří jsou tam dole, nežertují. Vraždí. Zabili dva lidi, o kterých víme, včetně jednoho svědka, a to jen v tomto týdnu. V žádném případě je nemůžeme nechat odejít. To je naprosto vyloučeno."

Orozco se naklonil přes kapotu a sroloval svůj plán. Zatímco na něj navlékal gumičku, pravil: "Pánové, ne abyste to zvorali. Pokud to uděláte, můj policejní sbor ani já osobně se nezdržíme kritiky a zveřejníme podrobnosti o všem, co bylo předmětem diskuse na této poradě. Dobrou noc."

Otočil se a odešel k hlídkovému vozu. Oba uniformovaní policisté ho následovali, aniž jim to bylo přikázáno. Všichni ostatní jen přihlíželi. Když hlídkový vůz sjížděl z rampy, pravil Rourke: "Slyšeli jste tohoto muže. Nesmíme to zvorat. Chce ještě někdo další něco navrhnout?"

"Co kdybychom dali nyní lidi do trezoru a čekali, až pachatelé vylezou?" zeptal se Bosch. Ve skutečnosti o tom vážně neuvažoval, ale jen to tak plácl, když ho to napadlo.

"Ne," odmítl to muž z protiteroristického týmu. "Jakmile zavřete lidi do trezoru, jsou v bezvýchodné situaci. Nemají možnost výběru. Nemají kam utéct. Neodvážil bych se ani požádat své lidi o to, aby tam šli dobrovolně."

"Mohli by být poraněni při výbuchu," dodal Rourke. "Nelze odhadnout, kudy a kdy pachatelé přijdou."

Bosch přikývl. Měli pravdu.

"Nemůžeme otevřít trezor a jít dovnitř, jakmile se tam dostanou oni?" zeptal se jeden z agentů. Bosch si nemohl vzpomenout, zda je to Hanlon nebo Houck.

"Ano, existuje možnost otevřít dveře bez ohledu na časový zámek," řekla Wishová. "Potřebovali bychom tu ale mít Averyho, majitele."

"Podle toho, co Avery říkal, to vypadá, že by to trvalo moc dlouho," řekl Bosch. "Je to moc pomalé. Avery může vypnout časový zámek a otevřít to, ale jsou tam dvoutunové dveře, který se otevírají vlastní vahou. Přinejlepším to trvá půl minuty, než se otevrou. Možná míň, ale lidi uvnitř budou mít stále proti nám náskok. Je to stejný riziko jako zaútočit na ně z tunelů."

"A co oslepit je výbuchem?" navrhl jeden z agentů. "Otevřeme dveře trezoru jenom kousek a hodíme dovnitř bleskový granát. Potom tam vpadnem a sbalíme je."

Rourke a muž z protiteroristického týmu zavrtěli unisono hlavou.

"Ze dvou důvodů ne," řekl muž z protiteroristického. "Jestli zaminovali tunel, jak předpokládáme, granát by mohl iniciovat výbuch náloží. Mohli bychom vidět, jak se Wilshire Boulevard táhne propadne o deset metrů, a to nechceme. Představte si tu papírovou vojnu."

Když se nikdo nezasmál, pokračoval: "Za druhé, mluvíme o prosklené místnosti. Naše pozice uvnitř by byla velmi zranitelná. Jestli mají venku pozorovatele, jsme ztraceni. Domníváme se, že nebudou používat radiové spojení, když položí výbušniny. Ale co když se mylíme a jejich pozorovatel jim dá vědět, že jsme venku? Mohli by být připraveni vyhodit něco ven na nás, zatímco my budeme házet něco dovnitř."

Rourke dodal své vlastní úvahy: "Nepotřebují vůbec žádné pozorovatele. Dáme protiteroristický tým do té skleněné místnosti a oni uvidí všechno v televizi. Všechny televizní stanice budou mít kamery na chodníku a doprava se ucpe až do Santa Moniky. Byl by z toho cirkus. Na to zapomeňte. Protiteroristický tým půjde s Gearsonem, udělá průzkum a

bude kryt výjezd u dálnice. Počkáme si na ně v podzemí a sbalíme je za podmínek, které si vybereme my. To je všechno."

Člověk od protiteroristů přikývl a Rourke pokračoval: "Počínaje dnešním večerem budeme dvacet čtyři hodiny denně střežit trezor na povrchu. Wishová a Bosch z čelní strany budovy, kde je trezor. Hanlon a Houck z Rincon Street, aby viděli na vstupní dveře. Kdyby se zdálo nebo bylo slyšet, že to začíná, chci být upozorněn a uvedu protiteroristický tým do stavu pohotovosti. Používejte pokud možno pozemní pojitka. Nevíme, jestli nemonitorují naše vysílání. Musíte si dohodnout kód k používání vysílaček. Je to všem jasné?"

"Co kdyby došlo k poplachu?" zeptal se Bosch. "Tento týden už byly tři."

Rourke okamžitě přemýšlel a odpověděl: "Vyřizujte to obvyklým postupem. Počkejte u vchodu na povoláního manažera, Averyho nebo kdo to bude, nastavte znovu poplašné zařízení a pošlete ho domů. Zavolám Orozca a řeknu mu, aby při poplachu vysílal své hlídky, ale zařizovat to budeme my."

"Informován bude Avery," řekla Wishová. "Víš už, co si myslíme, že se zde stane. Co když bude chtít otevřít trezor a rozhlédnout se v něm?"

"Nedovolíte mu to. Je to jednoduché. Je to sice jeho trezor, ale mohl by být ohrožen jeho život. Tomu musíme zabránit."

Rourke se rozhlédl na jednotlivé obličeje. Už nebyly další otázky.

"Takže je to všechno. Chci, aby všichni byli na stanovištích za devadesát minut. To umožňuje všem, co budou sloužit celou noc, aby se najedli, šli na záchod a dali si kávu. Wishová mi podá situační hlášení pozemní linkou o půlnoci a v šest nula nula. Jasně?"

"Jasně."

Rourke a muž z protiteroristického týmu nastoupili do vozu, ve kterém čekal Gearson a sjeli dolů po rampě. Bosch, Wishová, Hanlon a Houck si pak dohodli kód pro použití vysílaček. Rozhodli se pojmenovat ulice ve sledovaném prostoru jmény ulic z centra města. Vtip spočíval v tom, že kdyby někdo odposlouchával vysílací frekvenci číslo 5 veřejné bezpečnosti, myslel by si, že slyší hlášení ze střežení na Broadwayi a First Street v centru města, a ne na Wilshire a Rincon v Beverly Hills. Také se dohodli, že trezoru budou ve vysílačce říkat zastavárna. Když skončili, rozdělili se a dohodli si, že na začátku sledování provedou vzájemnou kontrolu. Zatímco Hanlonův a Houckův vůz zamířil k rampě, Bosch, který byl s Wishovou sám poprvé od chvíle, kdy byly plány přijaty, se jí zeptal, co si myslí.

"Nevím. Myšlenka nechat je vniknout do trezoru a potom se za nimi honit někde v podzemí, se mi nezamlouvá. Ráda bych věděla, jestli protiteroristický tým bude schopen skutečně obsadit všechno."

"Řek bych, že se to dovíme."

Po rampě přijelo auto a zamířilo k nim. Světla Bosche oslnila a na okamžik si vzpomněl na auto, které je chtělo zajet předchozího večera. Ale vůz pak odbočil a zastavil se. Byli to Hanlon s Houckem. Levé přední okénko bylo spuštěné a Houck podával oknem ven tlustou žlutou obálku.

"Pošta, Harry," řekl agent. "Zapomněl jsem, že ti ji mám předat. Někdo od vás z kanceláře ji dneska nechal v Úřadě, říkal žes na to čekal, ale nedostal ses na Wilcox."

Bosch vzal obálku a držel si ji dál od těla. Houck si všiml na jeho výrazu, že je nespůj.

"Ten muž se jmenoval Edgar, černoch, a říkal, že jste byli partáci," vysvětloval Houck. "Říkal, že se to válelo u tebe ve schránce už dva dny, a myslel, že by to mohlo být důležité. Pověděl, že předváděl někomu dům ve Westwoodu a řekl si, že se zastaví, když je blízko od nás. Myslíš, že je to v pořádku?"

Bosch přikývl a oba agenti zase odjeli. Těžká obálka byla zapečetěná a zpáteční adrese zněla 'Archiv služebních záznamů ozbrojených sil Spojených států v St. Louis'. Roztrhl konec obálky a podíval se dovnitř. Byl tam tlustý svazek papírů.

"Co je to?" otázala se Wishová.

"To je Meadowsův materiál. Zapomněl jsem, že jsem si jej objednal. Bylo to v pondělí, dřív než jsem se dozvěděl, že na tý věci děláte vy. V každém případě jsem tenhle materiál už viděl."

Hodil obálku otevřeným oknem auta na zadní sedadlo.

"Máš hlad?" zeptala se ho.

"Toužím přinejmenším po nějaký kávě."

"Znáš tu jeden podnik."

Bosch srkal kouřící se černou kávu z plastového pohárku, který si donesl z italské restaurace na Pico za Century City. Seděl v autě, zpátky na místě v prvním patře parkovací garáže na druhé straně Wilshiru naproti trezoru. Wishová otevřela dveře a nastoupila. Vrátila se od telefonu, kterým podávala půlnoční kontrolní hlášení Rourkevi.

"Našli ten Jeep."

"Kde?"

"Rourke říká, že protiteroristický tým provedl průzkum ve wilshirském bouřkovém kanále, ale nenašel žádné stopy po vetřelcích nebo vstup do tunelu. Zdá se, že Gearson měl pravdu. Jsou schovaní v některém z menších přítokových kanálů. Hoši z týmu zajeli k odtokovému korytu u dálnice, aby tam nastražili past. Rozcházeli se ke třem východům z tunelů, když padli na Jeep. Rourke řekl, že u dálnice je parkoviště. Je tam zaparkovaný běžový Jeep s krytým přívěsem. Je jejich. Na přívěsu jsou tři modré terénní automobily."

"Shání povolení k prohlídce?"

"Jo, poslal někoho, aby se pokusil najít nějakého soudce. Budou je tedy mít. Ale nebudou se zatím k Jeepu přibližovat, dokud pachatelé nezahájí operaci, a to buď tak, že někdo přijde ven pro terénní vozy, nebo tak, že už někdo venku je a objeví se, aby je zavezl dovnitř."

Bosch přikývl a srkl si. Byl to mazaný přístup. Vzpomněl si, že mu hoří cigareta v popelníčku a vyhodil ji ven

otevřeným oknem.

Jako by uhádla, na co bude myslet, řekla: "Rourke řekl, že podle toho, co viděli, vzadu v Jeepu není žádná příkrývka. Ale jeli to Jeep, ve kterém bylo Meadowsovo tělo dovezeno k nádrži, měly by tam dosud být důkazy v podobně vláken."

"A co ten znak, který viděl Sharkey na dveřích?"

"Rourke říkal, že tam žádný znak není. Ale mohl by tam být a oni by ho jednoduše vystrčili, kdyby Jeep nechávali stát někde venku."

"Jo," souhlasil Bosch. Po několika okamžicích přemýšlení se zeptal: "Nezdá se ti divné, jak dobře to všechno najednou vychází?"

"A mělo by?"

Bosch pokrčil rameny. Pohlédl na Wilshire. Místo u chodníku před požárním hydrantem bylo prázdné. Od návratu z večere nespátal Bosch bílý Ford LTD, o kterém si byl jist, že patří Vnitřnímu vyšetřování. Nevěděl zda Lewis a Clarke jsou někde v okolí, nebo zda to na noc odpískali."

"Harry, dobrá detektivní práce se odměňuje tím, že věci vycházejí," řekla mu Eleanor. "Chci říct, že nám v téhle záležitosti ještě zdaleka není jasno. Ale myslím, že konečně máme určitý přehled. Sakramentsky lepší než před třemi dny. Tak proč ti vadí, když pár věcí začíná vycházet?"

"Před třemi dny byl Sharkey dosud na živu."

"No, jestli si to chceš vyčítat, proč si k tomu nepřipočítáš každého dalšího, kdo se určitým způsobem rozhodl a v důsledku toho byl zabit. Tyhle věci nezměníš, Harry. Nechce se po tobě, abys byl mučedníkem."

"Co myslíš tím, že se rozhodl? Sharkey o ničem nerozhodoval."

"Ale ano, rozhodoval. Když si vybral ulici, věděl, že by mohl taky na ulici zemřít."

"Tomu přece nevěříš. Vždyť to byl malý kluk."

"Věřím, že se dějí nepříjemné věci. Jsem přesvědčena, že nejlepší, co můžeš udělat v této profesi, je zůstat a nevzrušovat se. Někteří lidé vyhrávají a jiní prohrávají. Naštěstí z padesáti procent vítězí ti hodní. To jsme my, Harry."

Bosch vypil svůj pohárek do dna a pak nějakou dobu seděli tiše. Měli jasný výhled na trezor, umístěný uprostřed proskleného prostoru jako nějaký trůn. Říkal si v duchu, že v otevřeném prostoru, vyleštěný a lesknoucí se pod jasným nástropním osvětlením hlásá do světa: 'Vezmi si mě'. Někdo to udělá. A my mu to dovolíme.

Wishová zvedla ruční vysílačku, stiskla dvakrát vysílací tlačítko a řekla: "Broadway Jedna volá First Street, slyšíte mě, mládenci?"

"Slyšíme, Broadway. Máte něco?" Odpovídal Houckův hlas. V přístroji dost pískalo, jak se vlny odrážely od vysokých budov v okolí.

"Jenom kontrolujeme. Jakou máte polohu?"

"Jsme jižně od čelního vchodu do zastavárny. Jasný výhled. Nic se neděje."

"My jsme na východ. Vidíte na..." Vypnula mikrofon a podívala se na Bosche. "Zapomněli jsme určit kód pro trezor. Máš nějaký nápad?"

Bosch zavrtěl hlavou, že ne, ale potom řekl. "Saxofon. Viděl jsem viset saxofony ve výkladních skříních zastaváren. Hudební nástroje. Spousty."

Zapnula znovu mikrofon. "Promiňte, First Street, měli jsme technické obtíže. Jsme na východ od zastavárny, vidíme ve výkladní skříně piano. Uvnitř žádný pohyb."

"V pořádku."

"Je to O. K. Broadway končí."

Bosch se zasmál a zavrtěl hlavou.

"Co je?" zeptala se. "Co se stalo?"

"Viděl jsem v zastavárnách spoustu hudebních nástrojů, ale žádný piano. Kdo dá do zastavárny piano? Na to bys musela mít nákladák. Takhle provalíme naše krytí."

Zvedl mikrofon a bez opakování mačkáni řekl: "Hele, First Street, proveř to. Ve výloze není piano. Je to harmonika. Spletli jsme se."

Poklepala ho po rameni a řekla mu, ať se vykašle na piano. Rozhostilo se přátelské ticho. Střežení je kletbou života většiny detektivů. Ale za patnáct let ve službě Boschovi nikdy žádné střežení nevadilo. Ve skutečnosti se jím docela bavil, když měl dobrou společnost. Kvalitu společnosti však nehodnotil podle úrovně konverzace, ale podle toho, zda chyběla. Když k tomu, aby se cítil příjemně, nepotřeboval hovořit, byla jeho společnost správná. Bosch přemítal o případu a sledoval dopravu před trezorem.

Rekapituloval si události, postupně, jak k nim docházelo od začátku do této chvíle. Znovu si oživoval jednotlivé scény a znovu poslouchal dialogy. Zjistil, že mu mnohdy toto převyprávění pomáhá učinit následující rozhodnutí nebo krok. Nad čím nyní dupal, v čem se nyní rýpal, jako se člověk rýpe jazykem v dřavém zubu, bylo to auto, co do nich narazilo a ujelo předchozí večer. Proč? Co věděli v té chvíli tak důležitého, že se stali pro někoho tolik nebezpečnými? Zabít policistu a federálního agenta se zdá být naprosto šílené. Proč se o to někdo pokusil? Jeho mysl pak zabloudila k noci, kterou spolu strávili poté, když jim jejich nadřazení položili všechny možné otázky. Eleanor byla vystrašená. Mnohem víc než on. Když ji držel v objetí v její posteli, měl pocit, jako by uklidňoval vyplašené zvíře. Držel ji a hladil, zatímco ona mu dýchala na prsou. Nepomilovali se. Jen se navzájem drželi. Zdálo se to jakoby intimnější.

"Přemýšlíš o včerejší noci?" zeptala se potom.

"Jak to víš?"

"Hádala jsem. Co tě napadá?"

"No, myslím, že to bylo pěkné. Myslím, že jsme..."

"Mluvím o tom, kdo se nás pokusil včera večer zabít."

"Ne, nic mě nenapadá. Přemýšlel jsem o tom, co bylo pak."

"Ach... Víš, Harry, ani jsem ti nepoděkovala, že jsi se mnou zůstal tak a nic jsi neočekával."

"Já bych měl poděkovat tobě."

"Jsi hodný."

Znovu se ponořili každý do svých myšlenek. Opřený hlavou o dveře, odvracel Bosch oči málokdy od trezoru. Dopravní ruch na Wilshiru byl slabý, ale soustavný. Lidé, směřující do klubů na bulváru Santa Monica či v okolí Radio Drive, nebo vracející se z nich. V blízkém Academy Hallu byla pravděpodobně nějaká premiéra. Boschovi se zdálo, že ten večer projela Wilshirem každá limuzína z L. A. Prodloužené vozy všech značek i barev jeden po druhém projížděly kolem. Pohybovaly se tak hladce, že se zdálo, že plují. Byly krásné a tajuplné se svými černými okny. Jako exotické ženy ve slunečních brýlích. Auto vymyšlené právě pro toto město, pomyslel si Bosch.

"Byl už Meadows pochován?"

Tato otázka ho překvapila. Uvažoval, jaký myšlenkový kotrmelec k ní vedl. "Ne," odpověděl. "Až v pondělí na hřbitově veteránů."

"Pohřeb na Pamětní den, to se docela hodí. Takže ani jeho zločinecký život mu nezabrání, aby spočinul v takové posvátné půdě?"

"Ne. Odsloužil si tam ve Vietnamu svůj čas. Pamatovali na něho s místem. Pravděpodobně tam mají také jedno pro mě. Proč se ptáš?"

"Já nevím. Jen tak mě to napadlo. Půjdeš tam?"

"Pokud nebudu sedět tady a hlídat ten trezor."

"Bude to od tebe pěkné. Vím, že pro tebe něco znamenal v určitém okamžiku tvého života."

Nereagoval na to, ale ona potom řekla: "Harry, vyprávěj mi o černé ozvěně. Jak jsi o tom tuhle mluvil. Co jsi tím myslel?"

Poprvé odvrátil pohled od trezoru a pohlédl na Eleanor. Měla tvář ve tmě, ale reflektory projíždějícího vozu ozářily na okamžik vnitřek jejich vozu a on si všiml, že se na něho dívá. Podíval se zpět na trezor.

"Ve skutečnosti není co vyprávět. Prostě jsme tak nazývali jednu z nepostižitelných věcí."

"Nepostižitelných?"

"Neexistuje pro to název, tak jsme si ho utvořili. Byla to temnota, vlhká prázdnota, kterou jsi cítila, když jsi byla sama tam dole v tunelech. Působilo to, jako bys byla na místě, kde jsi padla a byla pochovaná ve tmě. Ale ty jsi byla živá a měla jsi strach. Tvůj vlastní dech se určitým způsobem odrážel jako ozvěna v temnotě, dost hlasitě, aby tě zradil. Nebo sis to alespoň myslela. Nevím. Je těžké to vysvětlit. Prostě černá ozvěna..."

Po chvíli oboustranného mlčení řekla: "Myslím, že bude hezké, když mu půjdeš na pohřeb."

"Něco se stalo?"

"Co máš na mysli?"

"To, co říkám. Způsob, jak mluvíš. Nezdáš se být od včerejšího večera v pořádku. Jakoby něco - já nevím, zapomeň na to."

"Ani já nevím, Harry. Víš, jsem nějak roztěkaná, i když mám dojem, že adrenalin už vyprchal. Nějak pořád musím přemýšlet o spustě věcí."

Bosch přikývl, ale neřekl nic. Myšlenky mu bloudily a vzpomněl si na dobu v Trojúhelníku, kde jedna rota utrpěla těžké ztráty od odstřelovače, na kterého narazila u vchodu do tunelové sítě. Bosch, Meadows a pár dalších kryš, které se jmenovaly Jarvis a Hanrahan, byli vysazeni na blízké přistávací ploše a přivezeni ke vstupnímu otvoru. Nejdříve do té díry vystřelili dvě signální rakety, modrou a červenou, a foukali do kouře větrníkem Mighty Mite, aby odhalili další vchody v džungli. Velice brzy se začaly z půdy na tuctu míst zvedat kroutící se proužky dýmu, a to všemi směry do vzdálenosti dvou set metrů. Kouř vycházel nahoru pavoučími dírami, které odstřelovači užívali jako palebná postavení nebo na to, aby se lezli do tunelů a ven. Bylo jich tolik, že džungle byla celá rudá od kouře. Meadowse to vzrušilo. Strčil do přenosného magnetofonu, který nosil pořád s sebou, kazetu a začal do tunelu naplno pouštět Hendrixovu "Purpurovou mlhu". Kromě snů to byla jedna z nejživějších Boschových vzpomínek na válku.

Potom už nikdy neměl rád rock and roll. Pulzující energie hudby mu příliš připomínala válku.

"Byl ses někdy podívat na památník?" zeptala se Eleanor. Nemusela říkat na jaký. Byl jenom jeden - ve Washingtonu. Ale potom si vzpomněl na tu dlouhou černou repliku, které si všiml na hřbitově u federální budovy.

"Ne," řekl po chvíli. "Neviděl jsem jej nikdy."

Poté, co se vzduch v džungli vyčistil a nahrávka Hendrixové skončila, oni čtyři šli do tunelu. Zbytek rot seděl na batozích, žvýkal a čekal. Po hodině se vrátili zpět jenom Bosch s Meadowsem. Meadows měl tři skalpy Severovietnamců. Zvedl je, aby je vojáci na zemi viděli, a vykřikl: "Vidíte nejhoršího pokrevního bratra z černé ozvěny." A tak vznikl ten název. Později byli Jarvis a Hanrahan nalezeni v tunelech. Padli do léček a byli mrtví.

Eleanor řekla: "Byla jsem se na památník podívat, když jsem bydlela ve Washingtonu. Nedokázala jsem tam jít na jeho odhalení v dvaosmdesátém. Ale o několik let později jsem konečně sebrala odvalu. Chtěla jsem vidět bratrovo jméno. Myslela jsem si, že by mi to mohlo pomoci vyrovnat se s tím, co se mu stalo."

"A pomohlo to?"

"Ne, ještě se to zhoršilo. Rozzlobilo mě to. Vyvolalo to ve mně touhu po spravedlnosti, jestli to chápeš. Chtěla jsem spravedlnost pro bratra."

Vůz znovu naplnilo ticho a Bosch si nalil další kávu do pohárku. Začínal pociťovat příznaky koferinové nervozity, ale nemohl přestat. Propadl tomu. Pozoroval pár opilců, kteří klopytali dole na autobusové zastávce před výlohou s trezorem. Jeden z mužů rozhodl ruce, jako by se pokoušel změřit velikost dveří trezoru. Po chvíli se pohnuli. Přemýšlel

o vzteku, který musela Eleanor pocítovat kvůli bratrovi. Bezmocnost. Uvažoval o svém vlastním vzteku. Znal tytéž pocity, možná ne tak silné, ale z odlišné perspektivy. Nikdy se jich úplně nezabavil a nebyl si jist tím, zda to vlastně chce. Ten vztek a smutek mu poskytovaly něco, co bylo lepší než úplná prázdnota. Uvažoval, zda to, co cítil Meadows, byla prázdnota. To, co ho pohánělo od jednoho zaměstnání k druhému a od jedné injekční jehly k další, dokud nebyl definitivně a osudně při této poslední akci vypotřebován. Bosch se rozhodl, že půjde na Meadowsův pohřeb, že mu dluží alespoň to.

"Vzpomínáš si, jak jsi mi vyprávěl o tom člověku, vrahovi Panenkárovi?" zeptala se Eleanor.

"Co je s ním?"

"Vnitřní vyšetřování se pokusilo udělat případ z toho, že jsi ho údajně popravil?"

"Ano, říkal jsem ti to. Pokusili se o to, ale neuspěli. Všechno, co dokázali, bylo dočasné suspendování pro porušení procedury."

"Dobrá, chtěla jsem ti jenom říct, že i kdyby měli pravdu, zmýlili se. Podle mých měřítek to byla spravedlnost. Věděl jsi, co by se stalo s člověkem, jako je on. Podívej se na Nočního šmíráka. Nikdy neskončí v plynové komoře. Nebo to bude trvat dvacet let."

Bosch se znepokojil. O svých motivech a jednání v Panenkárově případě přemýšlel pouze, když byl sám. Nikdy o tom nehovořil nahlas. Nechápal, kam tím směřuje.

Řekla: "Já vím, že je pravda, že bys to nikdy nepřipustil, ale myslím, že jsi o tom buď vědomě, nebo podvědomě rozhodl. Usiloval jsi o spravedlnost pro všechny ty ženy, jeho oběti. Možná dokonce i pro svou matku."

Bosch se k ní překvapeně obrátil a málem se jí zeptal, jak ví o jeho matce a jak přišla na to, že uvažuje o jejím vztahu k Panenkárovi. Potom si ale znovu vzpomněl na spisy. Pravděpodobně to tam v nich někde bylo. Když podával přihlášku k policejnímu sboru, musel do formuláře uvést, zda se on sám, nebo někdo z jeho blízkých příbuzných někdy stal obětí zločinu. Napsal, že se stal sirotkem v jedenácti letech, když byla jeho matka nalezena uškrcená v uličce vedoucí od Hollywoodského bulváru. Nemusel psát, čím se živila. Místo a zločin říkaly dost.

Když se zase ovládl, zeptal se Eleanor, o co jí jde.

"O nic," řekla. "Já to prostě uznávám. Kdybych byla na tvém místě, myslím, že bych byla ráda udělala totéž. Doufám, že bych byla dost statečná."

Podíval se na ni, ale tma jim oběma skrývala obličej. Bylo už pozdě a kolem nejezdily žádné vozy, které by jim umožnily, aby na sebe viděli.

"Běž spát jako první," řekl. "Já jsem vypil moc kávy."

Neodpověděla. Nabídl, že zajde pro přikrývku, kterou dal do kufru, ale odmítl.

"Slyšel jsi někdy, co řekl J. Edgar Hoover o spravedlnosti?" zeptala se.

"Určitě toho řekl hodně, ale na nic si zrovna nemůžu vzpomenout."

"Řekl, že spravedlnost je součástí zákona a pořádku. Myslím, že měl pravdu."

Neřekla nic dalšího a po chvíli uslyšel, že oddechuje hlouběji a déle. Když kolem občas projelo nějaké auto, podíval se jí do tváře, jak po ní klouzalo světlo. Spala jako dítě, s hlavou opřenou o ruce. Bosch otevřel okno a zapálil si cigaretu. Kouřil a přemýšlel, zda by se do ní mohl či chtěl zamilovat a ona do něho. Tato myšlenka ho zároveň vzrušovala i zneklidňovala.

7

SOBOTA 26. KVĚTNA

Šedý úsvit se přiblížil přes ulici a naplnil auto slabým světlem. Ráno s sebou přineslo lehké mrholení, které navlhlilo dlažbu a způsobilo, že se dolní polovina oken Beverly Hills Safe & Lock potáhla sraženou parou. Byl to první deštík za mnoho měsíců, na který si Bosch dokázal vzpomenout. Wishová spala a on střežil trezor. Nástropní osvětlení dosud zářilo na jeho chromovaný a vyleštěný ocelový povrch. Bylo šest pryč, ale Bosch zapomněl na kontrolní hlášení Rourkovi a nechával Eleanor spát. Vlastně ji v noci vůbec nevzbudil, aby se mohl vyspat sám. Nebyl prostě nikdy unavený. Houck jim zavolał rádiem o půl čtvrté, aby se ujistil, že je někdo z nich vzhůru. Potom je nikdo nevyrušoval a ani v prostoru trezoru se nic nedělo. Po zbývající část noci přemýšlel Bosch střídavě o Eleanor Wishové a o trezoru, který hlídal.

Natáhl se pro pohárek na palubní desku a pátral v něm po studeném loku kávy, ale pohárek byl už prázdný. Zahodil jej na podlahu za sedadla. Když to dělal, všiml si zásilky ze St. Louis ležící na zadním sedadle. Natáhl se dozadu a popadl žlutou obálku. Vyndal z ní tlustý svazek papírů, lině se jimi probíral a každých pár sekund mrkl na trezor.

Většinu Meadowsových vojenských záznamů již znal. Ale rychle zjistil, že tam jsou některé, jež nebyly ve svazku FBI, který mu dala Wishová. Toto byl mnohem úplnější materiál. Byla tu fotokopie povolávacího rozkazu a záznamů zdravotní prohlídky. Byly tam rovněž lékařské zprávy ze Saigonu. Byl dvakrát léčen na syfilidu a jednou pro akutní stresové reakce.

Když prolístoval svazek, oči mu padly na dvoustránkový dopis od louisianského kongresmana jménem Noone. Bosch jej začal ze zvědavosti číst. Dopis byl datován roku 1973 a byl adresován Meadowsovi na velvyslanectví v Saigonu. V dopise, opatřeném úřední pečeti kongresu, děkoval Noone Meadowsovi za pohostinství a pomoc během nedávné kongresmanovy pracovní návštěvy. Poznamenal, že pro něho bylo příjemným překvapením setkat se v cizí zemi s krajanem z New Iberie. Bosch uvažoval, jak velká to mohla být náhoda. Meadows byl pravděpodobně pověřen, aby zajišťoval kongresmanovu bezpečnost. Porozuměli si a zákonodárce se vrátil do Washingtonu s vysokým míněním o personálu a morálce v jihovýchodní Asii. Náhody neexistují.

Na druhé straně dopisu blahopřál Noone Meadowsovi k úspěšné kariéře a odvolával se na pochvalu, kterou o něm slyšel od jeho nadřízeného důstojníka. Bosch pokračoval v četbě. Byla tam také zmínka o tom, že Meadows pomohl zabránit nezákonnému vniknutí do hotelu velvyslanectví během kongresmanovy návštěvy. Jistý poručík Rourke

poskytl kongresmanovu štábu podrobnosti o Meadowsově hrdinství. Bosch cítil, jak se mu pod srdcem něco třepě, jako by mu z něho vytékala krev. Dopis končil krátkou vzpomínkou na faru doma v New Iberii. Pod dopisem byl široký rozmáhlý kongresmanův podpis a úplně vlevo dole strojem psaná poznámka:

cc: - Armáda Spojených států, archivní oddělení, Washington, D. C.

- Por. John H. Rourke, Velvyslanectví Spojených států, Saigon, Vietnam

- The Daily Iberian, šéfredaktor

Bosch zíral upřeně, nehnul se a bez dechu na druhou stránku. Dokonce se mu zdálo, že se mu z toho chce zvracet, a utřel si rukou čelo. Zkoušel si vzpomenout, zda vůbec někdy slyšel Rourkovo druhé křestní jméno nebo jeho začáteční písmeno. Nemohl si vzpomenout, ale to nevadilo. Nebylo pochyb. Žádné náhody nejsou.

Zaznělo Eleanořino pípátko a oba je polekalo jako výstřel. Posadila se zpřímá a začala se hrabat v kabelce, dokud pípátko nenašla a nepřerušila hluk.

"Ach, panebože, kolik je hodin?" zeptala se a stále se jí chtělo spát.

Řekl, že je šest dvacet, a teprve pak si uvědomil, že se měli ohlásit Rourkovi pozemním pojičkem o dvacet minut dříve. Zastrčil dopis zpět do hromádky papírů a tu vrátil do obálky. Hodil ji zpět na zadní sedadlo.

"Musím jít zavolat," řekla Wishová.

"Počkej pár minut, než se probereš," odvětil Bosch rychle. "Půjdu zavolat. Musím jít stejně na záchod a donesu kávu a vodu na pití."

Otevřel dveře a vystoupil dřív, než mohla protestovat. Řekla: "Harry, proč jsi mě nechal spát?"

"Já nevím. Jaké má číslo?"

"Měla bych mu zavolat já."

"Nech to na mě. Dej mi to číslo."

Dala mu je a Bosch odešel za roh a pak pár kroků do non-stop automatu. Celou cestu byl v polosnánku a nevšímal si žebráků, kteří se s východem slunce objevili venku. Snažil se pochopit, že informátorem lupičům je Rourke. Co vlastně dělá? Právě to Boschovi unikalo a nedokázal si to vysvětlit, jestliže je Rourke oním zrádcem, proč jim dovolil, aby zařídili strážení trezoru? Chce, aby jeho lidé byli dopadeni? Všiml si telefonních automatů před restaurací.

"Máte zpoždění," řekl Rourke, který po polovině zazvonění zvedl sluchátko.

"Zapomněli jsme na to."

"Boschi? Kde je Wishová? Měla volat ona."

"Nedělejte si s tím starosti, Rourke. Stráží trezor, tak jak má. Co děláte vy?"

"Čekal jsem, až se mi ozvete, než vyrazím. To jste zaspali nebo co? Co se tam děje?"

"Neděje se nic. Ale to vy už víte, že?"

Nastalo ticho, během kterého přišel k budce starý žebrák a požádal Bosche o peníze. Bosch položil muži ruku na záda a rozhodně ho odstrčil.

"Jste tam ještě, Rourke?" řekl do telefonu.

"Co tím chcete říct? Jak mám vědět, co se tam děje, když mi nevoláte, jak jste měli? A pořád ty vaše nejasné narážky. Boschi, nerozumím vám."

"Dovolte mi, abych se vás něco zeptal. Poslal jste opravdu lidi k východům z tunelů, nebo byla ta mapa, to vaše ukazovátka i ten mládenec z protiteroristického týmu jenom divadýlko?"

"Dejte mi na drát Wishovou. Nevím, o čem to mluvíte."

"Lituji, ale nemůže v této chvíli přijít k telefonu."

"Boschi, přijďte sem. Zřejmě vám není dobře. Byl jste venku celou noc. Myslím, že byste měl... Ne, pošlu tam dva odpočaté lidi, promluví si s vaším poručíkem a..."

"Vy jste znal Meadowse."

"Co?"

"Slyšíte správně! Vy jste ho znal. Mám jeho materiál. Jeho kompletní materiál. Ne tu upravenou verzi, co jste dal Wishové pro mě. Byl jste jeho velitelem na ambasádě v Saigonu. Já to vím."

Další mlčení. A pak: "Byl jsem velitelem spousty lidí, Boschi. Neznal jsem je všechny."

Bosch zavrtěl hlavou.

"Tohle bylo slabý, poručíku Rourke. Fakt slabý. Řeknu vám proč, až vás tady uvidím."

Bosch zavěsil sluchátko a šel do automatu Darling's, kde si objednal dvě kávy a dvě minerálky. Čekal u pokladny, až mu číšnice objednávku zabalí, a díval se z okna. Myslel jen na Rourka.

Číšnice přišla k pokladně se zabalenou krabicí. Zaplatil, dal jí spropitné a vrátil se ven k telefonnímu automatu.

Bosch zavolal znovu na Rourkovo číslo a neměl žádný jiný úmysl než zjistit, zda je ještě u telefonu, nebo zda odjel. Po deseti zazvoněních zavěsil. Potom zavolal dispečerské centrum Losangeleského policejního sboru a požádal operátorku, aby zavolala dispečink FBI a zeptala se, jestli mají protiteroristický tým v akci v oblasti bulváru Wilshire nebo někde blízko něho v Beverly Hills a jestli nepotřebují pomoc. Čekal na odpověď a pokoušel se vmyslet do Rourkových machinací. Otevřel si jednu z káv a začal ji srkat.

Dispečerka se znovu ozvala a potvrdila, že FBI má v terénu ve wilshirském okrsku protiteroristický tým. Podporu nepožaduje. Bosch jí poděkoval a zavěsil. Teď se domníval, že ví, co Rourke podniká. Určitě se tu žádní lidé nepokoušejí vloupat do trezoru. Podraz s trezorem byl prostě jen podraz. Trezor byl jen bouda. Bosch přemýšlel, jak nechal Trana odjet poté, co ho sledoval do trezoru. On ve skutečnosti vyhnal druhého kapitána z úkrytu i s jeho diamanty, aby ho mohl Rourke napadnout. Bosch mu prostě hrál na ruku.

Když se Bosch vrátil do auta, viděl, že si Eleanor prohlíží Meadowsovy dokumenty. Ke kongresmanovu dopisu se ještě nedostala.

"Kde se touláš?" zeptala se dobrosrdečně.

"Rourke měl více otázek." Vzal jí z rukou Meadowsův svazek a řekl: "Tady je něco, co bys podle mého názoru měla vidět. Kde jsi dostala ten Meadowsův spis, co jsi mi ukázala?"

"Nevím. Měl ho Rourke. Proč?"

Našel dopis a podal jí ho, aniž cokoli řekl.

"Co je to? Ze sedmdesátého třetího?"

"Přečti si to. Tohle je Meadowsův spis, který jsem dal okopírovat a poslali mi ho ze St. Louis. Ve spise, který dal Rourke tobě a ty zase mně, žádný takový dopis není. Odstranil ho. Přečti si jej a pochopíš proč."

Mrkl na dveře trezoru. Nic se nedělo a ani neočekával, že se něco dít bude. Potom ji pozoroval, jak čte. Zvedla obočí, když přelétla očima obě stránky, ale nevšimla si jména.

"No ne, tak on byl vlastně tak trochu hrdina, jak říkají, ale nevím..." Oči se jí rozšířily, když dospěla nakonec. "Kopie pro poručíka Johna Rourka."

"No jo. A to sis nevšimla první zmínky."

Ukázal jí na větu, která uváděla Rourka jako Meadowsova velícího důstojníka.

"Tak tady máme informátora zločinců. Co myslíš, že bychom měli udělat?"

"Nevím. Jsi si jistý? To ještě nic nedokazuje."

"Kdyby to byla náhoda, byl by řekl, že toho muže znal, a vysvětlil by to. Jako já. Já jsem to ohlásil. On to neudělal, protože nechťel, aby se o jejich spojení vědělo. Vyzval jsem ho k tomu, když jsme spolu mluvili telefonem. Lhal mi. Nevěděl, že máme tohle."

"A teď už ví, že to víš?"

"Jo. Nevím, co si myslí, že vím. Zavěsil jsem mu. Je otázka, co s tím budeme dělat. Pravděpodobně jsme tady zbytečně. Tahle celá záležitost je podraz. Do trezoru nikdo nepoleze. Zřejmě Trana okradli poté, co si vybral diamanty a odjel. Zavedli jsme ho rovnou na jatka."

V té chvíli si uvědomil, že bílý Ford možná patřil lupičům, a ne Lewisi a Clarkovi. Sledovali Bosche a Wishovou ke Tranovi.

"Počkej na okamžik," namítla Eleanor. "Nezdá se mi to. Co ty poplachy celý týden? Ten hydrant a ten založený požár? Muselo to probíhat tak, jak jsme se domnívali."

"Já nevím. Teď už nic nedává smysl. Třeba Rourke vede své lidi do léčky. Nebo na porážku."

Oba zírali upřeně kupředu na trezor. Déšť pominul, slunce už nyní zcela vyšlo a ocelové dveře zářily jako zrcadlo. Eleanor konečně promluvila.

"Myslím, že si musíme opatřit nějakou pomoc. Máme Hanlona a Houcka na druhé straně banky a protiteroristický tým, pokud to nebyla jen součást Rourkovy mystifikace."

Bosch jí řekl, že zkontroloval přítomnost protiteroristického týmu a zjistil, že je skutečně na místě.

"Tak co vlastně Rourke dělá?" zeptala se.

"Zkouší všechno možné."

Probírali to ještě pár minut ze všech stran a rozhodli se zavolat Orozcovi na beverlyhillskou policii. Nejdřív Eleanor zkontrolovala Hanlona a Houcka. Bosch chtěl, aby zůstali na místě.

"Jste tam vzhůru, mládenci?" řekla do Motoroly.

"Jakž-takž. Případám si jako ten chudák, co uvázl v autě pod nadjezdem po zemětřesení v Oaklandu. Co se děje?"

"Nic, jen kontroluju. Jak vypadají hlavní dveře?"

"Celou noc ani brnk."

Přerušila spojení a nastala chvíle ticha, než se Bosch otočil, aby vystoupil z auta a šel zavolat Orozcovi. Zarazil se a podíval zpátky na ni.

"Viš, nepřežil to," řekl.

"Kdo to nepřežil?"

"Ten člověk, co zůstal pod tím nadjezdem."

V té chvíli došlo k výbuchu, který lehce oťásl autem. Ani ne tak zvuk jako vibrace - náraz ne nepodobný prvnímu záchvěvu zemětřesení. Další vibrace nenásledovaly. Ale asi za sekundu nebo dvě se rozezněl poplašný systém. Zvonění přicházelo hlasitě a jasně z Beverly Hills Safe & Lock Company. Bosch seděl vzpřímeně, jako by polkl pravítko, a zíral upřeně na prostor trezoru. Nebyla tam žádná viditelná známka násilného vniknutí. Téměř okamžitě se v radiu ozval Hanlonův hlas.

"Slyšíme tu zvonek. Jaký je náš postup?"

Ani Bosch, ani Wishová nejdřív neodpověděli. Jen ohromeně zírali na trezor. Rourke nechal své lidi vlézt rovnou do léčky. Nebo to tak vypadalo.

"Do prdele," zvolal Bosch. "Jsou uvnitř."

Bosch pravil: "Řekni Hanlonovi a Houckovi, ať počkají, než dostanem rozkazy."

"A kdo bude vydávat rozkazy?" zeptala se Eleanor.

Bosch neodpověděl. Přemýšlel o tom, co se děje v trezoru. Proč by Rourke vodil své lidi do léčky?

"Třeba by nemusel bejt schopnej varovat je, říct jim, že diamanty tam nejsou a že tam nahoře jsme my," řekl. "Vždyť jsme ani my před čtyřicetimi hodinami nevěděli o tomhle podniku nebo o tom, co se tu děje. Možná, že ve chvíli, kdy jsme se k tomu dostali, už bylo pozdě. Byli už příliš daleko."

"Takže prostě pokračují, jak si to naplánovali," řekla Eleanor.

"Vyvrtaj nejdřív Tranovu schránku, jestli udělali své domácí úkoly a vědí, která to je. Zjistěj, že je prázdná, a co udělají pak? Zmizí, nebo budou otevírat další schránky, dokud nebudou mít dost kořisti, aby se jim celej ten krám

vyplatil?"

"Myslím, že zmizí," odpověděla. "Myslím, že když otevřou Tranovu schránku a nenajdou diamanty, napadne je, že se něco stalo, a budou pádit pryč."

"Potom ale nemáme moc času. Počítám, že si připraví věci v trezoru, ale nezačnou schránku odvrátávat, dokud zase nenastavíme poplašný systém a nevypadnem. Můžem trochu oddalovat to zapnutí, ale ne moc dlouho, protože by mohli dostat podezření, sbalit si věci a počkat si na naše lidi v tunelech."

"Začni vysílat. Řekni těm dvěma hochům, ať se ani nehnou, a potom se spoj s vašima lidma z protiteroristického týmu. Řekni jim, že se domníváme, že je někdo v trezoru."

"Budou chtít vědět, proč s nimi nemluví Rourke."

"Vymysli si něco. Řekni jim, že nevíš, kde Rourke je."

"Kam jdeš?"

"Počkám na hlídku, která přijede kvůli poplachu. Řeknu jim, aby sem zavolali Orozca."

Zabouchl dveře a šel dolů po rampě garáže. Eleanor se pustila do vysílání.

Když se Bosch přibližoval k Beverly Hills Safe & Lock, vytáhl si pouzdro s odznakem, přeložil je obráceně a zastrčil do náprsní kapsičky saka. Zahnul za roh kolem prosklené místnosti s trezorem a přiklusal k hlavnímu vchodu, právě když tam dorazil hlídkový vůz beverlyhillské policie s blikajícími světly, ale bez sirény. Vystoupili dva hlídkoví policisté, vytáhli z plastových pouzder na dveřích obušky a zavěsili si je na kroužky na opascích. Bosch se představil, řekl jim, co tam dělá a požádal je, aby co nejrychleji vyřídili jeho vzkaz kapitánu Orozcovi. Jeden z policistů řekl, že ředitele, člověka jménem Avery, volají, aby vypnul a znovu nastavil poplašné zařízení, zatímco policisté prohlédnou místo. Běžná rutina. Povidali, že Averyho už znají, jelikož je to třetí poplach, k němuž jsou sem v tomto týdnu voláni. Také říkali, že již mají rozkaz hlásit veškeré poplachy na této adrese Orozcovi domů, a to bez ohledu na hodinu.

"Chcete říct, že ty poplachy nebyly falešné?" zeptal se jeden z nich, jménem Onaga.

"Nejsme si jistý," odpověděl Bosch. "Ale chceme tenhle řešit, jako by byl falešný. Přijede ředitel, společně znovu nastaví poplašné zařízení a každý půjde svou cestou. Jasný? Prostě klídek. Nic zvláštního se nestalo."

"Dobrá," řekl druhý policista. Měděná plaketa nad kapsou říkala, že se jmenuje Johnstone. Držel si obušek u pasu, vrátil se k jejich vozidlu, aby zavolal Orozcovi.

"A tady máme pana Averyho," pravil Onaga.

Příplul bílý Cadillac a zastavil se u chodníku za vozem beverlyhillské policie. Avery III v růžové sportovní košili a madrasových kalhotách vystoupil a přišel k nim. Poznal Bosche a pozdravil ho.

"Došlo ke vloupání?"

"Pane Avery, myslíme si, že se tam možná něco děje, ale nevíme to jistě. Potřebujeme nějakou dobu, abychom to mohli ověřit. Nyní od vás pouze chceme, abyste otevřel podnik, obešel jej, jako to děláte obvykle, stejně jako když poplašné zařízení spustilo v minulých dnech. Potom znovu zapojte poplašné zařízení a zase zamkněte."

"To je všechno? Co když..."

"Pane Avery, chceme od vás, abyste nastoupil do svého auta a odjel pryč, jako to děláte obvykle. Jako byste odjížděl domů. Chci, abyste zajel za roh k bufetu Darling's. Běžte dovnitř a dejte si kávu. Bud tam za vámi přijdu sám a řeknu vám, co se děje, nebo pro vás pošlu. Chci, abyste si odpočinul. Ať se tu stane cokoli, zvládneme to. Máme další lidi, kteří na tom pracují. Ale chceme, aby to navenek vypadalo, jako by šlo o další falešný poplach."

"Chápu," řekl Avery a doloval z kapsy kroužek s klíči. Došel k hlavnímu vchodu a otevřel jej. "A mimochodem, to nezvoní poplašné zařízení trezoru. Je to vnější poplašné zařízení, které se spouští vibracemi oken trezorové místnosti. Poznám to. Má trochu jiný zvuk, víte?"

Bosche napadlo, že tuneláři vypnuli poplašný systém trezoru, ale neuvědomili si, že vnější poplašný systém je samostatný.

Onaga s Averym šli dovnitř a Bosch se ploužil za nimi. Zůstal stát ve vstupní chodbě a díval se po kouři. Žádný neviděl, číchal kordit, ale žádný neucítil. Dovnitř vešel Johnstone. Bosch zvedl prst ke rtům a důstojníka varoval, aby se nepokoušel překřičet zvuk poplašného zařízení. Johnstone přikývl, dal ruce kolem Boschova ucha a řekl mu, že Orozco tu bude asi za dvacet minut. Bydlí nahoře v Údolí. Bosch přikývl a doufal, že to bude dost brzy.

Poplach zmlkl a Avery s Onagou vyšli z Averyho kanceláře do haly, kde čekali Johnstone a Bosch. Onaga se podíval na Bosche a zavrtěl hlavou; nic nepatřičného se nestalo.

"Kontrolujete obvykle trezorovou místnost?" zeptal se Bosch.

"Jen se rozhlédneme," řekl Avery. Přistoupil k rentgenovému přístroji, zapnul jej a vysvětlil, že potřebuje padesát sekund na zahřátí. Strávili tu dobu mlčky. Nakonec položil Avery ruku na snímač. Prohlédl ji, schválil kostru a zámek na prvních dveřích dvojitého průchodu se s klapnutím otevřel.

"Jelikož nemám nikoho uvnitř trezorové místnosti, musím vyřadit zámek druhých dveří," řekl Avery. "Pánové, kdybyste se laskavě nedívali, až budeme uvnitř."

Všichni čtyři vešli do malého průchodu a Avery stiskl sestavu čísel na kombinačním zámku druhých dveří. Zámek se otevřel a vešli do místnosti s trezorem. Nebylo tu k vidění nic než ocel a sklo. Bosch stál u dveří trezoru a naslouchal, ale nic neuslyšel. Došel ke skleněné stěně a pohlédl na Wilshire. Uviděl, že Eleanor je zpět v autě v prvním patře garáže. Obrátil pozornost k Averymu, který se mu postavil po bok, jako by se díval sám oknem, ale místo toho se k němu spiklenecky naklonil.

"Nezapomínejte, že mohu otevřít trezor," pronesl tichým šepotem.

Bosch se na něho podíval, zavrtěl hlavou, potom řekl: "Ne. Nechci to dělat. Příliš nebezpečné. Pojďme ven."

Avery se zatvářil zmateně, ale Bosch kráčel pryč. O pět minut později byl Beverly Hills Safe & Lock prázdný a zamčený. Oba policisté se vrátili do hlídkového vozidla a Avery odjel. Bosch šel zpátky do garáže. Na ulici teď již bylo

živěji a nastával denní ruch. Garáž se plnila vozy a zápachem výfukových plynů. Ve voze mu Wishová řekla, že Hanlon, Houck i protiteroristický tým jsou na stanovištích. On jí zase informoval, že Orozco je na cestě.

Bosch si lámal hlavu tím, za jak dlouho muži v tunelu usoudí, že je dost bezpečno, aby začali vrtat. Orozco byl dosud deset minut daleko. Byla to dlouhá doba.

"Co uděláme, až sem přijede?" zeptala se.

"Jeho město, jeho pravomoc," řekl. "Prostě mu to vysvětlíme a on udělá, co bude chtít. Řekneme mu, že tu probíhá jedna zvonaná operace a my nevíme, komu máme důvěřovat. Přinejmenším nikoli člověku, který ji řídí."

Potom seděli minutu či dvě mlčky. Bosch kouřil cigaretu a Eleanor proti tomu nic nenamítala. Zdálo se, že se pohroužila do myšlenek a tvářila se zmateně. Oba se každé půl minuty nervózně dívali na hodinky.

Lewis počkal, dokud sledovaný bílý Cadillac neodbočil na sever od Wilshiru. Jakmile byl vůz z dohledu Beverly Hills Safe & Lock, zvedl Lewis z podlahy modrý majáček a umístil jej na střechu svého auta. Zapjal jej, ale řidič Cadillaku již zahýbal ke kraji vozovky před Darling's. Lewis vystoupil z vozu a šel ke Cadillaku. Na půl cesty se setkal s Averym.

"Co se děje, důstojníku?"

"Detektiv," řekl Lewis a otevřel své pouzdro s odznakem. "Vnitřní vyšetřování, Losangeleský policejní sbor. Musím vám položit několik otázek, pane. Vedeme vyšetřování proti tomu muži, detektivu Harry Boschovi, s kterým jste právě hovořil v Beverly Hills Safe & Lock."

"Co to znamená, my'?"

"Nechal jsem kolegu na Wilshire, aby mohl hlídat váš podnik. Ale od vás bych prosil, kdybyste se mohl posadit do mého vozu, abychom si mohli pár minut promluvit. Něco se děje a já potřebuji vědět co."

"Tak detektiv Bosch - poslyšte, jak víte, že v něčem jede?"

"A jak to víte vy? Jde o to, že sledujeme detektiva Bosche celý týden a víme, že je zapojen do určitých aktivit, které by mohly být když ne nezákonné, tak aspoň nepříjemné pro policejní sbor. V této chvíli si nejsme jistí, o co jde. Proto vás potřebujeme. Nastoupil byste laskavě do auta, pane?"

Avery udělal dva váhavé kroky k autu Vnitřního vyšetřování a potom se zdálo, že se rozhodl. To je ale legrace. Rychle došel na pravou stranu a nastoupil. Představil se jako majitel firmy Beverly Hills Safe & Lock a krátce pověděl Lewisovi, o čem se mluvilo během obou setkání s Boschem a Wishovou. Lewis naslouchal bez komentáře a potom otevřel dveře vozu. "Počkejte tady, prosím, hned se vrátím."

Lewis kráčet rychle na Wilshire, zastavil se na rohu a několik okamžiků na někoho zdánlivě čekal. Potom sehrál promyšlenou scénku, během níž se díval na hodinky. Vrátil se do auta a posadil se za volant. Na Wilshire čekal ve výklenku vchodu do obchodního domu Clarke a pozoroval trezor. Zachytil Lewisův signál a ledabyly přišel k vozu.

Když se Clarke usazoval na zadní sedadlo, řekl Lewis: "Tady pan Avery tvrdí, že mu Bosch řekl, aby šel do Darling's a čekal tam. Řekl mu, že v trezoru jsou možná nějakí lidé, kteří tam vnikli z podzemí."

"Řekl vám Bosch, co bude dělat?" zeptal se Clarke. "Ani slovo," odpověděl Avery.

Všichni mlčeli a přemýšleli. Lewis si to nedokázal představit. Jestliže v tom Bosch jede, tak co vlastně dělá? Přemýšlel ještě chvíli a pak si uvědomil, že jestli je Bosch zapleten do vyloupení trezoru, je v dokonalé situaci, protože je mužem, který má venku velení. Může úplně zmást policisty nasazené proti vloupání. Může poslat lidi na nesprávná místa, zatímco jeho lidé v trezoru půjdou opačným směrem.

"Všechny si omotal kolem prstu," řekl Lewis mnohem spíš sám k sobě než k oběma mužům ve voze.

"Kdo? Bosch?" zeptal se Clarke.

"Řídí ten podfuk. A my můžeme jenom přihlížet. Nemůžeme se dostat do trezoru. Už se mu podařilo zablokovat protiteroristický tým FBI dole u dálnice. Čekají na lupiče, kteří tam pochopitelně neprijdou."

"Počkejte okamžik, počkejte okamžik," řekl Avery. "Ten trezor. Můžete se dostat dovnitř."

Lewis se úplně obrátil na sedadle, aby s podíval na Averyho. Majitel trezoru jim řekl, že federální bankovní předpisy se nevztahují na Beverly Hills Safe & Lock, protože to není banka, a že má počítačový kód, jímž může trezor otevřít.

"Řekl jste to Boschovi?" zeptal se Lewis.

"Včera i dnes."

"Věděl to již?"

"Ne. Zdálo se, že ho to překvapilo. Ptal se podrobně na to, jak dlouho by trvalo otevřít trezor, co musím udělat a podobně. Když jsme měli ten poplach, zeptal jsem se ho, jestli bychom jej neměli otevřít. Řekl, že ne. Řekl jenom, že máme jít ven."

"K čertu," prohlásil Lewis vzrušeně. "Bude lepší zavolat Irvingovi."

Vyskočil z auta a klusal k automatům před Darling's. Vytočil Irvingovo číslo domů, ale nikdo neodpovídal. Zavolal do kanceláře a zastihl jen důstojníka ve službě. Požádal ho, aby sehnal Irvinga pípátkem a vyslal mu číslo automatu. Potom počkal pět minut, procházel se před budkou a ustaraně sledoval, jak čas utíká. Telefon nezavonil. Použil vedlejší, aby zavolal službě a ujistil se, že Irvinga shánějí. Sháněli ho. Lewis se rozhodl, že nemůže čekat. Musí vydat rozkaz sám a bude to on, kdo se stane hrdinou. Opustil telefonní automaty a vrátil se do vozu.

"Co ti řekl?" zeptal se Clarke.

"Jdeme na to," prohlásil Lewis. Nastartoval vůz.

Policejní vysílačka dvakrát zabzučela a ozval se Hanlonův hlas.

"Haló, Broadway, máme tady na First návštěvu."

Bosch hmátl po rádiu.

"Co se tam děje, First? Na Broadway není nic vidět."

"Jsou tu tři běloši, kteří vstupují z naší strany. Mají klíč a vypadá to, že jeden z nich tu byl předtím s vámi. Starší člověk, pruhované kalhoty."

Avery. Bosch zvedl mikrofon k ústům a váhal. Nebyl si jistý, co říct: "Co teď?" zeptal se Eleanor. Stejně jako Bosch zírala upřeně dolů ulicí na trezorovou místnost, ale tam nebyly žádné známky po návštěvnících. Neřekla nic.

"First," zeptal se Bosch do mikrofonu, "viděli jste nějaké auto?"

"Neviděli," sdělil Hanlonův hlas. "Prostě přišli z uličky vedle nás. Museli zaparkovat tam. Máme se tam podívat?"

"Ne, vydržte minutu."

"Teď jsou uvnitř, už nemám vizuální kontakt. Co mám dělat, prosím?"

Obrátil se k Wishové a zvedl tázvě obočí. Kdo by to mohl být?

"Požádej o popis těch dvou s Averym," řekla.

Udělal to.

"Běloši, muži." začal Hanlon. "Číslo jedna a dvě v oblecích, obnošených a pomačkaných. Bílé košile. Oba ke čtyřicítce. Jeden z nich zrzavé vlasy, robustní postava, asi metr osmdesát. Druhý má tmavé vlasy, štíhlejší. Nevím, ale řek bych, že jsou to poldové."

"Heckle a Jeckle?" zeptala se Eleanor.

"Lewis a Clarke. Musí to být oni."

"Co tam uvnitř budou dělat?"

Bosch nevěděl. Wishová mu vzala vysílačku z ruky.

"First?"

Vysílačka klapla.

"Máme důvody domnívat se, že objekty v oblecích jsou losangeleští policejní důstojníci. Zůstaňte v pohotovosti."

"Tady jsou," řekl Bosch, když se tři postavy objevily v záři světla v trezorové místnosti. Otevřel palubní přihrádku a vytáhl dalekohled.

"Co tam dělají?" zeptala se Wishová, zatímco Bosch zaostřoval.

Dalekohledem viděl, jak Avery odstoupil od počítačové klávesnice a přiblížil se k chromovanému kolu na dveřích trezoru. Viděl, jak se Lewis lehce obrátil a vrhl pohled ulicí směrem k parkovací garáži. Pousmál se přitom? Bosch se domníval, že to viděl. Pak dalekohledem spatřil, jak Lewis vytahuje pistoli z podpažního pouzdra. Clarke udělal totéž a Avery začal otáčet kolem jako kapitán kormidlující Titanic.

"Ti blbci, vždyť to otevírají!"

Bosch vyskočil z auta a rozběhl se dolů po rampě. Vytáhl pistoli z pouzdra a držel ji v běhu nahoru. Vrh pohled na Wilshire a uviděl mezeru v řídkém provozu. Vrh se přes bulvár a Wishová kousek za ním.

Bosch byl dosud nějakých pětadvacet metrů daleko a věděl, že přijde pozdě. Avery přestal otáčet kolem dveří a Bosch spatřil, jak za ně vši silou zatáhl. Dveře se začaly pomalu otevírat. Bosch slyšel za sebou Eleanorin hlas.

"Ne," křičela, "Avery, ne!"

Ale Bosch věděl, že dvojité sklo nepustí do trezorové místnosti žádný zvuk. Avery ji nemohl slyšet a Lewis s Clarkem by nepřerušili to, co dělali, ani kdyby ji slyšeli.

To, co následovalo, připadalo Boschovi jako film. Jako starý film na televizním přijímači s vypnutým zvukem. Pomalu se otevírající dveře trezoru s rozšiřujícím se pruhem temnoty uvnitř propůjčovaly obrazu éterickou, skoro podmořskou kvalitou, s nevyhnutelně pomalými pohyby. Bosch měl pocit, jako by byl na pohyblivém chodníku a pohyboval se nesprávným směrem, běžel, ale nepřiblížoval se. Visel očima na dveřích trezoru. Černá mezera se rozevřela šířeji. Potom se Lewisovo tělo posunulo do Boschovy linie pohledu a k otevřenému trezoru. Téměř okamžitě, odražen nějakou neviditelnou silou, odletěl Lewis dozadu. Ruce mu vylétly vzhůru a pistole narazila do stropu a potom nehlučně upadla na podlahu. Jak ustupoval od trezoru, roztrhala se mu záda a hlava, krev i mozek se rozstříkly na skleněnou stěnu za ním. Lewis se řítí pryč od dveří trezoru a Bosch viděl uvnitř v temnotě oheň vycházející z ústí střelné zbraně. Dvojité sklo praskalo ve tvaru pavučin, jak do něho tiše narážely projektily. Lewis narazil zády do tabule zeslabeného skla a proletěl jím na chodník o metr níže.

Trezor byl nyní již napůl otevřen a střelec měl volnější výhled. Palebná přehrada z automatické zbraně se obrátila ke Clarkovi, který stál nechráněný, a leknutím měl otevřená ústa. Teď již Bosch výstřely slyšel. Viděl, že se Clarke pokusil uskočit z linie palby. Ale byl to marný pokus. Také on byl odhozen dozadu silou dopadajících projektilů. Jeho tělo narazilo na Averyho a oba muži spadli na vyleštěnou mramorovou podlahu.

Palba z trezoru skončila.

Bosch proskočil otvorem, kde bývala skleněná stěna, a sklouzl po břiše po mramoru a skleněné drti. Hleděl v té chvíli do trezoru a viděl nejasnou siluetu muže spouštějícího se dolů podlahou. Jeho pohyb rozvřel betonový prach a kouř, který visel uvnitř trezoru. Jako nějaký kouzelník ten muž jednoduše zmizel v mlze. Potom se ze zadu z temnoty vynořil do pohledu zarámovaného dveřmi druhý muž. Vyhnul se otvoru a mával útočnou puškou M-16 ze strany na stranu, aby se kryl. Bosch v něm poznal Arta Franklina, jednoho z absolventů Roty Charlie.

Když černé ústí M-šestnáctky zamířilo směrem k němu, sevřel Bosch oběma rukama svou zbraň, zápěstím se opřel o studenou podlahu a vystřelil. Franklin vystřelil současně. Jeho výstřely však šly vysoko a Bosch uslyšel za sebou další tříštění skla. Bosch vystřelil do trezoru ještě dvě rány. Slyšel jedno cinknutí o ocelové dveře. Další výstřel zasáhl Franklina do horní části prsou a srazil ho na záda na podlahu. Raněný se však jediným rychlým pohybem převrhl a hlavou napřed se protáhl podlahou. Bosch mířil pistolí dál na vstup do trezoru a čekal na někoho dalšího. Ale už se nic nenastalo, jen Clarke a Avery stáli na podlaze nalevo od něho. Bosch vstal, ale držel pistoli stále namířenou na trezor. V té chvíli vrazila do místnosti Eleanor s Berettou v ruce. Ve střeleckém dřepu se Bosch a Wishová přibližovali k trezoru z obou stran dveří. Vedle počítačové klávesnice byl na ocelové stěně vpravo od dveří vypínač osvětlení. Bosch stiskl vypínač a vnitřek trezoru se zalil světlem. Kývl na ni a Wishová vešla dovnitř první. Potom ji následoval on. Trezor byl prázdný.

Bosch vyšel ven a rychle přistoupil ke Clarkovi a Averymu, kteří ještě leželi na podlaze. Avery opakoval: "Panebože, panebože." Clarke měl obě ruce zdvižené ke krku a lapal po dechu. Měl tak rudý obličej, že se na krátký okamžik Boschovi zdálo, jako by škrtil sám sebe. Ležel Averymu na trupu a oba byli zaliti Clarkovou krví.

"Eleanor," vykřikl Bosch, "zavolej pro posilu a pro záchranku. Zavolej protiteroristickému týmu, že lupiči jdou k nim. Přinejmenším dva. Mají automatické zbraně."

Stáhl Clarka z Averyho a za ramena saka ho odtáhl z palebné osy dveří trezoru. Detektiv Vnitřního vyšetřování byl zasažen do dolní části krku. Krev mu prosakovala mezi prsty a v koutcích rtů měl malé krvavé bubliny. Měl krev v hrudní dutině. Třásl se a upadal do šoku. Umíral. Harry se obrátil zpět k Averymu, který měl na bradě a na krku krev, a na tváři žlutohnědý kus mokré houby. Kus Lewisova mozku."

"Avery, jste zasažen?"

"Ano, uh... uh, uh, myslím... nevím," dokázal říct přiškrknutým hlasem.

Bosch si klekl vedle něho a rychle mu překontroloval tělo a zakrvavené šaty. Nebyl zasažen a Harry mu to řekl. Bosch se vrátil k místu, kde bývalo dvojité hlazené sklo a podíval se dolů na Lewise, ležícího nznak na chodníku. Byl mrtvý. Kulky, které ho zasáhly stoupajícím obloukem, mu proděravěly tělo odspodu nahoru. Zásahy měl na pravém boku, na břiše, nalevo v prsou a nalevo od středu čela. Byl mrtvý dřív než narazil do skla. Oči měl otevřené a zíral do nicoty.

Pak z haly vstoupila dovnitř Wishová. "Posila je na cestě," oznámila.

Měla rudý obličej a dýchala téměř tak těžce jako Avery. Zdálo se, že téměř neovládá pohyb svých očí, které tékaly po místnosti. "Až se tu objeví ta posila," řekl Bosch, "řekneš jí, pokud půjde do tunelů, že je tam dole náš důstojník. A chci, abys to taky řekla vašim lidem z protiteroristického týmu."

"O čem to mluvíš?"

"Jdu tam dolů. Jednoho jsem zasáhl, nevím jak moc. Byl to Franklin. Druhý šel dolů před ním. Delgado. Chci ale, aby naši věděli, že jsem tam dole. Řekni jim, že mám na sobě oblek, Ti dva, které jsem dolů zahnal, mají černé kombinézy."

Otevřel revolver, vytáhl tři vystřelené nábojnice a nabíl je čerstvými náboji z kapsy. Zdály zazněla siréna. Uslyšel hlasité bušení a uviděl skrz skleněnou stěnu, jak na opačné straně haly Hanlon bouchá pažbou pistole do skla hlavních dveří. Z místa, kde byl, nemohl agent FBI vidět, že je prosklená stěna trezorové místnosti rozbitá. Bosch mu ukázal, aby šel kolem.

"Počkej okamžik," řekla Wishová. "To nemůžeš udělat, Harry. Mají automatické zbraně. Počkej, až přijede posila a něco vymyslíme."

Pohnul se směrem ke dveřím trezoru a řekl: "Už takhle mají náskok. Musím jít. Nezapomeň jim říct, že jsem tam dole."

Prošel okolo ní do trezoru a cestou zhasl. Podíval se dolů přes okraj do proražené díry. Byla hluboká necelého dva a půl metru. Na dně byly úlomky betonu a železné výztuže. Ve šterku viděl krev a ležící baterku.

Bylo tam příliš světla. Jestli tam dole na něho čekají, bude zcela bezbranný. Vrátil se ven a obešel dveře trezoru. Opřel se do nich ramenem a pomalu začal rozměrný plát oceli zavírat.

Bosch nyní slyšel více přibližujících se sirén. Když se podíval ven na ulici, spatřil záchranku a dva policejní vozy přijíždějící po Wilshiru. Neoznačený vůz zabrzdil se skřípěním brzd před průčelím a Houck vystoupil s vytaženou zbraní. Dveře trezoru byly polozavřené a konečně se začaly pohybovat vlastní vahou. Bosch je obešel a vklouzl zpět do trezoru. Stál nad otvorem od výbuchu v podlaze, zatímco se dveře pomalu zavíraly a světlo sláblo. Uvědomil si, že se na takový okamžik připravoval již mnohokrát. Vždycky to bylo na okraji, při vstupu, kdy prožíval nejvzrušenější a nejstrašidelnější chvíli. Ve chvíli, kdy se spustí do toho otvoru, bude nejzranitelnější. Kdyby tam na něho Franklin nebo Delgado dole čekali, dostanou ho.

"Harry," slyšel, jak ho volá Wishová, i když nechápal, jak mohl její hlas proniknout nyní už jen jako papír tenkým otvorem. "Harry, buď opatrný. Mohlo by jich být víc než dva."

Její hlas se rozléhal ocelovou místností. Pohlédl dolů a zorientoval se. Když uslyšel, že se dveře s cinknutím zavíraly a vše potmělo, skočil.

Jakmile Bosch přistál do šterku, skrčil se a vystřelil ze svého Smith & Wessona do temnoty. A pak se přitiskl k podlaze tunelu. Byl to válečný trik. Vystřelit dřív než zastřelí tebe. Ale nikdo na něho nečekal. Žádná střelba na oplátku. Žádný zvuk, kromě vzdáleného ohlasu běžících kroků na mramorové podlaze nahoře a vedle trezoru. Uvědomil si, že měl varovat Eleanor a říct jí, že první výstřel bude jeho.

Podržel zapalovač daleko od těla a rozžehl ho. Další válečný trik. Potom sebral ze země baterku, rozsvítil ji a podíval se kolem. Spatřil, že vystřelil do slepého konce. Tunel, který vykopali zloději k trezoru, vedl opačným směrem. Na západ, a ne na východ, jak se domníval, když předchozí noc studovali plány. To znamenalo, že nepřišli z bouřkového kanálu, na který usuzoval Gearson. Nikoli z Wilshiru, ale možná z Olympicu nebo Pica na jihu nebo Santa Moniky ze severu. Bosch si uvědomil, že Rourke šikovně odvedl pracovníka oddělení vod a energií a všechny ostatní agenty i policisty nesprávným směrem. Nic nebude tak, jak plánovali nebo uvažovali. Harry byl náhle úplně sám. Zamířil kužel světla na černé hrdlo tunelu. Světlo se zeslabovalo a pak zase zesilovalo a nabízelo mu viditelnost jen asi do deseti metrů. Tunel směřoval na západ. Protiteroristický tým čekal na jihu a na východě. Tam se nikoho nedočkají.

Držel baterku napravo, daleko do těla, a vlezl do spojovací chodby. Tunel nebyl od shora dolů vyšší než jeden metr a byl možná devadesát centimetrů široký. Postupoval pomalu a držel zbraň v téže ruce, po které se plazil. Ve vzduchu bylo cítit kordit a v proudu světla visel modravý dým. Purpurový opar, pomyslel si Bosch. Cítil, jak se vydatně potí teplem i strachem. Každé tři metry se zastavoval, aby si vytřel pot z očí rukávem saka. Sako si nesvlékl, protože se nechtěl lišit od popisu, který nechal pro ty, kdo by ho mohli následovat. Byl by nerad, kdyby ho zastřelili kolegové.

Tunel střídavě zahýbal nalevo a pak na padesát metrů napravo, což Bosche dezorientovalo. V jednom místě tunel procházel pod kanalizací. Chvillemi slyšel hluk dopravy, který působil, že tunel zněl, jako by dýchal. Vždy po deseti

metrech hořela svíčka umístěná ve výklenku vykopaném ve stěně. V písku a pevném štěrku na dně tunelu hledal drátěné nástrahy, ale nacházel jen stopy od krve.

Po několika minutách pomalého postupu zhasl baterku a posadil se na paty, aby si odpočinul a pokusil se ovládnout zvuk dýchání. Zdálo se mu, že nemá v plicích dost vzduchu. Zavřel na několik okamžiků oči, a když je otevřel, uvědomil si, že z ohybu před ním přichází bledé světlo. Bylo příliš klidné na to, aby pocházelo ze svíčky. Dal se pomalu do pohybu se zhasnutou baterkou. Když se dostal za zatačku, tunel se rozšířil. Byla to místnost dost vysoká na to, aby se postavil zpřímá, a dost velká, aby se v ní dalo bydlet během kopání, řekl si v duchu.

Světlo pocházelo z petrolejky stojící na chladničce Igloo v koutě podzemní místnosti. Byly tam dvě přenosné matrace, přenosná plynová kamínka Coleman a přenosný chemický záchod. Viděl dvě plynové masky a dva batohy s jídlem a nástroji. A rovněž tam byly plastové pytle odpadků. Bylo to stejné tábořiště jako to, o kterém Eleanor předpokládala, že bylo použito při hloubení tunelu k trezoru WestLandské banky. Bosch se rozhlížel na zařízení a vzpomněl si na Eleanorino varování, že by jich mohlo být víc než dva. Zmýlila se. Byli pouze dva a dost.

Tunel pokračoval na druhé straně ubikace, kde ústil další devadesát centimetrů široký otvor. Bosch zhasl petrolejku, aby nebyl osvětlen zezadu a vlezl do chodby. Zde již nebyly na stěnách svíčky. Používal baterku přerušovaně, rozsvítil ji, aby uviděl svou polohu, a potom se plazil krátkou vzdálenost potmě. Chvillemi se zastavil, zadržel dech a naslouchal. Zdálo se, že zvuk dopravy je vzdálenější, a nic dalšího neslyšel. Asi patnáct metrů od ubikace dospěl tunel do slepé uličky, ale Bosch spatřil na podlaze kruhový obrys. Byl to překližkový poklop pokrytý vrstvou špíny. Před dvaceti lety by to nazval 'krysí díra'. Ustoupil, skrčil se a poklop si prohlížel. Nespátřil žádnou známku, že by to byla léčka. Ve skutečnosti ani žádnou neočekával. Jestli tuneláři otvor zaminovali, bylo to opatření proti vstupu zvenku, a nikoli zevnitř. Výbušniny by byly na této straně. Přesto vytáhl kapesní nožik na kroužku s klíči a opatrně projel čepeli okolo poklopu a teprve potom jej o centimetr zvedl. Zamířil světlo do mezery, ale nespátřil ani dráty, ani jiné spojky připevněné k dolní straně překližky. Potom ji vyzvedl úplně. K žádné střelbě nedošlo. Připlazil se k okraji otvoru a uviděl tunel dole. Natáhl se rukou s baterkou do otvoru a zablikal. Otočil světlem kolem dokola a připravil se na nezbytnou palbu. A zase se nestalo nic. Viděl, že dolní chodba je dokonale kulatá. Byla z hladkého betonu s černými řasami a praménkem vody tekoucím po dně. Odtoková stoka. Seskočil otvorem a okamžitě mu uklouzly nohy v blátě a upadl na záda. Zvedl se a začal v černém blátě s baterkou hledat stopy. Krev tam nebyla, ale v řasách byly známky škrábání, které by mohly způsobit boty hledající oporu. Pramen vody se pohyboval týž směrem jako stopy v bahně. Bosch se vydal tímto směrem.

V této době již zcela ztratil orientaci, ale byl přesvědčen, že míří na sever. Zhasl světlo a postoupil asi o šest metrů, než uklouzl znovu. Když se mu to stalo, uviděl, že jde správným směrem. Krvavý rozmazaný otisk ruky se nacházel v polovině pravé stěny roury. O šedesát centimetrů dále a značně níž ke dnu byl další. Odhadoval, že Franklin ztrácel rychle krev i sílu. Zastavil se tady, aby si zkontroloval zranění. Neměl by být příliš daleko před ním.

#

Pomalou, ve snaze potlačit zvuk svého dechu, postupoval Bosch kupředu. Potrubí zapáchalo jako mokrá ručník a vzduch byl tak hustý, že mu tvořil na pokožce film. Hluk dopravy hřměl odněkud zblízka. Byly slyšet sirény. Měl pocit, že potrubí má postupný sklon, který udržuje pramének vody v pohybu. Šel stále hlouběji do podzemí. Na kolenou měl rány, které krvácely a pálily, když klouzal a škrábal se po dně.

Asi po třiceti metrech se Bosch zastavil a rozsvítil baterku, kterou stále držel co nejdál od boku. Ve druhé ruce měl ve střehu zbraň. Před ním na zakřivené stěně byla další krev. Když baterku zhasl, všiml si, že dále vpředu se tma mění. Byla méně hustá s šedavým odstínem úsvitu. Řekl by, že toto potrubí končí, nebo se spíš napojuje na chodbu, ve které je šero. Uvědomil si, že slyší téct vodu. Množství vody ve srovnání s tou, která mu ubíhala mezi nohama. Znělo to, jako by před ním bylo říční koryto.

Postupoval pomalu a tiše až k okraji šera. Potrubí, ve kterém se krčil, ústilo do stěny dlouhé chodby. Nacházel se v přítoku. Po podlaze široké chodby tekla stříbřitě černá voda. Byl to podzemní kanál. Když se na něj Bosch díval, nedokázal odhadnout, zda je voda hluboká decimetr nebo metr.

Krčil se na kraji a nejdřív naslouchal, zda uslyší jiné zvuky než šplouchající vodu. Když nic neuslyšel, pomalu vystrčil horní polovinu těla, aby si chodbu prohlédl. Voda tekla nalevo od něho. Podíval se nejdřív tímto směrem a viděl temný obrys betonové chodby postupně zahýbající napravo. Slabé světlo pronikalo v určitých vzdálenostech otvory ve stropě. Odhadoval, že toto světlo přichází z odtokových otvorů v šachtách deset metrů nahoře. Toto byla hlavní linka, jak by řekl Ed Gearson. Která, to Bosch nevěděl a ani se o to už nestaral. Neexistoval žádný plán, jímž by se mohl řídit a který by mu napověděl, co má dělat.

Obrátil se proti proudu a okamžitě stáhl hlavu zpátky do svého potrubí jako želva. V chodbě u stěny stála temná postava. A Bosch spatřil dvě oranžové oči zářící ve tmě a mířící přímo na něho.

Bosch se nepohnul a skoro nedýchal celou minutu. Šťapající pot mu natekl do očí. Zavřel je, ale neslyšel nic než zvuk černé vody. Potom se posunul zpět k okraji, až spatřil tmavou postavu znovu. Nehýbala se. Dvě oči, jako cizí oči někoho, kdo se dívá do blesku při momentce, znovu zíraly na Bosche. Vystrčil baterku za roh a stiskl vypínač. V kuželu světla spatřil Franklina zhroutěného u zdi. Měl pušku M-16 zavěšenou kolem krku, ale ruce mu z ní spadly do vody. Také ústí hlavně bylo ponořeno do vody. Franklin měl masku, ale Bosch si za pár sekund uvědomil, že to žádná maska není. Měl brýle na noční vidění.

"Frankline, je konec," zvolal Bosch. "Jsem policista. Vzdej se."

Nedostal žádnou odpověď a ani ji neočekával. Podíval se oběma směry hlavním kanálem ještě jednou a pak skočil do vody. Dosahovala mu po kotníky. Držel revolver i baterku namířené na nehybnou postavu, ale nemyslel si, že bude zbraň potřebovat. Franklin byl mrtvý. Bosch viděl, že mu krev dosud prosakuje z rány na prsou a stéká vpředu po černém tričku. Potom se mísila s vodou a ta ji unášela pryč. Bosch zkontroloval mužův pulz na krku a žádný nenašel.

Zastrčil svůj revolver do pouzdra a zvedl přes hlavu Franklina M-šestnáctku. Potom mu stáhl z hlavy brýle na noční vidění a nasadil si je.

Podíval se jedním a pak druhým směrem dlouhou chodbou. Bylo to jako dívat se na starou černobílou televizi. Ale bílá a šedá měly žlutý odstín. Chtělo to určitý cvik, ale brýlemi na cestu lépe viděl, a proto si je nechal.

Potom prohledal kapsy na stehnech Franklinových černých kalhot od pracovní uniformy. Našel namočený balíček cigaret a zápalky. Byl tam rezervní zásobník, který si Bosch strčil do kapsy saka, a složený kus mokrého papíru, jímž prosakoval modrý inkoust a rozpíjel se. Opatrně jej rozbálil a zjistil, že je to ručně nakreslený pláněk. Žádná jména. Pouze rozmazané modré čáry. Uprostřed byl obdélníček, který podle Bosche představoval trezor. Modré čáry byly odtokové tunely. Obracel mapu v rukou, ale kresba mu nic nepřipomínala. Čára běžící před obdélníčkem byla nejsilnější. Řekl si, že by to měl být buď Wilshire, nebo Olympie. Čáry, které ji protínaly, byly kolmé ulice, Robertson, Doheny, Rexford a další. Protínající se čáry pokračovaly až k okraji stránky. Tam byl kroužek a přes něj X. Východ.

Bosch dospěl k závěru, že mapa není k ničemu, protože neví, kde je, nebo kterým směrem se dal. Zahodil ji do vody a pozoroval, jak ji odnáší. V té chvíli se rozhodl, že půjde po proudu. Volba stejně dobrá, jako každá jiná.

Bosch se brodil vodou a postupoval po proudu, směrem, o kterém se domníval, že je západní. Černá voda se vlnila u stěn v oranžově zbarvených vírech. Voda mu sahala nad kotníky a naplňovala mu boty, což způsobovalo, že jeho chůze byla nepohodlná a nejistá.

Přemýšlel o tom, jak dobře to Rourke sehrál. Nevadilo mu, když byly u dálnice nalezeny terénní automobily. To vše byla inscenace, podraz. Rourke a jeho bandité předvedli to, co se zdálo zjevné, a pak to udělali opačně. Rourke všechny přesvědčil, aby tomu uvěřili, když předchozí večer vytvářel bitevní plán. Protiteroristický tým tam teď čekal na někoho, kdo vůbec nepříjde.

Hledal známky stop v chodbě, ale žádné nenašel. Voda měla veškeré možnosti je odnést. Na stěnách byly namalované značky, dokonce graffiti gangů, ale každá čmáranice tam mohla být už léta. Díval se na všechny, ale nerozeznal žádnou z nich jako signál nebo směrovku. Tentokrát si Jeníček a Mařenka nenechali žádnou stopu.

Zvuky dopravy nyní zesilovaly a bylo více světla. Bosch zvedl noktovizor a viděl šedavé kužely modravého světla pronikat dovnitř přibližně každých třicet metrů z šachtic a odtoků ve stropě. Po chvíli přišel k podzemní křižovatce, a zatímco se voda z jeho kanálu srážela a spojovala s vodou pohybující se v druhém kanálu, Bosch se přikrčil k boční stěně a pomalu se podíval za roh. Nikoho neviděl ani neslyšel. Neměl ponětí, kterým směrem by se měl vydat. Delgado mohl jít kterýmkoli ze tří různých směrů. Bosch se rozhodl sledovat novou chodbu doprava, protože ta by ho mohla, jak se domníval, odvést dále od prostoru obsazeného protiteroristickým týmem.

Neudělal víc než tři kroky, když uslyšel zřetelný hlasitý šepot.

"Artie, zvládneš to? Pojď, rychle. Artie!"

Bosch strnul. Přicházelo to asi ze vzdálenosti deseti metrů před ním. Neviděl však nikoho. Věděl, že to byly brýle na noční vidění - oranžové oči -, jež zabránily, aby padl do léčky. Ale tenhle převlek mu nevydrží dlouho. Kdyby se přiblížil příliš, Delgado pozná, že není Franklin.

"Artie," zvolal hlas chraptivě znovu. "Tak pojď!"

"Už jdu," zašeptal Bosch. Udělal krok kupředu a ucítil instinktivně, že to nefunguje. Delgado ho pozná. Skočil vpřed a při pádu na zem zvedl M-šestnáctku.

Před sebou a nalevo se spatřil vír pohybů a potom uviděl blesky u ústí pušky. Zvuk palby byl v betonové tunelu ohlušující. Bosch palbu opětoval a držel prst pevně na spoušti dokud neuslyšel, že zásobník je prázdný. V uších mu zvonilo, ale slyšel, že Delgado, nebo kdo to tam byl, přestal také. Bosch slyšel, že nabíjí novou dávku do své zbraně a pak zvuk běhu po suché podlaze. Delgado utíkal někde vpředu jinou chodbou. Harry vyskočil a pustil se za ním. V běhu vytáhl prázdný zásobník z vypůjčené pušky a nahradil jej plným.

Po pětadvaceti metrech narazil na přítokové potrubí. Mělo asi metr padesát v průměru a Bosch musel udělat krok vzhůru, aby se do něho dostal. Dno bylo lemováno černými řasami, ale voda po něm netekla. V pění se válel prázdný zásobník od M-šestnáctky.

Bosch byl ve správném tunelu, ale Delgadovy kroky už neslyšel. Pustil se rychle potrubím. Lehce stoupalo a za půl minuty se dostal do osvětleného spojovacího prostoru deset metrů pod mříží kanálu. Na druhé straně tohoto prostoru potrubí pokračovalo. Bosch neměl jinou možnost než jít dál. Tentokrát potrubí postupně klesalo. Ušel dalších padesát metrů, než zjistil, že linka, v níž se nachází, vede do širší chodby - hlavní linie. Slyšel, jak v ní teče voda.

Příliš pozdě si uvědomil, že se pohybuje příliš rychle, aby se včas zastavil. Když ztratil půdu pod nohama a uklouzl na řasách směrem k otvoru, bylo mu jasné, že vběhl Delgadovi do léčky. Zarazil podpatky do černého bahna v beznadějném pokusu zastavit se. Místo toho vypadl nohama napřed a s rukama mávajícíma, aby našel rovnováhu, do další chodby.

Bylo mu to divné, ale cítil, že se mu kulka zaryla do pravého ramene dřív, než uslyšel výstřel. Jako by přilétl shora nějaký hák na laně, zabodl se mu do pravého ramene a pak ho strhl z nohou dolů.

Upustil pušku a padal do hloubky, která mu připadala jako třicetimetrová. Pochopitelně taková nebyla. Podlaha chodby se svými pěti centimetry vody ho udeřila do týlu hlavy. Brýle odlétly pryč a on pozoroval, líně a nezaújatě, jak nad ním létají oblouky jisker a kulky tloučou do stěn a odrážejí se od nich.

Když přišel k sobě, zdálo se mu, jako by byl v bezvědomí celé hodiny, ale rychle si uvědomil, že to bylo jen několik sekund. Zvuk palby se dosud odrážel od stěn tunelu. Cítil kordit. Slyšel zase někoho utíkat. Utíkat pryč, říkal si. Doufal.

Bosch se převálil v temnotě a ve vodě a rozpráhl ruce, aby našel M-šestnáctku a brýle. Po chvíli to vzdal a pokusil se vytáhnout vlastní zbraň. Pouzdro bylo prázdné. Posadil se a opřel o stěnu. Uvědomil si, že má pravou ruku ochromenou. Kulka mu zasáhla rameno a paže mu brněla tupou bolestí od místa zranění až k umrtvené ruce. Cítil, jak mu krev stéká pod košili dolů po prsou a paži. Byl to teplý protipól studené vody, která mu vířila kolem nohou a mezi nimi.

Uvědomil si, že lape po dechu a pokusil se zklidnit dýchání. Upadal do šoku a věděl to. Nemohl s tím nic dělat.

Zvuk kroků, které se vzdalovaly, pak ustal. Bosch zadržel dech a naslouchal. Proč ustal? Neměl žádné pochybnosti. Bosch tápal nohama po podlaze tunelu a stále hledal jednu ze svých zbraní. Nic tam neleželo a byla příliš velká tma, aby se podíval, kam spadly. Baterka byla pryč také.

Potom zazněl hlas, příliš daleko a příliš tlumený, aby se dal rozlišit, nebo se mu dalo porozumět, ale někdo tam hovořil. A potom bylo slyšet druhý hlas. Dva muži. Bosch se pokoušel zjistit, co říkají, ale nerozuměl. Druhý hlas náhle zazněl pronikavě, pak se ozval výstřel a potom další. Mezi oběma výstřely uběhlo příliš mnoho času, pomyslel si Bosch. To nebyla M-šestnáctka.

Když uvažoval o významu toho, co se stalo, uslyšel znovu zvuk kroků ve vodě. Po chvíli již věděl, že kroky se blíží temnotou k němu.

V krocích, které se přibližovaly směrem k Boschovi nebyl žádný spěch. Postupovaly pomalu, rovnoměrně, metodicky, jako když nevěsta kráčí kostelem k oltáři. Bosch seděl zhroucený u zdi a znovu tápal nohama po mokré slizké podlaze v naději, že najde jednu ze svých zbraní. Zmizely. Byl slabý, unavený a bezbranný. Bolest, která mu brněla v paži, zesílila o stupeň a pravidelně tepala. Jeho pravá ruka byl stále nepoužitelná a levou si tiskl rozervaný sval na pravém rameni. Silně se třásl v šoku a věděl, že brzy upadne do bezvědomí a už se neprobudí.

Nyní již viděl malý kužel světla pohybující se tunelem k němu. Zíral na něj upřeně s otevřenými ústy. Za několik okamžiků se čvachtající kroky zastavily před ním a světlo mu viselo nad hlavou jako slunce. Byla to tenká kapesní baterka, ale přesto byla dost jasná. Neviděl za ni. Bylo to jedno, věděl, čí obličej tam vzadu je, čí ruka drží baterku a co je ve druhé.

"Povězte mi," zašeptal chraptivě. Neuvedomil si, jak moc mu vyschlo v krku. "Tohleto a vaše kapesní ukazovátka patří k jedné sadě?"

Rourke sklopil proud světla na podlahu. Bosch se rozhlédl a spatřil M-šestnáctku a svou vlastní zbraň vedle sebe ve vodě u protilehlé stěny, příliš daleko, aby na ně dosáhl. Zaznamenal, že Rourke oblečený do černého overalu zastrčeného do gumových holínek drží jinou M-šestnáctku a míří na něho.

"Zabil jste Delgada," řekl Bosch. Bylo to oznámení, nikoli otázka.

Rourke nepromluvil. Potěžkal pušku v ruce.

"A teď zabijete i policajta, že?"

"To je jediný způsob, jak se z toho dostat. Tak, aby to vypadalo, že Delgado vás dostal nejdřív tímhle." Pozvedl M-šestnáctku. "A potom jsem dostal já jeho. A vyjdu z toho jako hrdina."

Bosch nevěděl, zda má říct něco o Wishové. Mohlo by ji to vystavit nebezpečí. Ale také by mu to mohlo zachránit život.

"Zapomeňte na to, Rourke," nakonec řekl. "Wishová to ví, řekl jsem jí to. V Meadowsově materiálu je dopis, který vás spojuje s případem. Už to pravděpodobně nahoře řekla každému. Vzdejte to a sežeňte mi nějakou pomoc. Bude pro vás lepší, když mě odsud dostanete. Upadám do šoku."

Bosch si tím nebyl zcela jistý, ale myslel si, že spatřil lehkou změnu v Rourkevě obličejí, v jeho očích. Zůstaly otevřené, ale bylo to, jako by přestaly vidět, jako by jediná věc, kterou Rourke pozoroval, bylo to, co je uvnitř. Potom se vrátily a hleděly na Bosche bez soucitu, jenom s pohrdáním. Bosch se zapřel patami do bahna a pokusil se postavit, opíraje se zády o stěnu. Pohnul se však jen o pár centimetrů, když se Rourke k němu naklonil a snadno ho zase stlačil dolů.

"Zůstaňte tam a vůbec se k sakru nehýbejte. To si myslíte, že vás odsud nechám odejít? Odhaduju, že jste nás připravil o pět, možná šest milionů. O to, co měl Tran ve své schránce. Muselo toho být asi tolik. Ale teď už se to nikdy nedozvím. Zvoral jste dokonalý zločin. Odsud se nedostanete."

Bosch sklonil hlavu, až mu brada upadla na prsa. Oči se mu klížily. Chtělo se mu hrozně spát, ale bránil se tomu. Sténal, ale neřekl nic.

"Byl jste v celém tom prokletém plánu jediná věc ponechaná náhodě. A co se nestane? Jestli se něco může pokazit, tak se to pokazí. Jste ztělesnění toho posraného Murphyho zákona."

Bosch se přinutil na Rourka vzhlednout. Vyžadovalo to od něho strašlivou námahu. Poté mu jeho zdravá ruka sklouzla ze zranění na rameni. Už mu nezbyvala síla, aby ji tam udržel.

"Co?" podařilo se mu říct. "C-co... tím chcete říct?... Náhoda?"

"Mám na mysli shodu okolností. Dostal jste se k Meadowsovu případu. To nebylo v plánu, Boschi. Uvěřil byste něčemu tak šílenému? Rád bych věděl, jakou to mělo pravděpodobnost. Meadowse jsme strčili do potrubí, o kterém jsme věděli, že v něm přespával už dřív. Doufali jsme, že bude možná nalezen až za pár dnů a že bude možná trvat dva tři dny, než se někomu podaří identifikovat ho podle otisků. Mezitím to odepíšu jako předávkování a je to. Ten chlap měl přece ve spisech, že byl feťák. Tak proč ne?"

Ale co se nestane? Ten kluk v tu ránu nahlásí, že je tam mrtvola." Zavrtěl hlavou, jako že ho pronásleduje osud. "A koho tam nepošlou? Nějakýho vola, který náhodou zná toho pitomýho mrtvýho a identifikuje ho během dvou sekund. Blbej kámoš z tunelů v posraném Vietnamu. Vůbec jsem téhle šílenosti nemohl uvěřit.

Tím jste všechno naprosto zvoral, Boschi. Dokonce i svůj zoufalý život... Haló, ještě mě vnímáte?"

Bosch cítil, že mu zdvihá hlavu ústím pušky vraženým pod bradu.

"Ještě mě vnímáte?" opakoval Rourke a pak strčil hlavní Boschovi do pravého ramene. Vyslalo mu to šokovou pálicí vlnu neonově rudé bolesti dolů po ruce a po zádech až do přirození. Zaúpěl a zalapal po dechu a potom zkusil pomalým pohybem levé ruky pušku uchopit. Nepodařilo se mu to. Jenom se nadýchl. Polkl zvratky a cítil, jak mu potůčky potu protékají vlhkými vlasy.

"Nevypadáte moc dobře, kamaráde," řekl Rourke. "Myslím, že to nakonec ani nebudu muset udělat. Možná že to

Delgado skutečně zvládl už tím prvním výstřelem."

Bolest přivedla Bosche zpět k sobě. Pulzovala v něm, udržovala ho ve střehu, třebaš jen dočasně. Sám cítil, jak slábne. Rourke se nad ním dál skláněl a Bosch se podíval nahoru. Všiml si cípů látky, visících z hrudi a od pasu overalu agenta FBI. Byly to kapsy. Měl overal oblečený naruby. Boschovi něco cinklo v mozku. Vzpomněl si, jak Sharkey říkal, že viděl kolem pasu muže, který vlek mrtvolu do potrubí u nádrže, prázdný opasek na nářadí. Byl to Rourke. Měl té noci také overal naruby, kvůli nápisu FBI na zádech. Nechtěl riskovat, že by ho někdo uviděl. Byl to žďibec informace, který byl nyní zbytečný, ale z nějakého důvodu měl Bosch radost, že je schopen ho umístit na správné místo ve skládance.

"Čemu se směješ, ty mrtvolo?" zeptal se Rourke.

"Di do prdele."

Rourke zvedl nohu a kopl Bosche do ramene, ale ten byl na to připravený. Popadl ho levou rukou za patu a strčil do ní vzhůru a stranou. Rourkova druhá noha se neudržela na kluzké vrstvě řas a uklouzla pod ním. Poroučel se se šplouchnutím dolů na záda. Neupustil však pušku, jak Bosch doufal. A to bylo všechno, čeho dosáhl. Bosch se váhavě pokusil zbraň uchopit, ale Rourke mu snadno odtrhl prsty z hlavně a odstrčil ho zpět ke stěně. Bosch se naklonil stranou a zvracel do vody. Cítil, jak mu z ramene tryská nový proud krve a stéká mu dolů po paži. Tohle byl jeho poslední pokus. Už nic dalšího nezbývá.

Rourke vstal z vody. Přiblížil se k němu a opřel ústí hlavně pušky o Boschovo čelo. "Víte, Meadows mi vyprávěl všechny ty krámy okolo černé ozvěny. Všechny ty kecy. Tak je to, Harry. A teď jste tady."

"Proč musel zemřít?" zašeptal Bosch. "Meadows, proč?"

Rourke ustoupil a podíval se na obě strany tunelu, než promluvil.

"Víte proč. Byl to blbec tam a byl blbec i tady. A proto zemřel." Zdálo se, že si Rourke osvěžuje v mysli paměť a zavrtěl znechuceně hlavou. "Všechno by klapalo, kdyby nebylo jeho. Nechal si ten náramek. Malí jantaroví delfini ve zlatě."

Rourke zíral pryč do tmy tunelu. Na tváři mu pohrával melancholický výraz. "To bylo všechno, co si vzal," řekl. "Chápejte, ten plán se opíral o absolutní důvěru v úspěch. A ten zatracený Meadows ji neměl."

Zavrtěl hlavou, stále rozzlobený na mrtvého, a ztichl. A právě v té chvíli se Boschovi zdálo, že uslyšel někde daleko zvuk kroků. Nebyl si jistý, zda je slyší opravdu, nebo zda je to něco, co by slyšel rád. Pohnul ve vodě levou nohou. Ne tolik, aby přinutil Rourka stisknout spoušť, ale dost na to, aby způsobil šplouchnutí vody, jež by zvuk kroků překrylo. Pokud tam nějaké byly.

"Nechal si ten náramek," řekl Bosch. "To bylo ono?"

"To stačilo," řekl Rourke rozzlobeně. "Nic se nemělo objevit. Nechápete to? V tom spočívala krása té záležitosti. Nic se neobjeví. Zbavíme se všeho s výjimkou diamantů. A ty si necháme, dokud nebudeme hotoví s oběma akcemi. Ale ten blázen se nemohl dočkat, až bude dokončena druhá akce. Sebral levný náramek a zastavil ho, aby měl na balíček drogy."

Uviděl jsem jej v hlášeních zastaváren. No jo, po WestLandské krádeži jsme šli na Losangeleský policejní sbor a požádali jsme, aby nám posílali své měsíční seznamy zastaváren, abychom je mohli také kontrolovat. Začali jsme je dostávat do FBI. Jediný důvod, proč jsem na náramek přišel já, a ne vaši detektivové, spočíval v tom, že jsem hledal jenom jej. Specialisté na zastavárny musí sledovat tisíce věcí. Já jsem hledal jen tuto jedinou.

Věděl jsem, že si náramek někdo nechal. Při vyloupení prvního trezoru bylo jako krádež ohlášeno mnoho věcí, které nebyly mezi tím svinstvem, které jsme tam sebrali. Pojišťovací podvodníci. Ale pokud šlo o ten náramek z delfiny, věděl jsem, že o podvod nejde. Ta stará dáma vyprávěla historku o manželovi a všechny ty kecy o sentimentální hodnotě. Vyslychal jsem ji sám. A vím, že nepodváděla. Proto jsem věděl, že někdo z mých tunelářů si náramek ulil."

Bosch si myslel: Nech ho mluvit. Bude povídat a ty nakonec odejdeš. Pryč odsud. Pryč. Někdo přichází, ruka mi trne. Zasmál se ve svém deliriu a to ho znovu přinutilo zvracet. Rourke pokračoval.

"Hádal jsem hned od začátku, že jde o Meadowse. Když se někdo jednou dá na jehlu..., víte jak to chodí. Když se ten náramek objevil, byl první, na koho jsem udeřil."

Rourke se pak trochu vzdálil a Bosch vyvolal nohama další hluk ve vodě. Voda mu nyní připadala teplá a krev, která mu stékala po boku, studená.

Rourke konečně řekl: "Víte, já ve skutečnosti nevím, jestli vás mám políbit, nebo zabít, Boschi. Připravil jste nás při téhle akci o miliony, ale na druhé straně teď nakonec určitě vzrostl můj podíl z prvního kšeftu, když tři z mých mužů jsou mrtví."

Bosch si nemyslel, že by dokázal zůstat déle při vědomí. Cítil se unavený, bezmocný a rezignovaný. Veškerý střeh byl ten tam. Dokonce teď, kdy se mu podařilo zvednout ruku a přitisknout ji ke zraněnému rameni, už necítil bolest. Nemohl dát ruku zpět. Upadl do úvah o vodě, která mu protékala pomalu okolo nohou. Připadala mu teplá a jemu bylo tak zima. Chtěl by si lehnout a zakrýt se jí jako přikrývkou. Toužil po tom, aby v ní usnul. Ale nějaký hlas přicházející odněkud mu říkal, aby se nevzdával. Vzpomněl si na Clarka, jak si tiskl hrdlo. Ta krev. Podíval se na zdroj světla v Rourkově ruce a pokusil se ještě jednou.

"Proč jste čekal tak dlouho?" zeptal se hlasem ne silnějším než šepot. "Celá ta léta, Tran a Binh. Proč až nyní?"

"Nemám odpověď, Boschi. Prostě se to tak nějak objevilo. Jako Halleyova kometa. Ta se objevuje asi tak každých dvaasedmdesát let. Věci se skládají dohromady. Pomáhal jsem jim převézt jejich diamanty sem. Všechno jsem jim to tehdy zařídil. Zaplatili mi dobře a nikdy mě nenapadlo něco jiného. A pak jednoho dne semeno, zasazené celá ta léta, začalo rašit. Diamanty čekaly, až si je někdo vezme, a my jsme si je vzali. Já jsem si je vzal! Takže proto."

Přes Rourkovu tvář přelétl škodolibý úsměv. Vrátil ústí zbraně zpět doprostřed Boschova čela. Jediná věc, kterou mohl Bosch dělat, bylo vyčkávat.

"Mám už zpoždění, Boschi, a vy také."

Rourke uchopil zbraň oběma rukama a roznožil na šířku ramen. V posledním okamžiku zavřel Bosch oči. Očistil mysl od všech myšlenek kromě myšlenky na vodu. Je teploučká jako přikrývka. Uslyšel dva výstřely, které se rozlehly betonovým tunelem jako hrom. S úsilím otevřel oči a spatřil Rourke opírajícího se o opačnou stěnu s oběma rukama ve vzduchu. Jedna z nich držela M-šestnáctku a druhá kapesní svítilnu. Puška upadla a cákla do vody, pak i baterka. Houkala se na hladině se stále rozsvícenou žárovkou. Kreslila vířivý vzor na stropě a stěnách tunelu, jak ji pomalu odnášel proud.

Rourke již neřekl ani slovo. Pomalu klouzal po stěně a zíral upřeně napravo do sebe - odkud přišly výstřely - a nechával po sobě na stěně šmouhu krve, která ho následovala dolů. V šedavém světle spatřil Bosch na jeho tváři překvapení a potom v očích výraz rozhodnosti. Velmi brzy však seděl jako Bosch u zdi, voda mu protékala mezi nohama a jeho mrtvé oči už nezíraly na nic.

Pak se Boschovi všechno rozostřilo. Chtěl se na něco zeptat, ale nedokázal utvořit slova. V tunelu se objevilo jiné světlo a Boschovi se zdálo, že slyší ženský hlas, který mu říká, že všechno je v pořádku. Pak se domníval, že vidí obličej Eleanor Wishové, který se zaostřoval a zase rozostřoval. Potom upadl do inkoustové černě. Nakonec neviděl nic jiného než onu čern.

8

NEDELE 27. KVĚTNA

Boschovi se zdálo, že je v džungli. Byl tam Meadows i všichni ostatní vojáci z Harryho fotoalba. Stáli kolem otvoru v podlaze zákupu pokrytého listím. Nad nimi visela šedá mlha až nahoru k džunglovému baldachýnu. Vzduch byl klidný a horký. Bosch fotografoval ostatní krysy svým aparátem. Meadows řekl, že jde dolů. Pryč z modra do černě. Podíval se na Bosche skrz fotoaparát a řekl: "Nezapomeň na slib, Hieronymo."

"Rýmuje se s ‚anonymem‘," odpověděl Bosch.

Ale dřív než mu stačil říct, aby tam nechodil, Meadows pohotově skočil do otvoru nohama napřed a zmizel. Bosch došel k okraji a podíval se dolů, ale neviděl nic, jen temnotu jako inkoust. Tváře přicházely do záběru a pak zase mizely v černi. Byli tu Meadows a Rourke, Lewis a Clarke. Za sebou slyšel nějaký hlas, který poznával, ale nemohl si ho spojit s žádnou tváří.

"No tak, Harry, probud' se. Musím s tebou mluvit."

Potom si Bosch uvědomil silnou bolest v rameni, cukání od lokte až ke krku. Někdo mu klepal na levou ruku a opatrně ji hladil. Otevřel oči. Byl to Jerry Edgar.

"Jo, to jsem já," řekl Edgar, "a nemám moc času. Ten chlápek u dveří říká, že tu budou každou chvíli. A navíc má být vystřídaný. Chtěl jsem se pokusit s tebou promluvit dřív než papaláš. Zkoušel jsem to už včera, ale tady se to hemžilo hlavounama. A mimo to jsem slyšel, že jsi byl větší část dne mimo sebe. V deliriu."

Bosch na něho jenom zíral.

"Vždycky jsem slyšel," řekl Edgar, "že v takovejchhle situacích je nejlíp říct, že se na nic nepamatuješ. Nech je, ať si říkají, co je napadne. Chci říct, že když chytíš dávku, nikdo nemůže tvrdit, že ižeš vo něčem, co si pamatuješ. Když má člověk traumatické poranění, zablokuje se mu rozum. Čet jsem o tom."

Nyní si Bosch uvědomil, že je v nemocničním pokoji a začal se rozhlížet. Zaznamenal pět nebo šest váz s květinami a pokoj voněl sladkou hnilobou. Viděl také, že má upevňovací popruhy kolem pasu a prsou.

"Jsi v nemocnici Martina Luthera Kinga, Harry. No, doktoři říkají, že budeš ólrajt. Ale ještě ti něco musej na tý ruce spravit." Edgar ztišil hlas do šepotu. "Proplížil jsem se sem tajně. Sestry mají zřejmě něco jako výměnu směn a policajt u dveří je od wilshirský hlídky. Pustil mě sem, protože prodává barák a musel slyšet, že do toho dělám. Slíbil jsem mu, že mu upravím vodhad o dva body, když mě sem na pět minut pustí."

Bosch stále nepromluvil. Nebyl si jist, zda by měl. Měl pocit, jako by se vznášel na vrstvě vzduchu. Činilo mu obtíže soustředit se na Edgarova slova. Co to myslel těmi body? A proč je v lékařském středisku Martina Luthera Kinga blízko Watts? Pokud si pamatoval, tak byl naposled v Beverly Hills. V tunelu. Lékařské středisko Losangeleské kalifornské univerzity nebo Cedars by byly blíž.

"V každém případě," řekl Edgar, "bych tě chtěl co nejlíp informovat, abys věděl, co se děje, než tu budou papaláš a pokusí se tě oblbnout. Rourke je mrtvej. Lewis je mrtvej. Clarke je na tom špatně, je na přístrojích, ale slyšel jsem, že si ho udržují, aby ho mohli rozebrat na náhradní díly. Jakmile budou mít nějaký lidi, co je budou potřebovat, vytáhnou mu zástrčku. Jak by se ti líbilo skončit se srdcem, voční bulvou nebo něčím jiným vod takovýho blbce? Jak jsem ale říkal, měl bys z toho všeho vyjít dobře. Jinak, kdybys chtěl vypadnout, dostaneš kvůli tý ruce bez debaty svejch vosumdesát procent. Zranění ve službě. Jsi úspěšný člověk."

Zasmál se na Bosche, který se na něho pořád díval vyjeveně. Harry měl vyschlý krk a skřípalo mu v něm, když se konečně pokusil něco říct.

"MLK?"

Vyznělo to trochu slabě, ale oukej. Edgar nalil sklenici vody ze džbánku na nočním stolku a podal mu ji. Bosch si odepnul popruhy, posadil se, aby se napil a okamžitě ucítil, jak se ho zmocňuje vlna nevolnosti. Edgar si toho nevšiml.

"To je klub postřelenejch a pobodanejch, kámo. Sem se vozej zranění ze rvaček gangů. V okrese nemáš lepší flek, kam jít, když se do tebe někdo trefí, rozhodně ne k těm fajnovějm doktůrkům z kalifornský univerzity. Tady se škojej vojenský doktoři. Proto jsou připravený na válečný zranění. Přivezli tě sem vrtulníkem."

"Kolik je hodin?"

"Chvilí po sedmý, neděle ráno. Přišels vo den."

Tehdy si Bosch vzpomněl na Eleanor. Byla to nakonec ona v tunelu? Co se stalo? Zdálo se, že Edgar mu četl myšlenky. V poslední době to dělal každý.

"Ta tvoje partačka je vohromná. Ona i ty jste teď slavní, člověče, úplní hrdinové."

Hrdinové. Bosch o tom přemýšlel. Po chvíli řekl Edgar: "Musím vypadnout. Kdyby věděli, že jsem s tebou mluvil dřív než oni, hned by mě přeložili do Newtonu."

Bosch přikývl. Většine policajtů by newtonska divize nijak nevadila. Nepřetržitá služba v narkomanském Newtonu. Ale pro realitního agenta Jerryho Edgara by to nebylo.

"Kdo sem přijde?"

"Počítám, že obvyklej mančaft: Vnitřní vyšetřování, střelecký tým, zástupci FBI a taky lidi z Beverly Hills. Myslím, že všichni ještě pořád přemejšlejí, co se to tam dole do prdele stalo. A mají jenom tebe a Wishovou, abyste jim to řekli. Zřejmě chtějí zajistit, abyste oba vykládali stejnou story. Proto ti povídám, abys jim řekl, že si pamatuješ hovno. Jsi střelenej. Jsi zraněnej důstojník. Při výkonu služby. Máš právo na to, aby sis nepamatoval, co se stalo."

"Co ty víš o tom, co se stalo?"

"Policejní sbor neříká ani ň. A ani se nešíří žádný pověsti. Když jsem slyšel, že se něco stalo, šel jsem na místo činu a Pounds už tam byl. Uviděl mě a dal mi rozkaz, abych vypadl. Pitomej Osmadevadesátka. Ani von nic neřek. Takže jediný, co vím, je z novin. Obvyklej náklad keců. Televize včera večer nevěděla nic.

Ani Times dnes ráno. Vypadá to, že se sbor i Úřad dohodly, že ze všech udělaj statečný vojáčky."

"Z každého?"

"Jo. Rourke, Lewis, Clarke - ti všichni padli při výkonu služby."

"To vykládá Wishová?"

"Ne. Ta v tom nefiguruje. Chci říct, ji necitujou. Mám dojem, že ji drže pod pokličkou, dokud vyšetřování neskončí."

"Jaká je oficiální linie?"

"Times říká, že Lewis, Clarke a ty jste se zúčastnili s FBI střežení trezoru. Jenže já vím, že je to kec, protože ty bys ty dva šašky nepustil blízko k žádný své operaci. Mimoto jsou z Vnitřního vyšetřování. Myslím, že i Times vědí, že v tom něco smrdí. Ten chlap Bremmer, co ho znáš, mi telefonoval včera a zkoušel, co vím. Já jsem ale nemluvil. Dostanu se kvůli tomu do novin a skončím ještě hůř než v Newtonu, jestli ještě něco horšího existuje."

"Jo," přitakal Bosch. Přestal se dívat na svého starého partáka a hned se mu přitížilo. Zdálo se, že mu v paži cuká stále silněji.

"Koukej, Harry," řekl Edgar po půlminutě. "Bude lepší, když půjdu. Nevím, kdy přijdou, ale za chvíli tu budou. Dej si bacha a dělej, co ti říkám. Nahod' amnézii. Vezmi si osmdesátiprocentní invalidní penzi a vyser se na ně."

Edgar si ukázal prstem ke spánku a pokýval hlavou. Harry roztržitě přikývl a Edgar pak odešel. Bosch uviděl přede dvěma na židli sedět uniformovaného policistu.

Po chvíli zvedl Bosch telefon, který byl připevněn na zábradlí jeho postele. Neměl v něm tón a tak stiskl tlačítko k přivolání ošetřovatelky. Za pár minut přišla sestra a řekla mu, že telefon byl odpojen na příkaz Losangeleského policejního sboru. Požádal o noviny a ona zavrtěla hlavou. Stejná situace.

Byl z toho ještě deprimovanější. Věděl, že jak Losangeleský policejní sbor, tak FBI mají v důsledku toho, co se stalo, obrovské problémy ve vztahu k médiím. Nedovedl si však představit, jak by se to dalo udržet pod pokličkou. Příliš mnoho úřadů bylo ve hře, příliš mnoho lidí. Nikdy se jim to nepodaří uhlídat. Byli by natolik hloupí, aby se o to pokoušeli?

Uvolnil si popruh na prsou a pokusil se úplně posadit. Zatočila se mu hlava a jeho paže úpěla, že byla ponechána samotná. Cítil, že ho přemáhá nausea a sáhl pro mísu z nerezové oceli na noční stolek. Pocit nevolnosti přetrvával. Ale probudilo to vzpomínku, jak byl předchozí ráno s Rourkem v tunelu. Začal si vybavovat úseky Rourkovy konverzace. Pokoušel se dát do souvislosti nové informace s tím, co již věděl. Potom uvažoval o diamantech - kořisti z WestLandské krádeže - a zda byly nalezeny. Kde? Jakkoli dospěl k obdivu koncepcie tohoto zločinu, nedokázal se přimět k tomu, aby obdivoval jeho pachatele Rourka.

Bosch cítil, že ho přemáhá únava jako mrak zakrývající slunce. Upadl znovu zpět na polštář. Poslední věc, na kterou myslel, než ho přemohl spánek, bylo něco, co řekl Rourke v tunelu. To, že dostane větší podíl, protože Meadows, Franklin a Delgado jsou mrtví. Bylo to tehdy, když Bosch klouzal do černé díry v džungli, do které skočil předtím Meadows. Pochopil plný význam toho, co Rourke řekl.

Muž v návštěvnickém křesle měl oblek za osm set dolarů s úzkým proužkem, zlaté knoflíčky do manžet a prsten s růžovým onyxem. Ale nebyl to převlek.

"Vnitřní vyšetřování, že?" zeptal se Bosch a zív. "Probuzení ze snu do noční můry."

Muž odstartoval. Neviděl Bosche otevírat oči. Vstal a beze slova opustil nemocniční pokoj. Bosch ještě jednou zív a rozhlédl se po nějakých hodinách. Žádné tam nebyly. Uvolnil si znovu popruh na prsou a pokusil se posadit.

Tentokrát to bylo značně lepší. Žádná závrat, žádná nevolnost. Přehlédl květinovou výzdobu na okenním parapetu a na stole. Měl pocit, že počet kytic vzrostl, zatímco spal. Uvažoval, zda by některá z nich mohla být od Eleanor. Přišla se na něho podívat? Pravděpodobně by ji nepustili dovnitř.

V další minutě se muž s úzkým proužkem vrátil, nesl magnetofon a přivedl procesí, které zahrnovalo čtyři další papaláše. Jedním z nich byl poručík Bill Haley, náčelník útvaru Losangeleského policejního sboru pro použití střelné zbraně při výkonu služby, další byl zástupce velitele Irvin Irving, náčelník Vnitřního vyšetřování. Bosch odhadl, že další dva muži jsou z FBI.

"Kdybych věděl, že na mě čeká takováhle suita, nařídil bych si budík," prohlásil Bosch. "Jenže mi tu nedali ani budík, ani fungující telefon nebo televizi či noviny."

"Boschi, víte, kdo jsem," řekl Irving a ukázal rukou na ostatní. "A znáte Haleyho. Toto jsou agent Stone a agent Folsom z FBI."

Irving se podíval na muže s úzkým proužkem a kývl směrem k nočnímu stolku. Muž postoupil kupředu, umístil

magnetofon na stůl, položil prst na tlačítko nahrávání a pohlédl na Irvinga. Bosch se na muže podíval a zeptal se: "Vy nestojíte za představování?"

Muž s úzkým proužkem ho ignoroval stejně jako všichni ostatní.

"Boschi, rád bych, aby toto proběhlo rychle a bez vašeho specifického druhu humoru," řekl Irving. Napjal silné čelistní svalstvo a kývl na muže s úzkým proužkem. Magnetofon byl zapnut. Irving suše nadiktoval datum, den a hodinu. Bylo 11:30. Bosch spal jen pár hodin, ale cítil se mnohem silnější, než když ho navštívil Edgar.

Irving pak dodal jména přítomných v místnosti a tentokrát uvedl i jméno muže s úzkým proužkem - Clifford Galvin, jr. Stejně jméno, nehledě na juniorský dodatek, jako jednoho z dalších náměstků ředitele sboru. Junior byl připravován i odsouzen na vyšší funkci, pomyslel si Bosch. Byl na rychlé cestě vzhůru pod Irvingovým ochranným křídlem."

"Pusťme se do toho," pravil Irving. "Detektive Boschi, začněte nám vyprávět všechno o téhle záležitosti od okamžiku, kdy jste se do ní dostal."

"Máte na to pár dní času?"

Irving přistoupil k magnetofonu a přerušil nahrávku.

"Boschi," pravil, "všichni víme, jak jste vtipný, ale nehodláme to dneska poslouchat. Zastavuji nahrávku pouze tentokrát. Udělám-li to podruhé, budu mít v úterý ráno na stole váš služební odznak zalitý do skleněného bloku. A to jen proto, že je zítra svátek. A žádám zvláštní služební penze. Postarám se, abyste dostal osmdesát procent z nuly."

Byla to narážka na praxi policejního sboru, který zabíral odcházejícím policistům, aby si ponechávali odznak. Řediteli ani městské radě se nelíbila představa, že by se někteří z bývalých městských policajtů motali po městě s plackami, které by mohli ukazovat. Vyděračství, jídla a noclehy zdarma - prostě skandály, jejichž příchod cítili na hony daleko. Když jste si tedy chtěli vzít s sebou svůj odznak, proč ne: zalitý pěkně do bloku Lucitu s dekorativními hodinami. Mělo to plochu asi třicet krát třicet centimetrů. Trochu velké do kapsy.

Irving kývl a Junior stiskl tlačítko znovu. Bosch řekl, jak to bylo, a nic nevynechával. Zastavoval se, jen když Junior potřeboval obrátit kazetu. Důstojníci mu čas od času položili otázky, ale většinou ho nechali mluvit. Irving chtěl vědět, co Bosch zahodil z mola v Malibu. Bosch si to už téměř nepamatoval. Nikdo si nedělal poznámky. Jen ho sledovali, jak jim vypráví. Skončil svou historii hodinu a půl od chvíle, kdy začal. Irving pak pohlédl na Juniora a kývl. Junior zastavil magnetofon.

Když neměli další otázky oni, položil jim Bosch svou.

"Co jste našli v Rourkově bytě?"

"To není vaše věc," odpověděl Irving.

"Jak to, že není? Je to součást vyšetřování vraždy. Rourke byl vrah. Přiznal mi to."

"Vaše vyšetřování bylo předáno někomu jinému."

Bosch neřekl nic, avšak vztek mu stoupal vzhůru do hrdla. Rozhlédl se po místnosti a všiml si, že nikdo z ostatních, dokonce ani Junior, se na něho nedívá.

Irving pokračoval: "A teď, než bych se začal vykecávat o svých kolezích z útvarů prosazování práva, kteří padli při výkonu služby, bych si nejdřív zjistil, zda znám fakta. A také zda mám důkazy, která tato fakta podporují. Nechceme, aby se šířily žádné klepy o slušných lidech."

Bosch se nedokázal udržet.

"Vy si myslíte, že to zatlučete? A co ti vaši dva troublemakingové? Jak vysvětlíte jejich jednání? Nejdřív mi strčí štěnici do telefonu, pak se nabourají do posraného hlídání a dají se zastřelit. A vy z nich chcete udělat hrdiny. Komu to chcete nabulíkovat?"

"Detektive Boschi, to již bylo vysvětleno. To není vaše starost. Také není vaším úkolem popírat veřejná prohlášení policejního sboru nebo Úřadu o této záležitosti. To je rozkaz, detektive. Budete-li o tom mluvit s tiskem, bude to poslední věc, kterou uděláte jako losangeleský policejní detektiv."

Teď se zase na ně nemohl dívat Bosch. Zíral upřeně na květiny na stole a pravil: "Tak proč ta páska, to prohlášení, všichni tihle papalášii tady s váma? O co jde, když nechcete znát pravdu?"

"Chceme pravdu, detektive. Jste jenom zmaten tím, co jsme se rozhodli říct tisku. Ale mimo veřejný dohled zaručuji já i Federální úřad pro vyšetřování, že dokončíme vaše vyšetřování a podnikneme odpovídající opatření, kde to bude třeba."

"To zní pateticky,"

"A vy také, detektive. Vy také." Irving se naklonil nad Bosche s obličejem tak blízko k němu, že Bosch cítil jeho kyselý dech. "Toto je jeden z oněch vzácných okamžiků, kdy držíte svou budoucnost ve vlastních rukou, detektive Boschi. Uděláte-li to, co je správné, ocitnete se možná zpátky u Loupeží a vražd. Nebo zvednete tenhle telefon - ano, nechám sestry, aby jej zapojily - a zavoláte své kámoše v tom plátku na Spring Street. Ale když to uděláte, bude líp, když se jich hned zeptáte, jestli tam mají nějaký flek pro bývalého detektiva z oddělení vražd."

Všech pět potom odešlo a nechalo Bosche samotného s jeho vztekem. Posadil se a byl připraven srazit zdravou rukou vázu s kopretinami z nočního stolku, když se otevřely dveře a Irving se vrátil. Sám a bez magnetofonu.

"Detektive Boschi, teď budu neoficiální. Řekl jsem ostatním, že jsem vám zapomněl dát tohle."

Vytáhl z kapsy saka přání a postavil je na parapet. Na přední straně byla prsatá policajtkas s blůzou uniformy rozepjatou až k pupku. Poklepávala nadočkávě v ruce obuškem. Bublina u jejich úst pravila: 'Rychle se uzdrav nebo...' Bosch si měl přečíst, co je uvnitř, aby pochopil pointu.

"Nic jsem nezapomněl. Jenom jsem vám chtěl říct něco soukromě." Zůstal mlčky stát u nohou postele, dokud Bosch nepřikývl. "Děláte svou práci dobře, detektive Boschi. Každý to ví. Ale to ještě neznamená, že jste dobrý policejní důstojník. Odmítáte být součástí Rodiny, a to dobré není. A mezitím se pokuste pochopit, že musím chránit tento policejní sbor. Pro mě je to nejdůležitější věc na světě. A jeden z nejlepších způsobů, jak to dělat, je kontrolovat veřejné

mínění. Zajistit, aby všichni byli spokojeni. A jestli to znamená vydat pár hezkých tiskových prohlášení a zorganizovat pár slavných pohřbů se starostou a televizními kamerami a důstojníky, tak to uděláme. Pověst sboru je důležitější než fakt, že dva pitomí policajti udělali chybu.

To samé se týká Federálního úřadu pro vyšetřování. Ti vás spíš rozemelou na píseček, než by se veřejně bičovali kvůli Rourkovi. Proto vám říkám, že pravidlo číslo jedna je, že musíte držet hubu a krok."

"To jsou kecy a vy to víte."

"Ne, já to nevím. A v hloubi duše ani vy. Dovolte mi položit jednu otázku. Proč si myslíte, že Lewis a Clarke byli drženi zkrátka při vyšetřování zastřelení Panenkáře? Kdo myslíte, že jim přitáhl uzdu?"

Když Bosch nic neřekl, Irving přikývl. "Podívejte se, museli jsme si vybrat. Bylo by lepší nechat jednoho z našich detektivů vláčet tiskem a obžalovat ho z trestného činu, nebo ho potichu degradovat a přeložit?" Nechal pak uplynout několik sekund, než pokračoval. "Další věc. Lewis a Clarke ke mně přišli minulý týden s tím, co jste jim provedl. Připoutal je ke stromu. Bylo to velice brutální. Ale byli šťastní jako dvě roztleskávačky po večírku s fotbalovým mančafem. Měli všechno, co potřebovali, aby už tehdy všechno hodili na papír a dostali vás. Oni..."

"Měli něco na mě, ale já zase na ně."

"Ne. To je to, co vám chci říct. Přišli ke mně s tou historkou se štěnicí v telefonu, kterou jste jim vyprávěl. Ale problém je v tom, že oni vám telefon nenapíchli, jak jste si myslel. Prověřil jsem si to. To jsem vám chtěl říct. Oni měli podklady na vás."

"Tak teda kdo..." Bosch se přesně tady zarazil. Už znal odpověď.

"Řekl jsem jim, aby pár dní počkali. Pozorovali, sledovali, co se stane. Něco se dělo. Ti dva muži byli vždycky těžko k udržení, když šlo o vás. Překročili pravomoc v tom, když se rozhodli zadržet toho člověka Averyho a potom ho požádat, aby je vzal do trezoru. Zaplatili za to."

"A co FBI, co ti řekli o té štěnici?"

"Nevím a neptám se. Kdybych to udělal, řeknou mi: 'Jaká štěnice?' Znáte to."

Bosch přikývl. Ten člověk ho unavoval. Do hlavy se mu tlačila myšlenka, kterou tam nechtěl vpustit. Pohlédl od Irvinga k oknu. Irving mu ještě jednou řekl, aby myslel na policejní sbor dřív, než cokoli udělá, a odešel. Když si byl jistý, že Irving odešel po chodbě, švihl levou rukou a srazil vázu s kopretinami do rohu pokoje. Váza byla plastová a nerozbila se. Škoda spočívala jen v rozlité vodě a rozsypaných květinách. Ve dveřích se objevila a hned zase zmizela zvidavá tvář Galvina Juniora. Neřekl nic, ale Boschovi to prozradilo, že muž z Vnitřního vyšetřování je na stráží venku na chodbě. Bylo to na jeho ochranu? Nebo na ochranu policejního sboru? Bosch nevěděl. Nevěděl už vůbec nic.

Bosch odstrčil podnos s nedotčenou obligátní nemocniční stravou, skládající se z krůtího masa s omáčkou, kukuřice, jamů, tvrdé housky, která měla být měkká, a jahodového koláče s plochou vrstvou šlehačky.

"Jestli to sníš, nikdy se odsud nedostaneš." Vzhlédl. Byla to Eleanor. Stála v otevřených dveřích a usmívala se. Opětoval její úsměv. Nemohl si pomoci.

"Já vím."

"Jak se máš, Harry?"

"Oukej. Budu v pořádku. Možná že už nebudu moct dělat shyby, ale to přežiju. Jak se máš ty, Eleanor?"

"Fajn," odpověděla a její úsměv ho zcela uzemnil. "Strčili tě dneska do ždímačky?"

"Jistě, pokračovali mě a vyždímalí za účasti špičkových a nejchytřejších šéfů z našeho čackýho policejního sboru - a rovněž pár tvech kámošů. Podávali si mě celý dopoledne. Na druhý straně máš židli."

Obešla postel, ale zůstala stát u židle. Rozhlížela se kolem a lehké zmaření jí pomačkalo obočí. Jako by tento pokoj znala, a tudíž věděla, že v něm něco není v pořádku.

"Mě taky, včera večer. Nechtěli mi dovolit, abych za tebou šla, dokud s tebou nebudou mluvit oni. Dali mi to rozkazem. Báli se, abychom se nedomluvili na výpovědi. Ale předpokládám, že se naše výpovědi shodovaly. Alespoň si mě už znovu nezavolali poté, když dneska mluvili s tebou. Řekli, že je to v pořádku."

"Našli ty diamanty?"

"Pokud vím, tak ne, ale mně toho moc neříkají. Ode dneška na tom pracují dva týmy, ale já jsem mimo hru. Dokud se věci nezklidní a dokud neskončí vyšetřování střežby, nesmím se hnout od psacího stolu. Pravděpodobně pořád ještě prohledávají Rourkův byt."

"A co Tran a Binh? Spolupracují?"

"Ne, neřekli ani slovo. Víme to od známého, který byl u výsledku. Nevědí prý o diamantech nic. Pravděpodobně mají v terénu své vlastní lidi, kteří se vydali na honbu za pokladem také."

"Kde si myslíš, že ten poklad je?"

"Nemám ani potuchy. Celá ta záležitost mnou otřásla, Harry. Už nevím, co si mám o všech těch věcech myslet."

Věděl, že se to týká i jeho. Neřekl nic a po chvíli začalo být ticho trapné.

"Co se vlastně stalo, Eleanor? Irving mi řekl, že Lewis a Clarke zadrželi Averyho. Ale to je všechno, co vím. A nerozumím tomu."

"Podívej se. Ti dva nás celou noc sledovali, jak střežíme trezor. Zřejmě si museli nabulíkovat, že jsme vlastně hlídka lupičů, která pracuje na povrchu. Budeš-li vycházet z předpokladu, který udělali, že ty jsi špatný policista, pak můžeš dospět ke stejnému závěru. Když viděli, jak posíláš Averyho a oba uniformované policisty pryč, domnívali se, že tvou hru odhalili. Sebrali Averyho v restauraci Darling's a ten jim řekl o tvé návštěvě z předchozího dne i o všech poplaších, ke kterým došlo během posledního týdne. Nakonec jim prozradil, že jsi nechtěl, aby otevíral trezor."

Oni na to řekli: 'Chcete tím říct, že můžete ten trezor otevřít?' A už se řítí uličkou ke vchodu."

"Nojo. Chtěli se stát hrdinami. Dopadnout zrádný policajty i lupiče jedním vrzem. Krásnej plán, až na ty konce."

"Chudááci pitomí."

"Chudáči."

Znovu se rozhostilo ticho, ale Eleanor nečekala, až se usadí.

"Chtěla jsem jenom vědět, jak se máš."

Přikývl.

"A... říct ti, že..."

Teď to přijde, pomyslel si. Sbohem a šáteček.

"...jsem se rozhodla, že odejdu. Opouštím Úřad."

"A co... Co budeš dělat?"

"Nevím. Ale odejdu odsud, Harry. Mám nějaké peníze, tak budu nějakou dobu cestovat a pak se uvidí."

"Proč, Eleanor?"

"Nevím - těžko se mi to vysvětluje. Může za to všechno, co se stalo. Celá moje práce nestojí za nic. Po tom všem se nemohu vrátit a znovu pracovat ve stejné kanceláři, jako by se nic nestalo."

"A vrátíš se do L. A.?"

Podívala se dolů na své ruce a potom se znovu rozhlédla po pokoji.

"Já nevím, Harry, je mi to moc líto. Zdálo se, že... Ale teď prostě nevím, jsem tím vším tak zmatená."

"Čím?"

"Nevím. Námí; tím, co se stalo. Vším."

Ticho naplnilo znovu pokoj a zdálo se tak hlasité, že Bosch doufal, že některá ošetřovatelka nebo dokonce Calvin Junior vstřčí dovnitř hlavu, aby se podívali, zda je všechno v pořádku. Naléhavě potřeboval cigaretu. Uvědomil si, že je to poprvé ten den, kdy si vzpomněl na kouření. Eleanor se teď dívala dolů na nohy a on pohlédl na své nedotčené jídlo.

Vzal do ruky housku a začal si ji pohazovat jako baseballovým míčkem. Po chvíli vykonaly Eleanoriny oči třetí okružní cestu pokojem, aniž našly to, co stále hledaly. Bosch nemohl pořád přijít na to, co to má být.

"Dostal jsi květiny, které jsem ti poslala?"

"Květiny?"

"Ano, poslala jsem ti kopretiny. Jako ty, které rostou na stráni pod tvým domem. Nikde je tu nevidím."

Kopretiny, pomyslel si Bosch. Ta váza, kterou třískl o stěnu. Chtělo se mu zařvat: „Kde mám ty pitomý cigarety?"

"Zřejmě přijdou později. Dávají je sem jen jednou denně."

Zamračila se.

"Poslouchej," zeptal se Bosch, "jestliže Rourke věděl, že jsme padli na ten druhej trezor a že jej sřežíme, a jestliže věděl, že jsem sledoval Trana, když vlezl dovnitř a vyčistil svou schránku, tak proč neodvolal své lidi? To je to, co mě na tý celý věci fakt trápí. Proč v tom jel dál?"

Zavrtěla pomalu hlavou. "Nevím. Možná... Víš, uvažovala jsem, že se jich třeba chtěl zbavit. Znal ty muže a zřejmě věděl, že to dopadne tak, že budou zastřeleni a že si potom bude moci nechat všechny diamanty z prvního trezoru sám."

"Jo, to je možný. Ale já jsem si celý den dneska vybavoval, jak to bylo. To, co se stalo, když jsme byli tam dole. Vrátilo se mi to a vzpomněl jsem si jasně, že neřekl, že mu zůstane všechno. Řek něco v tom smyslu, že jeho podíl bude teď, když je Meadows a ti dva druzí mrtví, větší. Pořád užíval slovo „podíl“, jako by existoval ještě někdo další, s kterým se bude muset šábnout."

Zvedla obočí. "Třeba je to jenom takový slovní obrat, Harry."

"Možná."

"No tak, já už musím jít. Jak dlouho si tě tady nechají?"

"Neřekli, ale myslím, že si zítra vezmu volno sám. Mám v úmyslu zajít na pohřeb Meadowsovi na veteránskej hřbitov."

"Pohřeb v Pamětní den. To zní docela příhodně."

"Chceš jít se mnou?"

"Hmm, ne. Nemyslím, že bych chtěla mít s panem Meadowsem ještě něco společného. Ale budu zítra v Úřadě. Budu čistit stůl a vypisovat předepsané formuláře o případech, které musím předat jiným agentům. Můžeš za mnou přijít, budeš-li chtít. Uvařím ti čerstvou kávu, jako předtím. Ale opravdu si nemyslím, že tě nechají tak rychle vypadnout, Harry. Rozhodně ne s takovým zraněním od střely. Musíš si odpočinout. Trochu se uzdravit."

"Určitě," odpověděl Bosch. Věděl, že mu dává sbohem.

"Tak dobrá, na shledanou."

Naklonila se k němu a políbila ho na rozloučenou. Věděl, že to je sbohem všemu, co mezi nimi bylo. Byla již skoro venku ze dveří, než otevřel oči.

"Ještě něco," řekl a ona se otočila ve dveřích a pohlédla na něho zpátky. "Jak jsi mě našla, Eleanor? Víš, tam v tunelu s Rourkem?"

Váhala a zase se jí zkřivilo obočí.

"No, šla jsem dolů s Hanlonem. Když jsme vyšli z ručně vykopaného tunelu, rozdělili jsme se. On šel tím velkým tunelem jedním směrem a já druhým. Já jsem vyhrála. Našla jsem krev a potom Franklina. Byl mrtvý. Načež jsem měla trochu kliku. Uslyšela jsem výstřely a pak nějaké hlasy. Hlavně Rourka. Orientovala jsem se podle nich. Proč o tom přemýšlíš?"

"Nevím. Prostě mě to tak napadlo. Zachránila jsi mi život."

Podívali se na sebe. Držela ruku na klíče dveří, které byly dost pootevřené na to, aby Bosch viděl za ni, a tam spatřil Calvina Juniara, který tam stále byl a seděl na chodbě na židli.

"Mohu ti jenom poděkovat."

Její „pst“ mělo být odmítnutím projevů vděčnosti.

"Nemusíš nic říkat."

"Neodcházej."

Uviděl, že mezera ve dveřích zmizela a Junior s ní. Eleanor tam tiše stála.

"Neodjížděj."

"Musím. Na shledanou, Harry."

Tentokrát otevřela dveře dokořán.

"Sbohem," řekla a byla pryč.

Skoro hodinu zůstal Bosch ležet v posteli bez hnutí. Přemýšlel o dvou lidech: Eleanor Wishové a Johnu Rourkovi. Na dlouhou dobu zavřel oči a uvažoval o výrazu Rourkovy tváře, když se hroutil a padal do černé vody. Byl bych překvapený taky, řekl si Bosch, ale měl pocit, že v tom bylo ještě něco dalšího, něco, co se mu nedařilo přesně identifikovat. Snad jako by Rourke cosi naráz poznal a pochopil. Ne to, že umírá, ale něco jiného, co doposud nevěděl.

Po chvíli přemýšlení vstal a udělal pár zkušebních kroků podél postele. Tělo mu připadalo slabé, nicméně všechny spánek během uplynulých šestatřiceti hodin způsobil, že byl netrpělivý. Poté, co se zorientoval a rameno se poněkud bolestivě přizpůsobilo gravitaci, začal chodit nahoru a dolů okolo postele. Byl oblečený do světle zeleného nemocničního pyžama, nikoli do dětských šatiček, které se zavazují vzadu, což by pokládal za pokořující. Šoural se bosky pokojem a zastavoval se, aby si přečetl vizitky, které přišly s květinami. Jednu z váz poslala Ochraná liga, další přišly od několika policistů, které znal, ale moc se s nimi nepřátelil, od vdovy po starém partákově, od jeho advokáta a další od bývalého partáka bydlícího v Ensenadě.

Odkráčel od květin a došel ke dveřím. Pootevřel je na úzkou škvíru a zjistil, že tam stále sedí Calvin Junior a čte si katalog policejního vybavení. Bosch otevřel dveře dokořán. Calvin škulbl hlavou, zavřel s plácnutím časopis a zastrčil jej do aktovky, která mu stála u nohy. Neřekl nic.

"Poslechněte, Clifforde - doufám, že vám tak mohu říkat -, co tu děláte? Předpokládá se, že jsem v nebezpečí?"

Mladší policista neřekl nic. Bosch mrkl oběma směry po chodbě a viděl, že je prázdná až k sesterně vzdálené asi patnáct metrů. Podíval se na dveře svého pokoje a zjistil, že je v číslu 313.

"Detektive, vraťte se, prosím, zpět do pokoje," řekl konečně Calvin. "Jsem zde jen proto, abych udržel novináře mimo váš pokoj. Zástupce ředitele se domnívá, že se pravděpodobně pokusí dostat dovnitř a získat od vás interview. Mým úkolem je zabránit tomu a chránit vás, abyste nebyl vyrušován."

"Co kdyby použili prostě rafinovanou metodu," - Bosch sehrál scénku, při které pohlédl oběma směry chodbou, aby ho nikdo neslyšel... "a zavolali mi telefonem?"

Calvin hlasitě vzdychl a dál se na Bosche nedíval. "Sestry kontrolují přicházející hovory. Smí vám volat jen rodina a bylo mi řečeno, že žádné příbuzné nemáte. Jinak nikdo."

"Jak to, že jste pustil tu agentku FBI?"

"Schválil to Irving. Vraťte se do svého pokoje, prosím."

"Jistě."

Bosch se posadil na postel a pokusil se projít si v duchu případ znovu. Ale čím víc přemítal nad jeho jednotlivými úseky, tím víc se ho zmocňoval naléhavý pocit, že sedět na posteli v nemocničním pokoji je plýtvání časem. Zdálo se mu, že na něco přišel, na průlom do logiky případu. Detektivova práce spočívá v tom, že postupuje po stopě důkazů, zkoumá každý z nich a bere jej s sebou. Na konci stopy to, co si nasbíral do košíku, případ buď vyřeší, nebo dokáže detektivovu prohru. Bosch měl košík plný, ale začínal mít pocit, že v něm určité věci chybějí. Co mu chybí?

Co mu to Rourke nakonec řekl? Ne tolik slovy, ale jejich smyslem? A také výrazem své tváře. Překvapením - překvapením nad čím? Byl to šok z kulky? Nebo šok z toho, kde a od koho přišla? Mohlo to být obojí, rozhodl Bosch, ale ať tak, či onak, co to znamená?

Stále mu vrtala hlavou Rourkeova zmínka o tom, že jeho podíl vzrostl kvůli smrti Meadowse, Franklina a Delgada. Pokoušel se vmyslet do Rourkeova postavení. Kdyby byli všichni jeho partáci mrtví a on se stal náhle jediným, kdo bude mít prospěch z prvního vytunelovaného trezoru, řekl by: „Můj podíl se zvýšil," nebo by prostě prohlásil: „je to všechno můj"? Boschovi říkal vnitřní hlas, že by řekl to druhé, pokud by ovšem ještě neexistoval někdo další, s kým by se musel o lup podělit.

Rozhodl se, že musí něco udělat. Musí se dostat z tohoto pokoje. Neměl domácí vězení, ale věděl, že kdyby odešel, je tu Calvin, aby ho sledoval a podával Irvingovi hlášení. Zkontroloval telefon a zjistil, že je zapojený, jak mu to Irving slíbil. Žádné volání zvenku, ale Harry ven volat mohl.

Vstal a prohlédl si skříň. Byly tam jeho šaty, nebo spíš to, co z nich zbylo. Boty, ponožky a kalhoty byly celé. Kalhoty byly sice na kolenu oděné, ale v nemocnici je vyčistili a vyžehlili. Jeho sportovní sako a košili na pohotovosti zřejmě rozstříhali a buď je vyhodili, nebo strčili do pytlíku jako důkazy. Popadl šatstvo a oblékl se, a když skončil, zastrčil si pyžamový kabátek do kalhot. Vypadal hloupě, ale bude to stačit, než si venku nějaké šaty sežene.

Bolest v rameni byla menší, když měl ruku zdviženou před hrudí. Proto si začal upravovat opasek kolem ramen, aby jej použil jako pásku. Uvědomil si, že by tak byl příliš nápadný, až bude vycházet z nemocnice a zastrčil opasek zpět do poutek kalhot. Podíval se do zásuvky u nočního stolku a našel svou peněženku a odznak, ale nikoli zbraň.

Když byl připravený, zvedl telefonní sluchátko na nočním stolku, vytočil ústřednu a chtěl sesternu na třetím podlaží. Ozval se mu ženský hlas a Bosch se představil jako zástupce ředitele Irvin Irving. "Můžete mi zavolat k telefonu detektiva Galvina, mého člověka na židli na chodbě? Potřebuju s ním mluvit."

Pak položil telefon na postel a tiše došel ke dveřím. Otevřel je jen tak, aby viděl Galvina sedícího na židli a znovu zabráněného do četby katalogu. Bosch uslyšel hlas ošetřovatelky, který ho volal k telefonu, a Calvin vstal. Bosch počkal

asi deset sekund než vyhlédl na chodbu. Calvin dosud kráčet směrem k sesterně. Bosch vykročil ven z pokoje a pustil se klidně opačným směrem.

Po deseti metrech byla křižovatka chodeb a Bosch odbočil doleva. Došel ke zdviži s nápisem 'jen pro nemocniční personál' a stiskl tlačítko. Kabina výtahu byla z nerezové oceli a umělého dřeva s druhými dveřmi na opačné straně. Byla dost veliká na to, aby se do ní vešly aspoň dvě postele. Stiskl tlačítko do přízemí a dveře se zavřely. Léčení jeho střelné rány skončilo.

Výtah dovezl Bosche na pohotovostní oddělení. Prošel jím a vyšel ven do noci. Cestou taxíkem na Hollywoodskou policejní stanici nechal řidiče zastavit u své banky, kde si vyzvedl z bankomatu peníze, a pak v drugstoru Sav-On, kde si koupil levnou sportovní košili, karton cigaret, zapalovač, protože nezvládl zápalky, a nějakou vatu, obvazy a pásku. Páska byla tmavě modrá. Bude se perfektně hodit na pohřeb.

Na stanici na Wilcoxu zaplatil taxikáři a vešel dovnitř hlavním vchodem, kde hrozilo menší nebezpečí, že by ho poznali nebo s ním mluvili. Ve vratech seděl nějaký nováček, kterého neznal a tentýž skaut s pupínky na obličeji, který přinesl pizzu Sharkeyovi. Bosch zvedl odznak a prošel, aniž pronesl slovo. Kancelář detektivů byla temná a opuštěná, jak bývá většinu nedělních večerů, dokonce i v Hollywoodu. Boschova stolní lampa byla uchycena na svém místě na psacím stole přiděleném vraždám. Rozsvítil ji, místo aby použil nástropní osvětlení, které by mohlo vzbudit zvědavost důstojníků ve službě na druhé straně chodby v kanceláři velitele hlídek. Harry neměl chuť odpovídat na otázky uniformovaných kolegů, třeba dobře míněné.

Nejdříve zašel dozadu do místnosti a dal si vařit kávu. Potom odešel do jedné z hoven, aby se převlékl do nové košile. Když si svlékal nemocniční kabátek od pyžama, vysílalo mu rameno šípy palčivé bolesti do prsou i dolů do paže. Posadil se na židli a prozkoumal obvaz, zda na něm nejsou stopy krvácení. Žádné tam nebyly. Opatrně a mnohem méně bolestně si navlékl novou košili - koupil si hodně širokou. Na levé straně měla malý obrázek hor, slunce a moře s nápisem City of Angels. Bosch jej zakryl, když si zavěsil kolem krku pásku a upravil ji tak, aby mu držela ruku pevně na prsou.

Když skončil s převlékáním, byla káva hotová. Odnesl si kouřící šálek k psacímu stolu vražd, zapálil si cigaretu a vytáhl popis vraždy a další materiály Meadowsova případu z registračky. Pohlédl na ten stoh papírů a nevěděl, kde má začít a co vlastně hledá. Začal pročítat všechno a doufal, že ho trkne něco, co není v pořádku. Hledal cokoli, nové jméno, nesrovnalosti v něčí výpovědi, něco, co bylo dříve vyraženo jako nepodstatné, ale co by se mu nyní mohlo jevit rozdílně.

Rychle prolétl svá vlastní hlášení, protože na většinu informací si dokázal dosud vzpomenout. Potom přečetl znovu Meadowsovy vojenské materiály. Byla to ta štihlejší verze, produkt FBI. Neměl představu, co se stalo s podrobnějšími záznamy, které dostal ze St. Louis a nechal je ve voze, když se rozběhl předchozího rána k trezoru. Uvědomil si, že nemá představu ani o tom, kde je ten vůz.

Bosch ve vojenských dokladech na nic nepřišel. Zatímco se díval na různé papíry na konci rychlovazače, rozsvítilo se nástropní osvětlení a vstoupil starší hlídkový policista jménem Pederson. Zamířil k jednomu z psacích strojů s hlášením o zadržení v ruce a nevšiml si Bosche, dokud se neposadil. Rozhlédl se kolem, když ucítil cigaretu a kávu a spatřil detektiva s rukou na pásce.

"Harry, jak se máš? To tě pustili brzo. Tady letí hláška, že jsi byl pořádně zvedenej."

"Akorát škrábnutí, Peds. To seš na tom ty hůř se škrábancema od štětek mužského rodu, co je zajišťuješ každou sobotu večer. U kulky si aspoň člověk nemusí dělat starosti s takovým svinstvem jako je AIDS."

"To mi povídej." Pederson si instinktivně pohládl krk, kde měl dosud jizvy od škrábanců, které mu udělal prostitut-transvestita infikovaný virem HIV. Chudák hlídkář se po dva roky každé tři měsíce potil strachy, když musel chodit na vyšetření, ale vir naštěstí nechytil. Tahle historka se změnila na noční můru v celé divizi a byla patrně jediným důvodem, proč průměrné využití cely předběžného zadržení pro transvestity a prostitutky na stanici od té doby kleslo na polovinu. Nikdo už je nechtěl zatýkat, přinejmenším pokud nešlo o vraždu.

"V každém případě je mi líto, že to tam dopadlo tak pitomě, Harry," řekl Pederson. "Slyšel jsem, že ten druhý policajt před krátkou chvílí měl kód sedm. Dva poliši a jeden efbi mrtví v jediný přestřelce. A to se nezmiňuju vo tom, že ty máš rozsekaný rameno. Je to zřejmě ve městě rekord. Můžu si dát šálek?"

Bosch ukázal ke kávovaru. Neslyšel ještě, že Clarke zemřel. Kód sedm, mimo službu, navěky. Pořád se nemohl přimět, aby mu bylo obou policajtů z Vnitřního vyšetřování líto a kvůli tomu, aby mu bylo líto sama sebe. Měl z toho pocit, že ztvrdnutí jeho srdce je nyní absolutní. Už neměl soucit s nikým, dokonce ani s těmi ubohými hloupými šašky, kteří všechno zvorali a nechali se zabít.

"Tady ti řeknou hovno," pravil Pederson, zatímco si naléval, "ale když jsem čet ta jména v novinách, řek jsem si: 'No hele, vždyť já ty chlapy znal.' Byli z Vnitřního vyšetřování, a ne z bankovního. Říkalo se jim dva velcí objevitelé. Pořád někde něco sháněli a snažili se to někomu posrat. Myslím, že každé kromě televize a Times ví, co byli zač. V každém případě bylo divný, co tam dělali."

Bosch mu na to neskočil. Pederson a další policajti si budou muset zjistit z jiného pramene, co se ve skutečnosti v Beverly Hills Safe & Lock stalo. Fakticky už začal uvažovat, zda Pederson přišel skutečně napsat na stroji nějaké hlášení o zadržení. Nebo ten nováček z vratek rozšířil zprávu, že Bosch je v kanceláři a starý policajt byl vyslán, aby ho proklepnul?

Pederson měl vlasy bělejší než křída a byl pokládán za starého policajta, ale byl ve skutečnosti jen o pár let starší než Bosch. Revírem u bulváru chodil a jezdil na nočních hlídkách dvacet let a to samo stačilo, aby mu vlasy zbělely. Pederson se Boschovi líbil. Byl bezednou studnicí informací o pouliční kriminální scéně. Když došlo k nějaké vraždě na bulváru, málokdy se stalo, že by Bosch nezašel za Pedersonem, aby zjistil, co říkají jeho informátoři. A Pederson skoro vždycky na něco kápl.

"No jo, je to divný," řekl Bosch. A už nic nedodal.

"Děláš záznam vo střelbě?" zeptal se Pederson, když se usadil u psacího stroje. Když mu Bosch neodpovídal, dodal: "Nemáš nějakou cigaretu?"

Bosch vstal a odnesl Pedersonovi celý balíček. Položil mu jej na psací stroj před něho a řekl, že jsou jeho. Pederson pochopil toto poselství. Nejde o nic osobního, ale Bosch o té střelbě nechce mluvit, a zejména ne o tom, co tam dělala dvojice policistů z Vnitřního vyšetřování.

Pederson se poté dal do psaní na stroji a Bosch se vrátil ke svému spisu o vraždě. Dočetl jej, aniž by mu v hlavě zablikala i ta nejslabší žárovka. Seděl tam, za zády mu klapal psací stroj. Kouřil a pokoušel se přemýšlet o tom, co jiného by se dalo dělat. Nic tu nebylo. Ocítl se ve slepé uličce.

Rozhodl se zavolat domů a zkontrolovat záznamník. Zvedl sluchátko, ale pak ho napadlo něco lepšího a zase je zavěsil. Co kdyby jeho linku někdo odposlouchával? Obešel stůl k místu Jerryho Edgara a použil jeho telefon. Ozval se mu záznamník, vyslal kód a poslechl si dvanáct nahraných záznamů. Prvních devět bylo od policistů a několika starých přátel, kteří mu přáli rychle uzdravení. Poslední tři, nejčerstvější, pocházely od lékaře, který o něho pečoval, Irvinga a Poundse.

"Pane Boschi, tady je doktor McKenna. Pokládám od vás za velice nerozumné a nebezpečné, že jste odešel z nemocnice. Riskujete další poškození svého těla. Dostanete-li tuto zprávu, vraťte se, prosím, do nemocnice. Rezervujeme vám lůžko. Jestli se nevrátíte, nemohl bych vás dále léčit nebo pokládat za svého pacienta. Prosim. Děkuji vám."

Irving ani Pounds se tolik nestarali o Boschovo zdraví.

Irvingův vzkaz zněl: "Nevím, kde jste, nebo co děláte, ale bylo by líp, kdyby vám prostě jen nechutnala nemocniční strava. Myslete na to, co jsem vám řekl, detektive Boschi. Neudělejte chybu, které bychom museli litovat oba."

Irving si nedělal starosti s tím, aby se ohlašoval, nemusel. Ani Pounds to neudělal. Jeho vzkaz byl poslední a byl jako refrén.

"Boschi, zavolejte mi domů, jakmile to uslyšíte. Dostal jsem zprávu, že jste odešel z nemocnice a musíme si promluvit. Boschi, nesmíte, opakují nesmíte pokračovat v žádném směru ve vyšetřování vztahujícímu se k sobotní střelbě. Zavolejte mi."

Bosch zavěsil. Nehodlal nikomu z nich volat. Zatím ne. Zatímco seděl na Edgarově místě, všiml si poznámky naškrábané na bloku na stole, kde bylo napsáno jméno Veroniky Niesové. Sharkeyho matka. Bylo tam i telefonní číslo. Edgar jí musel volat, aby jí oznámil smrt syna. Bosch si ji představil, jak odpovídá na zavolání, očekávajíc, že to bude další z jejích onanistických zákazníků, a zatím to byl Jerry Edgar, který jí řekl, že její syn je mrtvý.

Myšlenka na chlapce připomněla Boschovi jeho výslech. Dosud jej nepřepsal z pásky na papír. Rozhodl se poslechnout si jej a vrátil se zpět na své místo u stolu. Vytáhl ze zásuvky svůj magnetofon, ale kazeta byla pryč. Vzpomněl si, že ji dal Eleanor. Šel tedy ke skříni se zásobami a pokoušel se odhadnout, zda by výslech mohl ještě být na záložní pásce. Záložní páska se automaticky převijela zpět, když došla na konec a pak se začala mazat a znovu nahrávat. Zda otázky a odpovědi z rozhovoru se Sharkeym byly dosud netknuté, záviselo na tom, jak často byl nahrávací systém v hovorně od úterka použit.

Bosch vytáhl kazetu z magnetofonu a přinesl si ji zpět na stůl. Strčil ji do svého přenosného magnetofonu, nasadil si sluchátka a přetočil pásku na začátek. Pak ji pustil na několik sekund, až uslyší svůj hlas, hlas Sharkeyho nebo Eleanor, přetočil ji dál a zase pár sekund poslouchal. Opakoval to několik minut, než se konečně na druhé polovině pásky střelil do rozhovoru se Sharkeym.

Jakmile jej našel, přetočil pásku trochu zpátky, aby jej slyšel od samého začátku. Přehnal to však a musel poslouchat půl minuty závěr jiného rozhovoru. Potom uslyšel Sharkeyho hlas.

"Co se tak na mě koukáte?"

"Nevím." Byla to Eleanor. "Přemýšlela jsem, jestli mě neznáš. Připadáš mi známý. Neuvedomila jsem si, že se na tebe koukám."

"Co? Proč bych vás měl znát? Nikdy sem nespáchal žádnou federální lumpárnu. Nevím..."

"To nevadí. Připadals mi známý, to je všechno. Přemýšlela jsem, zda jsi mě nepoznal. Počkáme raději, až přijde detektiv Bosch."

"Tak jo, oukej. Dobrý."

Potom bylo na pásce ticho. Když to Bosch vyslechl, byl zmatený. Potom si uvědomil, že to, co právě slyšel, bylo řečeno předtím, než přišel do hovorny.

O co jí vlastně šlo? Ticho na pásce skončilo a Bosch uslyšel vlastní hlas.

"Sharkey, budeme to nahrávat, protože by nám mohlo pomoci projít si to později znovu. Jak jsem říkal, nejsi podezřelý a tak..."

Bosch zastavil pásku a vrátil ji zpět k rozhovoru mezi hochem a Eleanor. Poslouchal jej znovu a pak ještě jednou. Pokaždé měl pocit, jako by ho bodalo u srdce. Ruce se mu začaly potit a prsty klouzat po tlačítkách magnetofonu. Nakonec si strhl sluchátka a udeřil jimi na stůl.

"Vem to čert," prohlásil.

Pederson přestal psát a vzhledl.

9

PONDĚLÍ 26. KVĚTNA

Pamětní den

Když se Bosch dostal ke hřbitovu veteránů ve Westwoodu, bylo právě po půlnoci.

Vypůjčil si nový vůz ze služební garáže na Wilcoxu a potom odjel k bytu Eleanor Wishové. Světla nesvítla a on si

připadal jako teenager kontrolující děvče, které mu dalo košem. I když se uváděl do rozpaků sám. Nevěděl, co by udělal, kdyby svítila. Zamířil zpět na východ ke hřbitovu. Přemýšlel o Eleanor a o tom, jak ho zradila v lásce i v práci, a to všechno v téže době.

Začal u předpokladu, že se Eleanor zeptala Sharkeyho, jestli ji nepoznal proto, že to byla ona, kdo seděl v Jeepu, který dopravil Meadowsovo tělo k nádrži. Hledala nějaké znamení, že si to chlapec uvědomil a poznal ji. Ale on si to neuvědomil. Sharkey pokračoval - poté, co se Bosch připojil k výsledku - tím, že řekl, že viděl dva lidi, o nichž si myslel, že jsou to muži. Řekl, že ten menší z nich zůstal sedět na pravém předním sedadle Jeepu a vůbec nepomáhal s tělem. Boschovi se zdálo, že tato chlapcova chyba by mu málem zachránila život. Pak však pochopil, že to byl právě on, kdo Sharkeyho odsoudil, když navrhl, že ho bude hypnotizovat. Eleanor o tom informovala Rourke, který věděl, že to nemůže riskovat.

Následující otázkou bylo proč. Zřejmou odpovědí byly peníze, ale Bosch by tento motiv nemohl s klidným svědomím Eleanor připsat. Bylo v tom něco jiného. Ostatní zúčastnění - Meadows, Franklin, Delgado i Rourke - měli společnou vietnamskou zkušenost a osobně znali obě oběti, Binh a Trana. Jak do toho zapadala Eleanor? Bosch uvažoval o jejím bratrovi, zabitém ve Vietnamu. Byl on tím spojovacím článkem? Vzpomněl si, že se jmenoval Michael, ale Eleanor se nezmínila, jak nebo kdy byl zabit. Bosch ji to nenechal říct. Nyní litoval, že ji zarazil, když s ním o tom zřejmě chtěla hovořit. Zmínila se o památníku ve Washingtonu a jak změnil její názor. Co tam mohla uvidět, že to na ni mohlo tak zapůsobit? Co jí mohla ta zeď říct, co by již nevěděla?

Z bulváru Sepulveda odbočil vzhůru k velké černé železné bráně hřbitova, uzavírací šटरkovanou příjezdovou silnici. Bosch vystoupil a došel k bráně, ale ta byla zamčená na řetěz a visací zámek. Podíval se černou mříží dovnitř a uviděl malý domek z kamenných kvádrů asi třicet metrů daleko u cesty. Na záclonách v oknech spatřil světle modrou zář televizní obrazovky. Bosch se vrátil k vozu a zapnul sirénu. Nechal ji houkat, dokud se za záclonami nerozsvítilo světlo. O pár okamžiků později vyšel ven hřbitovní zřízenec a přišel s baterkou k bráně. Bosch vytáhl pouzdro s odznakem a podržel je otevřené mezi mřížemi. Muž měl tmavé kalhoty a světle modrou košili s malým odznakem.

"Vy jste policista?" zeptal se.

Bosch měl cukání říct „ne, tramvaják“. Místo toho řekl: "Losangeleský policejní sbor. Potřeboval bych, abyste mi otevřel." Zřízenec si posvítí baterkou na jeho odznak a služební průkaz. V jejím světle viděl Bosch na tvářích muže bílé kotlety a ucítil lehký zápach bourbonu a potu.

"V čem je problém, důstojníku?"

"Detektive. Vyšetřuji vraždu, pane...?"

"Kester. Vraždu? Máme tady plno mrtvech lidí, ale jsou to uzavřené případy, jak byste zřejmě řekli."

"Pane Kestere, nemám čas, abych vás seznamoval se všemi podrobnostmi, ale potřebuji se podívat na vietnamský památník, jehož kopie je tady na sváteční víkend vystavena."

"Co máte s rukou a kde máte svého parťáka? Vy nepracujete v páru?"

"Byl jsem zraněn, pane Kestere. Můj partner pracuje na jiném úseku vyšetřování. Koukáte se v tom svém domečku příliš na televizi. My nejsme policajti z televize."

Bosch řekl poslední slova s úsměvem, ale ten starý vrátný ho už unavoval. Kester se obrátil a podíval se na domek a potom zpět na Boshe.

"Vy jste viděl světlo televize, že jo? To jsem si mohl myslet. Heleďte, tohle je federální majetek a já nevím, jestli vám mohu otevřít bez..."

"Tak poslouchejte, Kestere, já vím, že jste státní zaměstnanec a že žádného státního zaměstnance nevyhodili možná vod té doby, co byl prezidentem Truman. Ale jestli mi chcete dělat potíže, udělám potíže já vám taky. Hodím vám hned v úterý ráno na krk žalobu za chlastání ve službě. Teď se dejme do toho. Otevřte mi a já vás nebudu obtěžovat. Prostě se potřebuju podívat na tu stěnu."

Bosch zachrastil řetězem. Kester zíral nechápavě na zámek a pak zalovil mezi klíči na kroužku, který měl u pasu a otevřel bránu.

"Lituju," řekl Bosch.

"Stále si myslím, že to není správný," řekl Kester rozzlobeně. "Co má ten černej šutr co dělat s nějakou vraždou?"

"Možná všechno," řekl Bosch. Už se chtěl vrátit ke svému vozu, ale se ještě obrátil, když si vzpomněl na cosi, co četl o památníku. "Existuje takovej seznam. Říká, kde jsou na zdi jednotlivá jména. Dají se podle toho vyhledat. Je tady u té stěny taky?"

Kester se zatvářil tak udiveně, že to Bosch poznal i potmě. Odpověděl: "Nevím nic o žádném seznamu. Víم jenom to, že lidi z Parkové služby Spojených států sem tu věc přivezli a postavili. Vzali si buldozer, aby urovnali místo na návrší. Mají nějakého člověka, kterej u toho bejvá, když je otevřeno. Toho byste se měl zeptat na nějaký seznam. A neptejte se mě, kde je. Ani nevím, jak se jmenuje. Zůstanete tu jen chvilku, nebo mám raděj zamknout?"

"Raděj zamkněte. Přijdu pro vás, až budu odcházet."

Starý muž otevřel bránu a Bosch zajel autem dovnitř a odjel na šटरkovanou parkovací plochu nedaleko pahorku. Viděl tmavý lesk stěny v zářezu vykousnutém buldozerem do svahu. Nebyla tam žádná světla a místo bylo opuštěné. Vzal si baterku ze sedadla auta a vydal se vzhůru po svahu.

Nejdřív si posvítí dokola, aby si udělal představu o rozměrech stěny. Byla asi osmnáct metrů dlouhá a na obou koncích se zužovala. Potom se k ní přiblížil natolik, aby přečetl jména. Přepadl ho neočekávaný pocit děsu. Uvědomil si, že nechce ta jména vidět. Mnoho jich bude znát. A horší bylo, že by mohl nečekaně přijít na jména lidí, o nichž nevěděl, že tam jsou. Máchnul proudem světla okolo a spatřil dřevěný pulpit se zešíkmenou plochou a zarážkou, připomínající stojan na bibli v kostele. Ale když přišel blíž, nenašel na pulpitu nic. Lidé z Parkové služby určitě odnesli seznam s sebou, aby byl v bezpečí. Bosch se obrátil a podíval se zpět na stěnu, jejíž vzdálenější konec se zužoval v temnotě.

Zkontroloval zásobu cigaret a zjistil, že má skoro celý balíček. Musel si přiznat, že čekal, že to takhle dopadne. Bude muset přečíst každé jméno. Věděl to, než sem přišel. Zapálil si cigaretu a posvítil si na první panel stěny.

Trvalo dost dlouho, než spatřil nějaké jméno, které znal. Michael Scarletti to nebyl. Byl to Darius Coleman, chlapec, kterého Bosch znal z Prvního pěšího pluku. Coleman byl první člověk, který zahynul a jehož Bosch znal, skutečně znal. Každý mu říkal Cake. Měl na předloktí nožem vyřezané tetování s nápisem Cake. A byl zabit omylem vlastní palbou, když nějaký dvaadvacetiletý poručík určil špatné souřadnice pro vzdušný úder v Trojúhelníku.

Bosch se dotkl zdi a nechal běžet prsty po písmenech jména mrtvého vojáka. Viděl v televizi a ve filmech, že to lidi dělají. Představil si Caka s marihuanovou cigaretou za uchem, sedícího na batohu, jak ji čokoládový koláč z konzervy. Pořád sháněl koláče od ostatních. Marihuana v něm vzbuzovala chuť na čokoládu.

Harry pokračoval k dalším jménům a zastavoval se, jen když si zapaloval cigarety, dokud mu žádná nezbyla. Během následujících téměř čtyř hodin přišel na tři tucty dalších jmen patřících vojákům, které znal a o nichž věděl, že jsou mrtví. Nebyla tam žádná překvapující jména, a tak jeho obava v tomto směru byla lichá. Ale zoufalství v něm vyvolalo něco jiného. Do úzké trhliny mezi panely památníku z nepravého mramoru byla zastrčena malá fotografie muže v uniformě. Ten muž se široce, hrdě usmíval na svět. Nyní byl jen jménem na zdi. Bosch držel fotografii v ruce a obrátil ji. Bylo tam napsáno: „Georgi, chybí nám tvůj úsměv. S láskou máma a Teri.“

Bosch pečlivě vrátil fotografii do trhliny a měl pocit, jako by se vetřel někomu do soukromí. Přemýšlel o Georgovi, muži, kterého nikdy neznal, a přepadl ho smutek z důvodu, jenž si nedokázal vysvětlit. Po chvíli pokračoval.

Po přečtení 58 132 jmen zůstalo na konec jedno, které nenašel: Michael Scarletti. A přesně to očekával. Bosch se podíval na oblohu. Na východě zrůžověla a cítil lehký větřík přicházející od severozápadu. Na jihu se nad vrcholy stromů hřbitova vynořovala federální budova jako gigantický temný náhrobní kámen.

Bosch nevěděl, jak dál. Nevěděl, proč je tady a jestli to, co zjistil, má vůbec nějaký význam. Byl Michael Scarletti dosud naživu? Existoval vůbec někdy? To, co mu Eleanor vyprávěla o své návštěvě u památníku, mu přece připadalo tak reálné a pravdivé. Jak by potom něco z toho mohlo mít smysl? Kužel baterky zeslábl a zhasínal. Vypnul ji.

Bosch několik hodin prospal na hřbitově v autě. Když se probudil, bylo slunce vysoko na obloze a poprvé si všiml, že se trávník hřbitova vlní vlajkami. Každý hrob byl ozdoben malou plastovou vlaječkou Spojených států na dřevěné hůlce. Nastartoval auto, pomalu projížděl úzkými hřbitovními cestami a hledal místo, kde bude pohřben Meadows.

Nebylo těžké je najít. Po straně jedné z cest vinoucích se směrem k severovýchodní části hřbitova se usídlily čtyři dodávky s mikrovlnnými anténami. Bylo tam i další seskupení vozů. Média. Bosch neočekával tak mnoho televizních kamer a reportérů. Ale jakmile spatřil tento dav, uvědomil si, že zapomněl, že svátky jsou pro sdělovací prostředky okurková sezóna. Tunelová loupež, jak tomu média říkala, byla ještě stále žhavým tématem. Televizní upíři potřebovali čerstvé záběry pro večerní vysílání.

Rozhodl se zůstat ve voze a sledoval, jak je krátký obřad nad Meadowsovou šedou rakví na čtyřikrát filmován. Obřad řídil rozcuchaný duchovní, který pravděpodobně přišel z některých misií v centru města. Nebyli tam skuteční pozůstalí s výjimkou několika úředníků z asociace Veteránů zahraničních válek. Tříčlenná čestná stráž stála v pozoru.

Když obřad skončil, kněz stiskl nohou pedál a rakev začala pomalu klesat. Kamery se k ní těsně přiblížily. Potom se štáby rozprchly různými směry, aby natočily komentáře na různých místech hřbitova. Rozestavili se do půlkruhu.

Každý z reportérů tak vzbuzoval dojem, jako by byl na pohřbu jenom on. Několik z nich Bosch poznal, protože mu už dřív strkali před obličej mikrofon. Potom si všiml, že jedním z mužů, o nichž si myslel, že patří k profesionálním účastníkům pohřbu, je ve skutečnosti Bremmer. Reportér Timesů odcházel od hrobu a mřil k jednomu z aut zaparkovaných podél příjezdové cesty. Bosch počkal, dokud Bremmer nebyl téměř vedle jeho vozu, než spustil okno a zavolal na něho.

"Harry, myslel jsem, že jsi v nemocnici nebo něco takového."

"Říkal jsem si, že bych sem měl přijít. Ale nevěděl jsem, že z toho bude cirkus. Copak nemáte nic jiného na práci?"

"Hele, já k nim nepatřím. Tohle je záležitost těch sráčů."

"Koho?"

"Televizních reportérů. Co tu vlastně děláš? Nemyslel jsem, že budeš tak brzy venku."

"Utekli jsem. Nechceš si nasednout a chvíli se projet?" Potom Bosch ukázal na televizní reportéry a řekl: "Mohli by mě tady uvidět, vrhnout se na nás a ušlapat."

Bremmer obešel vůz a nastoupil. Bosch zamířil na cestu do západní sekce hřbitova. Zaparkoval ve stínu rozložitého dubu, odkud bylo vidět na vietnamský památník. Procházel se tam několik lidí, většinou mužů a většinou samotných. Všichni hleděli tiše na černý kámen. Pár mužů mělo vojenské pracovní blůzy bez rukávů.

"Viděl jsi o tom něco v novinách nebo v televizi?" zeptal se Bremmer.

"Ještě ne. Ale slyšel jsem, co vypustili."

"No a?"

"Kecy, aspoň většinou."

"Můžeš mi k tomu něco říct?"

"Nikoli, mohlo by se to obrátit proti mě."

Bremmer přikývl. Znali se už dlouho. Bosch nemusel žádat o sliby a Bremmer nemusel řešit rozdíly mezi prohlášeními mimo protokol, neoficiálními prohlášeními a prohlášeními, které se nedají nikomu přisoudit. Panovala mezi nimi již z minulosti oboustranná vzájemná důvěra.

"Měl bys prověřit tři věci," řekl Bosch. "Nikdo se neptal na Lewise a Clarka. Nebyli součástí mého týmu. Pracovali pro Irvinga z Vnitřního vyšetřování. Jakmile se ti tohle podaří zjistit, donuť je, aby vysvětlili, co tam ti dva dělali."

"A co dělali?"

"To si musíš zjistit od někoho jiného. Vím, že máš v policejním sboru další prameny."

Bremmer si psal do dlouhého tenkého zápisníku se spirálou, jaký vždycky prozradí reportéra. Psal a přitom přikyvoval.

"Zadruhé si zjisti, kde bude mít pohřeb Rourke. Bude to pravděpodobně někde mimo stát. Někde hodně daleko, aby se média neobtěžovala tam někoho posílat. Ale ty tam někoho pošli, někoho s kamerou. Bude pravděpodobně jediný, kdo se tam objeví. Zrovna tak jako na tom dnešním. To by ti mělo něco napovědět."

Bremmer vzhledl od svého zápisníku. "Chceš říct žádný pohřeb hrdiny s poctami? Chceš naznačit, že Rourke byl do toho zapletený, nebo že to jenom zvorál? Panebože, Úřad - a my, média, jsme z toho chlapa udělali něco jako vtělení Johna Wayna!"

"No jo, obdařili jste ho posmrtným životem. Řek bych, že mu ho zase můžete vzít."

Bosch se na něho na okamžik podíval a rozvažoval, jak mnoho by mu měl říct a co může říct, aby zůstal v bezpečí. Jednu chvíli se cítil tak uražený, že chtěl Bremmerovi povědět všechno, co věděl, a řekl si, že je jedno, co se s ním stane a čím mu vyhrožoval Irving. Ale neudělal to. Znovu se začal ovládat.

"A co je ta třetí věc?" zeptal se Bremmer?

"Sežeň si vojenské dokumenty Meadowse, Rourke, Franklina a Delgada. Tím si je spojíš dohromady. Byli ve Vietnamu ve stejnou dobu, sloužili ve stejné jednotce. Tam celá ta věc začíná. A až se dostaneš tak daleko, zavolej mi a já se pokusím doplnit to, co nebudeš mít."

A potom najednou na Bosche padla únava z parodie, kterou zrežiroval jeho policejní sbor spolu s FBI. Na mysl mu přišla vzpomínka na Sharkeyho. Jak tam ležel na zádech s hlavou ohnutou v tom podivném, ohavném úhlu. Snažili se ho uklidit, jako by o nic nešlo.

"Existuje ještě čtvrtá věc," řekl. "Byl v tom jeden malej kluk."

Když skončil Sharkeyho příběh, Bosch nastartoval auto a odvezl Bremmera zpět na cestu k jeho vozu. Televizní reportéři už vyklidili hřbitov a nějaký muž s malým čelním nakladačem zahrnoval hlínu do Meadowsova hrobu. Další muž se opíral vedle o lopatu a díval se.

"Budu pravděpodobně potřebovat práci, až tvůj článek vyjde," pronesl Bosch, když spatřil hrobníky.

"Nebudeš v tom uveden jako zdroj informací. Navíc, pokud jde o vojenské údaje, ty hovoříš samy za sebe. Budu schopný dotlačit tiskové mluvčí policejního sboru, aby něco z toho dalšího potvrdili a aby to vypadalo, že to pochází od nich. A skoro úplně nakonec článku napíšu: 'Detektiv Bosch odmítl komentář.' Co ty na to?"

"Asi budu potřebovat práci, až vyjde tvůj článek."

Bremmer se jenom delší chvíli díval na detektiva.

"Půjdeš ke hrobu?"

"Možná. Až mě tu necháš samotného."

"Odcházím." Otevřel dveře auta, vystoupil, ale potom se naklonil zpět dovnitř: "Díky, Harry. Bude to dobrý článek. Budou padat hlavy."

Bosch se podíval na reportéra a smutně zavrtěl hlavou. "Ne, nebudou."

Bremmer zíral znepokojeně a Bosch mu pokynul rukou. Reportér zavřel dveře a odešel ke svému vozu. Bosch neměl o Bremmerovi přehnané představy. Reportér nebyl veden skutečným pocitem rozhořčení nebo iluzí, že jeho úlohou je být hlídacím psem veřejnosti. Chtěl prostě získat takovou story, jakou neměl jiný reportér. Bremmer o tom přemýšlel a stejně tak o knize, která z toho později možná vznikne, o televizním filmu, o penězích a o pověsti, která by živila jeho ego. To ho motivovalo a nikoli rozhořčení, které přimělo Bosche, aby mu příběh vyprávěl. Bosch to věděl a akceptoval to. Tak to na světě chodí.

"Hlavy nikdy nepadají," řekl si sám k sobě.

Pozoroval, jak hrobníci dokončují práci. Po chvíli vystoupil z auta a došel ke hrobu. Vedle vlajky zabodnuté do čerstvé oranžové půdy tam ležela kytička. Květiny byly od Veteránů zahraničních válek. Bosch na to zíral a nevyzval se ve svých pocitech. Možná to byl určitý druh sentimentální sympatie nebo výčitek. Meadows byl pod zemí teď už navždycky. Bosch necítil nic. Po chvíli vzhledl od hrobu a podíval se směrem k federální budově. Pak se vydal směrem k ní. Připadal si jako duch, který vstal z hrobu, aby dosáhl spravedlnosti. Možná se chtěl jenom pomstít.

Byla-li Eleanor Wishová překvapena, že je to Bosch, kdo stiskl buzák u dveří, nedala to na sobě znát. Harry ukázal strážnému v přízemí svůj odznak a ten mu pokynul ke zdviži. Ve svátek nepracovala žádná recepční, a proto stiskl tlačítko nočního zvonku. Dveře otevřela Eleanor. Měla oblečené světlé džinsy a bílou blůzu. Na opasku neměla žádnou zbraň.

"Myslela jsem, že bys mohl přijít, Harry. Byl jsi na pohřbu?"

Přikývl, ale nehnul se směrem ke dveřím, které držela otevřené. Dlouze se na něj zadívala, tím svým milým tázavým pohledem s obočím zdviženým do oblouku. "Tak půjdeš dovnitř, nebo tu zůstaneš stát venku celý den?"

"Myslel jsem, že bychom se mohli projít. Promluvit si o samotě."

"Musím si vzít klíčovou kartu, abych se dostala zpátky." Pohnula se zpět dovnitř a potom se zastavila: "Pochybují, žeš to slyšel, protože to dosud neuvolnili. Ale našli diamanty."

"Co?"

"Ano. Vystopovali, že Rourke měl pronajaté uzamykatelné skříně ve veřejném skladišti v Huntington Beach. Našli někde doklady o zaplacení jejich pronájmu. Dnes ráno získali souhlas soudu k prohlídce a otevřeli je. Poslouchala jsem policejní vysílačku. Říkali, že tam jsou stovky diamantů. Museli si sehnat odhadce. Měli jsme pravdu, Harry. Diamanty. Ty jsi měl pravdu. Našli také veškeré další ukradené předměty, ve druhé skříně. Rourke se jich nezbavil. Nájemci bezpečnostních schránek dostanou své věci zpět. Bude o tom tiskovka, ale pochybují, že by řekli, či ty skříně byly."

Bosch jenom přikývl a ona zmizela za dveřmi. Během čekání pomalu odešel ke zdvižím a stiskl tlačítko. Když vyšla ven, měla s sebou kabelku. To mu připomnělo, že není ozbrojen a zároveň ho osobně uvedlo do rozpaků, že si na

okamžik myslel, že by ho to mělo znepokojovat. Cestou dolů a dokud nevyšli z budovy na chodník vedoucí k Wilshirskému bulváru nemluvili. Bosch zvažoval, co by měl říct, a přemýšlel, zda nález diamantů něco znamená. Ona, zdálo se, čekala, že začne on, a mlčení jí připadalo nepřijemné.

"Líbí se mi ta modrá páska," řekla konečně. "Jak ti je? Překvapuje mě, že tě pustili tak brzy."

"Prostě jsem odešel. Cítím se dobře." Zastavil se, aby si vložil do úst cigaretu. Koupil si balíček v automatu v hale. Zapálil si ji zapalovačem.

"Víš," řekla, "bylo by to docela prima odejít. Začít znovu."

Ignoroval tento návrh a nadechl se zhluboka kouře.

"Eleanor, pověz mi o bratrovi."

"Bratrovi? Řekla jsem ti to."

"Já vím. Chci to slyšet znovu. O tom, co se stalo jemu a co se stalo, když jsi navštívila tu zeď ve Washingtonu."

Řeklas, že ti to změnilo život. Proč ti to změnilo život?"

Byli na Wilshiru. Bosch ukázal přes ulici a přešli na druhou stranu ke hřbitovu. "Nechal jsem tam auto. Odvezu tě zpátky."

"Nemám ráda hřbitovy. Říkala jsem ti to."

"A kdo je má rád?"

Prošli mezerou v živém plotě a dopravní hluk se ztišil. Před nimi se rozprostíral zelený trávník, bílé kameny a americké vlajčky.

"Můj příběh je stejný jako tisíce jiných," řekla. "Můj bratr tam odjel a už se nevrátil. To je všechno. A pak, víš, když jsem přišla k památníku, naplnilo mě to spoustou různých pocitů."

"Zlobou?"

"Ano, přesně tak."

"Rozhořčením?"

"Řekla bych, že ano. Nevím. Bylo to velice osobní. Co se děje, Harry? Co to má společného s... se vším ostatním?"

Byli na šterkové cestě, která vedla podél řad bílých kamenů. Bosch ji vedl ke kopii památníku.

"Říkala jsi, že tvůj otec byl voják z povolání. Dověděla ses podrobnosti o tom, co se stalo tvému bratrovi?"

"Otec to věděl, ale ani on, ani matka mi ve skutečnosti nic bližšího neřekli. Prostě řekli, že se brzy vrátí domů a já jsem od něho pak dostala dopis, ve kterém mi psal, že se vrací. Potom, asi o týden později, mi řekli, že byl zabit. Nakonec domů nedorazil. Harry, kvůli tobě se cítím... Co chceš? Nerozumím tomu."

"Ale rozumíš, Eleanor."

Zastavila se a zadívala se do země. Bosch viděl, jak se jí barva tváří mění do slabého odstínu bílé. A v jejím výrazu se objevila rezignace. Sice jemná, ale byla tam. Jako ve tvářích matek a manželek, které viděl, když musel informovat nejbližší příbuzné o neštěstí. Nemuseli jste jim říkat, že je někdo mrtvý. Otevřely vám dveře a hned věděly, kolik uhodilo. A nyní Eleanorina tvář ukazovala, že ví, že Bosch zná její tajemství. Odvrátila oči a přestala se na něj dívat. Pohled se jí zastavil na černém památníku lesknoucím se na slunci na vrcholu pahorku.

"To je ono, že? Přivedl jsi mě sem, abych to viděla."

"Myslel jsem, že bych tě mohl požádat, abys mi ukázala, kde je bratrovo jméno. Ale my oba víme, že tam není."

"Ne..., není."

Pohled na památník ji odzbrojil. Bosch jí viděl na obličej, že její tvrdší odpor je pryč. Tajemství se dralo na světlo.

"Tak mi o tom pověz," řekl.

"Měla jsem bratra a ten zemřel. Nikdy jsem ti nelhala, Harry. Nikdy jsem opravdu neřekla, že byl zabit tam. Řekla jsem, že se nikdy nevrátil zpět, a on se nevrátil. To je pravda. Ale zemřel tady v L. A. Cestou domů. Bylo to v roce 1973."

Zdálo se, jako by se odchýlila od vzpomínek. Potom se k nim vrátila.

"Bylo to ohromující, mám na mysli přežít tu válku a potom nepřežít cestu domů. Nedávalo to smysl. Měl dvoudenní zastávku v L. A. na cestě zpět do Washingtonu před vítáním hrdiny, které jsme mu připravili. Otec mu zařídil pěkné bezpečné místo v Pentagonu. Jenže ho našli v jednom bordelu v Hollywoodu. Jehlu měl ještě zapíchnutou v ruce. Heroin."

Pohlédla Boschovi do tváře a pak odvrátila zrak.

"Tak to vypadalo, ale bylo to jinak. Bylo to označeno za předávkování, ale byl ve skutečnosti zavražděn. Přesně jako Meadows o tolik let později. Můj bratr byl odepsán tím způsobem, jakým se předpokládalo, že bude odepsán Meadows."

Bosch se bál, že by mohla začít plakat. Potřeboval, aby pokračovala ve svém líčení.

"Co se děje, Eleanor? Co to má společného s Meadowsem?"

"Nic," odpověděla a podívala se zpět na dlouhou stezku, kterou prošli.

Nyní lhala. Věděl, že nějaká souvislost existovala. Měl ošklivý neodbytný pocit, že ta celá záležitost se točí kolem ní. Vzpomněl si na kopretiny, které mu poslala do pokoje v nemocnici. Na hudbu, kterou si pouštěli u ní v bytě. Na to, jak ho našla v tunelu. Bylo to příliš mnoho náhod.

"Všechno," řekl, "všechno to bylo součástí tvého plánu."

"Ne, Harry."

"Eleanor, jak jsi věděla, že na kopci pod mým domem rostou kopretiny?"

"Viděla jsem je, když jsem..."

"Navštívila jsi mě večer. Pamatuješ? Nemohla jsi pod verandou vidět nic." Poskytl jí okamžik, aby jí to došlo. "Bylas tam předtím, Eleanor. Tehdy, kdy jsem odvážel Sharkeyho. A potom ta návštěva později toho večera, to nebyla žádná

návštěva. To byla zkouška. Stejně jako to zavolání telefonem s následným zavěšením. Tos musela být ty, protože jsi to byla ty, kdo mi strčil tu štenici do telefonu. Ta celá věc byla... Proč mi to prostě neřekneš?"

Přikývla, aniž na něho pohlédla. On z ní nemohl spustit oči. Vzpchopila se a začala.

"Měl jsi někdy nějakou věc, která byla úplným středem, absolutním jádrem tvé existence? Každý má ve srdci nějakou nezměnitelnou pravdu. Pro mne to byl můj bratr. Můj bratr a jeho oběť. Tak jsem se stavěla k jeho smrti. Tím, že jsem ji i jeho pokládala za významnější než život. Udělala jsem si z něho hrdinu. Bylo to semeno, které jsem chránila a pěstovala. Vytvořila jsem kolem něho tvrdou skořápku, zalévala ji svým zbožňováním a jak rostlo, stalo se mou podstatnou součástí. Vyrostlo ve strom, který zastínil můj život. A potom, zcela náhle, jednoho dne ten strom zmizel. Pravda byla falešná. Strom byl vyvrácen, Harry. Už žádný stín. Jen oslepující slunce."

Chvilí mlčela a Bosch ji zkoumal. Náhle se zdála natolik křehká, že se mu zachtělo honem ji posadit na židli, než se zhroutl. Podržela si jednou rukou loket druhé, kterou držela u úst. Došlo mu, co vlastně říká.

"Tys to nevěděla, že?" zeptal se Bosch. "Rodiče..., nikdo ti neřekl pravdu?"

Přikývla. "Vyrostla jsem v představě, že byl takový hrdina, jak mi ho líčili matka a otec. Chránili mě, ale lhali. Ale jak mohli vědět, že bude jednoho dne postaven ten památník a že na něj dají všechna jména... Všechna jména kromě bratrova."

Zastavila se, ale tentokrát na ni počkal.

"Jednoho dne před pár lety jsem přišla k památníku, myslela jsem si, že došlo k nějaké chybě. Byl tam seznam, index jmen, a když jsem se podívala, nebyl tam zapsán. Žádný Michael Scarlett. Ječela jsem na pracovníky parku: "Jak můžete prostě vynechat něčí jméno ze seznamu?" A tak jsem strávila zbytek toho dne čtením jmen na zdi. Všechny jmen. Chtěla jsem jim dokázat, že se zmýlili. Ale nebyl ani tam... Nemohla jsem... Víš, co to je strávit skoro patnáct let svého života tím, že v něco věříš, budovat své veškeré přesvědčení kolem jediného, zářivého faktu a potom zjistit, že po celou tu dobu to byla ve skutečnosti rakovina, která ti bují v duši?"

Bosch jí setřel slzy z tváře rukou. Naklonil se blízko k ní.

"Cos tedy udělala, Eleanor?"

Pěst u rtů se jí sevřela pevněji a klouby měla bezkrevně jako mrtvola. Bosch uviděl dál na cestě parkovou lavičku. Vzal Eleanor za rameno a vedl ji tam.

"Nerozumím tomu, Eleanor," řekl, když se posadili. "Celé té záležitosti. Ty jsi chtěla... Ty ses chtěla nějak pomstít za..."

"Chtěla jsem spravedlnost. Nikoli odplatu, nikoli pomstu."

"Je v tom nějaký rozdíl?"

Neodpověděla mu.

"Řekni mi, co jsi udělala."

"Donutila jsem rodiče, aby mi řekli pravdu. Nakonec mi řekli o tom, co se stalo v L. A. Prohledala jsem všechno, co mi po něm zbylo, a našla jeho dopis, jeho poslední dopis. Měla jsem ho pořád ve svých věcech v domě rodičů, ale zapomněla jsem na něj. Tady je."

Otevřela kabelku a vytáhla z ní peněženku. Bosch viděl v kabelce gumové pouzdro a pažbu její pistole. Otevřela peněženku a vytáhla nadvakrát složený list linkovaného papíru z bloku. Opatrně jej rozložila a podržela jej, aby si ho mohl přečíst. Nedotkl se ho:

Ellie,

jsem tady absolutně švorc, že mám tak na slanou vodu. Měl bych být doma asi za čtrnáct dnů. Nejdřív se musím zastavit v Los Angeles, abych vydělal nějaký prachy. Cha cha! Mám plán (ale neříkej to OT). Předpokládá se, že v L. A. odevzdám "diplomatické" zavazadlo. Ale možná s ním půjde udělat něco lepšího. Až se vrátím, mohli bychom si zajet zase do Poconos, než se budu muset vrátit k práci pro "vojenskou mašinerii". Víš, co si myslíš o tom, co dělám, ale nemohu říct OT ne. Uvidíme, jak to půjde. Jedna věc je zcela jistá. Jsem šťastný, že odsud odcházím. Byl jsem v džungli šest týdnů, než jsem dostal nějaký čas na odpočinek a rekreaci tady v Saigonu. Nechci zpátky, takže jsem se nechal léčit na dyzenterii (Zeptej se OT, co to je! Cha cha.) Stačí sníst v tomto městě nějaké jídlo v restauraci a člověk má její symptomy. No, tak to je všechno. Jsem v bezpečí a budu brzy doma.

Líbá Michael.

Složila opatrně dopis a uložila ho.

"Kdo je to OT?" zeptal se Bosch.

"Táta."

"Aha."

Vrátil se jí klid. Na tváři se jí objevil ten pevný výraz, který Bosch viděl první den, kdy se s ní setkal. Pohled jí klesl z jeho obličeje na hrud a na ruku v modré pásce.

"Nemám na sobě odposlech, Eleanor," řekl. "Jsem tu kvůli sobě. Chci to vědět pro sebe."

"Na to jsem se nedívala," řekla. "Vím, že by sis magnetofon nevzal. Myslela jsem na tvou paži. Harry, jestli ještě můžeš věřit něčemu, co řeknu, věř mi, že nikdo neměl být zraněn."

Nikdo... Všichni měli o něco přijít. Ale to bylo všechno. Po tom dni u památníku jsem hledala a hledala a zjistila, co se stalo bratrovi. Využila jsem Ernsta ve Stádu, Pentagon, otce, všechno, co se dalo, a dověděla se o bratrovi pravdu."

Hledala jeho oči, ale on se snažil neprozradit své myšlenky.

"No a?"

"Bylo to tak, jak nám řekl Ernst. Koncem války tři kapitáni, triáda, začali hrát aktivní úlohu v dopravě heroinu do Států. Jedním kanálem byl Rourke a jeho mužstvo na velvyslanectví, vojenská policie, která zahrnovala Meadowse, Delgada a Franklina. Ti verbovali po barech v Saigonu krátkodobé spolupracovníky. Navrhli jim, že jim zaplatí několik

tisíc dolarů za to, když pronesou zapečetěnou diplomatickou poštu přes celnici. Nic těžkého. Mohli jim zařadit jmenování dočasnými diplomatickými kurýry, posadit je do letadla a někdo čekal na zásilku v L. A. Bratr byl jedním z těch, kdo to přijali... Ale Michael měl vlastní plán. Nebylo třeba být géniem, aby si člověk představil, co veze. A tak si zřejmě řekl, že by mohl přijet sem a udělat lepší kšeft s někým jiným. Nevím, jak daleko to promyslel nebo provedl. Ale to nevadí. Přišli na něho a zabili ho."

"Oni?"

"Nevím kdo. Lidé, kteří pracovali pro kapitány. Pro Rourke. Bylo to dokonalé. Byl zavražděn tak, že armáda, rodina, prostě každý by o tom raději pomlčel. Proto to bylo rychle utuláno a to bylo všechno."

Bosch seděl vedle ní, když vyprávěla zbytek příběhu, a nepřerušoval ji, dokud neskončila, dokud to z ní nevyšlo ven jako démon.

Řekla, že první, koho našla, byl Rourke. K jejímu překvapení pracoval v FBI. Zavolala svým známým a dala se přeložit z Washingtonu k jeho skupině. Měla odlišné příjmení než bratr a Rourke nevěděl, kdo ve skutečnosti je. Poté byli Meadows, Franklin a Delgado dosti snadno lokalizováni ve věznicích. Nikam neutekli.

"Klíčem byl Rourke," řekla. "Začala jsem pracovat na něm. Hádám, že bys řekl, že jsem ho tím plánem svedla."

Bosch cítil, že se v něm něco trhá, poslední zbytek sympatie. "Jasně jsem mu naznačila, že chci vydělat pořádný balík. Věděla jsem, že na to skočí, protože byl po léta zkorumpovaný. A byl rovněž chamtivý. Jednou večer mi vyprávěl o diamantech, o tom, jak pomáhal těm dvěma mužům uprchnout ze Saigonu s krabicemi plnými diamantů. Byli to Tran a Binh. Od toho okamžiku bylo snadné celou tu záležitost naplánovat. Rourke získal ty další tři a anonymně zatáhl za určité nitky, aby jim zajistil předčasné propuštění do Roty Charlie. Byl to dokonalý plán a Rourke se skutečně domníval, že je jeho autorem. Právě proto byl ten plán tak dokonalý. Nakonec jsem měla zmizet s pokladem já. Binh a Tran by byli obránci o majetek, při jehož shromažďování a hrabání strávili celý život, a ostatní čtyři by měli na dosah ruky největší balík svého života a zase by jim byl vzat. To byl nejlepší způsob, jak je co nejvíce ranit. Ale nikdo mimo ten kroužek viníků neměl být postižen... Jenže to dopadlo jinak."

"Meadows si vzal náramek," řekl Bosch.

"Ano. Meadows si vzal náramek. Uviděla jsem jej na seznamu ze zastavárny, který jsme dostávali z Losangeleského policejního sboru. Byla to rutinní věc, ale mě se zmocnila panika. Ty seznamy se zasílají každé jednotce zabývající se krádežemi v okrese. Měla jsem strach, že kdyby si toho někdo všiml, sbalili by Meadowse a ten by všechno vykecal. Řekla jsem to Rourkevi a jeho se zmocnila panika také. Počkal, dokud nebyli hodně daleko s druhým tunelem, a potom si on a ti druzí dva vzali do prádla Meadowse. Nebyla jsem u toho."

Její oči byly upřeny na nějaký vzdálený bod. V hlase již neměla žádné emoce. Bylo to zcela věcné líčení. Bosch ji nemusel pobízet. Bez zábran pokračovala.

"Nebyla jsem u toho," opakovala. "Rourke mi zavolal. Řekl mi, že Meadows zemřel, aniž jim vydal zástavní lístek. Prohlásil, že to zařídil tak, aby to vypadalo jako předávkování. Ten lump se mi ve skutečnosti pochlubil, že znal lidi, kteří to už udělali dřív, před delší dobou, a prošlo jim to. Chápeš? Mluvil o mém bratrovi. Když mi to řekl, věděla jsem, že dělám správnou věc..."

Jenže on potřeboval moji pomoc. Prohledali Meadowsův byt a nemohli najít zástavní lístek. Proto se museli Delgado a Franklin vloupat do té zastavárny a přinést náramek zpět. Ale Rourke chtěl, abych mu pomohla s Meadowsem, s jeho tělem. Nevěděl, co si s ním počít."

Pokračovala, že věděla z Meadowsova rejstříku, že byl stíhán pro potulku u nádrže. Nebylo obtížné, aby přesvědčila Rourke, že je to příhodné místo k odložení těla.

"Věděla jsem ovšem také, že nádrž je v Hollywoodské divizi a tudíž, pokud bys přímo nebyl k tomuto případu vyslán, pravděpodobně by tě začal zajímat, až by byl Meadows identifikován. Podívej, věděla jsem o tvých kontaktech s Meadowsem. A tehdy jsem už také věděla, že se Rourke utrhle ze řetězu a nedá se kontrolovat. Měl jsi být bezpečnostní ventil pro případ, že bych potřebovala celou tu věc zarazit. Nemohla jsem dovolit, aby to Rourkevi znovu prošlo."

Přeběhla pohledem po náhrobcích a roztržitě zvedla ruku a nechala ji klesnout do klína. Vypadalo to jako malé divadelní gesto rezignace.

"Když jsme naložili jeho tělo do Jeepu a zakryli je přikrývkou, Rourke se vrátil, aby trochu uklidil byt. Zůstala jsem venku. Vzadu v autě byla montážní páka. Vzala jsem ji a udeřila jí do Meadowsových prstů. Tak, aby někdo přišel na to, že to byla vražda. Vzpomínám si na ten zvuk naprosto jasně. Praskající kost. Zaznělo to tak hlasitě, že jsem se bála, aby to neuslyšel Rourke..."

"A co Sharkey?" zeptal Bosch.

"Sharkey," opakovala melancholicky, jako by se pokoušela vyslovit jeho jméno poprvé.

"Po výslechu jsem řekla Rourkevi, že Sharkey nám u přehrady neviděl do obličeje. Dokonce si myslel, že jsem muž, když mě viděl sedět v Jeepu. Ale udělala jsem chybu. Zmínila jsem se, jak jsme diskutovali o jeho zhypnotizování. I když jsem tě zarazila a uvěřila, že bys to neudělal beze mě, Rourke ti nedůvěřoval. A proto oddělal Sharkeyho. Poté, co nás tam zavolali a já jsem ho viděla..."

Nedokončila větu, ale Bosch chtěl vědět všechno.

"Co jsi udělala?"

"Později jsem se s Rourkem pohádala a řekla mu, že se vším končím, protože se neovládá a zabíjí nevinné lidi. Řekl, že už se to nedá zarazit. Franklin a Delgado byli v tunelu a mimo dosah. Vypnuli rádio, když tam přinesli výbušninu C-4. Je příliš nestabilní. Tvrdil, že se to nedá zastavit bez dalšího krveprolití. Pak tu následující noc nás, tebe a mě, někdo málem zajel. Jsem si jistá, že to byl Rourke."

Pokračovala, že oni oba hráli od té chvíle nepřiznanou hru vzájemné nedůvěry a podezírání. Loupež v Beverly Hills Safe & Lock pokračovala podle plánu. Rourke odradil Bosche a všechny ostatní od toho, aby šli do podzemí a přerušili

ji. Musel nechat Franklina a Delgada, aby ji provedli, dokonce i přesto, že v Tranově schránce nezůstaly žádné diamanty. Ani Rourke si nemohl dovolit jít do podzemí je varovat.

Eleanor nakonec uzavřela hru, když následovala Bosche dolů do tunelu a zabila Rourka, který na ni překvapeně zíral, když klouzal do černé vody.

"A to je celý příběh," řekla tiše.

"Mám auto tamhle u cesty," řekl Bosch, když vstával z lavičky. "Odvezu tě teď zpátky."

Našli jeho vůz na silnici pro vozidla a Bosch zaznamenal, že se zastavila očima na čerstvé hlině Meadowsova hrobu, než nastoupila. Přemýšlel, zda se nedívala z federální budovy, když byla rakev ukládána do země. Když jeli k bráně, Harry se jí zeptal: "Proč jsi to nemohla nechat být? To, co se stalo tvému bratrovi, bylo v jiné době a na jiném místě. Proč jsi to nenechala plavat?"

"Nevíš, kolikrát jsem si kladla tuto otázku a kolikrát jsem na ni nenašla odpověď. Stále ji neznám."

Stáli na světlech na Wilshire a Bosch uvažoval, co udělá. A zase znovu mu přečetla myšlenky, učila jeho nerozhodnost.

"Chceš mě udat, Harry? Bylo by to pro tebe těžké, abys to dokázal. Všichni jsou mrtví. Mohlo by to vypadat, že jsi do toho byl zapojený taky. Riskneš to?"

Neřekl nic. Světla přeblikla, Bosch dojel k federální budově a zabočil k chodníku blízko zahrady vlajek.

Řekla mu: "Nevím, jestli to vůbec pro tebe má nějaký význam. Ale to, k čemu došlo mezi tebou a mnou, nebylo součástí žádného plánu. Vím, že nebudeš nikdy chtít vědět, zda je to pravda, ale chtěla jsem říct..."

"Neříkej to," ozval se. "Neříkej o tom ani slovo."

Pak mezi nimi proběhlo několik nepříjemných okamžiků ticha.

"Prostě mě jen tak necháš jít?"

"Myslím, že by pro tebe bylo nejlepší, Eleanor, kdyby ses šla udat sama. Běž k advokátovi a pak se přiznej. Řekni, že jsi neměla nic společného s vraždami. Vyprávěj celý příběh o svém bratrovi. Jsou to rozumní lidé. Budou se snažit to nedramatizovat a vyhnout se skandálu. Náladní Spojených států ti pravděpodobně umožní, aby ses přiznala k něčemu, co nezahrnuje vraždu. Úřad se určitě přidá."

"A co když se nepřiznám. Udáš mě?"

"Ne. Jak jsi řekla, jsem do toho příliš zapletený. Nikdy by neuvěřili tomu, co bych jim řekl."

Přemýšlel delší chvíli. Nechtěl něco říct nahlas, dokud si nebude naprosto jistý, že je toho schopen. Ale bude toho schopen a udělá to.

"Ne, já jim to neřeknu... Ale jestli během několika málo dnů neuslyším, že ses udala, řeknu to Binhovi a řeknu to Tranovi. Jim nemusím nic dokazovat. Prostě jim povím tu historii s dost fakty, která je přesvědčí, že je pravdivá. A víš, co potom udělají? Budou se chovat tak, jako by nevěděli, o čem to k čertu hovořím, a řeknou mi, abych odešel. A potom půjdou po tobě, Eleanor, a budou hledat tentýž druh spravedlností, jakého jsi ty dosáhla pro svého bratra."

"To bys opravdu udělal, Harry?"

"To si piš, že ano. Máš dva dny na to, aby ses udala. Potom jim ten příběh povím."

Podívala se na něho a bolestný výraz jejího obličej se tápal proč.

A Harry jí odpověděl: "Někdo musí zaplatit za Sharkeyho."

Odvrátila se, položila ruku na kliku dveří a podívala se ven z okna auta na vlajky pleskající ve vánku od Santa Any. Aniž se ohlédl, řekla: "Takže jsem se v tobě zmýlila."

"Jestli máš na mysli případ Panenkáře, odpověď zní ano. Zmýlila ses."

Podívala se zpět na něho s bledým úsměvem, když otevírala dveře. Rychle se k němu naklonila a políbila ho na tvář. Řekla: "Sbohem, Harry Boschi."

Potom vystoupila z auta, stála ve větru a dívala se na něho. Zaváhala a potom zavřela dveře. Když Harry odjížděl, mrkl do zrcátka a viděl ji stále ještě u chodníku. Stála tam a dívala se do země jako někdo, kdo něco zahodil do kanálu. A potom se už zpět neohlédl.

Epilog

Ráno po pamětním dni se Harry Bosch znovu přihlásil v nemocnici Martina Luthera Kinga, kde ho jeho lékař přísně pokáral. Jak se zdálo, měl perverzní rozkoš z toho, jak mu strhával z ramene jeho amatérské obvazy a pak mu vyplachoval ránu palčivým solným roztokem. Bosch strávil následující dva dny odpočinkem a potom ho odvezli na nosítkách na operační sál, kde mu upevnili zpět ke kostem svaly, které mu od nich odtrhla kulka.

Druhý den po operaci mu pomocný ošetřovatel půjčil na pár hodin den starý výtisk Los Angeles Times. Bremmerův článek se vyjímal na titulní straně a byl doplněn fotografií kněze stojícího před osamělou rakví na hřbitově v Syracuse ve státě New York. Byla to rakev zvláštního agenta FBI Johna Rourka. Podle fotografie Bosch usoudil, že na Meadowsově pohřbu bylo více smutečních hostů - včetně přestavitelů médií. Poté, co si rychle prohlédl pár prvních odstavců článku a zjistil, že se netýkají Eleanor, odhodil přední část novin stranou. Začel se do sportu.

Následujícího dne měl návštěvu. Poručík Harvey Pounds sdělil Boschovi, že až se uzdraví, má se hlásit zpět na vraždách v Hollywoodské divizi. Pounds prohlásil, že v této věci nemá ani jeden z nich na vybranou. Rozkaz přišel z šestého podlaží v Parkerově středisku. Poručík toho už nijak moc nedodával a vůbec se nezmínil o článku v novinách. Harry přijal tuto zprávu s úsměvem a přikývnutím, protože nechtěl dát najevo ani náznak toho, co cítil nebo si myslel.

"Pochopitelně, všechno závisí na tom, zda budete schopen absolvovat zdravotní prohlídku, až vás propustí zdejší ošetřující lékař," dodal Pounds.

"Pochopitelně," řekl Bosch.

"Chápejte, Boschi, někteří důstojníci by v takové situaci chtěli invaliditu, výslužbu a osmdesátiprocentní penzi. Mohl byste dostat místo v soukromém sektoru a mít se výborně. Zasloužíte si to."

Aha, řekl si Harry, tak tohle je důvod návštěvy.

"A policejní sbor chce, abych to udělal, poručíku?" zeptal se. "Vy jste jeho posel?"

"To pochopitelně ne. Sbor chce, abyste udělal, co budete chtít vy, Harry. Já vás jenom upozorňuju na výhody vaší situace. Jen o tom přemýšlejte. Je mi jasné, že soukromé vyšetřování patří v devadesátých letech k rozvíjejícímu se sektoru. Nikdo už nikomu nedůvěřuje, chápete? Dneska si lidé tajně zjišťují všechny informace - lékařské, finanční, citové - o lidech, které si budou brát."

"Ale to nevypadá jako můj druh práce."

"Takže vezmete ten stůl vražd?"

"Jakmile projdu lékařskou prohlídkou."

Jiného hosta měl následující den. Už ho čekal. Byla to vyšetřovatelka z úřadu návladního Spojených států. Jmenovala se Chavezová a chtěla vědět něco o noci, kdy byl zavražděn Sharkey. Bosch se takto dozvěděl, že se Eleanor Wishová udala.

Řekl vyšetřovatelce, že byl s Eleanor, a potvrdil jí alibi. Chavezová řekla, že to musela zkontrolovat, aby si byla jistá, než začne vyjednávat o dohodě. Položila mu několik dalších otázek o případu, pak vstala z židle pro hosty a odcházela.

"Co se s ní stane?" zeptal se Bosch "O tom nemohu mluvit, detektive."

"Ani mimo protokol?"

"No, mimo protokol, zřejmě bude muset jít na nějakou dobu do vězení, ale pravděpodobně nikoli na dlouho.

Atmosféra je příznivá, aby se to vyřešilo dost mírně. Přihlásila se sama, přivedla si kompetentního advokáta a zdá se, že nebyla přímo odpovědná za žádnou ze smrtí, k nimž došlo. Podle mého názoru se z toho dostane docela dobře. Přízná se a možná dostane takových třicet měsíců v Tehachapi."

Bosch přikývl a Chavezová odešla.

Také Harry odešel následujícího dne. Poslali ho na šestitýdenní zdravotní dovolenou, než nastoupí zpět do práce na stanici na Wilcoxu. Když se vrátil do svého domu na Woodrow Wilson Drive, našel ve schránce na dopisy žluté oznámení o uložení zásilky. Odešel na poštovní úřad a tam mu vydali velký plochý balík v hnědém papíře. Otevřel jej až doma. Byl od Eleanor Wishové, i když to na něm nebylo napsáno, ale obsahoval něco, co znal. Když rozbalil papír a pruh bublinkového plastu, našel zarámovanou reprodukci Hopperových Nočních dravců. Byla to ta, kterou viděl nad jejím gaučem první noc, kterou s ní strávil.

Bosch si pověsil reprodukci na chodbu blízko vchodu a čas od času se u ní zastavuje a prohlíží si ji, když se vrací domů, zejména po únavném dni nebo noční službě. Obraz ho nepřestává fascinovat a vyvolávat v něm vzpomínky na Eleanor Wishovou. Temnota. Pustá samota. Muž sedí sám a tvář má odvrácenou do stínu. Ten muž jsem já, říká si Harry Bosch pokaždé, když se na obraz podívá.

V Černé ozvěně se českým čtenářům představuje Harry Bosch, policista, který nejraději pracuje na vlastní pěst. Bez nadsázky lze říci, že k řadě slavných postav "americké tvrdé školy", jakými jsou například Phil Marlowe či Steve Carella, přibyl další plnokrevný detektiv, který se s rutinou a invencí pohybuje mezi organizovanými zločinci, překupníky drog, zkorumpovanými státními úředníky a brutálními zabijáky.

Tentokrát Harry vyšetřuje smrt svého přítele a spolubojovníka z vietnamské války. V tajuplném bludišti zločineckého podsvětí, se kterým je konfrontován, ožívá hrůza, kterou kdysi zažil ve Vietnamu jako příslušník jednotky specializované na boj v podzemních tunelech.

Boschovou partnerkou v tomto souboji s nebezpečnými zločinci, jímž se podařilo proniknout na důležitá místa v policejním aparátu, je agentka FBI Eleanor Wishová. Jejich vztah dočasně přesáhne kolegiální rovinu, což Boschovi zkomplikuje obtížné rozhodování mezi spravedlností a pomstou, před které je v závěru případu postaven.